

Giới thiệu Đường Dàn Tại Dị Giới Convert

Dị Giới không tồn tại, xuyên việt không có khả năng, xin chớ bắt chước! " Nếu có thể xuyên không thì về sớm gọi mình đi nữa " ! Hẳn có một thân siêu quần bạt tụy công phu, nhưng ở hiện thực thế giới bên trong nhưng vô dụng Vô chỗ, chỉ có thể làm không thể lộ ra ngoài ánh sáng sát thủ. Mà đi đến hỗn loạn không chịu nổi Dị Giới, tại nơi chết ta sống trên chiến trường hẳn thực lực lại đạt được trình độ lớn nhất phát huy. Ở chỗ này, hẳn có thể không chút kiêng kỵ vung vẩy vũ khí trong tay; ở chỗ này, làm sinh tồn, hẳn không có lựa chọn nào khác đi đến đầu kia thuộc về hẳn chính mình Vương Giả Chi Lộ. Tên hẳn gọi Đường Dàn, hẳn hết thấy, chỉ là tồn tại ở trong truyền thuyết... PS đã có truyện tranh ai thích đọc truyện tranh thì đọc nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1:

Thành Đô, đêm khuya.

Đường Dàn ngồi ở một nhà tên là phòng khiêu vũ Dạ Hóa trước sân khấu uống rượu. Đây là hẳn đến Thành Đô ngày thứ năm.

Hắn thích rượu, cũng thích trong vũ trường này hoàn cảnh, càng ưa thích nghe bên trong âm nhạc êm ỉ.

"Một mình người "

Một vị nữ lang hơn hai mươi tuổi ngồi vào Đường Dàn bên cạnh, mỉm cười nhìn hắn.

Đường Dàn bộ dáng anh tuấn suốt khí, làn da trắng nõn, mày rậm mắt to, khóe miệng trời sinh thượng thiêu, cho dù ở hẳn sự mặt thời điểm cũng giống là đang mỉm cười, một tấm đẹp trai khuôn mặt tươi cười rất dễ dàng làm cho lòng người sinh hảo cảm, đương nhiên, đó là đối với người xa lạ mà nói, đối với người quen biết hẳn mà nói, hẳn cười, là sẽ cho người cảm giác rung mình.

Bởi vì hẳn là sát thủ, giết người không chớp mắt sát thủ.

Đường Dàn quay đầu, không giải thích được nhìn nữ lang, không hiểu hỏi ngược lại: "Chúng ta quen biết sao "

Nữ lang bộ dáng không tính là xinh đẹp, nhưng cũng tuyệt đối không khó coi, trên người mặc mát lạnh hồ rốn chứa, phía dưới là quần ngắn nóng bỏng lộ ra hai đầu đùi mịn lại thon dài cặp đùi đẹp, gợi cảm quần áo khiến nàng mỹ lệ đáng người nhìn càng thêm mê người. Nữ lang mỉm cười, lắc đầu, nói: "Ta là nơi này nhân viên phục vụ, đã liên tục vài ngày nhìn một mình người tới uống rượu."

"Nha!" Đường Dàn khoát khoát tay bên trong chén rượu, cười ha hả không tiếp tục nói nhiều. Đầu óc của hẳn rất thông minh, chỉ ít người bình thường phải thông minh được nhiều, đối với có thể gây nên hẳn chú ý người có thể đã gặp qua là không quên được, cho dù là chỉ nhìn qua một chút, lại trải qua mấy năm về sau. Chỉ trên thế giới này có thể gây nên hẳn chú ý người cũng không nhiều.

Đường Dàn khuôn mặt tươi cười làm cho người thân cận, thật là đi tiếp xúc hẳn, liền sẽ rõ ràng cảm giác được khuôn mặt tươi cười phía sau lạnh lùng, loại kia từ trong xương cốt lộ ra tới lạnh lùng.

"Nghe giọng nói người không phải người Thành Đô ! Đến Thành Đô đi công tác gì sao" nữ lang tựa hồ đối với Đường Dàn cảm thấy rất hứng thú, đối với hẳn lạnh lùng cũng làm như không thấy, tựa như quen hỏi.

Đường Dàn nhìn chén rượu trong tay, như cũ trầm mặc im lặng. Hẳn không muốn hiểu người, tuyệt sẽ không đối với hẳn nói nhiều một câu.

Đang nữ lang cảm giác lúng túng, một cái đại thủ đột nhiên từ sau lưng Đường Dàn đưa ra ngoài , theo ở trên vai của hẳn, đồng thời, thô thanh thô khí thanh âm sau lưng hẳn vang lên: "Huynh đệ, người ngồi vị trí này có người chiếm, nhường một chút!"

Nghe vậy, Đường Dàn và một bên nữ lang không hẹn mà cùng xoay quay đầu.

Chỉ trông thấy sau lưng Đường Dàn đứng có bốn tên ăn mặc đáng vẻ lưu manh thanh niên, khác không gây nên Đường Dàn chú ý, nhưng bốn khóa này lại chỉ riêng lại sáng lớn đầu trục đặc biệt bắt mắt, dường như bốn ngọn bóng đèn lớn sắp xếp ở phía sau hẳn. Thấy rõ ràng bốn người này, nữ lang trên mặt lập tức lộ ra vẻ chán ghét, nhưng trong ánh mắt lại ẩn mấy phần kính sợ và e ngại.

Đường Dàn đẩy mặt mờ mịt, nói: "Ta vẫn luôn là ngồi ở chỗ này."

"Một mực "

"Phải!" Đường Dàn nghiêm mặt nói: "Đã năm ngày."

"Hắc hắc. . ." Đưa tay đề xuống bả vai hán người đàn ông đầu trọc cười lạnh một tiếng, dùng ngón tay cái chỉ xuống cái mũi của mình, nói: "Móa nó, huynh đệ chúng ta đều ở nơi này hỗn năm năm. Tiểu tử, thức thời nhanh hỗn đàn, đừng tìm phiền phức, bằng không thì có người ném mùi đau khổ!" Trong khi nói chuyện, hán cầm quần áo vạt áo hơi vung lên, lộ ra đường ở dưới áo một thanh tàng đao.

Hai mắt Đường Dần thẳng vào nhìn đao, sau một lúc lâu, hán có vẻ như khiếp đảm nuốt nước bọt, đứng người lên hình, mỉm cười nói: "Chỗ ngồi này đúng là người." Nói, hán cầm chén rượu lên, đi hướng xa xa bàn trống.

"Ha ha ——" nhìn Đường Dần chạy trời chết bóng lưng, bốn tên gã đại hán đầu trọc cười to lên. Sau đó, thân thể nhoáng một cái, nhao nhao ngồi vây quanh ở nữ lang khoảng.

Nữ lang đối với Đường Dần nhu nhược thất vọng, lại nhìn cái này bốn tên đầu trọc, trên mặt chán ghét chi tình càng tăng lên, nàng làm bộ đứng dậy muốn đi, cầm đầu tên kia người đàn ông đầu trọc một tay lấy cổ tay của nàng bắt lấy, cười đùa tí từng hỏi: "Kiều kiều, đi cái nào làm sao chúng ta đến một lần người muốn đi "

Nữ lang dùng sức hất ra người đàn ông đầu trọc tay, tức giận nói: "Ta muốn đi công việc!"

Người đàn ông đầu trọc ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vừa rồi tiểu bạch kiểm ở cái này ngồi, nhưng người không muốn đi công tác ý tứ, còn cùng hán vừa nói vừa cười, làm sao huynh đệ chúng ta đến một lần người liền muốn đi làm việc, kiều kiều, người quá không cho huynh đệ chúng ta mặt mũi!"

"Đúng đấy, là được!" Mặt khác ba tên đầu trọc hô theo.

Nữ lang nhận biết bốn người này, biết bọn họ là vùng này nổi danh lưu manh, hình như còn cùng nơi đó đại hắc bang tổ chức có quan hệ, đối bọn hán chán ghét, lại không dám đắc tội. Nàng thở sâu, dịu dàng nói: "Các người rốt cuộc muốn làm gì mà!"

Người đàn ông đầu trọc cười nói: "Cũng không ý tứ gì khác, chính là muốn mời người uống chén rượu." Nói chuyện, hán nghiêng người hướng đồng bạn gật gật đầu. Một đầu trọc hiểu ý, từ trong miệng túi móc ra một bình rượu đỏ, đổ tràn đầy một chén, đẩy lên nữ lang trước mặt.

Nữ lang hơi biến sắc, lắc đầu nói: "Ta không biết uống rượu. . ."

Không đợi hán nói xong, người đàn ông đầu trọc ngắt lời nói: "Ta mời người uống rượu, cho dù là uống một ngụm cũng là ý tứ kia, nếu không chính là không cho ta mặt mũi này!"

Nữ lang biết bọn họ những này lưu manh coi trọng nhất chính là mặt mũi, nếu như hôm nay mình không uống chén rượu này, bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Vì đuổi bọn họ, nữ lang bất đắc dĩ, quyết tâm, nói: ". . . Ta uống một ngụm "

"Tốt, tốt, tốt! Ha ha ——" người đàn ông đầu trọc đắc ý cười ha ha, liên tục gật đầu.

Cầm chén rượu lên, nữ lang lấy dũng khí, ngửa đầu uống một hớp rượu lớn.

Rượu vào trong bụng, một cổ cay độc vị từ trong dạ dày một mực vọt tới tóc của nàng tia, nàng cảm thấy mình hơi thở lúc đều muốn phun ra lửa, trắng noãn khuôn mặt cũng lập tức biến thành màu đỏ, cái này hầu gái lang bộ dáng nhìn càng thêm kiều diễm động lòng người. Người đàn ông đầu trọc thấy con mắt đều nhanh thẳng, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, vỗ tay cười to, luôn miệng nói: "Tửu lượng giỏi, tửu lượng giỏi, ha ha, lại uống một ngụm, lại uống một ngụm!"

"Ta. . ." Nữ lang còn muốn từ chối, nhưng người đàn ông đầu trọc cũng cầm chén rượu lên, cứng rắn hướng trong miệng của nàng rót. Thoáng qua ở giữa, còn lại hơn phân nửa chén rượu đều bị cứng rắn rót vào nữ lang trong bụng, sắc mặt của nàng cũng càng phi đỏ. Nàng quệt quệt mồm sừng rượu dấu vết, thở hỗn hên nói: "Hiện tại, ta có thể đi "

Người đàn ông đầu trọc và mấy tên đồng bạn liếc nhau, không hẹn mà cùng lộ ra cười xấu xa, gật đầu nói: "Tốt! Người đi giúp!"

Nghe nói lời này, nữ lang như trút được gánh nặng, vội vàng đứng người lên hình, là nàng vừa mới vừa đứng lên, chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, dường như toàn bộ thế giới đều muốn bay lên.

Nàng đứng thẳng không ở, thân thể lắc liên tiếp, cuối cùng lại ngồi trở lại đến trên ghế, văng đầu nặng nề, lại đau lại trướng, lúc này cuối cùng nàng ý thức được không được bình thường, tửu lượng của mình lại chênh lệch, cũng không trở thành như thế không tốt, đối phương khẳng định ở trong rượu xuống mê huyền thuốc loại hình đồ vật. Bây giờ nàng mới nghĩ rõ ràng điểm này cũng đã chậm, ý thức một chút xú ở trong óc nàng biến mất, ngồi trên ghế, thân thể lung la lung lay, biểu hiện trên mặt ngốc trẻ, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh đám người cười ngây ngô.

Trông thấy đã đắc thủ, bốn tên người đàn ông đầu trọc trên mặt cười xấu xa càng đậm, lẫn nhau nháy mắt, ba chân bốn cẳng đem nữ lang diu dặt đứng lên, còn thỉnh thoảng nói: "Uống nhiều! Không thể uống cũng không cần uống nha, chúng ta đưa người đi nghỉ ngơi!"

Bốn tên người đàn ông đầu trọc mang lấy ý thức không rõ nữ lang xuyên qua sàn nhảy, thẳng hướng phòng khiêu vũ đi cửa sau đi.

Bên này bọn họ phát sinh hết thảy, đều bị cách đó không xa Đường Dần nhìn rõ ràng. Hán có cổ xúc động, muốn xông lên phía trước đem bọn hán cản lại, chẳng qua rất nhanh hán liền đem cảm giác kích động này ép xuống, mình không phải thiện nhân, không cần thiết đi cứu ai, gây phiền toái chẳng khác nào vì chính mình chế tạo phiền phức.

Mặc dù lý trí chiếm thượng phong, chẳng qua, nữ lang thân ảnh cũng không ngừng ở trong đầu hấn hiển hiện, để hấn có chút tâm phù khí táo.

Đáng chết! Đường Dần ở trong lòng thăm mắng một tiếng, hấn chán ghét loại này xúc động không bị khống chế cảm giác. Hoi ngửa đầu, đem rượu trong ly uống sạch sẽ, lập tức hấn tay giờ lên, đánh ra cái thanh thúy búng tay.

Cách đó không xa một người nữ phục vụ đi tới, mỉm cười hỏi: "Tiên sinh, có cần gì không "

"Rượu!" Đường Dần dứt khoát nói.

"Rượu gì" người nữ phục vụ bị hấn chọc cười, đến phòng khiêu vũ, mười phần đều là chút rượu.

"Liệt tửu!"

"Volga "

"Có thể!"

"Một chén "

"Một bình!"

Người nữ phục vụ ngăn người, nghi ngờ mắt nhìn Đường Dần, dừng một chút mới mỉm cười nói: "Được rồi, tiên sinh, xin chờ một chút!" ! ~!

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2:

Thời gian không dài, nữ lang bụng khay đi trở về, đem một bình Volga phóng tới trước mặt Đường Dần, sau đó lại sâu sắc nhìn hấn một cái, mới chậm rãi đi ra.

Mở ra cái nắp, ngược lại Đường Dần đầy một chén, chỉ hơi ngửa đầu, rượu trong ly liền bị hấn uống cạn.

Cồn nồng độ cao vào trong bụng, phảng phất vô số thanh đao, trong cơ thể hấn cắt tới vạch tới, hấn nhắm mắt lại, ngón tay ở trên bàn gấp rút rút gờ. Qua một hồi lâu, hấn chậm rãi mở ra hai mắt, trong nháy mắt đó, phảng phất có hai đạo tinh quang từ con mắt hấn bên trong bắn ra, chỉ rất ngắn, lóe lên liền biến mất.

Đường Dần thở ra một hơi, đem bình rượu và chén rượu hướng về phía trước đẩy, sau đó móc ra bóp tiền, rút ra mấy trương trăm nguyên tiền mặt, tám tám rỗng rã để lên bàn, đứng người lên hình, hướng phòng khiêu vũ đi cửa sau đi.

Biết rõ ràng không nên hướng bên này đi, nhưng hai chân của hấn lại không bị khống chế.

Phòng khiêu vũ ngăn nắp hoa lệ, trang trí đến vàng son lộng lẫy, mà phòng khiêu vũ hậu thân ngõ hẻm thì mặt khác một phen cảnh tượng, âm u, ẩm ướt,

đơ bản, lộn xộn, vền vẹn một tường các, lại một mặt Thiên Đường, một mặt Địa Ngục.

Ra cửa sau, một cổ rác rưởi mùi thối rửa nát nhào tới trước mặt, Đường Dần nhìn không được nhú mày.

Lúc này, hẻm sâu truyền ra một tiếng rên rỉ. Thanh âm rất thấp rất yếu ớt, thường nhân không biết nghe được, nhưng lại chạy không khỏi lỗ tai Đường Dần.

Hắn xoay người lại, thẳng hướng ngõ hẻm chỗ sâu đi đến.

Hẻm chật hẹp lờ mờ không ánh sáng, đen đến dọa người, giữa đêm khuya khoắt, có loại không nói ra được kinh khủng, càng đi chỗ sâu đi, càng giống là đến gần một tâm to lớn quái thú trong miệng.

Đi ra xa hơn mười thước, chỉ trông thấy ngõ hẻm góc tường ngồi xổm một đám người, bốn tên người đàn ông đầu trọc đem thần trí mơ hồ nữ lang để dưới đất, quần áo đã sớm bị đào đến tình quang, bốn người vây chung quanh, đối diện trên đó xuống tay, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười và trầm thấp nói nhỏ âm thanh.

Lạnh lùng ở giữa, bọn họ nghe được sau lưng có tiếng bước chân, bốn người dọa đến giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, quay đầu quan sát.

Vừa mới bắt đầu, khoảng cách khá xa, bọn họ cũng không thấy rõ ràng đáng về Đường Dần, chờ hắn đến gần, bốn tên giờ đầu trọc nhìn rõ ràng, đồng thời thở dài một hơi, hóa ra trong vũ trường cái kia hèn yếu tiểu bạch kiểm.

Chuyện tốt vừa mới bắt đầu liền bị người quấy rầy, cầm đầu người đàn ông đầu trọc đứng thẳng thân thể, trên mặt bộc lộ bộ mặt hung ác, hai mắt bốc lên hung quang, hung tợn nhìn chăm chăm Đường Dần, giống một đầu bị cướp ăn ác lang, tùy thời đều có thể sẽ nhào tới hung hăng cắn Đường Dần một ngụm.

Lúc này, Đường Dần trong lòng cũng rất mâu thuẫn, cúi thấp đầu, đi qua bốn tên đầu trọc và bên người nữ lang, cước bộ của hắn cũng không ngừng, mà chậm rãi đi tới.

"Xùy!"

Trong đầu trọc có người cười nhạo lên tiếng, Đường Dần lạnh lùng trong con mắt bọn họ biến thành nhu nhược, cũng thành bọn họ không chút kiêng kỵ chất xúc tác, có người lạnh giọng nói: "Tính người tiểu tử thông minh, dám chọc phiền phức, lão tử mẹ nhà hắn một đao thù chết người!"

"Ha ha! Lão tam, người đừng dọa hù hắn, nhìn hắn tóc máu không thuê đáng về, không chừng vẫn là cái học sinh!"

"Cái gì học sinh! Mẹ nó, lão tử nhìn hắn chính là cái tạp chủng..."

Mấy tên người đàn ông đầu trọc người một lời ta một câu kêu gào trào mắng, thanh âm càng lúc càng lớn, ngôn ngữ cũng càng ngày càng khó nghe.

Nghe được hai chữ tạp chủng này, nguyên bản đã đi qua bỗng nhiên Đường Dần dừng lại thân hình, ngừng lại. Tạp chủng! Hai chữ này hắn đã có nhiều năm chưa từng nghe qua. Hắn là cô nhi, bị người thu dưỡng sau khi một mực sống ở đông bắc một cái vắng vẻ sơn thôn nhỏ bên trong. Lúc hắn còn nhỏ, rất nhiều người đều dùng hai chữ này mắng qua hắn, chỉ hiện tại, những người kia đều đã không tồn tại.

Hắn đứng ở trong ngõ hẻm, đưa lưng về phía người đàn ông đầu trọc, nửa quay đầu trở lại, cười ha hả hỏi: "Vừa rồi người nói cái gì?"

"Nói cái gì" một người đàn ông đầu trọc khí cười, lớn tiếng mắng: "Nói người là hỗn đản, là mẹ nhà hắn tạp chủng."

Đường Dần thở ra khẩu khí, nhìn, hắn không có sinh khí, càng giống ở trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn chậm rãi quay người lại, thẳng hướng bốn tên người đàn ông đầu trọc đi tới.

đầu tiên bốn người sững sờ, sau đó tương đối chậm phong đón Đường Dần mà đi, ở trước mặt hắn hiện lên hình quạt đứng vững, cầm đầu đầu trọc hắn từ cười lạnh nói: "Tiểu tử, ngươi muốn làm gì muốn tìm phiền phức à..."

Tiếng nói hắn chưa rơi, đột nhiên, hắc ám trong ngõ hẻm lóe ra một đạo sáng đến dọa người điện quang, vành tai bên trong chỉ nghe rằng rắc một tiếng, lại nhìn tên kia người đàn ông đầu trọc, tròn rầm rầm đông vậy mà đại quang đầu từ trên cổ rớt xuống, quăng xuống đất, ừng ực ực lặn ra thật xa, đón lấy, nhào một tiếng, một lồng ngực nóng hổi máu tươi từ hắn đoạn nơi cổ phun ra, dường như một đạo màu đỏ suối phun, trong đêm tối, yếu ớt, mà quý nị.

" ____ "

Mặt khác ba tên đầu trọc gần như không dám tin vào hai mắt của mình, ngo ngắc tay giơ lên, sờ lên ở tại máu trên mặt châu, nhìn nhìn lại đầu một nơi thân một nẻo, không đầu thân thể vẫn đứng tại chỗ còn chưa ngã xuống thi thể, cùng nhau phát ra một tiếng làm cho người rừng mình thét lên.

Chẳng biết lúc nào, trong tay Đường Dần thêm ra một thanh tàn nguyệt hình loan đao. Thân đao chật hẹp, hiện lên nửa tháng hình cung, lạng lẽ nhìn lại, ngược lại giống một thanh liềm đao. Chỉ có điều đó là có thể câu rồi đi hồn phách từ vong liềm đao.

Hắn là như thế nào rút đao, từ trên người bộ vị nào rút ra đao, như thế nào ra chiêu, ba tên người đàn ông đầu trọc tính cả chết vị kia đều không thấy rõ

ràng, bọn họ nhìn thấy chỉ đột nhiên chợt hiện đi ra điện quang.

Bịch!

Một người đàn ông đầu trọc hai chân mềm nhũn, ngồi quỳ chân trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, thân thể nhanh run rẩy thành một đoàn, hân run rẩy ngửa đầu, nhìn Đường Dần, run giọng nói: "Đại... Đại ca, ta... Chúng ta..."

Đường Dần căn bản không nói cho hắn cơ hội, trong tay tàn nguyệt loan đao chỉ hơi chao đảo một cái, đao sắc bén nhọn đã đâm thật sâu vào đầu trọc cái cổ rể. Vẫn như cũ trí mạng một đao, đầu trọc âm thanh cũng không lên tiếng một chút, ngã xuống đất mất mạng.

"Má ơi..."

Lưu manh nhóm nhiều nhất chính là tham dự cái đánh nhau ẩu đả, lúc nào gặp qua trường hợp như vậy, lại cái nào đừng phải lợi hại như vậy lại ngoan độc nhân vật. Hai gã khác đầu trọc sợ vỡ mật, song song thét lên lên tiếng, xoay người chạy.

Hai người bọn họ hất ra hai chân, sử dụng bú sữa mẹ khí lực đào mệnh, nhưng ở trong mắt Đường Dần, vậy đơn giản và rùa đen bò làm được tốc độ không sai biệt lắm. Thân hình hân lắc lư, chỉ là một cái bước xa liền lên đến sau lưng hai người, giờ tay chém xuống, theo nhào nhào hai tiếng trầm đục, hai người đều là giữa lưng bị đâm xuyên, phi nước đại W. 6. thân thể lại hướng về phía trước đoạt ra mấy bước, mới một đầu ngã quỵ, tuyệt khí bỏ mình.

Nhanh! Đường Dần đao há lại một cái chữ nhanh cao mình.

Thu dưỡng hân người, cũng chính sư phó của hân đã từng nói, võ học chính là chém giết, xuất thủ tuyệt không thể lưu tình, chính là muốn gây nên đối thủ của ngươi vào chỗ chết, muốn làm đến điểm này, nhất định phải có tốc độ, thiên hạ không cái nào cửa công phu là ở chậm tình huống ung dung xuống còn có thể đem đối thủ giải quyết hết, bao quát Thái Cực ở bên trong.

Mà lực lượng quyết định tốc độ. Cho nên, khi Đường Dần chỉ có tám tuổi thời điểm, cho dù là ở băng thiên tuyết địa tình huống dưới, hân cũng muốn cảm so với cùng hân thân cao không sai biệt lắm đáng đáp lưỡi búa lớn đi trong rừng sâu núi thẳm chặt cây so với hân thân thể còn lớn hơn tráng đại thụ. Nếu như không đạt được hân yêu cầu của sư phụ, trở về, hân chỉ có thể đi và sư phụ hân nuôi chó săn đi đoạt cơm ăn.

Khi hân mười lăm tuổi thời điểm, cuối cùng hân không cần lấy thêm lưỡi búa lớn đi phạt cây, sư phụ hân cho hân một thanh đại khảm đao; khi hân mười tám tuổi thời điểm, đại khảm đao đổi thành đao phay; khi hân hai mươi tuổi thời điểm, hân giết chết sư phó của hân, là ở quang minh chính đại trong quyết đấu lấy thực học giết hân.

Trong tuổi thơ hân, hân chưa hề liền chưa từng hiểu qua cái gì gọi là khoái hoạt. Trong đoạn thời gian đó, hân đã đem người bình thường mấy đời ăn không hết khổ đều đã ăn xong, cho nên đợi đến ngày sau vô luận đối mặt nhiều khổ nhiều khó khăn tình huống, hân đều có thể kiên trì, cắn răng chịu nổi.

Đây chính là Đường Dần.

Một cái ngày sau khiến vô số người tôn trọng, sùng bái, sợ hãi, căm hận nam nhân.

Khi nữ lang tỉnh táo lại thời điểm, nàng đã nằm ở trong bệnh viện, nàng hỏi y tá vì sao mình tại lúc này, y tá nói cho nàng, là cái nam nhân đem hân đưa tới. Nàng hỏi: Là cái dạng gì nam nhân. Y tá tinh thần hoảng hốt một chút, sau đó cười nói: "Là cái rất đẹp trai rất yêu cười nam sinh!" ! ~!

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuy-nh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3:

Sáng sớm. Rừng rậm.

Một giọt trên lá cây rũ xuống tới hạt sương nhỏ tại trên mặt của hắn, nằm thẳng dưới tàng cây Đường Dần mí mắt hơi nhảy lên một chút, lập tức ung dung tỉnh lại.

Không biết vì cái gì, đầu hắn đau dữ dội, dường như trong đầu lớn vô số cương châm, ở bốn phía đâm loạn.

Hắn rên rỉ thốt khẽ một tiếng, đưa tay dùng sức vuốt vuốt cái trán, qua một hồi lâu, hắn mới cảm giác hơi mạnh một chút. Hắn chậm rãi tròn mắt nhìn con người, dò xét cảnh vật chung quanh, càng xem con mắt mở càng lớn, đến cuối cùng, hắn bất tri bất giác đứng người lên, đầy mặt mờ mịt nhìn xung quanh rừng cây rậm rạp.

Nếu như nhớ không lầm, mình rõ ràng là ở tại trong lữ điếm, làm sao đột nhiên chạy đến trong rừng cây tới

Không hiểu ra sao là tình huống gì, Đường Dần lông mày vặn thành cái u cục. Nếu như nói là có người thừa dịp mình lúc ngủ đem mình vụng trộm đem đến nơi này, gần như không có khả năng, một là không ai sẽ làm như vậy, thứ hai cũng không ai có thể làm được điểm này, cho dù là đang ngủ thì điểm, mình như cũ rất cảnh giác, không ai có thể không có chút nào âm thanh tiếp cận chính mình.

Đang suy nghĩ, trong rừng cây một trận gió núi thổi qua, khiến Đường Dần giật nảy mình rừng mình một cái, trên người nổi lên một lớp da gà. Hắn cúi đầu nhìn lên, mặt mo bỗng nhiên là đỏ lên, hoá ra hắn thân thể là trần trụi trực, tất tía chưa treo, quần áo vậy mà không cánh mà bay.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra thật sự trùng tà! Đường Dần mềm cả người, dựa vào ở bên cạnh một viên cây già, nhắm mắt lại, lẳng lặng hồi ức tới hôm qua đến tốt cùng chuyện gì xảy ra.

Hắn ở trong vũ trường uống rượu, có cái nữ lang đến bắt chuyện, kết quả lại tới bốn tên tiểu lưu manh đến gây chuyện, lúc ấy hắn không để ý đến, qua đi ở phòng khiêu vũ phía sau ngõ hẻm nhỏ bên trong đem bốn tên tiểu lưu manh toàn giết, lại về sau hắn đem trứng mê huyền thuốc nữ lang đưa đến bệnh viện, mình trở lại lữ điếm nghỉ ngơi, nhưng tỉnh lại, chính là ở chỗ này, mà lại quần áo trên người cũng mất, cái này thực sự quá quý dị.

Nghĩ đến, Đường Dần nhin không được lác đầu cười khổ.

Là cừu nhân tìm tới mình nếu là như vậy, đối phương sớm đem mình giết, không hội phí tay chân lớn như thế. Là bằng hữu đùa ác hắn không có bằng hữu, nghiêm chỉnh mà nói chỉ có một cái, mà người kia là vô luận như thế nào cũng sẽ không như vậy chọc ghẹo hắn. đến tốt cùng xảy ra chuyện gì đầu Đường Dần suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông.

"Thật sự gặp quý!" Đường Dần tự nhủ lăm bầm một tiếng, hắn quay người lại hình, nhìn xem sau lưng cây già, sau đó rút lui mấy bước, bỗng nhiên thân thể vọt về phía trước, dùng cả tay chân, mạnh mẽ thân thể dường như con báo, mấy lần liền leo đến trên ngọn cây.

Hắn ra sức leo đến một chỗ cao điểm, lấy tay che nắng, đưa mắt hướng nơi xa quan sát. Đập vào mi mắt là xanh lục bát ngát, khá lắm mệnh môn vô bờ đại sâm lâm, phẳng phát không cuối cùng, cùng trời liền thành một tuyến. Không nhìn còn khá điểm, sau khi xem xong, Đường Dần âm thầm nhếch miệng, hiện tại hắn có thể khẳng định, nơi này nhất định không phải Thành Đô, bởi vì Thành Đô tuyệt đối không lớn như thế rừng rậm nguyên thủy.

Cái này, là địa phương nào

Đường Dần căn môi một cái, theo thân cây, chậm rãi từ trên cây tuột xuống. Nếu đổi thành người bên ngoài, lúc này sợ rằng sẽ cảm thấy tuyệt vọng, thân vô trường vật, không giải thích được đi vào một tòa cự đại rừng rậm, muốn sinh tồn được, cơ bản không có khả năng, mà Đường Dần chỉ giật mình mà thôi, nhưng trong lòng cũng không sợ hãi.

Hắn từ nhỏ đã ở đông bắc trong rừng sâu núi thẳm trà trộn, rừng rậm đối với hắn mà nói là cái vô cùng quen thuộc địa phương, so sánh với mà thôi, đông bắc rừng rậm so với nơi này càng gian khổ, không thử qua nhỏ nước miếng rót xuống đất lúc đã biến thành băng hạt người là sẽ không hiểu. Ở âm bốn, 50 độ Đông Bắc rừng rậm hắn đều có thể sống sót, huống chi là nơi này đâu

Chẳng qua hắn thường dùng song đao vô dụng, điểm ấy cũng làm cho Đường Dần rất đau lòng. Đối với hắn dạng này vô giả mà nói, vũ khí chính là sinh mệnh, mất đi song đao, tương đương với không có nửa cái mạng.

Hắn liếc nhìn chung quanh, từ dưới đất nhặt được một cây gãy mất chạc cây, thuận thực đem phía trên phân nhánh tách ra rơi, làm thành một cây gãy gỗ, xa lạ rừng rậm, nguy hiểm ở khắp mọi nơi, có cây côn, chỉ ít cũng coi là món bảo mệnh vũ khí.

Tiếp lấy hắn lại dùng tách ra rơi nhánh cây nhỏ tập kết một cái hình khuyên, chụp tại mình vượt dưới, đem che lại.

Chờ chuẩn bị xong, Đường Dần tiện tay quơ quơ cây gãy, cắn răng nói: "Nếu để cho ta biết là ai làm, ta tuyệt không tha cho hắn!"

Hắn căn cứ mặt trời phương vị đánh giá ra đại khái phương hướng, hơi nghĩ nghĩ, nhanh chân hướng phương bắc đi đến.

Hắn cũng không biết hướng phương hướng nào đi có thể nhanh nhất rời đi khu rừng rậm này, hoàn toàn là bằng cảm giác.

Khu rừng rậm này dường như không có lối ra, Đường Dần từ rạng sáng đi thẳng đến giữa trưa, vẫn là thân ở rừng rậm bên trong, đồng thời hắn cũng càng ngày càng mê hoặc, ở đâu ra lớn như thế phiến rừng rậm, chuyện thật là khiến người khó có thể lý giải được, có ai hội phí lớn như thế công phu đem mình bắt đến nơi đây đến đâu trong lòng hắn có rất rất nhiều nghi vấn.

Trong lúc hắn muốn lên cây lại phân biệt một chút phương hướng, đột nhiên, nghe được phía trước truyền đến trận trận tiếng gào thét, bởi vì cách xa nhau quá xa xôi, thanh âm rất mơ hồ, cũng rất thấp kém. Tinh thần Đường Dần vì đó rung một cái, sùng sốt một lát, dùng sức nắm tay bên trong gãy gỗ, hất ra hai chân, theo âm thanh truyền đến phương hướng cực nhanh chạy tới.

Càng hướng về phía trước chạy, thanh âm liền càng rõ ràng, mà lại rất lộn xộn, có đồ sắt va chạm thanh âm đánh nhau, có kêu to thanh âm, còn có tiếng thanh liệt phè gào thán thanh âm . .

Quá nhiều thanh âm hỗn tạp cùng một chỗ, loạn nghe không ra từng cái số, cái này khiến Đường Dần cảm thấy mình giống đang đến gần một cái cỡ lớn chiến trường. Chẳng qua ngẫm lại cũng rất buồn cười, ai sẽ trong rừng rậm đánh trận đâu hơn nữa còn là dùng vũ khí lạnh, nếu như nói là xã hội đen, kia liền càng khôi hài, bọn họ ở cái này hoang vu người ở địa phương đánh cái gì

Thời gian dần trôi qua, rừng rậm cây cối càng ngày càng thưa thớt, mảng lớn mảng lớn bãi cỏ nhiều hơn, cảm giác đã tiếp cận đến hỗn loạn chỗ địa phương, Đường Dần dần dần chậm dần tốc độ, thân thể cũng vô ý thức cong xuống tới, cẩn thận từng li từng tí hướng về phía trước tiếp cận.

Sự chú ý của hắn đều tập trung ở phía trước, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, bị cái mềm nhũn đồ vật trộn lẫn một chút, Đường Dần đứng thẳng không ở, một đầu trượt trên mặt đất, cũng may là bãi cỏ, ngã tại phía trên cũng không cảm giác đau đớn, hắn thấp giọng chửi mắng một câu, từ dưới đất bò dậy, quay đầu trở lại nhìn lên, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, hoá ra trộn lẫn đến hắn là một người, một cái máu me khắp người, nằm trên mặt đất không nhúc nhích người.

Ngược lại Đường Dần hít ngụm khí lạnh, cau mày nhìn chăm chú người kia.

Trên người người kia mặc trường sam màu đen, trước ngực mặc lấy bị màu đen thuốc màu bôi lên qua giáp da, dưới chân là bộ ngao [giày], trong tay nắm thật chặt một cây trường mâu, hướng trên đầu nhìn, mang theo hắc thiết đánh chế mũ sắt, chỉ nhìn một cách đơn thuần hắn cái này một thân trang phục, và cổ đại binh sĩ gần như không có gì khác biệt.

Đây là đang điện ảnh Đường Dần phốc cười ra tiếng, đưa mắt hướng bốn phía quan sát, vành tai bên trong đều là chém giết thanh âm, mà camera nhưng không có nhìn thấy. Rất rõ ràng, camera căn bản không ở chỗ này, vị này diễn người chết diễn viên thực sự quá chuyên nghiệp nghĩ đến, hắn cầm lấy cây gậy trên người người kia thọc, nói: "Đứng dậy, huynh đệ, ngươi hí kết thúc!"

Người kia nằm trên mặt đất không phản ứng chút nào, cũng không nhúc nhích, thậm chí liền hô hấp dường như đều không có, tái nhợt tro tàn sắc mặt thật và người chết không khác.

Đường Dần nhướng mày, chậm rãi đem cây gậy thu hồi lại, nhìn thấy đầu côn dính vết máu trên người người kia, hắn dùng ngón tay dính một hồi, dính dính, cúi đầu vừa nghe, có cỗ ngọt mùi tanh. Đường Dần kinh nghiệm phong phú, lập tức ý thức được đây là chân huyết, mà cũng không phải là giả, hắn trừng to mắt, tiến đến người kia phụ cận, đưa tay sờ sờ người kia cái cổ, nhiệt độ cơ thể lạnh buốt, tĩnh mạch một điểm mạch đập đều không.

! Đường Dần thầm kinh hãi, đây là sự thực người chết, mà không phải giả, như thế mà nói, đây cũng không phải là là diễn kịch điện ảnh, mà thật đánh nhau! Chỉ rất kỳ quái, hiện tại đâu còn có người mặc như thế quần áo. Đường Dần đứng người lên hình, muốn truyền qua rừng rậm, đi ra bên ngoài xem xét đến tột cùng, đi hai bước, hắn lại dừng lại, cúi đầu nhìn một chút mình lơ đãng chỉ có một vòng nhánh cây che giấu thân thể, cái này so với người chết trang phục càng hãi thế kinh tục.

Hắn thở dài, quay đầu nhìn xem thi thể trên đất, lại đi trở về, thì thầm nói: "Bằng hữu, không có ý tứ, y phục của ngươi ở trên người của ta so với ở trên thân thể ngươi càng hữu dụng chỗ!" Vừa nói chuyện, hắn biến tướng thi thể quần áo cời xuống, nhanh chóng mặc trên người mình. Chỉ lúc này Đường Dần cũng không biết, khi hắn mặc vào bộ quần áo này, nhân sinh của hắn bắt đầu phát sinh triệt để chuyển biến.

Đường Dần đáng người trung đẳng, chỉ cần quần áo số đo không quá đặc thù, hắn cơ bản cũng có thể mặc. Mặc vào người chết quần áo, mặc dù sẽ sệt máu để Đường Dần cảm thấy khó chịu, nhưng dù sao cũng so chỉ riêng trượt chân phải tốt hơn nhiều. Cuối cùng, hắn cầm lấy giáp da, trong tay ước lượng, cảm giác phân lượng thật nặng, tiện tay ném đi, ngược lại đem thi thể trong tay trường mâu rút ra, xách trong tay, thật sự đụng phải tình hình nguy hiểm, trường mâu nhưng so sánh vừa rồi hắn chế tác cây gậy kia đều hữu hiệu hơn được nhiều.

Quần áo có, vũ khí cũng có, Đường Dần nhìn thi thể trên đất một chút, hắc hắc cười tà một tiếng, sau đó thở sâu, khom lưng hướng ngoài bia rừng chui vào. Khi hắn ra rừng cây, đẩy ra nồng đậm cỏ hoang, ngẩng đầu hướng ra phía ngoài nhìn quanh, lập tức bị tình cảnh trước mắt sợ ngây người! ~!

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4:

Ngoài bìa rừng là phiến vô bờ vô bến đại thảo nguyên, trời xanh, mây trắng, cỏ xanh, vốn là Điện Viên vẻ đẹp, nhưng lúc này lại không có chút nào tú mỹ có thể nói, có chỉ máu cùng nước mắt giết chóc.

Trên thảo nguyên, hiếm có lấy hàng ngàn người đang tiến hành người chết ta sống chiến đấu, trong đó một phương mặc hắc khôi áo đen áo giáp màu đen, bây giờ Đường Dàn mặc quần áo giống nhau như đúc, mà đôi thành một bên thì thuần một sắc màu trắng bạc thiết giáp, ở ánh nắng chiều rọi, lấp loè sinh huy, đậm người mắt.

Song phương đánh nhau đã không thể dùng kịch liệt để hình dung, mà chân chân chính chính ác chiến, liệu không phải người chết chính là ta sống, trên chiến trường, mọi người quơ vũ khí trong tay, đang suy nghĩ hết tất cả biện pháp gây nên đối phương vào chỗ chết, liên miên liên miên người thụ thương ngã xuống đất, lập tức lại có càng nhiều người tuôn đi qua, đủ loại vũ khí đủ roi, đem ngã xuống đất người đâm chặt thành thịt nát.

Đường Dàn giết qua rất nhiều người, cũng tham dự qua rất nhiều lần đại quy mô xã hội đen sống mái với nhau, còn chưa hề chưa thấy qua dạng này chân thực lại tàn khốc chiến đấu tình cảnh, cũng chưa từng thấy điên cuồng như vậy gần như đã thú mọi người. Giờ khắc này, hẳn bị tình cảnh trước mắt sợ ngây người.

" ____ "

Đường Dàn thân thể ở trong bụi cỏ, đầu nhô ra đến nhìn quanh, trong lúc hẩn kinh ngạc ngăn người thời điểm, một thót chiến mã từ phía bên phải của hẩn lao đến, lập tức có ngồi một ngấn nón trụ ngấn giáp kỵ sĩ, hai mắt đỏ lờn nhìn chăm chăm, gắt gao nhìn chăm chăm đầu Đường Dàn, trường mâu trong tay hướng về phía trước duỗi ra, mũi thương đâm thẳng hướng Đường Dàn cái cổ.

Tốc độ của chiến mã quá nhanh, nhanh dường như một cây mũi tên, Đường Dàn đang đứng ở cực độ trong lúc khiếp sợ, căn bản không phát giác được nguy hiểm đã giáng lâm đến trên đầu của hẩn.

Đang cái này nghìn cân treo sợi tóc thời khắc, một người mặc áo giáp màu đen người trung niên đột nhiên bỏ nhào về phía trước Đường Dàn, theo bịch một tiếng vang trầm, Đường Dàn cùng người trung niên cùng nhau ngã vào trong bụi cỏ. Cùng lúc đó, vèo một tiếng, chiến mã từ hẩn bên cạnh hai người lướt qua, kỵ sĩ trên ngựa trường mâu là sát hẩn đầu hai người bị hoa tới.

"... ---- \$ ---- "

Người trung niên từ dưới đất ngồi dậy thân, từng ngum từng ngum thở hổn hển, đồng thời bắt lấy Đường Dàn cổ áo, lớn tiếng gào thét chất vấn.

Lời hẩn nói cường điệu quái dị, Đường Dàn là có nghe không hiểu, hẩn đi qua Z địa phương không hề ít, đối với các nơi tiếng địa phương cũng đều có thể phân biệt ra được, chẳng qua cái này người trung niên lại không giống là bất kỳ chỗ nào phương ngôn. Mặc dù không biết đối phương ở tự nhủ cái gì, nhưng hẩn biết vị người trung niên này vừa mới cứu mình một mạng.

Đường Dàn nhìn thẳng người trung niên, há mồm vừa muốn nói chuyện, muốn hỏi một chút cuối cùng là địa phương nào, những này lại là người nào, nhưng nghĩ lại, hẩn đem lời ra đến khốc miệng lại nuốt trở vào. Đối phương nói, hẩn nghe không hiểu, mà chính mình nói, đối phương cũng chưa chắc có thể nghe rõ, người này sở dĩ cứu mình, khẳng định là bởi vì chính mình cái này áo liền quần, hiển nhiên hẩn là đem mình làm người một nhà, nếu như mình mở miệng nói ra hẩn nghe không hiểu, không chừng sẽ đem mình xem như gian tế, lúc này cảnh này, tức quý dị lại hung hiểm, nếu như cái này Hắc Bạch hai phe đều đem mình làm địch nhân, vậy coi như không xong.

Gian khổ lại tàn khốc tuổi thơ, dưỡng thành Đường Dàn đa nghi lại tính tình cẩn thận.

Hẩn không mở miệng hỏi lời nói, chỉ há to mồm, phát ra thanh âm.

Người trung niên sửng sò, nghi vấn một câu.

Đường Dần không biết hỏi cái gì, chỉ gật đầu.

Người trung niên lắc đầu thờ dài, trong ánh mắt lưu chứa lại tiếc hận chi ý. Đường Dần cảm thấy, đối phương là đem mình làm cầm thú. Người trung niên còn muốn lúc nói chuyện, tên kia đã tiến lên kỵ sĩ lại quay đầu ngựa lại, một lần nữa gãy trở về, bởi vì phần nộ ngữ quan đều vụn vụn thành một đoàn, trong miệng bạo gọi liên tục, tựa hồ đối với vừa rồi một mâu không đâm chết Đường Dần dĩ thường tức giận.

Lúc này Đường Dần đã khôi phục thần trí, nhìn đối phương lại giục ngựa tới, trong mắt hân hưng quang bỗng hiện, phất tay đem người trung niên đẩy ra, đồng thời bút ra từ trong bụi cỏ chui ra, đứng trên đất bằng, một tay nắm mâu, trở mắt nhìn thấy kỵ sĩ giục ngựa hướng mình đánh tới.

Vừa rồi cứu Đường Dần tên kia người trung niên quá sợ hãi, hướng về phía Đường Dần liên tục gọi, ý là để hắn lập tức tránh ra, hắn thấy, một cái bộ binh muốn đơn đầu một cái kỵ binh, đơn giản muốn chết.

Đường Dần không hề động. Hắn chưa hề liên không hiểu được cái gì gọi là nhượng bộ.

Khoảng cách kỵ sĩ hắn càng ngày càng gần, Đường Dần thậm chí có thể thấy rõ ràng đối phương trên mặt lộ ra âm lãnh lại nụ cười tàn khốc.

Hắn cũng đang cười, mà lại cười càng âm lạnh hơn.

Trong nháy mắt, kỵ sĩ giục ngựa đã đến Đường Dần phụ cận, trong tay trường mâu đột nhiên hướng về phía trước tìm tòi, đâm thẳng ngực Đường Dần.

Đường Dần nguyên bản thẳng tắp thân thể đột nhiên động, không có bất kỳ cái gì diêm báo, thân thể lại như điện chớp nằm ngang dõng ra nửa mét, tránh đi đối phương phong mang, cũng tránh đi chiến mã va chạm, cùng lúc đó, trong tay hắn trường mâu hướng lên vừa nhấc, chỉ nghe phốc một tiếng, mũi thương đang đâm vào tên kỵ sĩ kia yết hầu.

Đường Dần cũng không dùng lực, nhưng chiến mã vọt tới trước quán tính quá lớn, cổ kỵ sĩ trong nháy mắt bị mũi thương đâm xuyên, ngay cả tiếng kêu cũng không phát ra, cả người từ trên chiến mã bay xuống, bịch một tiếng ngã xuống đất, hai mắt tròng tròn xoe, không nhúc nhích, tại chỗ khí tuyệt, mắt đi chủ nhân chiến mã loảng tuếch hí dài một tiếng, trốn vào đồng hoang mà chạy.

Một mâu đâm chết một kỵ sĩ trên ngựa, nhưng Đường Dần gọi là đem nhanh, chuẩn, hung ác ba chữ yếu quyết phát huy đến cực chí, xung quanh vẫn còn giết chóc Hắc Bạch song phương nhân viên cũng giết mình, hoảng sợ nhìn Đường Dần. Tên kia người trung niên đột nhiên lấy lại tinh thần, khoa tay múa chân từ trong bụi cỏ leo ra, liên tục gào thét.

Nghe được hắn gọi, xung quanh những người áo đen cũng theo hét lên, Đường Dần không biết bọn họ kêu là cái gì, nhưng lại có thể cảm giác được cái này từng trận tiếng la rất chấn lòng người, làm cho lòng người máu bành trướng. Cho đến không lâu về sau, hắn mới hiểu rõ, bọn họ kêu là gió, đó cũng là bọn họ quốc gia danh tự.

Đường Dần kỹ kinh tứ tọa, đem xung quanh người áo đen đầu chỉ kích thích, đồng dạng, cũng dẫn tới phí công nón trụ bạch giáp mọi người cảm hận cùng phần nộ.

"Rống —— "

Gần như trong cùng một lúc, có vài chục tên chiến sĩ khôi giáp màu trắng hướng Đường Dần vọt tới, có cầm trường kiếm, hữu dụng vung mạnh chiến đao, còn có hai tay nắm mâu, này một đám hung thần ác sát hắn từ đánh tới, nếu người bên ngoài đã sớm bị hù ngã, nhưng Đường Dần lại không thèm quan tâm, hắn cười lạnh một tiếng, đưa tay từ thi thể trên cổ đem trường mâu rút ra, không lùi mà tiến tới, đón đối phương phản xung qua.

Trong nháy mắt, song phương liên đụng vào nhau, vừa mới giao thủ, Đường Dần gào to một tiếng, trường mâu trong tay giống như linh xà, đâm thẳng ở một sát tây khôi giáp hắn từ ngực, chớ nhìn hắn đáng người cũng không tráng kiện, khí lực lại lớn đến kinh người, một mâu liền đem trên người đại hán thiết giáp đâm xuyên, đâm máu mũi thương từ sau người nhô ra.

Một tay Đường Dần nắm mâu, dùng sức vung lên, đem treo trường mâu bên trên thi thể quăng bay ra đi, lúc này, một tên khác phí công nón trụ ngực đại hán hắn phụ cận, vung mạnh đao liền bổ, Đường Dần nghiêng người né tránh, tiếp lấy xoay tay lại chính là một khuỷu tay. Cái này một khuỷu tay trùng điệp đập nện ở mặt của đối phương trên cửa, cái sau kêu thảm một tiếng, đầy mặt phun máu, lao đảo trở ra.

Không đợi Đường Dần thu mâu, còn lại địch nhân đã vọt tới phụ cận, đối với chỗ yếu hại của hắn lại chặt lại gai.

Đường Dần có thể cảm giác được, mặc dù những người này không biết công phu, nhưng khẳng định trải qua cận chiến chém giết huấn luyện, xuất thủ lại hung ác lại nhanh, chiêu chiêu đều là chạy yếu hại mà đến. Vũ khí của hắn là tàn nguyệt song đao, sử dụng trường mâu đến cực không thuận tay, hắn bút ra lui lại, tránh ra mấy địch nhân tiến công, thuận thể đem trường mâu thu hồi lại.

Hai tay hắn nắm mâu, dùng sức nắm chặt, hướng phía dưới thả thả, tiếp lấy hét lớn một tiếng, nhấc chân dùng đầu gối dồn sức đụng thân mâu.

Răng rắc! Thân mâu cây gỗ lên tiếng mà gãy, Đường Dần hai tay dùng sức vận động, đem trường mâu một phân thành hai.

Hắn cái này đột nhiên cử động, không chỉ có để bạch giáp bọn đại hán sửng sờ giết mình, ngay cả các người áo đen cũng đều không hiểu ý đồ của hắn, hoài nghi hắn có phải hay không đầu xảy ra vấn đề, vậy mà tại trên chiến trường đem vũ khí của mình làm hỏng.

Bọn họ làm sao biết, Đường Dần thuận tay chính là binh khí ngắn, bẻ gãy trường mâu mặc dù không bằng song đao, nhưng ít ra có thể phát huy ra uy lực

lớn hơn.

" ____ "

Đường Dần đột hô lên âm thanh, lần nữa xông lên phía trước, lần này hắn toàn lực đánh ra, thân thể tựa như cá chạch, ở trong đám người của đối phương ghé qua tự nhiên, trong tay một nửa đầu mâu thỉnh thoảng tràn ra từng mảnh huyết vũ, đồng thời nương theo lấy chói tai tiếng kêu thảm thiết.

Mười mấy tên ngân giáp binh sĩ, không những không làm bị thương Đường Dần mấy may, bị hắn đâm liên có gai giết hơn mười người.

Thấy hắn như thế dũng mãnh, sắc bén không thể đỡ, phí công nón trụ các binh sĩ bị hù hồn phi phách tán, nhao nhao lui lại, mà hắc khôi các binh sĩ thì quân tâm đại chấn, gặm rú lấy trùng sát tiến lên.

Toàn bộ chiến trường, phe trắng đều ở vào truy sát địch nhân tình thế W. 6 . , chiếm hữu ưu thế tuyệt đối, mà phe đen là bại trận một phương, ở vào tuyệt đối thế yếu, duy chỉ Đường Dần vị trí trong góc này tình thế phát sinh nghịch chuyển, phe đen ở hắn lôi kéo dưới triển khai phản kích, đem phe trắng truy binh giết Tệt tệt bại lui.

Chỉ là bọn hắn cái này một góc đối với toàn bộ chiến trường không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, Đường Dần đang giết hưng khởi, chợt nghe có người sau lưng kêu to, hắn phệ huyết như mạng, đã nổi lên sát tâm thu đầu thu lại không được, mà lại hắn cũng nghe không hiểu người đứng phía sau đang kêu cái gì, cũng không để ý tới, còn muốn tiếp tục đuổi giết phí công nón trụ binh sĩ.

Lúc này, cổ tay hắn xiết chặt, bị người tóm chặt lấy, Đường Dần không chút nghĩ ngợi, ra ngoài bản năng xoay tay lại một mâu phải đã đâm đi, nhưng nhìn rõ ràng kéo hắn lúc đầu, người kia là vừa vận cứu hắn một mạng hắc khôi người trung niên, hắn đâm ra đi trường mâu lại vội vàng thu hồi lại, mờ mịt nhìn đối phương.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5:

Đường Dần là người ân oán phân minh. Mặc dù trời sinh tính lạnh khắc tàn nhẫn, nhưng đó là bị thâm tuối thơ tao ngộ tạo thành, đời này, hắn không có mấy người chân chính đối tốt với hắn qua, cũng chính là bởi vì dạng này, chỉ cần có cái cho hắn chút điểm ân huệ, hắn đều nhớ cho kỹ, huống chi cái này người trung niên là đã cứu mạng của hắn.

Người trung niên không biết mình vừa mới suýt nữa thành Đường Dần mâu xuống quỷ, hắn đầy mặt lo lắng, hướng về phía Đường Dần liên thanh rống to, đồng thời lôi kéo hắn hướng về sau chạy.

Chạy cái gì mình cũng không phải đánh không lại bọn hắn Đường Dần cau mày, cứng ngắc lấy đứng vững bước chân, một bước không nới.

Người trung niên nhìn ra quyết cường của hắn, hướng về phía phía trước chỉ chỉ, lại liên thanh gọi.

Đường Dần theo ngón tay hắn phương hướng quan sát, lông mày lập tức nhíu lại, chỉ trông thấy phe trắng đằng sau bụi đất tung bay, ùn ùn kéo đến, gần như đem nửa bầu trời đều che lại.

Bão cát đây là Đường Dần trong đầu sinh ra người thứ nhất từ, là rất nhanh là hẳn biết mình sai, đó cũng không phải bão cát, mà khổng lồ đội kỵ binh ngửi ở tốc độ cao nhất công kích bên trong chỗ tóe lên bụi đất.

Thời gian dần trôi qua, mặt đất bắt đầu chấn động, dường như sấm rền tiếng oanh minh từ xa đến gần, còn chưa nhìn thấy đối phương cụ thể bộ dáng, mà bãi son đào hải khí thể đã đè ép tới, ép người thờ không ra hơi.

Đường Dần không phải người ngu, lúc này đương nhiên hẳn sẽ không lại kiên trì lưu lại đi, không cần người trung niên lại kéo hẳn, hẳn trở tay chế trụ tay của trung niên nhân cổ tay, co căng liền chạy.

Theo phe trắng đại đội kỵ binh đuổi ngược lại, chiến trường thế cục càng nghiêng về một bên, binh sĩ phe đen từ bỏ chống lại, thành tốp thành tốp hướng về sau tan tác.

Cái này chạy, là cùng Tử thần chống lại chạy, không ít binh sĩ đem trên người giáp đen mũ đen cùng vũ khí trong tay đều ném hết, tan tác chi thể, thật tốt tượng vỡ đê nước sông.

Đường Dần lôi kéo người trung niên, theo phe đen đại bộ đội chạy, càng chạy càng khí muộn, mình không trêu ai không chọc ai, làm sao hết lần này tới lần khác chọc phiền toái như vậy đầu tiên không hiểu thấu ngủ đến trong rừng rậm, lại không hiểu thấu cuốn vào trận này thời đại binh khí lạnh chiến đấu, cuối cùng là chuyện gì xảy ra

Cho tới bây giờ hẳn chưa bao giờ làm rõ ràng mình vì sao rơi vào như thế tình cảnh.

Là cuốn vào dễ dàng, lại nghĩ bứt ra ngoài liền khó khăn.

Có thể nói khi hẳn mắc vào binh sĩ phe đen quân trang một khắc kia trở đi, vận mệnh của hẳn liền đã phát sinh chuyển biến, cũng làm cho hẳn đi đến một đầu kinh tâm động phách lại đặc sắc tuyệt luân con đường.

Đào vong tại tiếp tục, phía sau địch nhân ở theo đuổi không bỏ, chạy trốn tới về sau, Đường Dần đều không nhớ rõ mình rốt cuộc chạy ra bao xa, chỉ nhớ rõ thể lực người trung niên không kể, dần dần theo không kịp tốc độ, hẳn dứt khoát đem người trung niên kháng ở trên vai của mình.

Đường Dần dáng người gầy gò, chống đỡ một người chạy, nhưng tốc độ của hẳn căn bản không thể so với mọi người xung quanh chậm, mà lại cũng không giống những người khác như vậy thờ hồng học, mồ hôi chảy đầy mặt, hẳn bước xa như bay, thảnh thơi đem phía trước đào binh vùng ra sau lưng, lúc này hẳn mới phát hiện, đây không phải vèn vèn vài trăm người chiến đấu, vèn vèn phe đen bên này đào binh liền có mấy ngàn chúng.

Bởi vì cái gọi là hoảng hốt chạy bừa. Cái này một nhóm lớn đào vong binh sĩ phe đen vừa vận dẫn chúng cái từ này.

Không biết là ai dẫn đầu dẫn con đường, khi bọn hẳn xuyên qua một đạo cửa sơn cốc lúc lại nghĩ hướng về phía trước chạy đã chạy không được, hoá ra toà sơn cốc này là chết cốc, bên trong trình viên hình, ngoại trừ cửa sơn cốc một con đường bên ngoài không còn những đường ra khác, nhưng lúc này muốn quay đầu trở về, đã không còn kịp rồi, cửa sơn cốc đã bị vô số binh sĩ phe trắng vòng vây chặt chẽ hợp phùng, đừng nói là người, coi như là con chuột đều chui không đi qua.

Phe đen hơn ba ngàn người đào binh bị ngành sinh sinh vây ở toà này chết trong cốc, mà cửa sơn cốc bên kia binh sĩ phe trắng lại càng tụ càng nhiều, xa xa nhìn lại, trắng bóng một mảnh, đoán chừng chỉ ít có năm vạn chúng.

Dẫn đường người thật nên bầm thây vạn đoạn! Đường Dần bên cạnh đào mất sơn cốc bên cạnh ở trong lòng yên lặng nguyên rủa.

Sơn cốc rất sâu, bốn phía đều là vách núi vách đá, phẳng phất là bị một con to lớn lưỡi búa chém vào mà thành, đen nhánh vách đá bóng loáng như gương, không có một ngọn cỏ, cho dù là đứng đầu thể thao leo núi viên đều rất khó leo đi lên, huống chi hiện tại trong tay không có bất kỳ cái gì leo lên leo núi công cụ.

Đường Dần là cái Thái Sơn áp đỉnh mà mặt không cang sắc người, nhưng bây giờ lại nhịn không được chảy ra mồ hôi lạnh.

Lại nhìn xung quanh binh sĩ phe đen nhóm, trên mặt đều treo đầy tuyệt vọng, cũng khó trách bọn họ tuyệt vọng, hiện tại nhân số song phương căn bản kém xa, mà lại phần lớn binh sĩ đã không khôi giáp lại không có vũ khí, trên người có tổn thương binh sĩ càng nhiều vô số kể, tăng thêm lúc này lại lâm vào tuyệt cảnh, gần như không ai còn ôm lấy hi vọng còn sống.

"Cô Lỗ... Cô Lỗ Cô Lỗ..."

Miếng sơn cốc chỗ đột nhiên truyền đến tiếng gọi, thanh âm to, cách xuất thật xa đều có thể nghe rõ ràng.

Tiếng gọi dẫn tới không có chút nào sinh khí binh sĩ phe đen một trận rối loạn, không ít người chậm rãi thẳng tắp thân thể, hướng cửa sơn cốc phương hướng đi đến. Đúng lúc này, một thân phê chiến bào màu đen, dáng vẻ tướng quân đại hán ngạo nổi giận gầm lên một tiếng, hướng về phía muốn hướng cửa sơn cốc đi binh sĩ gọi liên tục, còn lại ngồi dưới đất không nhúc nhích đám binh sĩ cũng lộ ra vẻ khinh bỉ.

Hướng cửa sơn cốc đi các binh sĩ nhao nhao cúi đầu xuống, mặt đỏ tới mang tai, chậm rãi lại ngồi trở lại tới đất.

Đường Dần không biết bọn họ đang nói cái gì, chẳng qua cũng đoán ra cái đại khái, hiển nhiên vừa rồi phe trắng gọi hàng chiêu hàng, mà bên này phe đen có người tâm động, chỉ dẫn đội tướng quân lại đem bọn họ quát bảo ngưng lại ở.

Vị tướng quân này ngược lại rất có khí phách, không phải hạng người ham sống sợ chết! Nghĩ đến, Đường Dần nhìn không được đưa mắt nhìn nhiều mấy lần. Vị tướng quân kia ăn mặc đại hán hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thô khoáng hung ác, trên mặt, trên người đều là máu tươi, làm cả người nhìn càng thêm dữ tợn, kinh khủng.

Đường Dần thu hồi ánh mắt, quay đầu lại nhìn về phía bên người người trung niên.

Người trung niên phát giác được ánh mắt của hắn, hướng về phía Đường Dần lắc đầu cười khổ, thấp giọng nói một ít lời, mặc dù Đường Dần nghe không hiểu, nhưng từ trong giọng nói có thể cảm giác được nỗi thương cảm của hắn cùng tuyệt vọng.

Đối phương sau đó phải làm sao đối phó bọn hắn Đường Dần cau mày yên lặng suy nghĩ.

Trông thấy trong sơn cốc địch nhân không có động tĩnh, sơn cốc bên kia lại truyền ra lên âm thanh, chỉ lần này giọng nói biến nghiêm khắc băng lãnh, có cuối cùng cảnh cáo ý vị.

"Rống —— "

Cầm đầu bỗng nhiên tướng quân quay đầu hét lớn một tiếng, nhận hắn triệu hoán, tất cả binh sĩ nhao nhao đứng dậy, đồng thời đem riêng phần mình vũ khí cũng cầm lên.

Muốn làm cuối cùng quyết chiến sao Đường Dần một bên cười khổ vừa đi theo đám người đứng lên. Hắn không biết mình đến tốt cùng đi dạng gì vận rủi, không giải thích được sa vào cái này trong hiểm cảnh, cho tới bây giờ, hắn đều không rõ ràng thân mình chỗ nơi nào, xung quanh những binh lính này đến tốt cùng là những người nào.

Hắn đang suy nghĩ, chợt nghe cửa sơn cốc phương hướng vang lên một trận tiếng rít, thanh âm từ xa mà đến gần, từ cao mà xuống, Đường Dần vô ý thức đưa mắt nhìn lên, con mắt lập tức trùng đến căng tròn, chỉ trông thấy vô số chỉ màu đen Điều Linh tiên bay ở trên bầu trời, số lượng nhiều, ùn ùn kéo đến, dường như một tấm to lớn miếng vải đen, ngay cả mặt trời đều sắp bị che kín, mà những này như mưa rơi dày đặc mũi tên đang hướng mình vị trí phương hướng cấp tốc bay tới.

"" đòi này, Đường Dần chưa gặp qua cảnh tượng như vậy, nhìn không được kêu lên sợ hãi, đồng thời bản năng phản ứng ngồi xổm thân đi.

"Nhào, nhào, nhào —— "

"... .."

Sơn cốc trống trải, không tránh được, cũng không có chỗ có thể ẩn nấp, mưa tên cơ hồ là không có chút nào ngăn cản khuynh tiết mà xuống.

Trong lúc nhất thời, trong đây cốc đồ sắt tiếng va chạm, nhân thể bị đâm W. 6 . Xuyên trăm đục âm thanh, kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng nói thành một mảnh, dày đặc, không lồ lại hung ác vô cùng tiền trận giống như tứ thần mở ra bàn tay, không chút kiêng kỵ làm nhục lấy nó có khả năng chạm tới hết thảy sinh mệnh.

Thủ được hại chính là tại chạy trốn lúc ném đi tấm chắn đám binh sĩ, bọn họ không có bất kỳ cái gì đồ phòng ngự đón đỡ gào thét mà đến mũi tên, thân thể cơ hồ là trong nháy mắt liền bị đình thành con nhím, dường như con nhím ngã trong vũng máu.

Mà cầm trong tay tấm chắn binh sĩ cũng không kiên trì quá lâu, tấm chắn mặc dù thành công bảo vệ nửa người trên bọn họ yếu hại, nhưng lại bảo hộ không được hai chân của bọn hắn và hai chân, thỉnh thoảng có binh sĩ chân, chân bị chạm khắc linh bản thùng, kêu thảm ngã trên mặt đất, cũng không có chơ bò lên, liền bị sau đó bay tới mưa tên bắn huyết nhục mờ hồ.

Đây không phải chiến tranh, mà một trận đơn phương đồ sắt.

Vì cái gì luyện được sự lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc Biến Thân Khuynh Thế Nữ Đế

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Chương 6:

Hơn ba ngàn tên lính, ở sắc bén tiền trận, trong khoảnh khắc đã có hơn phân nửa bỏ mình.

Đường Dàn thân thủ là tốt, nhưng ở như thế dày đặc tiền trận xuống cho dù tốt thân thủ cũng trở nên không có ý nghĩa. Hắn nửa ngồi trên mặt đất, đem thân thể của mình co lại đến nhỏ nhất trình độ, một tay nắm chặt một nửa trường mâu, đem thanh thoảng bay tới chạm khắc linh đánh rớt. Chỉ một hồi công phu, hắn đã mệt đầu đầy mồ hôi.

Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách pháp! Đường Dàn dành thời gian vượt một cái mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu nhìn lên, trông thấy sơn cốc vách đá rẽ chỗ được mưa tên công kích ít, hắn quyết định thật nhanh, kéo một phát bên người quần áo người trung niên, vội la lên: "Chúng ta qua bên kia tránh một chút!" Dưới tình thế cấp bách, hắn đã không để ý tới giả bộ căm, cũng mặc kệ đối phương có thể hay không nghe hiểu hắn, chỉ là dùng sức giữ chặt quần áo người trung niên hướng vách đá rẽ chỗ chạy. Là kéo mấy lần, người trung niên thân thể không hề động một chút nào, dường như căn bản không có cùng hắn đi ý tứ. Đường Dàn khẩn trương, quay đầu quát: "Vì cái gì không đi ở lại chờ chết à..."

Nói đến một nửa, còn lại lại bị hắn nuốt trở vào. Người trung niên không phải là không muốn cùng hắn đi, mà đã đi không được, một chi mũi tên màu đen chẳng biết lúc nào bắn trúng mũi giáp của hắn, cường đại lực đạo trực tiếp đánh xuyên sắt lá, cũng bắn thủng đầu của hắn, đầu mũi tên từ phía sau não nhô ra, máu đỏ tươi tích tấp chảy ra tới.

Muốn mạng một tiền, người trung niên khi chết lời cũng không kịp gọi một chút.

Mới vừa rồi còn nhảy nhót tung bừng người sống sò sò, trước đây không lâu còn cứu mình một mạng đại thúc, mới thời gian một cái nháy mắt liền chết, trong chớp lát Đường Dàn có chút phản ứng không kịp, nhìn thi thể, tròng to mắt, kinh ngạc ngẩn người.

Nhưng lại tại hắn ngăn người một sát na, một chi mũi tên treo tê tê tiếng gió, hung hăng dính tại bờ vai của hắn chỗ, theo một tiếng "phạch" trầm thấp vang lên, quần áo và da thịt lập tức bị xò xuyên, mũi tên mũi tên sắt đầu thật sâu tiến vào trong máu thịt của hắn.

"Úc..." Đường Dàn như vậy kiên cường người, lúc này cũng là đau phát ra rên lên một tiếng, nửa ngồi thân thể được lực trùng kích đặt mộng ngồi dưới đất.

Căn bản không có chậm chạp khí thời gian, tiếp xuống lại có mấy mũi tên nhọn bay tới. Đường Dàn không chút suy nghĩ, xoay tay lại bắt lấy lộ trên bả vai bên ngoài mũi tên thân, đột nhiên hướng ra phía ngoài kéo một cái, phốc phốc, mũi tên bị hắn ngạnh sinh sinh rút ra, liên đới lấy một đạo huyết tiền bắn ra, trong nháy mắt đó đau nhức thấu xương tùy con đau không để cho hắn một chút nhíu mày, khỏe miệng ngược lại cao cao bốc lên.

Hắn thân như thỏ khôn, đột nhiên hướng sườn núi rẽ thấp bay nhào qua.

Suru, suru, suru —— ba mũi tên nhọn cơ hồ là xoa thân thể của hắn gào thét mà qua.

Động tác Đường Dàn nhanh, đánh ra trước lực đạo cũng cực lớn, lẳng không nhảy ra ba mét xa, sau khi hạ xuống thân thể không ngừng nghỉ chút nào, thuận thế tiếp tục hướng phía trước lần lộn. Ngắn ngủi hai mươi mét khoảng cách, hắn trọn vẹn ngăn lại năm mũi tên nhọn, tránh thoát mũi tên không hạ hai mươi chỉ.

Chờ hắn thành công trốn đến vách đá dưới đáy, rốt cục thật dài phun ra ngụm trọc khí. Chính như vừa rồi hắn phán đoán như thế, bắn tới sườn núi nền tảng hạ mũi tên cũng không nhiều, rất nhiều chạm khắc linh còn bay ở giữa không trung liền bị vách đá nhô ra tảng đá cản rơi, ngẫu nhiên bay tới mũi tên đối với Đường Dàn đã không cấu thành quá lớn uy hiếp.

Tận đến giờ phút này, hắn mới rút ra cơ hội cẩn thận quan sát sơn cốc tình huống.

Mũi tên của đối phương trận không biết đã bắn qua mấy vòng, toàn bộ sơn cốc đều bị lít nha lít nhít mũi tên nơi bao bọc, vô số mũi tên ngổn ngang lộn xộn cắm đầy mặt đất, đen ngịt một mảnh, đồng thời cũng đem binh sĩ nhóm thi thể che đầy kín, chỉ nó không lẫn át được máu đỏ tươi, máu tươi ở tảng đá trong khe hở chảy xuôi, tụ tập thành từng cái từng cái tiểu Hà, đầm người mắt.

Làm cho người cảm giác kỳ quái là, máu ở liên tục không ngừng hướng bên này hắn chảy xuôi, Đường Dàn cũng không để ý, chỉ cho rằng là phía bên mình địa thế hơi thấp quan hệ.

May mắn tránh thoát tiền trận đám binh sĩ vẫn còn thống khổ kêu gào, tiếng la khóc, thê lương thanh âm như cùng đi từ Địa Ngục, hoặc là nói lúc này sơn cốc đã biến thành Địa Ngục.

Phảng phất qua một thế kỷ dài như vậy, tiền trận rốt cục đình chỉ.

Trong sơn cốc không gió, nhưng Đường Dần lại cảm thấy thân thể lạnh buốt, hắn đưa tay sờ sờ quần áo trên người, đã sớm bị mồ hôi ướt đẫm, dường như vừa mới để đầm mưa qua giống như.

Thân thể khí lực lập tức bị rút sạch, Đường Dần có chút đầu choáng hoa mắt, đứng thẳng không ở, dựa vào vách đá chậm rãi ngồi xuống.

Hắn muốn chậm khẩu khí, nghỉ một chút, nhưng đối phương lại không cho hắn cơ hội này.

Oanh, oanh, oanh —— cửa sơn cốc phương hướng truyền đến chinh tề lại tiết tấu tiếng nổ lớn, liên đới, toàn bộ mặt đất cũng vì đó chấn động run rẩy.

Trên mặt Đường Dần hiện lên một tia kinh ngạc, hắn quay đầu hướng cửa sơn cốc bên kia quan sát, không nhìn còn khá điềm, cái này xem xét, Đường Dần tâm lạnh một nửa. Chỉ trông thấy nơi miệng hang, số lớn người mặc áo giáp màu bạc binh sĩ tạo thành chinh tề phương đội, nện bước thống nhất bộ pháp, từng bước một vượt trên tới.

sắp xếp dày đặc lại sáng như bạc áo giáp ở mặt trời ám chỉ, dường như là một mặt to lớn tấm gương, sáng để cho người ta không cảm giác nhìn thẳng.

Cùng lúc đó, một cổ vô hình nhưng lại chân chân thật thật tồn tại áp lực đập vào mặt, ép lòng người hoảng, cũng ép người thờ không ra hơi.

Đường Dần chưa từng có cảm thụ qua áp lực như vậy.

Không cần chạy đến phụ cận đi đếm kỹ, chỉ xa xa quan sát, nghe chấn nhân hồn phách tiếng bước chân, liền không khó đoán ra nhân số của đối phương. Cái này phương trận, số ít cũng từng có vạn người, nhiều người như vậy, không cần động võ khí, một người chỉ đánh một quyền của mình hoặc đá một cước, mình cũng phải biến thành thịt muối.

Hắn là cái trải qua sóng to gió lớn người, đã từng vô luận đối mặt như vậy nguy cấp tình huống, đều có thể bảo trì trầm ổn và tinh táo, nhưng bây giờ, hắn luống cuống, mà lại hoảng rất triệt để, bởi vì trong lòng hắn rất rõ ràng, lấy trước mắt loại tình huống này, hắn là vô luận như thế nào cũng không còn sống khả năng. Đường Dần thêm thêm môi khô khốc, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu tử theo hắn thái dương không ngừng nhỏ xuống, ra ngoài bàn năng phản ứng, hắn ngồi dưới đất thân thể dùng sức hướng về sau cọ.

Đáng tiếc phía sau hắn là cứng rắn băng lãnh vách đá, căn bản không có đường lui.

Hồ! Đường Dần thờ dài, lắc đầu cười khổ, thật sự không tưởng được, mình ở hắc đạo mưa bom bão đạn bên trong đều có thể còn sống sót, lúc này lại phải chết ở cái này gấp quý vũ khí lạnh trên chiến trường, càng thêm châm chọc là, hắn ngay cả mình là như thế nào quyền gần đây đều không rõ ràng, chết đều chết không rõ ràng.

Chẳng lẽ đây chính là lão thiên đối với hắn sát nghiệt quá nặng trừng phạt hắn tự giễu suy nghĩ, đúng lúc này, bỗng nhiên hắn phát hiện đề xuống đất xúc cảm cảm giác có chút xóp.

Trong sơn cốc khắp nơi đều là tảng đá, tác cò chưa sinh, không bùn đất, làm sao lại xóp cảm giác hắn vội vàng cúi đầu xem xét, ở hắn cái móng hậu phương vách đá có thật nhiều vết rạn, mà chảy xuôi tới máu tươi toàn bộ theo vết rạn khe hở chảy đi vào, rất rõ ràng, ở bên trong là trống không.

Phát hiện điểm này, Đường Dần dường như phát hiện đại lục mới, mặt lộ vẻ kinh hãi, hắn nắm lên một nửa trường mâu, dùng sức hướng vết rạn bên trong cắm xuống, chỉ nghe nhào một tiếng, toàn bộ mũi thương đều không có vào trong đó, nếu thật là tảng đá, bây giờ hắn khí lực không có khả năng đem trường mâu đâm vào sâu như vậy.

Quả nhiên là trống không, nơi này lại có sơn động! Hắn nhịp tim tăng tốc, cắn răng chống lên thân thể mỗi một, dùng cả tay chân, liều mạng đào lấy bích dưới chân cục đá vụn.

Soạt, soạt!

Rất nhanh, động đá bị hắn đào mở, bích dưới chân thêm ra một cái chuồng chó kích cỡ tương đương hang động, bên trong đen như mực, cái gì đều nhìn không rõ ràng. Bởi vì cửa hang quá nhỏ, hắn còn muốn đào lớn một chút, là chung quanh huyết động vách đá quá kiên cố, cho dù hắn đem trường mâu mũi thương đều bẻ gãy cũng không đào mở một phần.

Đường Dần nhìn xem cái này chỉ có một thước tăng trường tiểu huyết động, quay đầu lại nhìn một cái càng ngày càng gần đối phương phương trận, không có thời gian lại do dự, hắn ép xuống thân thể, dùng sức hướng trong huyết động chui vào.

Hắn dáng người mặc dù gầy gò, nhưng hang động đối với hắn mà nói vẫn là quá hẹp, khi hắn vào trong chui, bốn phía tảng đá góc cạnh dường như đao, cắt vỡ y phục của hắn, thật sâu hoạch gần da thịt của hắn.

Rất đau, đau hắn mồ hôi rơi như mưa, nước mắt chảy ròng, nhưng hắn cũng không dám kêu to, thậm chí liên thanh cũng không dám lên tiếng một chút.

Binh sĩ đối phương đã rất gần, bởi vì đáy cốc lò mờ, hắn ở vào sườn núi căn hạ, có lẽ! đối phương còn chưa nhìn thấy hắn, nhưng hắn chỉ cần vừa phát ra tiếng la, vậy khẳng định sẽ đem sức chú ý của đối phương hấp dẫn tới.

Hắn không dám mạo hiểm, chỉ có thể cắn răng gắng gượng.

Khi hắn thật vất vả xuyên qua cửa hang, tiến vào trong động lúc 1 tiểu thuyết W. 1k. Bản text xuất ra đầu tiên, cảm giác cả người mình đều đã hư thoát, mồ hôi chảy qua vừa mới quệt làm bị thương vết máu, đau rất đau nhức.

Đường Dần hư nhược ngồi dưới đất, từng ngum từng ngum thở hỗn hển, đồng thời dò xét cái sơn động này. Mượn cửa hang bắn gần đây yếu ớt tia sáng, hần phát hiện này sơn động vẫn là rất rộng rãi, đương nhiên, cái này rộng rãi chỉ tương đối chật hẹp cửa hang mà nói.

Sơn động là một đầu tròn tựa đường hành lang, bên trong cụ thể sâu bao nhiêu, hần còn nhìn không rõ ràng, ngược lại từ cửa hang lưu gần đây máu tươi đang một mực vào bên trong chảy xuôi.

Hần ngồi dưới đất ngừng thời gian không dài, chợt nghe bên ngoài vang lên trện trện tiếng kêu thảm thiết.

Hần bị hù giật mình, vội vàng nằm rạp trên mặt đất, xuyên thấu qua cửa hang, nhìn lên tình huống bên ngoài.

người mặc ngân sắc khôi giáp binh sĩ đã đi vào đáy cốc, trên vạn người phương đội, giống một con sắt thép cự thú, vô tình chà đạp trên mặt đất thi thể, một khi phát hiện còn có sống sót binh sĩ, mặc kệ có bị thương hay không, trường mâu đủ rơi, đem nó đâm thành tổ ong vỡ.

Đường Dần cảm thấy mình coi như là cỗ tay tàn nhẫn W. 6 . Người, nhưng bên ngoài những binh lính này so với hần càng Lãnh Huyết, độc ác hơn, đơn giản chính là không có tình cảm cỡ mấy giết người. Các binh sĩ trong mắt bắn ra hần quang dễ khát máu như mạng Đường Dần đều cảm giác không thoải mái.

Ròng rã ba ngàn người, chỉ thời gian một cái nháy mắt đều phơi thây sơn cốc, đây chính là chiến tranh tàn khốc.

Đường Dần tránh né cửa sơn động chật hẹp, lại ở vào vách đá góc tường, rất khó phát hiện, hần cho là mình lúc này có thể tránh thoát một kiếp này, chẳng qua rất nhanh hần liền phát hiện mình sai. Đối phương càn quét qua đi cũng không đến đây dừng tay, lại tại trong sơn cốc rải đầy dầu hỏa, trước khi đi đem dầu hỏa nhóm lửa, trong nháy mắt, sơn cốc biến thành một biển lửa.

Nồng đậm khói đen từ ngoài cửa hang rót gần đây, hun trước mắt Đường Dần ứa ra kim tinh, hần muốn ngăn chặn cửa hang, nhưng trong động dừng nói bần đất, ngay cả hòn đá đều không có, rơi vào đường cùng, hần chỉ có thể kiên trì hướng trong sơn động đi, nhưng sơn động không trong tường tượng của hần sâu như vậy, đại khái đi ra không đến hai mươi mét, sơn động đã đến cuối cùng.

"Khụ khụ ——" hần một bên kịch liệt ho khan, một bên nhanh chóng sờ lấy vách động, hi vọng có thể tìm tới đường ra, tìm một hồi, hần tuyệt vọng, sơn động là chết, căn bản không có thông đạo khác, cuối cùng, Đường Dần bất đắc dĩ một mội chậm rãi ngồi dưới đất, nơi bả vai trúng tên còn đang không ngừng chảy máu, đem hần thể lực một chút xiu rút ra thân thể.

Chẳng lẽ, mình sẽ chết ở chỗ này không giải thích được chết ở không hiểu thấu địa phương Đường Dần nhắc lên góc áo, bịt lại miệng mũi, cúi đầu cười khổ.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Thế Nữ Đế*

<http://truyen.v.com/bien-than-khuy-nh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7:

Trong sơn động đường khí càng ngày càng mỏng manh, ý thức của hần cũng đang một chút xiu bóc ra thân thể, mí mắt biến càng ngày càng nặng nề, hần biết rõ, mình một khi nhắm mắt lại, khả năng liền rút cuộc không mở ra được, muốn sống sót, nhất định phải đến bảo trì thanh tỉnh.

Khói đặc sớm đã rót đầy son động, nếu người bình thường chỉ sợ sớm té xỉu, sợ dĩ Đường Dần còn có thể kiên trì, hoàn toàn là dựa vào hấn siêu cường ý chí lực và bản năng cầu sinh chéo chống.

Hấn không chú ý tới mình bà vai miệng vết thương chảy ra tới máu tươi sau khi hạ xuống không biến mất, mà tượng được một loại nào đó hấp lực dẫn dắt, hướng cách đó không xa mặt đất chảy xuôi qua, biến mất, mà từ chỗ cửa hang lưu gần đây máu cũng hết chảy tới nơi đó, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Ngay tại Đường Dần liên đới tư đều bảo trì không ở, thân thể lung lay sắp đổ thời điểm, đột nhiên cảm giác dưới móng mặt đất chấn động một cái.

Hấn không phải rất khẳng định, bởi vì hiện tại ý thức của hấn càng ngày càng mơ hồ, cũng có thể là ảo giác của hấn.

"Bành!"

Trầm mặc trong son động đột nhiên phát ra trầm đục âm thanh, Đường Dần giật nảy mình, phỉ sức bốc lên tầm mắt, tìm theo tiếng nhìn lại.

Nhìn qua, hấn hoài nghi ánh mắt của mình có phải hay không bị khói đặc hun bỏ ra, vậy mà nhìn thấy dạng này chuyện quái dị, hấn nhin không được tay giờ lên, dùng sức xoa xoa con mắt, lại nhìn, con mắt hấn dần dần tròn to, miệng cũng vô ý thức chậm rãi mở ra.

Ngay tại hấn cách đó không xa địa phương, từ dưới mặt đất vậy mà duỗi ra một cánh tay, cùng nói là cánh tay, chẳng bằng nói là xương tay, khả năng niên đại đã quá xa xưa, xương tay đã biến thành màu nâu đen, xương khe hở ở giữa có đen sì thịt khô liên kết.

Ở một cái nguyên bản không có khả năng có người phát hiện trong lỗ đen, dưới mặt đất đột nhiên duỗi ra một cánh tay, đây quả thực quý dị tới cực điểm, Đường Dần tê cả da đầu, cọng tóc đều nhanh từng chiếc dựng đứng, nếu như không phải dùng quần áo ngăn chặn miệng mũi, lúc này, hấn khẳng định đã kêu lên sợ hãi.

"Két, két —— "

Theo tầng đá vỡ tan thanh âm, cánh tay xung quanh mặt đất bắt đầu xuất hiện vết rách, đón lấy, vết rách càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều, mặt đất dường như đang hô hấp, chập trùng không chừng.

Gần trong gang tấc Đường Dần tròn mắt há hốc mồm mà nhìn, hấn có loại xúc động, muốn lập tức thoát đi nơi đây, nhưng thân thể dường như đột nhiên không thuộc về hấn, động cũng không thể động, chỉ có thể ngo ngắc ngồi ở chỗ cũ.

"Hô! Phán phạt!"

Bỗng nhiên, mặt đất đá vụn bắn ra, một bộ không da chỉ có thịt khô khô lâu từ dưới đất ngổi dậy, trong động mặc dù tràn đầy khói đặc, nhưng dường như Đường Dần vẫn ngửi được một cổ hư thối hương vị.

Quý... Là, là quý !

Đường Dần xưa nay không tin tưởng trên đời có quý, hấn giết qua nhiều người như vậy, đao hạ vong hồn không biết có bao nhiêu, nhưng còn chưa bao giờ một con quý hồn tìm tới qua hấn, nhưng bây giờ, hấn giải thích không rõ ràng xảy ra chuyện gì , tóm lại, một ngày này thế giới của hấn thay đổi hoàn toàn.

Soạt, soạt!

Khô cạn khô lâu chậm rãi từ dưới đất đứng lên, Đường Dần nhịp tim cũng càng lúc càng nhanh, hấn nghe được khô lâu hoạt động âm thanh xương cốt phát ra cạc cạc âm thanh, nhìn thấy khô lâu đầu một chút cúi chuyển hướng hấn.

Hấn không nhìn thấy khô lâu con mắt, chỉ thấy hai con lỗ đen, bên trong lóe ra quý mị hồng quang, khi hai đạo hồng quang rơi xuống trên mặt Đường Dần, hấn phảng phất lập tức quên đi hô hấp, một cổ vô hình áp lực đột nhiên đánh tới, giống muốn đem thân thể của hấn đè nát đuôi nát.

Nguyên bản không có sinh mệnh khô lâu lúc này lại có sinh mạng, đồng thời từng bước một hướng đi đến Đường Dần.

Đường Dần thân thể không thể sống động, trơ mắt nhìn khô lâu đến gần mình, cúi người xuống, đầu tiến đến mình phụ cận, tầm kia không có huyết nhục, dữ tợn kinh khủng mặt gần như sắp muốn cùng khuôn mặt của mình áp vào cùng một chỗ.

Không hề có điềm báo trước, khô lâu mi tâm đột nhiên phát ra một đạo chướng mắt ánh sáng, bắn thẳng đến đến trán Đường Dần trung ương, cái sau chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, tiếp lấy mất tối sầm lại, cái gì cũng không biết.

Đường Dần cảm thấy mình làm một cái rất dài mộng, trong mộng, hấn biến thành một ám chi tu linh người, tên của hấn gọi Nghiêm Liệt.

Hấn thật sâu yêu nữ nhân kia, cái kia tên là Thủy Tinh nữ nhân.

Hấn có thể vì nàng đi làm hết thảy, đi kính dâng hết thảy, cho dù là sinh mệnh của mình.

Vì nàng, hấn cùng năm tên đứng đầu cấp Quang Minh Hệ tu linh người ở Hàm Âm Sơn cốc triển khai quyết đấu.

Cuộc chiến đấu kia có thể tính được là Quang Minh Hệ linh vũ cùng ám hệ linh vũ một lần đỉnh phong quyết đấu.

Kết quả song phương ai cũng không lấy được thắng lợi, cuối cùng rơi vào lưỡng bại câu thương hạ tràng.

Hắn không cầu cảm kích của nàng, cũng không cầu nàng hồi báo, nhưng châm chọc là, Thủy Tinh lại phản bội hắn, phản bội bọn họ đã từng ưng thuận thề non hẹn biển, ở hắn vì nàng làm xong hết thảy, vậy mà nàng tìm đến Huyền Chân Tử, đem thân chịu trọng thương hắn tàn nhẫn giết chết.

Hắn mãi mãi cũng sẽ không quên Huyền Chân Tử ở trước mặt hắn cuồng tiếu, còn có hắn cùng Thủy Tinh thân mật tư thái.

Trong mộng, Đường Dần có thể rõ ràng cảm giác được Nghiêm Liệt trước khi chết đau đớn, đây không phải là thân thể đau đớn, mà đến từ nội tâm, lạc ấn ở trên linh hồn thống khổ, loại kia phản bội chưa xót đường như lưu toan, đem hắn thân thể từng tầng từng tầng hóa tảng, ăn mòn...

"Thủy Tinh..."

Đường Dần đột nhiên mở to mắt, thì thảo nói ra cái này đối với hắn mà nói tức quen thuộc vừa xa lạ danh tự.

Nghiêm Liệt là chết, nhưng ở trước khi chết, hắn sử dụng trong Âm Hệ Linh Vũ học viện tử vong hiển tế. Tử vong hiển tế xem như trong Âm Hệ Linh Vũ học viện một cái duy nhất kính dâng loại kỹ năng, gặp máu trùng sinh, cũng cùng khoảng cách gần nhất sinh mệnh đem kết hợp, làm đối phương chuyển nhận trí nhớ của hắn, kế thừa năng lực của hắn.

Năm trăm năm, phát sinh ở Hàm Âm Sơn sơn cốc trận này chiến đấu khốc liệt, làm Phong Quốc hơn ba ngàn tên lính chết thảm đầy cốc, các binh sĩ máu tươi tỉnh lại Nghiêm Liệt, mà Đường Dần cái này duy nhất còn sống sót lại cùng hắn gần trong gang tấc người tự nhiên thành hắn chuyển nhận thể, chỉ tiếc linh khí hắn đã tiêu hao hầu như không còn, Đường Dần cũng không kế thừa bao nhiêu linh khí.

Khi Đường Dần tỉnh táo lại, hải cốt đã biến mất, nó đã hóa thành linh khí, ở Đường Dần hôn mê lúc bị hắn hấp thu.

Mặc dù đạt được linh khí cũng không nhiều, nhưng trí nhớ Nghiêm Liệt đã để Đường Dần được lợi không cạn, chỉ ít hắn đã hiểu rõ mình vị trí thế giới này.

Hắn vị trí quốc gia danh hào là Hạo Thiên, từ ân chuẩn sáng tạo, đóng đô Thượng Kinh, đế quốc Hạo Thiên bên trong có chín nước chư hầu, theo thứ tự là trịnh, ngọc, chớ, gió, thà, sao, xuyên, hoàn, Thần Tri, ở ân chuẩn kiến quốc hai trăm năm, trung ương hoàng quyền dần dần suy yếu, mà địa phương chư hầu quyền thế tăng nhiều, từng bước, địa phương thế lực đã đạt đến cùng trung ương hoàng thất địa vị ngang nhau tình trạng, chỉ Nghiêm Liệt ở, các các nước chư hầu ở giữa mặc dù thường có mâu thuẫn và ma sát, nhưng bọn tâm Thượng Kinh hoàng thất thế lực, không dám tùy tiện phát sinh xung đột, nhưng Đường Dần vừa mới trải qua trận chiến tranh này, lấy trí nhớ Nghiêm Liệt cũng giải thích không rõ ràng, chỉ biết là người mặc áo giáp màu đen binh sĩ là đến từ Phong Quốc, đó cũng là Nghiêm Liệt cố hương.

Nhưng Hàm Âm Sơn vùng này cũng không phải là Phong Quốc lãnh thổ, không biết binh sĩ Phong Quốc tại sao lại xuất hiện ở đây.

Đã có được trí nhớ Nghiêm Liệt, chẳng khác gì là để Đường Dần và Nghiêm Liệt hai cái này không chút nào muốn làm người hợp hai làm một, hóa thành một thể, nhưng cái này cũng không để Đường Dần cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại tâm tình càng thêm nặng nề.

Một là hắn hiểu được tại sao mình lại trải qua những này đủ loại không hiểu thấu chuyện, đó là bởi vì không biết ra ngoài nguyên nhân gì, hắn từ hắn vị trí bỗng nhiên thế giới đi tới cái này lạ lẫm lại thế giới thần kỳ, muốn mạng chính là hắn tìm không thấy trở về biện pháp, thứ hai, hắn kế thừa Nghiêm Liệt trước khi chết cái chủng loại kia bị thống muốn quyết tâm tình. Hắn thống hận lưng Thủy Tinh phản, đồng thời lại không tự chủ được thật sâu yêu nữ nhân này, mặc dù nàng cho hắn vĩnh viễn cũng vô pháp rửa sạch rơi si nhục.

Nhất định phải tìm tới Thủy Tinh!

Đường Dần đột nhiên từ dưới đất ngồi dậy, trong đầu đều là thân ảnh Thủy Tinh. Nghĩ đến, hắn lại dùng sức lắc lắc đầu, muốn đem thân ảnh Thủy Tinh vùng ra suy nghĩ của mình, dù sao Thủy Tinh là vấn đề của Nghiêm Liệt, mà không phải hắn vấn đề của Đường Dần, nhưng vô luận hắn ra sao dùng sức, trong đầu cuối cùng sẽ không tự giác hiện ra Thủy Tinh một cái nhãn mày một nụ cười.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể từ bỏ, cũng suy nghĩ mình bạch một chuyện, linh hồn Nghiêm Liệt đã triệt để cùng linh hồn của mình kết hợp chung một chỗ, Nghiêm Liệt quan tâm người, quan tâm chuyện cũng trở thành hắn quan tâm người, quan tâm chuyện, nói một cách khác, hiện tại, hắn đã là Đường Dần, cũng là Nghiêm Liệt.

Xem ra chỉ có thể đi trước tìm Thủy Tinh, đem chuyện này giải quyết hết... Trong lòng Đường Dần yên lặng lâm bầm.

Về phần tìm tới Thủy Tinh về sau giải quyết như thế nào, Đường Dần cũng không rõ ràng, chỉ ít Nghiêm Liệt đối với Thủy Tinh là lại yêu lại hung ác, hận đến khắc cốt铭心, yêu đến không đành lòng tổn thương nàng một cọng lông tóc, đối với một người cảm giác có như thế mãnh liệt tương phản, đây là Đường Dần chỗ không trải qua, loại cảm giác này cũng làm cho hắn rất lạ lẫm.

Thờ dài một tiếng, hắn từ trong trầm tư lấy lại tinh thần, cho đến lúc này hắn mới phát hiện, trong sơn cốc lửa đã tắt, trong sơn động khói đặc cũng sớm biến mất không thấy gì nữa. Hắn chậm rãi đứng người lên, cảm giác thân thể đặc biệt nhẹ nhàng, chẳng những không có thụ thương cảm giác, hơn nữa còn phải mạnh hơn trước kia. Ngay cả vết thương trên người đều khỏi hắn, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Đây cũng là hấp thu linh khí kết quả. Đường Dần đứng vững, ngừng thở, lắng lắng cảm thụ được trong cơ thể lưu chuyển linh khí, mặc dù không kịp Nghiêm Liệt vốn có linh khí một thành, nhưng ít ra đã đặt cơ sở vững chắc, phải biết ám hệ linh vũ khó khăn nhất chính là nhập môn, đây cũng là tu luyện

ám hệ linh vũ người 1 tiểu thuyết W. 1k. Bản text xuất ra đầu tiên phải xa xa ít hơn so với Quang Minh Hệ Linh vũ giả nguyên nhân vị trí.

Trong cơ thể Đường Dần linh khí không nhiều, không cách nào đem cửa động cự thạch dịch chuyển khỏi, nhưng đem con chó kia đại động tiểu nhân vào miệng mở rộng một chút vẫn là không có vấn đề. Hắn leo ra sơn động, đảo mắt, lớn như vậy sơn cốc, ánh mắt chiếu tới chỗ, bên trong khắp nơi đều là đốt cháy khét, vụn vụn thi thể, trong không khí tràn ngập nồng đậm khét lẹt mùi, làm cho người buồn nôn.

Những thi thể này, đều là chết tha hương nơi xứ lạ Phong Quốc chiến sĩ. Hắn chậm rãi nắm chặt nắm đấm, răng cắn chặt bờ môi. Trong lòng hắn bị phần không phải tới từ Đường Dần, mà xuất từ Nghiêm Liệt.

Lá rụng phải thuộc về rễ, chỉ tiếc hắn không có năng lực đem nhiều như vậy thi thể đều chở về Phong Quốc, cũng không có năng lực ngay tại chỗ vùi lấp, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn chúng phơi khô hoang dã.

Ai! Hắn thật dài thở dài, quyết tâm, nhanh chân hướng cốc bên ngoài chạy tới, hắn cảm thấy lại ở chỗ này ở lâu một giây đồng hồ mình liền muốn điên mất rồi.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8:

Ra Hàm Âm Sơn cốc, hắn hướng bắc đi vội, nơi đó là lãnh địa Phong Quốc, cũng là Thủy Tinh vị trí.

Khoảng cách Hàm Âm Sơn gió không tính xa, thế nhưng không gần, nếu đi bộ, chỉ ít cần ba, năm ngày thời gian mới có thể đến đạt.

Cùng nhau đi tới, những nơi đi qua đều có lưu chiến tranh vết tích, tàn khí, nát giáp khắp nơi có thể thấy được, thậm chí còn có thể tìm tới tàn phá không chịu nổi quân kỳ, mà những này phần lớn đều thuộc Phong Quốc, có thể thấy được trận tranh đấu này, Phong Quốc là bại, mà lại bại cực thảm, chỗ tử trận binh sĩ cũng tuyệt không vẹn vẹn táng thân Hàm Âm Sơn cốc hơn ba ngàn người.

Sắc trời dần tối, Đường Dần cũng gấp đi thật dài một đoạn đường, đang muốn tìm cái địa phương nghỉ ngơi một chút, chợt nghe phía trước có mơ hồ tiếng la giết.

Có chiến đấu! Tinh thần Đường Dần vì đó chấn động, tăng tốc bước chân.

Thời gian không dài, hắn phát hiện phía trước bóng người lác lác, cẩn thận lý do, hắn không vọt thẳng qua, mà trốn vào ven đường trong bụi cỏ, một bên tiếp cận một bên xem xét tình hình chiến đấu.

Chỉ trông thấy trên chiến trường vậy có một đoàn người mặc ngân sắc khôi giáp binh sĩ, nói ít cũng có hơn trăm người, mà trong đám người là tình huống như thế nào còn thấy không rõ lắm, chỉ có thể nghe được kêu giết và tiếng kêu thảm thiết.

Đường Dần dò xét chiến cuộc, trong lòng nhanh chóng tính toán, trầm mặc một lát, hắn mạnh mẽ đứng dậy hình, dự định lao ra. Nhưng vào lúc này, ở hắn phía sau đột nhiên vang lên trầm thấp tiếng nói: "Người chỉ là một cái người, sao có thể đánh thắng được hơn họ hơn trăm người, hiện tại ra ngoài, chẳng khác gì là chịu chết."

Nghe vậy, Đường Dần đột nhiên giật mình, vội vàng quay người lại hình, lộ ra tiến công tư thế. Bởi vì từ nhỏ luyện võ quan hệ, hấn lực thức luôn luôn vượt qua thường nhân rất nhiều, mà bây giờ đối phương tiếp cận hấn phía sau vậy mà không có chút nào phát giác, theo Đường Dần đơn giản không thể tưởng tượng nổi chuyện.

Sau lưng hấn cách xa năm mét trong bụi cỏ ngồi xỏm có một người, người mặc Phong Quốc áo giáp màu đen, hướng trên mặt nhìn, tuổi tác cũng không lớn, chỉ hai mươi ra mặt đáng vẻ, trong tay còn nắm giữ một cây trường mâu.

"Người... Là người Phong Quốc" ánh mắt Đường Dần lạnh như băng nhìn chăm chú lên thanh niên. Nếu như không phải cùng Nghiêm Liệt kết hợp, Đường Dần căn bản nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì, càng sẽ không nói tiếng nói của bọn họ.

"A!" Thanh niên khẽ cười một tiếng, nói: "Nếu như ta không phải gió người, hiện tại, người chết sớm."

Mặc dù lời của đối phương cuồng vọng, chẳng qua Đường Dần cũng không thể không thừa nhận là sự thật, hấn nếu có thể vô thanh vô tức tiếp cận đến sau lưng của mình, muốn giết hấn cũng dễ như trở bàn tay.

Hấn nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Các hạ thân thủ không tệ nha, vì sao không đi ra giết địch, mà trốn ở chỗ này !"

Thanh niên nhếch miệng cười, lắc đầu nói: "Ra ngoài giết địch ta căn bản không có tu luyện qua linh vũ, ra ngoài sẽ chỉ chết rất nhanh."

Trong mắt Đường Dần hiện lên một tia kinh ngạc, nghi vấn hỏi: "Vậy là người chạy thế nào đến phía sau ta "

"Ta vẫn ở nơi này, không hề động qua."

"..." Đường Dần im lặng, vốn cho rằng thanh niên là cao thủ, hóa ra đánh giá cao hấn.

Hấn sẽ không tiếp tục cùng thanh niên nhiều dây dưa, quay đầu hướng chiến trường nổ nổ miệng, hỏi: "Nơi đó là thế nào cái tình huống "

Thanh niên bắt đầu dĩ nhún nhún vai, nói: "Có hơn hai mươi cái huynh đệ bị địch quốc một đội binh sĩ vây khốn, đã đánh nửa nén hương, đoán chừng bên trong còn sống huynh đệ không còn lại mấy cái."

Đối với lúc thanh niên nói chuyện việc không liên quan đến mình lạnh lùng, Đường Dần vừa bực mình vừa buồn cười, hấn như vậy cười nhạo nói: "Đồng bạn của người đang trên chiến trường liều mạng, mà người lại trốn ở chỗ này xem nào nhiệt "

Thanh niên bắt đầu dĩ nhún vai nói: "Ta dù cho ra ngoài cũng vu sự vô bổ."

Sắc mặt Đường Dần âm trầm, đột nhiên một cái bước xa, trực tiếp lên đến thanh niên phụ cận, không đợi cái sau kịp phản ứng, hấn một tay lấy trong tay thanh niên trường mâu đoạt đi, sau đó thay đổi thân hình, lặng lẽ phóng tới chiến trường.

"Uy..." Tốc độ của Đường Dần quá nhanh, khi thanh niên muốn cản trở hấn lúc đã không còn kịp rồi.

Chỉ trông thấy Đường Dần thân như Báo Đen, hai cái nhảy vọt liền xuyên ra bụi cỏ, đến trên chiến trường, trường mâu trong tay thuận thế hướng về phía trước hung ác gai.

Phốc!

Các binh sĩ ngân giáp chủ ý lực đều thả trong đám người trên người địch nhân, nào nghĩ tới phía sau lại đột nhiên giết ra địch nhân. Theo một tiếng hét thẳm, một tên binh lính giữa lưng bị trường mâu xuyên qua, treo máu mũi thương từ trước ngực nhô ra.

" ____ "

Xung quanh các binh sĩ ngân giáp thấy thế vô ý thức kêu lên sợ hãi, không chờ bọn hấn quay đầu công kích Đường Dần, cái sau hai tay dùng sức, đột nhiên vẩy một cái, theo vèo một tiếng, treo ở trường mâu bên trên thi thể bị ngạnh sinh sinh quăng bay ra đi , liên đới lấy đụng vào một mảnh binh sĩ.

"Nơi này có địch nhân!" Các binh sĩ ngân giáp rốt cục kịp phản ứng, trong nháy mắt phóng tới Đường Dần hơn mười người.

Vừa rồi quan chiến thời điểm Đường Dần đã xác nhận đối phương nhân số tuy nhiều, nhưng cũng không tu linh người, đều là binh lính bình thường, người dạng này đừng nói đi lên mười cái, dù cho chừng một trăm người đều đến công kích hấn hấn cũng không để vào mắt.

"Hừ!" Khóe miệng Đường Dần bốc lên, cười lạnh một tiếng, một tay nắm mâu, toàn lực vùng ra.

Bá —— gần dài ba mét trường mâu bị hấn khi đao làm, sắc bén mũi thương trên không trung vẽ ra một đạo bán nguyệt hình hàn quang, xông vào phía trước vài tên binh sĩ trước ngực ngân giáp vỡ tan, ngực phun máu, ngã mặt ngã quỵ.

Binh lính phía sau không nghĩ tới Đường Dần lợi hại như thế, nhìn ăn mặc chỉ Phong Quốc binh lính bình thường, nhưng thân thủ lại mạnh và linh chiến sĩ không sai biệt lắm.

Liền tại bọn hấn sững sờ trong nháy mắt, trong tay Đường Dần trường mâu lại như cùng linh xà đâm liên tục ra ngoài.

Nhào, nào, nào! Liên tục đâm ra ba mũi tinh chuẩn đâm xuyên ba tên binh sĩ cái cổ tiếng nói cỏ hòng, ba người ngay cả tiếng kêu cũng không phát ra, bị mất mạng tại chỗ.

Nói đến chậm, kì thực cực nhanh. Đường Dần thân pháp nhanh, xuất thủ càng nhanh, mà lại chiêu chiêu đều muốn mệnh, giải quyết hết hơn mười tên binh sĩ, chỉ trong khoảnh khắc chuyện.

Lần này các binh sĩ ngân giáp bắt đầu loạn, đứng ở phía trước nhìn rõ ràng, bị Đường Dần chấn nhiếp, bị hù liên tiếp lui về phía sau, mà phía sau binh sĩ không biết phía trước chuyện gì xảy ra, vẫn còn tiếp tục vọt tới trước, cái này vừa lui tiến đụng vào nhau, khiến cho trận hình đại loạn.

Đường Dần thừa cơ giết ra một đường máu, xông vào chiến trường trung ương.

Trong tràng quả thật bị nhốt binh sĩ Phong Quốc, ngổn ngang trên đất nằm có hơn hai mươi dư thi thể, có địch nhân, cũng có gió người, sóng sót phía dưới binh sĩ Phong Quốc đã không đủ mười người.

Đường Dần đưa mắt nhìn thoáng qua, một lát cũng không trì hoãn, đem trong tay trường mâu vung lên, quát to: "Cùng ta chạy!" Nói dứt lời, hấn lại đường cũ trở về giết.

Mấy tên binh sĩ Phong Quốc lâm vào địch nhân trùng vây, đều cho là mình chết chắc, ở làm chó cùng rứt giậu, nhưng vạn vạn không nghĩ tới ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, lại có phe mình viện binh đuổi tới, mặc dù chỉ là một người, mà lại mặc binh sĩ khôi giáp, nhưng nhìn thân thủ lại dị thường lợi hại, ở trận địa địch bên trong như vào chỗ không người, địch quân binh sĩ còn chưa tới trước người hấn ba bước liền bị nhao nhao quét ngã trên mặt đất.

"Giết!" mấy tên binh sĩ Phong Quốc đầu chí tăng nhiều, nương tựa theo cầu sinh, quả thực là theo Đường Dần xông ra trùng vây.

Đường Dần cố ý thả chậm tốc độ, rơi xuống cuối cùng, sau đó một chỉ vừa rồi hấn ẩn thân bụi cỏ, quát to: "Các ngươi hướng bên kia chạy, ta đến đoạn hậu!"

Lưu hấn lại một người đoạn hậu, bọn binh lính nhóm tự nhiên không yên lòng, nhưng thời khắc khẩn cấp cũng không quản được nhiều như vậy, tề ứng một tiếng, tiến vào ven đường trong bụi cỏ.

Sở dĩ Đường Dần đem đường hướng bên kia chỉ, một là hấn mới từ. 6. ở nơi đó đi ra, biết xung quanh không ẩn núp địch nhân, còn nữa, người thanh niên kia cũng trong bụi cỏ, các binh sĩ hướng bên kia chạy, hấn khẳng định cũng theo chạy, lúc này, Đường Dần không hi vọng có người lưu lại.

Mất thấy phải tiêu diệt địch nhân lại phải từ mí mắt của mình từ dưới đáy chuồn mắt, các binh sĩ ngân giáp sao có thể cam tâm, cùng nhau truy sát tới.

Đường Dần đứng tại chỗ không động, một tay nắm chặt trường mâu, hướng bên người quét ngang, đảo mắt trước mắt đồng đảo địch nhân, âm lãnh lạnh nói: "Không cần lại đuổi, đối thủ của các ngươi ở chỗ này."

"Trước giết chết hấn!"

"Đứng! Trước tiên đem gia hỏa này xử lý!"

Các binh sĩ ngân giáp nhìn ra Đường Dần không đơn giản, nhưng ý nhiều người thế chúng, cũng không sợ hãi hấn. Mấy chục số xúm lại tiến lên, đem Đường Dần vây ở chính giữa.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyên Thê Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyen-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9:

Hừ hừ! Trong lòng Đường Dần cười lạnh, hắn muốn chính là như vậy hiệu quả. Hắn chậm rãi thu hồi trường mâu, lập tức ném trên mặt đất.

"" các binh sĩ ngân giáp cùng là giết mình, hoài nghi đầu óc của hắn có phải hay không xảy ra vấn đề, phe mình nhiều như vậy, vậy mà hắn đem vũ khí ném đi, đây không phải chờ chết mà !

Có mâu nơi tay, đám người đối với Đường Dần còn kiêng kỵ ba phần, hiện tại hắn đem mâu ném đi, các binh sĩ đều cho rằng cơ hội tới. Một dáng người khô ngô ngân giáp binh sĩ hét lớn một tiếng, dẫn đầu làm khó dễ, hai tay hắn cầm đao, giơ cao khỏi đỉnh đầu, nhắm ngay đầu Đường Dần hung dữ bỏ xuống.

Đường Dần không chút hoang mang, cũng không vội ở trốn tránh, trơ mắt nhìn cương đao treo kinh phong đánh tới, hắn đem thân hình hơi một bên, buông xuống bên chân nắm đầm đột mở ra, ở nơi lòng bàn tay sinh ra một đoàn màu đen ngọn lửa, vừa mới bắt đầu chỉ có viên bi lớn nhỏ, nhưng trong nháy mắt, lan tràn đến toàn bộ bàn tay, bởi vì ngọn lửa màu đen quá quý dị, lặng lẽ nhìn lại, dường như bàn tay của hắn bị một đoàn hắc vụ bao phủ.

Binh sĩ xuất đao không thấy được những này, sự chú ý của hắn đều đặt ở đầu Đường Dần, chỉ muốn một đao xuống dưới đem hắn bỏ xuống đầu một nơi thân một nẻo.

Khi lưỡi đao khoảng cách trán Đường Dần không đủ ba tấc, cái sau rút cục động, thân thể tựa như con cá chạch, nằm ngang dòi ra nửa thước, không nhiều không ít, khó khăn lắm tránh đi phong mang, không đợi đối phương thu đao lại công, bàn tay Đường Dần trước dò xét, một thanh nắm người kia mặt, mà hắn lòng bàn tay hóa điểm thật tốt tượng lửa gặp được dầu nhiên liệu, theo người kia gương mặt lập tức bao trùm ở toàn thân.

Hồ!

Màu đen liệt hỏa trong nháy mắt đem tên lính kia thân thể đốt sạch sành sanh, theo leng keng lang âm thanh giòn vang, khói giáp, vũ khí tàn mát trên mặt đất, mà người đã hư không tiêu thất, ngay cả té ngã phát cũng không còn lại, thiêu đốt mất nhục thân hóa thành nhân nhạ sương mù màu đen, phảng phất có sinh mệnh, sương mù phân giải thành vô số đầu khói sợi, theo Đường Dần quanh thân lỗ chân lông tiến vào trong cơ thể của hắn.

Tĩnh! Toàn bộ chiến trường lập tức an tĩnh lại, chúng các binh sĩ ngân giáp thẳng nhìn trợn mắt hốc mồm, miệng đại trương, lại quên đi hô hấp. Một người sống sờ sờ, cứ như vậy bị Đường Dần biến không có, trước mắt kỳ cảnh đừng nói chưa thấy qua, chính là ngay cả nghe cũng không từng nghe nói qua, bọn họ thậm chí hoài nghi Đường Dần sử dụng chính là vu thuật hoặc là ma pháp, nồng đậm sợ hãi cảm giác từ lòng bàn chân bắn một mực lên đến cộng tột.

Bọn họ không biết, Đường Dần sử dụng ngọn lửa màu đen chính là trong Âm Hệ Linh Vũ học viện khó tu luyện nhất cũng là cơ sở nhất kỹ năng —— hắc ám chi hỏa. Đốt cháy rơi binh sĩ thân thể, khiến cho chuyển hóa thành linh khí cung cấp mình hấp thu, đó là hắc ám chi hỏa tầng thứ nhất, từ vong thiêu đốt.

Âm Hệ Linh Vũ học viện cũng có phe phái phân chia, tổng kết lại có hai đại phe phái, một là nội tông, hai là ngoại tông. Ngoại tông Âm Hệ Linh Vũ học viện cùng Quang Minh Hệ Linh Vũ học viện cũng không vốn chất khác nhau, đều cần người tu luyện dựa vào tự thân tu hành để tăng trưởng linh khí, chỉ sở học kỹ năng khác biệt mà thôi, mà nội tông Âm Hệ Linh Vũ học viện thì hoàn toàn khác biệt, người tu luyện không cách nào dựa vào tự thân tu hành để tăng trưởng linh khí, chỉ có thể thông qua không ngừng chiến đấu, lấy hắc ám chi hỏa giết chết đối thủ đến hấp thu linh khí. Hắc ám chi hỏa có thể nói là nội tông cơ sở nhất kỹ năng, là cũng khó tu luyện nhất thành công, ban đầu luyện hắc ám chi hỏa thường có cực lớn có thể sẽ phản phệ tự thân, làm người tu luyện rơi cái hải cốt không còn tình trạng, cái này cũng thành âm hệ tu linh người số lượng không nhiều nguyên nhân một trong, mặt khác, chính là bởi vì âm hệ có nội tông loại này cực đoan lại hung tàn phe phái tồn tại, mà liên lụy đến toàn bộ Âm Hệ Linh Vũ học viện lần được bài xích và động lại, thậm chí bị Quang Minh Hệ Linh vũ giả coi là thể bất lương lập đối tượng, cho dù có người muốn tu luyện âm hệ linh vũ cũng bức bách tại áp lực không thể không từ bỏ.

Nghiêm Liệt là âm hệ Linh vũ giả bên trong người nổi bật, hắn tu luyện cũng chính là nhất xú danh chiêu, nhất làm cho người nghe tin đã sợ mất mặt âm hệ nội tông.

Đường Dần cùng Nghiêm Liệt kết hợp, nhưng đoạt được linh khí cực ít, hiện tại cực dương cần linh khí bổ sung, trước mắt những này địch quân binh sĩ không thể nghi ngờ là hắn bổ sung tu vi tốt nhất đối tượng, nhưng hắn không hi vọng mình là âm hệ Linh vũ giả chuyện truyền đi, cho nên trước tiên đem binh sĩ Phong Quốc thả chạy, tốt có thể để cho hắn buông tay buông chân.

"Người . . . Người là người hay là yêu" một ngân giáp binh sĩ dẫn đầu kịp phản ứng, khó khăn nuốt nước bọt, tràn ngập sợ hãi nhìn Đường Dần, âm thanh run rẩy lấy hỏi.

"Ha ha. . . Ha ha. . ."

Đầu tiên Đường Dần cười khế, tiếp lấy ngửa mặt cười to, hút rơi một tên binh lính đoạt được linh khí rất ít, thế nhưng lại đem hắn trong xương cốt khát máu bản tính kích phát ra tới. Hắn mười ngón uốn lượn, song chưởng hắc ám chi hỏa càng đốt càng liệt, cười lạnh nói: "Người quân ta là người hay là yêu, hôm nay, các người hết thảy cũng đừng nghĩ rồi đi!"

Tiếng nói hắn chưa rơi, thân hình hoành nhảy ra đi, tiến vào trong đám người, song chưởng vung vẩy ra, gặp người liền đốt, gặp người đã đốt, hình cùng

lệ quý, thật tốt giống như hồ như bầy cừu.

Đường Dần thi triển hắc ám chi hòa, có thể nói so với Nghiêm Liệt càng thêm thuận buồm xuôi gió. Thế giới này không có công phu, mọi người tu luyện chính là linh khí và linh vũ các loại kỹ năng, mà Đường Dần từ nhỏ tập võ, các loại môn phái võ học hoặc nhiều hoặc ít đều có tiếp xúc, nhất là thân pháp của hắc ám, linh mãnh, quý dị, lơ lửng không có định, hỗn chiến bên trong vu viễn uy lực.

Hiện tại, hắc ám công phu và linh vũ kết hợp chung một chỗ thi triển, uy lực tự nhiên tăng gấp bội, dù cho là bình thường linh chiến sĩ đều chưa hẳn là đối thủ của hắc ám, huống chi những binh lính bình thường này!

Gần trăm người, ở hắc ám chi hòa đốt cháy, trong khoảnh khắc biến mất hơn phân nửa, mà thân hình Đường Dần tốc độ chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nhanh, trong cơ thể linh khí ở theo giết chóc cấp tốc tích lũy, càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng, hắc ám gần như không chế không nổi thân thể của mình, trong đầu chỉ còn lại sát niệm.

Leng keng lang! Giải quyết hết một tên sau cùng chạy trốn chết binh sĩ, hút khô trong không khí phiêu đảng linh khí, trong lòng bàn tay Đường Dần hắc ám chi hòa lúc này mới biến mất, hắc ám học thở hổn hển, mặc dù trên mặt, trên người đều thấy mồ hôi, nhưng cũng không cảm giác mệt nhọc, ngược lại có loại không hiểu hưng phấn, trong thân thể cũng có loại phong phú cảm giác.

Chậm một hồi, tâm tình Đường Dần mới khôi phục bình tĩnh, lại nhìn bốn phía, đã tìm không thấy một địch quân binh sĩ, trên mặt đất khắp nơi tán lạc binh khí và khôi giáp.

Hắc ám thụ được trong cơ thể chậm chậm lưu động linh khí, lại cúi đầu nhìn một chút song chương của mình, đây chính là hắc ám chi hòa, trong Âm Hệ Linh Vũ học viện nhất làm cho người cảm giác kinh khủng kỹ năng một trong, Đường Dần lộ ra ý cười, cùng Nghiêm Liệt kết hợp cũng không phải không có chỗ tốt. . .

"Đen. . . Hắc ám chi hòa "

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng nói khiến Đường Dần đột nhiên hoàn hồn, không hề có điềm báo trước, nguyên bản ở hắc ám trên lòng bàn tay biến mất ngọn lửa màu đen một lần nữa bốc cháy lên, cùng lúc đó, hắc ám toàn bộ thân thể phảng phất hóa thành rời dây cung mũi tên, đột nhiên hướng về sau chạy qua.

"Là người" xuất hiện sau lưng Đường Dần người đứng là hắc ám vừa rồi tại trong bụi cỏ gặp phải người thanh niên kia, hắc ám cho rằng thanh niên đã sớm theo Phong Quốc khác binh sĩ chạy trốn, không nghĩ tới vậy mà hắc ám lưu lại, không cần hỏi, thanh niên khẳng định đã đem phát sinh hết thấy đều nhìn rõ ràng.

"Người không chạy" Đường Dần cau mày, lạnh lùng nhìn chăm chú thanh niên, mặc dù đối phương là người Phong Quốc, nhưng hắc ám trên lòng bàn tay hắc ám chi hòa cũng không biến mất, tương phản, trong mắt hắc ám sát cơ dần dần dày.

Thanh niên cảm thụ được sát khí của hắc ám, chấn động trong lòng, âm thầm rung mình một cái, chẳng qua mặt ngoài ngược lại trấn tĩnh lại, hắc ám lộ ra tốt như thể nụ cười, nói: "Người. . . Người không cần lo lắng, mặc dù ta đều thấy được, nhưng ta tuyệt đối sẽ không nói ra. . ." «1/6 tiểu thuyết Internet điện thoại ghé thăm :///. 1/6///. // »

Không chờ hắc ám nói hết lời, Đường Dần cười lạnh thành tiếng, chậm ung dung nói: "Chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn ngâm miệng lại!" Hắc ám chưa hề đều không phải là nhân từ nương tay người, từ nhỏ đến lớn, vì sinh tồn, đao của hắc ám không biết dính qua bao nhiêu người máu, hiện tại cũng không chênh lệch nhiều thanh niên cái này một cái, mặc dù hắc ám là gió người.

Chẳng qua khiến Đường Dần kỳ quái là, trước mắt người thanh niên này rõ ràng không có đủ linh khí, nói cách khác hắc ám căn bản không sửa qua linh vũ, làm sao lại nhận ra mình sử dụng chính là hắc ám chi hòa đâu

Hắc ám dự định hỏi trước cái hiểu. Thở sâu, đem sát cơ đè ép đè ép, Đường Dần ngưng âm thanh hỏi: "Người gặp qua hắc ám chi hòa "

Thanh niên thoáng thờ phào. Khi Đường Dần sát khí toàn bộ chỉ hướng mình thời điểm, hắc ám cảm giác mình không khí chung quanh đều phảng phất ngưng kết thành thể rắn, vô hình mà thật sự tồn tại áp lực dường như muốn đem thân thể của mình đè bẹp đập vụn, hắc ám biết, đó là linh áp .

Hắc ám thở dài, cười khổ nói: "Ta chưa thấy qua hắc ám chi hòa, đây là gặp lần thứ nhất đến." Trông thấy lông mày Đường Dần bốc lên, trong mắt lóe lên nghi hoặc, hắc ám vội lại giải thích nói: "Chẳng qua, ta xem qua sách rất nhiều, bên trên hiểu thiên văn, dưới rành địa lý, ám hệ linh vũ thư tịch cũng nhìn qua không ít, cho nên đối với hắc ám chi hòa cũng biết một chút."

Đường Dần thẳng vào trừng mắt thanh niên, hồi lâu, phốc phốc hắc ám một tiếng cười. Hắc ám gặp qua rất nhiều tự ngao người, thanh niên này xem như trong đó người nổi bật, dám tự xưng bên trên hiểu thiên văn, dưới rành địa lý, da mặt không là bình thường dày.

Nhìn ra sát cơ của hắc ám lại giảm bớt, thanh niên tiếp tục nói: "Cho nên, người không thể giết ta, ta chết đi, đối với người không có chỗ tốt, chỉ có tổn thất."

Đường Dần cười hỏi: "Vì cái gì "

Thanh niên vội la lên: "Bởi vì ta sáng suốt uyên bác, lưu bên người người sẽ mang lại cho người trợ giúp rất lớn!"

Đường Dần thực sự nhịn không được, lên tiếng cười lên ha ha, trong lòng bàn tay hắc ám chi hòa cũng biến mất theo. Hắc ám cảm thấy mình liền đủ bị điên, thanh niên so với hắc ám còn điên. Hắc ám trào phúng nói: "Nếu như người thật sự sáng suốt uyên bác, không đã sớm làm quan sao như thế nào vẫn là tên lính quèn "

Thanh niên quái dị mà nhìn xem Đường Dần, hỏi ngược lại: "Bình dân như thế nào làm quan "

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10:

Đường Dần khẽ giật mình, yên lặng lục soát trí nhớ Nghiêm Liệt, không sai, ở đế quốc Hạo Thiên bình dân xác thực không thể làm quan, chỉ có thu hoạch được tước vị sau khi mới có tư cách và cơ hội tìm được quan giai, Phong Quốc cũng như thế.

Hắn gật gật đầu, ung dung hỏi: "Cho nên người lựa chọn tham quân, dự định lấy giết địch lập công đến thu hoạch được tước vị "

Thanh niên cũng không giấu diếm, đáp: "Đúng thế. Cũng chỉ có trong quân đội thu hoạch được tước vị dễ dàng nhất."

Đây là lời nói thật, Phong Quốc cũng có thượng võ truyền thống. Ở chiến loạn thời kì, trong quân luôn luôn lấy lấy địch đầu người số lượng đến luận công hành thưởng, mang về địch nhân đầu lâu càng nhiều, công lao lại càng lớn, góp nhặt đến nhất định mức, liền có thể đạt được tước vị phong thưởng.

Đường Dần buồn cười nhìn thanh niên, nói: "Nhìn, người không luyện qua linh vũ "

Thanh niên nghiêm mặt nói: "Ta là người đọc sách."

Đường Dần nhún nhún vai, nói: "Cầm vũ khí đều khó khăn, làm sao có thể giết địch không thể giết địch, như thế nào lấy được người của địch nhân đầu không đầu người, người lại như thế nào thu hoạch được tước vị "

Thanh niên cười, cười rất tặc, nói: "Cho nên ta một mực tại tìm, tìm có thể cùng ta phối hợp người, trước kia một mực không tìm được, chẳng qua. . ."

Hai mắt hắn sáng lên nhìn Đường Dần, cười mỉm nói: "Hiện tại, ta tìm được."

Đường Dần hí húp mắt, đưa tay chỉ chỉ cái mũi của mình, nói: "Người tìm tới không phải là ta "

Thanh niên hưng phấn liên tục gật đầu, vội la lên: "Người có võ, ta có văn, người ta cùng một chỗ phối hợp, khẳng định thiên y vô phùng, không bao lâu, chúng ta đều có thể đạt được tước vị."

Đường Dần không hứng thú lắm cười lạnh, nói: "Ta không biết mang cái vương vữu ở bên người." Với hắn mà nói, thanh niên không sửa qua linh vũ, chính là cái người vô dụng. "Mà lại, ta đối với tước vị cũng không có hứng thú, trận chiến tranh này và ta cũng không có quan hệ, ta muốn trước đi giải quyết chuyện của chính ta."

Hiện tại, hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu, đi Lạc Nhật Phong hạ Nguyệt Linh Thành, tìm tới Thủy Tinh và Huyền Chân Tử, báo thù huyết hận.

Nhìn thấy biểu lộ trên mặt hắn trong nháy mắt biến băng lãnh, thanh niên cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Người muốn đi đâu "

"Nguyệt Linh Thành!"

"Nguyệt Linh Thành" thanh niên giật mình, nghi vấn hỏi: "Có phải hay không Lạc Nhật Phong hạ Nguyệt Linh Thành "

"Không sai." Đường Dần ứng dứt khoát.

Thanh niên đầy mặt nghi hoặc, nghi ngờ hỏi: "Người đến đó làm cái gì mà lại Nguyệt Linh Thành mấy trăm năm trước liền đã biến thành phế tích, hiện tại đoán chừng đều không có mấy người còn có thể nhớ kỹ tên Nguyệt Linh Thành này."

"Cái gì" Đường Dần kinh hãi, Nguyệt Linh Thành biến thành phế tích vậy làm sao khả năng Nghiêm Liệt rời đi Nguyệt Linh Thành đi tìm chú ý chân quyết đấu thời điểm, Nguyệt Linh Thành vẫn là một mảnh phồn vinh, làm sao lại biến thành phế tích, hơn nữa còn là mấy trăm năm trước liền biến thành phế tích chẳng lẽ Nghiêm Liệt là gặp quỷ không thành hẳn biết tuyệt không có khả năng này.

Hắn cười lạnh một tiếng, giọng nói lạnh như băng nói: "Người gạt ta."

"Ta tại sao muốn lừa người huống chi loại chuyện này căn bản không lừa được người, người có thể đi hỏi thăm một chút, bây giờ còn có ai nhớ kỹ Nguyệt Linh Thành cái này địa danh, nó đã sớm trở thành lịch sử."

Trông thấy thanh niên nói chuyện bộ dáng không giống là nói láo, Đường Dần nguyên bản kiên định lòng tin bắt đầu biến dao động, trong đầu linh quang lóe lên, đột nhiên nhớ tới nhìn thấy thi thể Nghiêm Liệt lúc đã là một bộ khô lâu, chẳng lẽ. . . Hắn không còn dám nghĩ tiếp, nhẹ giọng hỏi: "Hiện tại. . . Là để lịch bao nhiêu năm "

Để lịch là để quốc Hạo Thiên nhớ năm pháp, lấy để quốc Hạo Thiên kiến quốc là để lịch nguyên niên.

Thanh niên không giải thích được nhìn Đường Dần, nói: "Hiện tại là để lịch năm 805, người. . . Người không có vấn đề gì "

Làm sao có thể không có vấn đề !

Đầu Đường Dần ông một tiếng, hắn biết rõ, Nghiêm Liệt tìm chú ý chân quyết đấu lúc là để lịch ba 0 năm năm, mà bây giờ lại năm 805, nói cách khác, hiện tại là Nghiêm Liệt thời kỳ đó năm trăm năm sau khi.

Hắn một tay lấy cổ thanh niên chế trụ, nghiêm nghị hỏi: "Người không gạt ta "

Thanh niên bị bộ dáng của hắn giật nảy mình, lắp bắp nói: "Cái này. . . Cái này sao có thể gạt người hiện tại đúng là để lịch năm 805!"

Đường Dần chậm rãi buông tay ra, trong nháy mắt, dường như quả cầu da xì hơi, hai chân như nhũn ra, chậm rãi ngồi dưới đất.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, vậy mà Nghiêm Liệt đã chết ròng rã năm trăm năm. Năm trăm năm thời gian, đáng đáp có thể đủ thay đổi rất nhiều chuyện, ngay cả như vậy huy hoàng Nguyệt Linh Thành đều biến thành phế tích.

Mình không thuộc về thế giới này, hiện tại ngay cả cùng mình kết hợp Nghiêm Liệt cũng không còn thuộc về thế giới này, Đường Dần nhắm mắt lại, vậy mình sinh tồn ở thế giới này còn có cái gì ý nghĩa

Thủy Tinh không có khả năng sống năm trăm năm, Huyền Chân Tử cũng không có khả năng sống năm trăm năm, nguyên bản thuộc về hắn nghi vấn, cừu hận đều theo năm trăm năm thời gian mà biến không tồn tại, vừa mới tìm tới mục tiêu Đường Dần dường như lập tức bị móc sạch, không biết mình nên đi nơi nào.

"Người. . . Người đến tốt cùng thế nào" thanh niên không biết Đường Dần chỗ nào phát sinh vấn đề, nhỏ giọng hỏi.

Đường Dần lắc đầu, hắn vốn cho rằng thế giới này còn có hắn quan tâm người, quan tâm chuyện, quan tâm địa phương, nhưng bây giờ hết thấy đều hóa thành tro tàn. . . Hắn thì thầm nói: "Ta không biết mình nên đi chỗ nào, không biết mình nên làm cái gì."

Thanh niên ngẩn người, sau đó lớn tiếng nói: "Cái này có cái gì tốt cân nhắc hiện tại chính xử loạn thế, đương nhiên muốn làm ra một phen đại sự kinh thiên động địa. . ." Nói đến đây, hắn cũng cảm thấy mình quá ba hoa chích choè, lập tức lại sửa lời nói: "Chẳng qua xem ra đến bây giờ, chủ yếu nhất đại sự là chúng ta làm sao có thể đảo mệnh "

"Đào mệnh" Đường Dần ngẩng đầu.

Thanh niên yếu ớt nói: "Xuất chinh lần này Ninh Quốc, đang sai lầm thời gian, sai lầm địa điểm phát động một trận sai lầm chiến tranh, ròng rã hai trăm ngàn người đều bị đánh tan, chân chính có thể trốn về gió không biết có mấy cái. Hiện tại, khoảng chừng mấy chục vạn người Ninh Quốc đang đuổi giết chúng ta những này tàn binh bại tướng, không đào mạng còn lưu tại nơi này chờ chết không thành "

Thông qua trí nhớ Nghiêm Liệt, Đường Dần biết gió, thà hai nước là Lâm quốc, nhưng ở giữa tranh đấu chưa hề kết thúc qua, cuối cùng là hai nước đối với Hà Đông địa khu tranh đoạt đưa tới, Hà Đông địa khu thổ nhượng phi nhiều, khoáng sản cũng phong phú, vốn là gió, thà hai nước đều chiếm một nửa, về sau bởi vì Ninh Quốc gặp nạn, tìm Phong Quốc hỗ trợ, Ninh Quốc quốc quân hứa hẹn đem bọn hắn nửa Hà Đông địa khu tặng cho Phong Quốc, chỉ Phong Quốc đang tiếp thụ điều kiện của Ninh Quốc, cũng không toàn lực hiệp trợ Ninh Quốc, dẫn phát cái sau bất mãn, chờ sau này, Ninh Quốc ý đồ muốn về bọn họ nửa Hà Đông địa khu, lọt vào Phong Quốc cự tuyệt, hai nước bắt đầu trở mặt, chiến tranh cũng theo đó triển khai. Trong lúc đó, gió, thà hai nước đều chiếm lĩnh qua toàn bộ Hà Đông địa khu, hai nước cũng đều tuyên bố qua Hà Đông địa khu vì bản thân nước lãnh địa. Chiến tranh một mực tiếp tục xuống tới, song phương tổn thất càng để lâu càng nhiều, khó mà đánh giá, đến cuối cùng, ai cũng nói không rõ Sở Hà đông địa khu đến tốt cùng là thuộc về Phong Quốc vẫn là thuộc về Ninh Quốc.

"Lần này chiến tranh vẫn là bởi vì Hà Đông mà lên" tuy nhiên đã qua năm trăm năm, nhưng suy đoán của Đường Dần nhưng không có sai.

Thanh niên gật đầu đáp: "Đúng thế. Đoạt lại Hà Đông địa khu cũng không có sai, chỉ những năm này chúng ta cảm đã đánh nhiều lần, và Ninh Quốc đánh, và ngọc nước đánh, và An quốc đánh, quốc gia đã sớm từng trăm ngàn lần, mà Ninh Quốc thông qua nghỉ ngơi lấy lại sức, quốc lực tương đối trước kia muốn cường thịnh được nhiều, ta «1/6 tiểu thuyết Internet điện thoại ghé thăm :///. 1/6///. // » nhóm phòng thủ đều khó khăn, chủ động xuất kích nào có phần thắng có thể nói quân vương quá gấp, cái này bại một lần, không biết lại phải đợi đến năm nào tháng nào mới có thể thu hồi Hà Đông địa khu."

Khỏe miệng Đường Dần gật gật, không nói thêm gì. Phong Quốc từ kiến quốc đến nay, chiến tranh liên chưa hề đình chỉ qua, gió người thượng võ, trời sinh tính cũng bur hân, sớm đã thành thói quen lấy chiến đường chiến, chẳng qua hai mươi vạn đại quân thảm bại ở trong lịch sử Phong Quốc vẫn rất hiếm thấy.

"Đúng rồi, ta gọi khâu thật, người tên là gì "

"Đường Dần."

"Người có tính toán gì còn chuẩn bị đi Nguyệt Linh Thành sao "

Đường Dần lắc đầu, hiện tại lại đi Nguyệt Linh Thành còn có cái gì ý nghĩa

"Ta xem ra, người liên lưu tại trong quân, lấy thân thủ của người, nhất định có thể thắng quan tiền tước, ta cũng có thể có cái chỗ dựa có thể ý vào." Tự xưng khâu thật thanh niên lấy lòng giọng cười. Mặc dù hắn cảm thấy Đường Dần người này rất cổ quái, nói tới nói lui không hiểu thấu, tượng đầu óc có vấn đề, nhưng trực giác nói cho hắn biết, theo Đường Dần, đối với mình tuyệt không chỗ xấu, chỉ ít sinh tồn được có bảo hộ.

Đường Dần quái dị nhìn ngắm hắn một chút, nói: "Người muốn theo ta hửn "

Khâu thật cười ha hả gật đầu, nói: "Có thể nói như vậy. Huống chi, ta đã biết bí mật của người, đem ta mang theo trên người người cần phải càng yên tâm hơn mới đúng chứ!" Hắn nói là Đường Dần là ám chỉ tu linh người chuyện này.

"Giết người, ta không chỉ có yên tâm, hơn nữa còn bớt lo." Mặt Đường Dần không thay đổi nói.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11:

Tên sách: « Đường Dần ở dị giới » tác giả: Lục đạo số lượng từ: 4079 kiểu chữ: + đại trung tiểu -

"Người sẽ không như thế làm." Khâu Chân lòng tin tràn đầy nói.

Đường Dần không biết lòng tin của hắn là từ đâu tới, chẳng qua hắn xác thực đối với Khâu Chân đã đề không nổi sát cơ. Nghiêm Liệt là thuộc về thế giới này, nhưng dù sao đã cách xa nhau năm trăm năm, hiện tại binh hoang mã loạn rung chuyển thời kì, hắn muốn sinh tồn được, bên người cần phải có

cái quen thuộc nơi này hết thấy người, xem ra đến bây giờ, Khâu Chân không thể nghĩ ngờ là nhân tuyển tốt nhất.

Hắn cố ý đe dọa hỏi: "Cho ta một cái không giết ngươi lý do."

"Giết ta, bên người ngươi liền thiếu đi một cái mưu tính kẻ người."

Đường Dần khịt mũi coi thường, nhún vai nói: "Ta cần bản không cần."

Khâu Chân nghiêm mặt nói: "Hiện tại có lẽ không cần, nhưng về sau ngươi biết biết ta trọng yếu bao nhiêu."

"Ta rửa mặt mà đợi." Đường Dần cần bản không đem hắn để ở trong lòng, hiện tại, ngoại trừ cảm giác Khâu Chân người này mười phần tự ngạo, cũng không phát hiện hắn có khác cái gì sở trường.

Nhưng Đường Dần như thế nào cũng không nghĩ ra, trên thực tế chưa bị Khâu Chân nói trúng, ngày sau, Khâu Chân còn thật thành đối với hắn cực kỳ trọng yếu người. Khâu Chân mưu lược đẩy Đường Dần không ngừng leo về phía trước, cũng quấy đến toàn bộ Phong Quốc thậm chí đế quốc Hạo Thiên trời lật Địa Phúc. Rất nhiều năm sau Đường Dần nói qua, ở lớn mưu lược phương diện, mười cái Đường Dần trời cùng một chỗ cũng so ra kém một Khâu Chân, nhưng ở binh khí ngắn giao tiếp cục bộ phương diện, hắn càng tin tưởng trực giác của mình.

"Chúng ta ở chỗ này không thể ở lâu, đi mau!" Khâu Chân hướng về hai bên phải trái quan sát, đoán chừng không bao lâu, Ninh Quốc đại đội nhân mã liền sẽ đuổi tới.

Đường Dần hỏi: "Muốn đi đâu "

"Đương nhiên Đồng Môn!"

Đồng Môn là Phong Quốc tây bộ biên cảnh trọng yếu thành trì, cũng là Phong Quốc phía tây môn hộ, ngoài Đồng Môn chính là gió, thà hai nước người tranh ta đoạt Hà Đông địa khu, mà vượt qua Đồng Môn, thì vùng đất bằng phẳng, nhưng nổi thẳng Phong Quốc đô thành Diêm Thành, ở giữa căn bản không hiểm có thể thủ. Cho tới nay, Phong Quốc ở Đồng Môn đều trú có trọng binh, lần này Phong Quốc hai mươi vạn đại quân xuất chinh Ninh Quốc, kết quả thảm bại, chiến bại quân lính tàn mạt cơ bản đều ở hướng Đồng Môn nơi này chạy tán loạn.

Đường Dần và Khâu Chân vì tránh né Ninh Quốc truy binh, không dám đi đường lớn, tiến vào trong bụi cỏ ghé qua.

Đường Dần là cái trầm mặc ít nói người, ngoại trừ trời sinh tính lạnh lùng bên ngoài, cũng cùng hắn trưởng thành hoàn cảnh có quan hệ, mà Khâu Chân vừa vận tương phản, từ cùng Đường Dần đồng hành, miệng của hắn liền không khép lại qua, hỏi lung tung này kia, dù cho Đường Dần không để ý tới hắn, hắn cũng có thể một mực tự lảm bảm xuống dưới.

"Đường Dần, linh khí ngươi tu vi hình như không quá cao."

Là không cao. Đường Dần lười nhiều lời, chỉ chọn phía dưới. Cùng Nghiêm Liệt kết hợp, hắn không chuyển nhận đến bao nhiêu linh khí, mà vừa rồi mặc dù sử dụng Hắc Ám Chi Hóa, nhưng giết chết đều là người bình thường, hấp thu linh khí tự nhiên ít đến thương cảm.

Khâu Chân truy vấn: "Có thể đạt tới mấy tầng "

Linh khí tu vi tổng cộng có chín tầng, từ thấp đến cao phân biệt là linh ban đầu, linh động, Linh Chân, linh phá, linh hóa, linh nguyên, linh trời, Linh Thần, linh không.

Đường Dần hỏi ngược lại: "Rất trọng yếu sao "

"Đương nhiên trọng yếu." Khâu Chân nghiêm mặt nói: "Ta nhất định phải trước hiểu thực lực của ngươi, chỉ có dạng này mới có thể ở thời khắc mấu chốt làm ra quyết đoán chính xác."

Đường Dần cười, xem ra Khâu Chân đơn giản đem mình làm tứ chi phát triển mà đầu óc ngu si vũ phu. Hắn không muốn làm nhiều giải thích, chỉ lạnh nhạt nói: "Miễn cưỡng có thể đạt tới linh động "

Khâu Chân gật gật đầu, một bộ ta hiểu rõ bộ dáng, nói lảm bảm: "Ta đã nói rồi, tu vi của ngươi không cao."

Đường Dần thuận miệng hỏi: "Làm sao nhìn ra được "

Khâu Chân nói: "Ngươi dùng Hắc Ám Chi Hóa là Từ Vong Nhiên Thiêu, nếu như ta nhớ không lầm, đây là Hắc Ám Chi Hóa tầng thứ nhất."

Đường Dần hơi kinh ngạc, Khâu Chân có thể nhìn ra hắn dùng chính là Hắc Ám Chi Hóa liền đủ làm cho người giật mình, nghĩ không ra hắn còn có thể nhìn ra mình Hắc Ám Chi Hóa là Từ Vong Nhiên Thiêu. Hắn cười nói: "Hiện tại, ta có chút tin tưởng ngươi sở học tri thức xác thực rất tạp."

Đây là Đường Dần lần thứ nhất khích lệ hắn, Khâu Chân có chút lảng lảng, cũng làm cho hắn kéo ra mấy hất, cười nói: "Ta biết còn không chỉ những này! Hắc Ám Chi Hóa tổng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là Từ Vong Nhiên Thiêu, nhưng hóa táng trên thế giới hết thấy sinh vật nhục thân, hấp thụ sinh vật trong cơ thể năm mươi phần trăm linh khí. Tầng thứ hai là Linh Hồn Nhiên Thiêu, nhưng hóa táng sinh vật linh hồn, trăm trăm hấp thụ linh khí. Tầng thứ ba là Hủy Diệt Nhiên Thiêu, có thể đốt hóa thể gian hết thấy, từ thiên địa vạn vật bên trong hấp thụ linh khí. Chẳng qua, dường như từ linh vũ học sinh ra đến nay, còn chưa hề có người có thể đem Hắc Ám Chi Hóa luyện đến tầng thứ ba, " trong khi nói chuyện, hắn trông thấy Đường Dần trên mặt

cười khỏ, cho rằng đã kích đến lòng tự tin của hắn, bèn bịu lại đổi giọng nói: "Người rất lợi hại, theo ta được biết, ám hệ tu linh người có thể luyện thành Hắc Ám Chi Hỏa căn bản không có mấy cái, hoặc là nói, căn bản là chưa hề không nghe nói có ai luyện thành qua, đây chẳng qua là trong truyền thuyết kỹ năng, nghĩ không ra sẽ xuất hiện ở trên thân thể người. . ."

Không cần Khâu Chân giải thích Đường Dần cũng biết Hắc Ám Chi Hỏa có bao nhiêu khó tu luyện, đừng nói mình, chính là năm đó tu vi đạt tới cường thịnh trạng thái Nghiêm Liệt cũng không có thể đem Hắc Ám Chi Hỏa luyện đến tầng cảnh giới thứ hai, bằng không, lại làm sao cùng chú ý thật liều cái lưỡng bại câu thương, cuối cùng chết thảm ở tiểu nhân Huyền Chân Tử trên tay.

Đang đi về phía trước, bỗng nhiên Đường Dần dừng bước chân, đồng thời đem bên người Khâu Chân giữ chặt.

Khâu Chân không biết chuyện gì xảy ra, đẩy mặt nghi hoặc nhìn về phía Đường Dần, hỏi: "Thế nào "

"Xuyt!"

Đường Dần giờ ngón trở lên, để hấn chớ lên tiếng, đề thấp tiếng nói, nói: "Phía trước có sát khí."

Không nhìn thấy địch nhân, cũng không nghe thấy bất luận cái gì không đúng thanh âm, nhưng Đường Dần chính là có thể cảm giác được phía trước có nguy hiểm, cái kia gần như như đã thú trực giác là cùng sinh ra có tới, vượt qua thường nhân rất nhiều, cũng dị thường chuẩn xác, là hấn bảo mệnh pháp bảo một trong.

Khâu Chân tập trung tinh thần hướng về phía trước quan sát, là ánh mắt chiếu tới chỗ, ngoại trừ nồng đậm lùm cây, căn bản không nhìn thấy một cái địch nhân. Nhưng sắc mặt Đường Dần lại không giống đang nói đùa, Khâu Chân cẩn thận từng li từng tí nói: "Ta cái gì cũng không thấy. . ."

"Người lui ra phía sau!" Nói dứt lời, Đường Dần rút ra trên chiến trường nhật được bội kiếm, chậm rãi đi về phía trước.

Sa, sa, sa!

Bốn phía phảng phất lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn lại hấn giẫm đạp bụi cỏ thanh âm.

Ở phía sau ngấm nhìn Khâu Chân khăn trương lên, tâm đều nhanh nhấc đến cổ họng, nháy mắt một cái không nháy mắt mà nhìn xem phía trước.

Đang Đường Dần chậm rãi tiến lên thời điểm, bỗng nhiên, từ hấn bên cạnh trong bụi cỏ đột bắn ra một đạo hàn quang, đâm thẳng Đường Dần cái cổ.

Hàn quang tới đột nhiên, cũng tới quá nhanh, đổi thành người bên ngoài, đừng nói né tránh, chỉ sợ liền nhìn đều chưa hấn có thể nhìn thấy. Nhưng lực thức hơn người Đường Dần lại tại hàn quang mâu thuẫn đến cổ của hấn trong nháy mắt hơi lệch ra thân, nhẹ nhõm né qua phong mang, ngay sau đó trong tay cương kiếm từ dưới hướng lên vẩy một cái, vành tai bên trong chỉ nghe răng rắc một tiếng, bắn ra hàn mang lên tiếng mà đứt.

Cho đến lúc này, phía sau Khâu Chân mới nhìn rõ ràng, từ trong bụi cỏ đâm ra tới là một cây trường mâu, mà Đường Dần vung ra một kiếm đem trường mâu từ bên trong bẻ gãy, mũi thương lên tiếng rơi xuống đất.

Thật nhanh tốc độ phản ứng, thật nhanh một kiếm, Khâu Chân vô ý thức sờ sờ cổ của mình, hấn một trăm hai mươi cái tin tưởng, nếu như Đường Dần một kiếm này là vung hướng mình, mình chỉ có mở mắt chờ chết tình trạng. Lúc này, hấn càng thêm kiên định đi theo Đường Dần là mình lựa chọn tốt nhất.

Đường Dần một kiếm chặt đứt trường mâu, đồng thời dẫn tới rít lên một tiếng, sau đó bụi cỏ lác lư, chỉ trông thấy một đầu bóng đen từ trong bụi cỏ thoát ra, không phóng tới Đường Dần, mà quay đầu liền chạy.

Khỏe miệng hơi bốc lên, Đường Dần im ắng cười lạnh, không gặp hấn như thế nào tự lực, cả người như điện bắn ra ngoài, trong nháy mắt đã đến sau lưng bóng đen kia, đưa tay bắt lấy đối phương sau khi cổ áo, khác cánh tay đứng vững sau lưng người kia mất, cánh tay dùng sức về rồi, đồng thời quát: "Năm xuống!"

Đối phương mặc áo giáp nặng nề thân thể lại bị Đường Dần về kéo chỉ lực, vượt qua đỉnh đầu của hấn, ngạnh sinh sinh ngã tại dưới chân của hấn, không đợi người kia giãy dụa đứng dậy, kiếm của Đường Dần đã chống đỡ cổ họng của hấn.

"——" tên kia đầu tiên đại hấn kêu lên sợ hãi, chờ hấn thấy rõ ràng đáng về Đường Dần, con mắt to trương, cả kinh nói: "Là người "

Đường Dần cúi đầu cẩn thận nhìn lên, hấn cũng không nhận ra tên đại hấn này, bất quá đối phương mặc trên người lại Phong Quốc khôi giáp.

Không chờ hấn nói chuyện, bốn phía bụi cỏ truyền ra một mảnh tiếng xào xạc, đón lấy, từ trong bụi cỏ lại thoát ra sáu, bảy tên binh sĩ Phong Quốc.

"Là người một nhà! Mọi người không nên động thủ, là chính chúng ta người!" Bị Đường Dần dùng kiếm chế trụ đại hấn hướng đám người liên tục phát tay.

Lúc này, mọi người đợi cũng đều thấy rõ ràng Đường Dần, nhao nhao cầm trong tay vũ khí buông, cùng nhau tiến lên vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi: "Người không chết" "Vây mà trốn ra được!" "Chúng ta đều cho là người dữ nhiều lành ít!" ". . ."

Đường Dần run lên một hồi mới phản ứng được, cái này mấy tên Phong Quốc binh sĩ đứng là mình vừa rồi từ người Ninh Quốc trong vòng vây cứu ra mấy vị kia.

Hóa ra bọn họ! Biết là đột hiểu lầm, Đường Dần chậm rãi thu hồi cương kiếm, tùy tiện quay đầu hướng phía sau Khâu Chân vẫy tay.

Quảng xuống đất đại hán mặt đỏ tới mang tai bỏ dậy, ném đi trong tay một nửa trường mâu, xoa xoa tay, ngượng ngùng cười khan nói: "Cái này. . . Vị huynh đệ kia, thực sự thật xin lỗi, ta tưởng rằng là người truy sát đến đây, cho nên mới. . ."

Khoát khoát tay, Đường Dần không kiên nhẫn đánh gãy hán nói nhảm, không vui hỏi: "Các người không chạy, trốn ở chỗ này làm gì "

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12:

Đại hán gục đầu xuống, cười khổ nói: "Các huynh đệ thực sự chạy không nổi rồi."

Đường Dần nhìn chăm chú nhìn lên, trước mặt cái này mấy tên binh sĩ bộ dáng chưa đủ chặt vật, người người trên người đều có tổn thương, toàn thân trên dưới đều là máu, mang theo khò khè, vũ khí cũng đều tàn phá không chịu nổi, một từng cái mặt như màu đất, hốc mắt đỏ hăm, hai mắt đỏ bừng, không giống là binh sĩ, càng giống vài ngày chưa ăn, không ngủ chạy nạn người.

Thầm than khầu khí, Đường Dần không có ở hỏi nhiều. Lúc này, Khâu Chân bước nhanh tới, cười tươi như hoa, nói: "Hoá ra đều là người một nhà, mới vừa rồi còn thật bị các người giết này mình." Nói chuyện, con mắt hán đi lòng vòng, còn nói thêm: "Các người là muốn chết vẫn là muốn sống "

Bọn binh lính nhóm cùng là sùng sờ, không hiểu ý của hán.

Khâu Chân nói: "Muốn chết, các người liền lưu tại nơi này, không bao lâu, Ninh Quốc truy binh liền sẽ giết tới nơi này, muốn sống, liền theo chúng ta đi. . ."

Không chờ hán nói hết lời, Đường Dần ánh mắt sắc bén đã trừng bên trên hán. Một Khâu Chân liền đủ phiền phức, hán không hi vọng bên người lại thêm ra mấy cái vương vấn.

Mặc dù cùng hán quen biết thời gian không dài, nhưng Khâu Chân đối với Đường Dần bản tính đã có hiểu biết, mình hán trời sinh tính lạnh lùng, vội vàng đem hán kéo đến một bên, thấp giọng nói: "Đường. . . Đường huynh, nhiều người không phải phiền phức, đang tương phản, càng nhiều người tình cảnh của chúng ta liền càng an toàn, chỉ ít nhiều mấy người trợ giúp chúng quy không có chỗ hại. Còn nữa nói, nếu như người mặc kệ bọn hán, nhưng bọn họ thật sự rất khó còn sống về đến cố hương."

Bởi vì muốn cầu cạnh Đường Dần, Khâu Chân đối với hán xưng hô cũng từ gọi thẳng tên, mà đổi tên là Đường huynh.

Khâu Chân bộ kia quang minh lẫm liệt bộ dáng Đường Dần cũng không chấp nhận, chẳng qua hán vẫn là khiến Đường Dần nhũn nhũn, nhìn không được quay đầu ngo ngoé mấy tên binh sĩ Phong Quốc, cái sau nhóm cũng đang tội nghiệp trừng to mắt nhìn hán. Nếu là lúc trước, Đường Dần căn bản sẽ không quản những người này chết sống, nhưng cùng Nghiêm Liệt kết hợp, bản chất của hán đã bắt đầu phát sinh thay đổi, biến nhiệt huyết, biến không thể như trước kia hán như vậy dứt khoát, lãnh khốc như vậy tuyệt tình, dạng thay đổi này khiến mình hán đều cảm giác sinh chán ghét.

"Tùy người!" Đường Dần bỏ rơi một câu, không nói thêm lời nào, tiếp tục đi đến phía trước.

Khâu Chân hí hí cười một tiếng, quay đầu hướng đám người hô: "Đường huynh đã đáp ứng mang các người đi, mau cùng đi lên!" Khâu Chân tuyệt không phải lòng nhiệt tình người, những binh lính này sống hay chết hẳn cũng căn bản không quan tâm, hẳn có một câu thực sự nói thật, càng nhiều người hẳn và Đường Dần tình cảnh liền càng an toàn như thế thật.

Đường Dần lạnh lùng, để cho người ta khó mà tiếp cận, mà chân chính mặt hiền tâm lạnh đen ngược lại Khâu Chân rất gần cùng mấy tên binh sĩ hoà mình.

"Ta gọi Khâu Chân." Khâu Chân cười mỉm làm lấy tự giới thiệu, sau đó lại hướng đi ở phía trước Đường Dần nỏ nỏ miệng, nói: "Hắn gọi Đường Dần, thân thù lại nhiều lợi hại các người đều kiến thức qua vừa rồi vậy công các người mười mấy cái Ninh Quốc người đều để một mình hắn cho xử lý!"

"hắn. . . Hắn chỉ là một cái người đem nhiều như vậy địch nhân đều giết đi" bọn binh lính nhóm nhìn bóng lưng Đường Dần có chút khó có thể tin, bất luận nhìn thế nào, hẳn đều rất phổ thông, dáng người không cao không trắng, tướng mạo cũng không hung ác, mà lại xuyên vẫn là binh lính bình thường ăn mặc.

"Đương nhiên! Ta tận mắt nhìn thấy."

"Vậy tại sao không đem đầu của địch nhân gỡ xuống" bọn binh lính lại không hiểu hỏi.

Bởi vì Đường Dần căn bản là không có cho mình lưu cơ hội! Nhiều như vậy thà người, trên trăm cái đầu, đó là bao lớn công lao! Khâu Chân rất tiếc hận, đương nhiên, cũng chỉ có thể ở trong lòng tiếc hận, mặt ngoài hắn còn nghiêm chỉnh nghiêm từ nói: "Chúng ta bây giờ là đang chạy trốn chết, mang người như vậy đầu không phải gánh vác sao là mệnh trọng yếu vẫn là quân công trọng yếu huống chi lúc ấy các người lại không có mặt, nếu không. . ." Hắn thở dài lắc đầu.

"Cũng đúng!" Đám người gạt đầu, nhao nhao nói: "Sớm biết Đường Dần lợi hại như vậy, lúc ấy chúng ta liền không chạy!"

Khâu Chân nhú mày, nghiêm mặt nói: "Đã các người bây giờ cùng Đường huynh, phải nghe theo mệnh lệnh của hắn làm việc, không thể gọi thẳng tên, về sau gọi Đường đại ca!" Nhiều người tự nhiên là tốt, nhưng nếu như năm bè bảy mảng, ngược lại chuyện xấu, cho nên nhất định phải có lực ngưng tụ, đến có cái hạch tâm, Khâu Chân tự nhận mình là không được, đương nhiên Đường Dần chính là cái này hạch tâm.

Loạn thế, ai mạnh người đó là chủ, ai yếu người đó là từ, nhất là ở thượng võ Phong Quốc, cường giả chỉ tôn quan niệm sớm đã xâm nhập lòng người. Đám người lẫn nhau nhìn xem, gạt đầu, cảm thấy Khâu Chân nói có đạo lý, bọn họ tăng tốc bước chân, đuổi kịp Đường Dần, nhao nhao tự giới thiệu mình: "Đường đại ca, ta gọi trương báo." Ở trong bụi cỏ đâm Đường Dần một mâu đại hán trước tiên mở miệng.

"Ta gọi Lưu Vũ."

"Ta gọi Trương Dịch."

"Ta gọi. . ."

Nghe tên của bọn hắn, Đường Dần mặt ngoài không có gì phản ứng, trong lòng đã yên lặng ghi lại, những người này vốn cùng hắn là thuộc về hai cái thế giới khác nhau, tám thân đều đánh không đến người, nhưng bây giờ lại cùng đi tới, chỉ có thể nói là sự an bài của vận mệnh!

Biết thể lực của bọn họ đã đến nỗi mạnh hết đà trình độ, lại đi một hồi, Đường Dần dừng bước lại, hồ hững nói: "Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút."

"Tốt!" Nghe lời này, bọn binh lính nhóm như trút được gánh nặng, nhao nhao ngồi trên mặt đất, từng ngum từng ngum thở hồn hển, bao quát Khâu Chân ở bên trong.

Chậm một hồi, hắn chuyển đến bên cạnh Đường Dần, nói: "Nơi này khoảng cách Đồng Môn chỉ ít còn có ba trăm dặm, nếu có ngựa, chúng ta đi với một ngày không sai biệt lắm có thể đuổi tới, nhưng nếu như đi bộ, chi sợ còn phải đi ba, bốn trời!"

Đường Dần lên tiếng, chờ Khâu Chân nói tiếp.

Khâu Chân lại nói: "Cho nên nhất định phải tìm tới ngựa."

Đường Dần kỳ quái hỏi: "Đi bộ không được sao "

Khâu Chân lắc đầu, nói: "Ta lo lắng đi bộ đi Đồng Môn, chờ chúng ta đến, cũng không đi vào!"

Đường Dần nhướng mày, nghi vấn hỏi: "Có ý tứ gì "

Khâu Chân nghiêm mặt nói: "Chúng ta ở hướng phía Đồng Môn chạy tán loạn, mà người Ninh Quốc sao lại không phải ở hướng nơi đó xuất phát đâu" nói chuyện, hắn khẽ thờ dài, nói: "Đồng Môn là Phong Quốc phương tây môn hộ, tiền có thể công, lui có thể thủ, cho tới nay, Ninh Quốc đối với Đồng Môn đều là thêm nhỏ nước dãi, muốn chiếm thành của mình, chỉ Đồng Môn địa thế hiểm yếu, phòng vệ lại thâm nghiêm, Ninh Quốc mong muốn mà không thể thành. Lần này chúng ta chiến bại, binh lực tổn thất nặng nề, Đồng Môn phòng ngự suy yếu, ta đoán chừng Ninh Quốc nhất định sẽ không bỏ qua cái này tuyệt hảo thời cơ, khẳng định quy mô tiến công, hiện tại, Đồng Môn bên ngoài đã không biết tụ tập bao nhiêu người Ninh Quốc, nếu như chúng ta lại kéo lên cái ba, bốn trời, đầu còn có cơ hội tiến vào "

Đường Dần cúi đầu trầm tư, nghĩ một lát, hần nói: "Người nói là Ninh Quốc sẽ thừa cơ tiến công Đồng Môn đây chỉ là suy đoán của người."

Khâu Chân cười khỏ nói: "Mặc dù chỉ là suy đoán của ta, nhưng ta dám khẳng định, cùng sự thật chênh lệch tám chín phần mười."

Đường Dần nói: "Dù cho thật sự như thế, chúng ta lại đi nơi nào tìm tới ngựa "

"Chỉ có một cái biện pháp "

"Đi đoạt "

"Phải!" Khâu Chân nói: "Chúng ta mai phục tại con đường hai bên, mặc kệ trải qua chính là gió người hay là tà người, chỉ cần người đối phương ít lại có ngựa, chúng ta liền lao ra đoạt, lấy thân thù của người, lại thêm những huynh đệ kia, ta muốn đối phó một đội người không được vấn đề!"

Đường Dần suy nghĩ một lát, gật đầu đáp: "Có thể."

Hai người nói chuyện vừa có một kết thúc, một thanh niên binh sĩ Phong Quốc chậm rãi đến gần Đường Dần, cầm trong tay túi nước, trên mặt khiếp đảm đưa tới Đường Dần phụ cận, cả lăm mà nói: "Đường . . Đường đại ca, uống nước."

Dáng vẻ Đường Dần cũng không đáng sợ, tương phản, hần dáng đáp mười phần anh tuấn, khoe miệng tự nhiên cong lên, thoát nhìn giống là cười ha hả, chỉ ánh mắt của hần quá lạnh lùng, đôi mắt chuyển động ở giữa kiêu gì cũng sẽ lộ ra tinh quang, để cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đường Dần mắt nhìn thanh niên, hần tuổi tác không lớn, chỉ có mười sáu mười bảy đáng vẻ, ở thế giới của hần, tuổi như vậy còn chỉ có thể coi là cái choai choai hài tử, mà ở chỗ này, thanh niên đã là danh thủ cầm lưỡi dao ra sân giết địch chiến sĩ. Hần nhớ kỹ thanh niên tên là tôn bảo, nhìn bờ môi hần khô nứt, lạnh nhạt nói: "Ta không khát, mình người uống."

". . . Vậy làm sao có thể . . ." Thanh niên quay đầu ngó ngó đồng bạn khác, nhanh chóng đem túi nước đặt ở Đường Dần dưới chân, sau đó lại lấy ra một con giấy dầu bao, mở ra, bên trong là chút thịt khô và bánh bột ngô. Những vật này và nước là bọn họ cùng một chỗ kiếm ra tới, mình không nỡ ăn uống, toàn bộ lưu cho Đường Dần. Đem đồ ăn lưu cho người mạnh nhất, để người mạnh nhất bảo trì thể lực, cái này theo bọn hần nghĩ là thiên kinh địa nghĩa chuyện.

Đường Dần nhìn xem thanh niên, lại đảo mắt mấy tên lính khác, nhìn từng trương trắng bệch không còn chút sức lực nào mặt, không khó đoán ra hiện tại bọn họ cũng là vừa khát lại đói, mà dưới loại tình huống này còn có thể đem ăn và uống đưa cho mình, để trong lòng hần đột nhiên có loại dị dạng cảm thụ, đó là một loại hần chưa bao giờ có uất ức cảm giác.

Hần đứng người lên, lặng lẽ hướng bụi cỏ chỗ sâu đi đến.

"Đường đại ca, người đi đâu "

Cử động của hần đem đám người giật nảy mình, cho là mình cái nào làm không để chọc phát hỏa Đường Dần, ném bọn họ mặc kệ.

Đường Dần quay đầu cười một tiếng, nhẹ nói: "Ta đi một chút liền về!"

Khi hần xuất phát từ nội tâm đi cười thời điểm rất mê người, cũng rất có sức cuốn hút, không băng lãnh, để người chung quanh có cảm giác ấm áp.

Hần đi nhanh, trở về cũng nhanh, chỉ chạy hai tay trống trơn, khi trở về trong tay thêm ra hai con lại lớn lại mập thỏ hoang.

Đem con thỏ đem trước mặt mọi người quăng ra, hần dứt khoát nói: "Hôm nay, chúng ta ăn cái này."

Vì cái gì luyện được sự lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuyển Thế Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuyenh-the-nu-de/>

Chương 13:

Y theo Khâu Chân chủ ý, đám người Đường Dấn ầm núp đến con đường hai bên trong bụi cỏ, dự định cướp đoạt ngựa về Đồng Môn, chỉ chuyện còn lâu mới có được trong dự đoán thuận lợi như vậy.

Phong Quốc hai mươi vạn đại quân bị Ninh Quốc đánh tan, cả chi bộ đội đã bị đánh tan, không biên chế có thể nói, nhân viên thất linh bát lạc, mà Ninh Quốc truy kích cũng mười phần phân tán, song phương quấy cùng một chỗ, thành trong người có ta, ta bên trong có tình trạng của người, chiến trường cục diện chỉ có thể dùng hỗn loạn không chịu nổi để hình dung.

Đám người Đường Dấn ầm núp thời gian không dài, liền phát hiện phía trước nói đường có đội binh sĩ lỏng lẻo đổ đổ hướng bên này bọn họ chạy, ở hậu phương, cờ xí bay lên, đánh chính là Ninh Quốc cờ hiệu. Không cần nhìn kỹ cũng biết, đây là quân đội Ninh Quốc đang đuổi giết Phong Quốc quân lính tàn mạt.

Khâu Chân quan sát một lát, liên tục nhíu miệng, đối với bên người Đường Dấn thấp giọng nói: "Cái này đội số lượng địch nhân không ít, đến có hơn một trăm người!"

Đường Dấn nhận lực kinh người, so với Khâu Chân thấy rõ nhiều, hần khẳng định nói: "Có khoảng hai trăm người."

"Nhiều người như vậy!" Khâu Chân hút miệng khí lạnh, nhú chặt lông mày, dặn dò: "Chúng ta vẫn là không nên khinh cử vọng động tốt. Muốn hay không trước tiên lui vừa lui, miễn cho bị địch nhân phát hiện" mặc dù xung quanh có kỹ càng bụi cỏ làm yểm hộ, nhưng hần vẫn cảm giác rất không an toàn.

Đường Dấn không có ý kiến, ở chung xuống tới, hần phát hiện đầu Khâu Chân nào xác thực không đơn giản, cũng không phải là ba hoa chích choè lại không có thực học hạng người, có hần bên người mình bày mưu tính kế, hần cũng lười lấy động não đi cân nhắc.

Lúc này, cùng bọn hần mai phục tại cùng nhau Trương Bảo nói: "Địch nhân đang đuổi giết huynh đệ của chúng ta, nếu như không giúp đỡ, mấy chục tên huynh đệ chỉ sợ đều chạy không được."

Khâu Chân bắt đắc dĩ cười khổ, nói: "Đó cũng là chuyện không có cách nào khác, chiến tranh luôn luôn muốn chết người nha, còn nữa nói, chúng ta chỉ có mười người, lao ra tức cứu không được người, sẽ còn không công chịu chết."

Hần lãnh khốc vô tình, nhưng lại là sự thật, Trương Bảo lòng có bất mãn, muốn phản bác nhưng lại không theo mở miệng, thờ sâu, khí muộn không nói chuyện.

Bị đuổi giết hơn ba mươi tên binh sĩ xác thực đã tình trạng kiệt sức, một từng cái quăng mũ cỡi giáp, có ít người ngay cả vũ khí đều không có, chờ bọn hần khoảng cách đám người Đường Dấn còn có xa mười mét thời điểm, rốt cục bị phía sau binh sĩ Ninh Quốc gặp phải.

" ____ "

Theo một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, một binh sĩ Phong Quốc giữa lưng bị rẽ ngân bạch trường thương đâm xuyên. Trường thương chủ nhân là tên đại hán vạm vỡ, trên người không giáp, thân trên mình trần, làn da ngăm đen, tướng mạo hung ác, dáng người khôi ngô, ở binh sĩ Ninh Quốc ở trong như hạc giữa bầy gà, từ xa nhìn lại, thật tốt tượng cầu hùng thành tinh giống như.

Đâm chết một người, đại hán không có chút nào dừng lại, trường thương trong tay vung lên, đem treo ở mũi thương thi thể quăng bay đi, sau đó trường thương quét ngang, một tiếng hét thảm, khác tên binh sĩ Phong Quốc né tránh không kịp, bị tiếng súng ngành sinh sinh nện đứt thắt lưng, tê liệt trên mặt đất, kêu đau đớn liên tục.

Đó căn bản không phải tranh đấu, mà đơn phương giết chóc.

Mai phục tại trong bụi cỏ đám binh sĩ nhìn rõ ràng, vừa thương xót lại phẫn, là lại không dám lên tiếng, chỉ có thể tro mắt nhìn phe mình đồng bào bị đối phương như thái thịt dần dần giết chết.

Đừng nói đám người Trương Bảo kích động không thôi, ngay cả Lãnh Huyết tâm đen Khâu Chân cũng không đành lòng lại nhìn tiếp, hần khề thờ dài, không dám nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng lôi kéo Đường Dấn tay áo, ra hiệu hần tạm lui.

Hần không kéo Đường Dấn còn tốt điểm, vừa kéo một chút, Đường Dấn không những đã lui, ngược lại động thân thoát ra bụi cỏ, trên mặt không đối mặt địch nhân ý sợ hãi, trong mắt ngược lại toát ra khó mà ức chế hưng phấn.

Tư duy Đường Dấn là người bình thường khó có thể lý giải được, cũng chính là bởi vì dạng này, nhận biết người Đường Dấn tám chín phần mười đều coi hần là thành tên điên.

Tên kia đại hán vạm vỡ đang giết hưng khởi, đột nhiên phát hiện một người mặc Phong Quốc quần áo binh sĩ không tượng những người khác đồng dạng chạy trốn, mà hướng mình vọt tới, hần cười ha ha, cầm trong tay ngân thương vung lên, nhắm ngay đầu Đường Dần, hung hăng đập xuống.

Đường Dần không tránh không né, cố ý muốn thử xem đối phương lực đạo, hần đem trong tay cương kiếm hướng lên quét ngang, đón đỡ đối phương trọng kích.

"Leng keng lang —— "

Một tiếng này chói tai đồ sắt tiếng va chạm, thẳng đem đại hán sau lưng binh sĩ Ninh Quốc chấn màng nhĩ đau nhức, ngực khó chịu.

Đại hán vốn cho là mình một kích toàn lực có thể đem Đường Dần nện dẹp, mà trên thực tế, cái sau chỉ rút lui hai bước, chẳng những chưa ngược lại, còn có thể tốt bụng quả nhiên đứng thẳng.

Đại hán giật mình không thôi, mà Đường Dần cũng thất kinh, thuở nhỏ, hần đi theo biến thái sư phụ tập võ, căn cơ cực giai, đừng nhìn dáng người gầy gò, nhưng khí lực lớn kinh người, ở lúc đầu, hần thể giới, gặp được nhiều như vậy đối thủ, còn không có ai có thể ở khí lực bên trên cùng hần chống lại, bị địch nhân một kích đẩy lui càng tuyệt vô cận hữu chuyện, nghĩ không ra ở chỗ này lại đụng phải lợi hại như thế nhân vật.

Rất nhanh, trong mắt hần kinh ngạc biến mất, hưng phấn lại kích động quang mang lộ rõ, hai tay hần cầm kiếm, nhảy lên thật cao, chém thẳng Hoa Sơn đối với đầu đại hán chính là một kiếm.

Đại hán căn bản không đem Đường Dần tiến công để vào mắt, hắc hắc cười lạnh, một tay cầm súng, bỗng nhiên, cầm súng bàn tay tản mát ra nồng đậm sương trắng, sương trắng dường như có sinh mệnh giống như quần chặt lấy thân súng, cũng nhanh chóng cùng ngân thương dung hợp, mà dung hợp sương trắng ngân thương trong nháy mắt tăng trưởng năm thước có thừa, đồng thời thân súng to thêm, ở đầu mũi thương sinh ra hai cây gai bạc.

Nói đến chậm, kì thực cực nhanh, ngân thương phát sinh biến hóa chỉ là trong nháy mắt chuyện.

Chờ Đường Dần kiếm tiếp cận đỉnh đầu đại hán không ở năm tấc thời điểm, cái sau đem biến hóa hình thái ngân thương đột nhiên hướng ra phía ngoài một vòng, đồng thời quát to: "Đi chết!"

"Đương —— "

"Răng rắc!"

Đầu tiên một tiếng kim minh, tiếp lấy lại truyền ra vũ khí đứt gãy thanh âm.

Chỉ trông thấy trong tay Đường Dần trường kiếm bị ngân thương quét vừa vụn, lên tiếng mà đứt, được kỳ trùng lực, đang ở giữa không trung hần thẳng hướng về sau bay đi.

"Cái này. . . Đây là. . ." Trong bụi cỏ Trương Báo nhìn đối phương trong tay đại hán biến hóa trường thương, thẳng bị hù trọn mắt hốc mồm, lấp ba lấp bắp hỏi nói không ra lời.

Sắc mặt Khâu Chân cũng rất khó coi, thấp giọng thì thầm nói: "Đây là binh linh hóa, đối phương là tu linh giả!" Trong lòng hần thầm kêu hồng bét, Đường Dần không nghe khuyên ngăn lao ra thì cũng thôi đi, lại vẫn cứ đụng tới cái tu linh giả, hơn nữa còn là cái có thể hoàn thành binh linh hóa trung cao cấp tu linh giả.

Tu linh giả đem tự thân linh khí cùng sử dụng vũ khí tương dung hợp, làm vũ khí bản chất, hình thái đều phát sinh thay đổi, trở thành uy lực to lớn linh vũ khí, đây chính là binh linh hóa. Mà có thể hoàn thành binh linh hóa tu linh giả, linh khí tu vi kém nhất cũng đạt tới linh phá trạng thái, mà linh khí Đường Dần tu vi mới miễn cưỡng đến linh động giai đoạn, cùng đối phương so ra chỉ ít chênh lệch hai cấp bậc, thực lực sai biệt quá cách xa, căn bản không có thủ thắng khả năng.

Khâu Chân là người thông minh, đối với mình muốn cái gì, muốn làm cái gì cùng đối với nhân sinh của mình định vị đều hết sức rõ ràng, biết mình không có khả năng trở thành một cái người lãnh đạo, càng thích hợp làm phụ tá người, vì người khác bày mưu tính kế, bày mưu nghĩ kế, chỉ cho tới nay, hần có thể nhìn trúng nhân địa vị đều quá cao, căn bản sẽ không đem hần cái này bình dân để vào mắt, mà Đường Dần xuất hiện để hần phảng phất nhìn thấy một tia Ánh Rạng Đông, cảm thấy có lẽ phụ tá nam nhân này ngày sau mình cũng có thể lấy được thành tựu bất phàm, chỉ tiếc, Đường Dần xuất hiện nhanh, biến mất cũng rất nhanh, liền trước mắt tình thế đến xem, hần căn bản không chiến thắng được đối thủ, càng đừng đề cập bảo mệnh khả năng.

"Xong. . ." Khâu Chân vô lực nằm rạp trên mặt đất, không muốn lại nhìn phía ngoài đánh nhau, nghĩ không ra mình vừa mới có chút hi vọng, hiện tại ngược lại tốt, rõ ràng mức nước, công dã tràng.

Binh linh hóa! Người trước mắt này tu vi đã Đạt Phá Cảnh! Đường Dần bị đại hán một thương đụng bay, nhưng cũng không ngã xuống đất, trong tay hần kiếm đã đứt, gan bàn tay cũng bị đánh rách tả tơi, máu tươi theo ngón tay tích tấp chảy xuôi rơi xuống đất, nhưng hần nhìn thẳng hai mắt đại hán lại càng ngày càng sáng, nháy cũng không nháy mắt, cho cảm giác của đại hán là, hần nhìn mình không giống là đang nhìn người, mà giống đang nhìn một khối lớn bánh gato, đang nhìn một bàn mỹ thực.

Đại hán chán ghét cảm giác như vậy.

Lúc này, Ninh Quốc khác binh sĩ muốn xông tới vây công Đường Dần, đại hán đưa cánh tay đuổi ra, lạnh giọng quát: "Ai cũng không muốn lên, hần là

ta!" Nói chuyện, hán hướng về phía Đường Dần lắc lắc linh hóa sau ngân thương, cười nhạo nói: "Tiểu tử, hôm nay xem ta như thế nào đem ngươi đâm thành tổ ong vò vẽ!"

Đối với đối phương coi thường Đường Dần không những không giận mà còn cười, là lưỡi, quỹ dị liếm môi một cái, chậm ung dung nói: "Trong mắt ta, ngươi không phải tổ ong vò vẽ, mà mật ong, ta, muốn ăn ngươi!" Trong khi nói chuyện, thân hình hán nhoáng một cái, vọt đến đã sớm bị dọa ngốc binh sĩ Phong Quốc phụ cận, từ trong đó một người trong tay đoạt lấy một chi trường mâu, sau đó lại hướng đại hán phóng đi.

"Đây là mình ngươi quét chết!" Đại hán không rõ Đường Dần nói ăn hán là có ý gì, nhưng hán nhưng từ không bị người như thế coi thường qua, trông thấy Đường Dần không biết sống chết lại chém giết tới, hán gào thét một tiếng, vận đủ lực cánh tay, nhắm ngay ngực Đường Dần toàn lực đâm ra một thương.

Vô luận Đường Dần vẫn là linh khí tu vi chỉ đạt tới linh động giai đoạn Nghiêm Liệt, cũng không thể chiến thắng trước mặt đại hán này, mà hán hai kết hợp lại sinh ra vừa ngược lại tốt chỗ diệu dụng, làm Đường Dần ngoại trừ một thân siêu quần bạt tụy công phu bên ngoài, có thể dùng linh khí cơ sở, thân thể biến càng thêm nhanh nhẹn linh hoạt.

Trong tay đại hán thương đâm nhanh, thân hình Đường Dần càng nhanh. Khi đại hán một thương đâm vào không khí, lại nhìn trước mắt, đã tìm không thấy thân ảnh Đường Dần. Mà lúc này Đường Dần đã dùng thái cấp Hoạt Bộ chuyển tới sau lưng của hán, trường mâu vô thanh vô tức đâm về đại hán giữa lưng.

Bằng vào tu linh giả trực giác, đại hán cảm giác được sau lưng nguy cơ, hán không kịp ngẫm nghĩ nữa, thân thể dùng sức hướng bên cạnh một bên, nhào, trường mâu chưa đâm trúng hậu tâm hán, lại tại hán uy hiếp chỗ mở ra một đầu vết máu.

"Ai nha!" Đại hán vừa sợ vừa đau, nhin không được gào lên một tiếng, đồng thời bị hù liên tục lùi về phía sau. Đường Dần là lúc nào vọt đến phía sau mình, hán căn bản không thấy rõ ràng. Cái này. . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra hán suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông, chẳng lẽ thanh niên biết cái gì yêu thuật không thành

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuyết Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuyenh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14:

Đương nhiên Đường Dần không biết yêu thuật, biết chỉ một thân bề bộn lại như lửa thuần thanh hảo công phu. Hán không cho đại hán cơ hội thờ dốc, lần nữa tiến bộ, vọt tới đại hán phụ cận, cổ tay lắc lư, trường mâu phong mang trong nháy mắt kéo ra ba đóa ngân hoa, bay tập đại hán khoảng ngực và bụng dưới.

Linh vũ giả quyết đấu từ trước đến nay đều là thắng tới thắng lui, so đấu chính là của người đó linh khí tu vi thâm hậu, ai linh vũ kỹ năng cao siêu, chưa bao giờ có tượng võ công dạng này hư hư thực thực chiều thức.

Trong chốc lát đại hán khó thích ứng, bị Đường Dần khoái công luống cuống tay chân, một thân cao cường linh khí tu vi không chỗ thi triển.

Ở Đường Dần tấn công mạnh thỉnh thoảng quay người, đại hán cũng có thể phản kích một chiêu nửa thức, nhưng đã hiểu rõ thực lực hán Đường Dần căn bản không cho hán cứng đối cứng cơ hội, tiếp lấy linh xảo bộ pháp cùng tứ lạng bạt thiên cân kỹ xảo, đem hán phản kích nhẹ nhõm từng cái hóa giải.

Đoạt công một phương hao phí khí lực, mà bị động bị đánh mới thể lực tiêu hao càng sâu, đánh nhau thời gian không dài, Đường Dần chưa thể nào, đại hán lại một mũi lõm thái dương đều là giọt mồ hôi, đồng thời khí oa oa bạo gọi, nhưng lại cảm Đường Dần không có biện pháp nào.

Trận này đánh nhau, càng giống hồ ly cùng gấu chiến đấu.

Thời gian dần trôi qua, đại hán khó mà chống đỡ được, khí lực càng ngày càng yếu, động tác cũng càng ngày càng chậm, trên người bị trường mâu đã đâm ra bốn, năm nơi vết máu, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đánh chặt vật như thế đã dễ hấn dị thường khó xử.

Trông thấy đem đối phương tiêu hao không sai biệt lắm, trong mắt Đường Dần lấp lóe tinh quang càng sáng hơn, nắm lấy thời cơ, đột nhiên hướng đại hán bụng dưới đâm ra một mũi.

Bị Đường Dần mãi quá lâu, lúc này, đại hán tiến vào nửa điên cuồng trạng thái, thấy đối phương trường mâu đâm tới, hấn không còn né tránh, chỉ ở mũi thương lập tức sẽ đâm đến da thịt của hấn, hấn đem thân eo vận một cái, khai phong mang, chỉ hơi kém nửa bước, mũi thương mũi nhọn vẫn là ở eo của hấn bên cạnh xé mở một đầu lỗ hồng lớn.

Đại hán cố nén đau đớn, ngao hú lên quái dị, toàn lực thu cánh tay về, đem dưới xương sườn thân mâu kẹp lấy, khác một tay vứt bỏ ngân thương, một tay lấy cổ Đường Dần bóp lấy, hét lớn: "Lão tử bóp chết ngươi!"

Đường Dần phản ứng cực nhanh, dứt khoát vứt sạch trường mâu, hai tay trối ngược lại cổ đại hán.

Kể từ đó, hai người từ người tới ta đi kịch chiến biến thành quần quýt lấy nhau tê đầu, mà Đường Dần muốn cũng chính là loại này thân thể trực tiếp tiếp xúc.

Thừa dịp đại hán dùng sức trước ép thời cơ, Đường Dần thuận thế hướng về sau khe đảo, hai người song song ngã trên mặt đất, tiếp lấy quán tính, Đường Dần kéo lấy đại hán một đường lăn lộn, trực tiếp lăn đến ven đường trong bụi cỏ.

Ở đây đám người ai cũng không nghĩ tới chiến đấu sẽ diễn biến thành dạng này, cùng là sừng sốt, có chút phản ứng không kịp.

Đúng lúc này, trong bụi cỏ đột nhiên truyền đến một tiếng chói tai kêu thảm, đám người còn chưa hiểu đến tột cùng chuyện gì xảy ra, chỉ trông thấy cỏ rác lác lác, Đường Dần trên mặt cười tà từ trong bụi cỏ đi ra, trong tay còn cầm một đoàn quần áo, đám người nhìn chăm chú nhìn kỹ, đoàn kia quần áo không phải là của người khác, chính là tên kia đại hán.

Trên trận binh sĩ Ninh Quốc choáng váng, Phong Quốc các đạo binh cũng choáng váng, ai cũng không biết Đường Dần và đại hán lăn tiến bụi cỏ về sau đến cùng chuyện gì xảy ra, vì cái gì chỉ có mình Đường Dần đi ra, hơn nữa còn cầm đại hán quần áo.

Phải nói có người có thể hiểu, vậy cũng chỉ có Khâu Chân, nhìn trên mặt Đường Dần so với vừa rồi càng tăng lên dung quang dị sắc, trong mắt sáng làm cho người không dám nhìn thẳng tinh quang, không cần hỏi, chính như vừa rồi hấn nói, hấn đem đại hán ăn, hoặc là nói hấn dùng Hắc Ám Chi Hóa đem đại hán hòa tấu hấp thu.

Một cái tu vi đạt tới phá cảnh tu linh giả bị Đường Dần hấp thu, không thể nghi ngờ làm linh khí hấn tu vi tăng lên thật cao một đoạn, ở trên người hấn không nhìn thấy kịch chiến sau mỗi một ngược lại thần thái sáng láng liền có thể lý giải.

Chỉ cho tới bây giờ Khâu Chân đều nghĩ mãi mà không rõ, Đường Dần cùng tu vi của đối phương rõ ràng chênh lệch rất xa, làm sao đến cuối cùng lại hấn thắng đầu mà lại thắng không có chút nào khó coi, có thể nói từ đầu tới đuôi hấn đều đem đối phương chế trụ.

Hoặc là, nam nhân này thật sự là người chính mình muốn tìm!

Khâu Chân khó mà ức chế cảm giác vui sướng trong lòng, đột nhiên từ trong bụi cỏ lao ra, như bị điên điên cuồng gào thét nói: "Đầu Ninh Quốc đầu bị giết, các huynh đệ, phản kích!"

Bỗng nhiên hấn đứng tới, đem Phong Quốc các đạo binh giết này mình, nhưng hấn gọi cũng tỉnh lại đám người ý thức. Thắng! Vậy mà thắng! Phe mình huynh đệ chưa đem đầu đối phương mất giết đi!

Trong lúc nhất thời, Phong Quốc các đạo binh sớm đã ném đến ngoài chín tầng mây đầu chí lại lần nữa trở về trong cơ thể, mấy ngày liên tiếp bị đuổi giết sợ hãi, tuyệt vọng lúc này đạt được triệt để phóng thích và phát tiết, đám người cùng Khâu Chân, cũng giống như bị điên các vũ khí, trừng mắt tinh hồng con mắt, đối với hai trăm chúng binh sĩ Ninh Quốc nhóm triển khai phản kích.

Trái lại nhân số đông đảo binh sĩ Ninh Quốc nhóm thì bị sợ vỡ mật, phải biết Đường Dần giết tên kia nhưng đại hán không phải phổ thông tiểu đầu mục, mà Ninh Quốc đường đường Thiên phủ trưởng, từ trước đến nay đứng mãnh thiện chiến, một thân linh vũ lợi hại phi phạm, lúc này lại bị đối phương chém giết, binh sĩ Ninh Quốc nhóm cảm có thể không e ngại.

Gần như không làm ra cái gì chống cự, hơn hai trăm tên binh sĩ Ninh Quốc liền bắt đầu hướng về sau bại trốn, mất đi đầu lĩnh chỉ huy, trốn có thể nói hỗn loạn không chịu nổi, lẫn nhau chà đạp xô đẩy, mà bọn họ hỗn loạn càng tăng trưởng hơn binh sĩ Phong Quốc nhóm khí diễm, chỉ ba mươi mấy người, lại từng cái đều tượng từ trong Địa Ngục bò ra tới ác ma, dùng hết trên người hết thấy vũ khí, điên cuồng truy sát binh sĩ Ninh Quốc.

Trường hợp như vậy, khiến trong lòng Khâu Chân đều bốc cháy lên ngọn lửa rừng rực, hấn không ngừng hô lớn: "Đừng thả chạy một cái địch nhân, chúng ta phải dùng đầu kẻ địch trở về linh công!"

Hắn gọi nghe vào binh sĩ Phong Quốc trong lỗ tai đường như đều bị đánh thuốc kích thích, càng thêm không quan tâm truy sát địch nhân, có chút không vũ khí binh sĩ đuổi kịp địch nhân, dùng nắm đấm đánh, dùng chân đá, không đánh nổi, thậm chí dùng răng đi tề cắn, nổi điên bộ dáng và dã thú không khác.

Trên chiến trường tình thế chính là như vậy thay đổi trong nháy mắt, vừa mới truy sát một phương thoáng qua ở giữa liền biến thành bị đuổi giết một phương, cho nên trên chiến trường, chỉ cần chiến đấu còn chưa kết thúc, vô luận thực lực của hai bên chênh lệch có bao nhiêu cách xa, ai cũng không dám cam đoan mình nhất định là người thắng sau cùng.

Thiên về một bên chiến đấu rất nhanh kết thúc, ở hơn ba mươi tên Phong người truy sát phía dưới, hơn hai trăm tên binh sĩ Ninh Quốc vút xuống hơn phân nửa thi thể và người bị thương, đám người còn lại toàn bộ chạy không còn tâm hơi.

Đường Dần không tham dự truy sát, ngồi ở ven đường, từ áo bào bên trên kéo xuống một tấm vải đầu, tùy ý cuộn lấy vớ ra gan bàn tay.

Khâu Chân đi đến hần phụ cận, nhìn trên tay hần lung tung băng bó, nhủu mảy, ngồi xổm người xuống hình, nghiêm mặt nói: "Ta giúp ngươi!" Nói, mặc kệ phải chăng Đường Dần đồng ý, mở ra vải, một lần nữa giúp hần băng bó.

Vừa rồi hần nhìn thấy tay Đường Dần đang chảy máu, cảm giác tổn thương không nhẹ, nhưng bây giờ đang nhìn vết thương, không đang rỉ máu, đã bắt đầu khép lại, chỉ còn lại một đầu nhàn nhạt dây đỏ. Trong lòng hần âm thầm kinh ngạc, ám chỉ tu linh giả thân thể tự lành năng lực thật sự mạnh kinh người.

"Lần sau đừng lại dạng này!" Khâu Chân gục đầu xuống, nói.

Hần không đầu không đuôi một câu đem Đường Dần nói sừng sốt, hỏi: "Cái gì đừng lại dạng này "

Khâu Chân trầm giọng nói: "Đừng lại dạng này mạo hiểm, đây là đang lấy chính mình tính mạng nói đùa."

Chưa thấy qua hi hi ha ha Khâu Chân cũng có sắc mặt ngưng trọng như thế thời điểm, đầu tiên Đường Dần khẽ giật mình, sau đó cười, ung dung nói: "Đó là ta chuyện của mình."

"Trước kia có lẽ là, nhưng bây giờ không phải." Trong thấy Đường Dần tính trẻ con nhướng mày, vẻ mặt Khâu Chân âm đạm xuống tới, thì thảo nói: "Chỉ ít làm ta đuổi theo ngươi, cũng không phải là dạng này, mạng của ngươi không chỉ có là chính ngươi, cũng là ta, ta không hi vọng ngươi chết, càng không hi vọng ta ký thác ở trên thân thể ngươi hi vọng thất bại."

Từ xưa tới nay chưa từng có ai nói cho Đường Dần như vậy, cho tới nay, hần đều là một người cô đơn, hần làm hết thấy cũng đều rất đơn giản, chỉ đề cho mình tốt hơn sinh tồn được, nhưng bây giờ có chút không giống, bên người thêm ra một Khâu Chân, để hần cảm giác hình như thêm ra một phần... Trách nhiệm

"Ngươi ký thác ở trên người ta hi vọng là cái gì" phần này tinh thần trách nhiệm để Đường Dần cảm giác lạ lẫm, nhưng cũng không ghét, chỉ ít, hần cảm thấy mình không còn là cái người có cùng như không, trên thế giới còn có người đang vì hần lo lắng.

"Hiện tại, ta còn nói không rõ ràng, nhưng, ta có cái cảm giác mãnh liệt, chỉ cần chúng ta cùng một chỗ, nhất định có thể làm ra một phen oanh oanh liệt liệt đại sự đi ra! Ở cái loạn thế này, nhất định sẽ có chúng ta nơi sống yên ổn!" Trong khi nói chuyện, giọng nói Khâu Chân bên trong lộ ra kiên định, trên mặt biểu lộ cũng biến tinh thần phần chấn.

Đường Dần nhìn Khâu Chân rất lâu, đột nhiên nhếch miệng mà cười, yếu ớt nói: "Ta vẫn cho là ngươi chỉ tâm đen, nghĩ không ra máu vẫn là nóng."

Nghe vậy, ngược lại Khâu Chân ngây ngẩn cả người, ngo ngác hỏi: "Ngươi có thể nhìn ra tâm ta đen kỳ thật, mình chưa hề không cảm thấy như vậy." Đường nhiên, hần nói như vậy cũng chờ thể là chấp nhận.

"Ha ha ——" Đường Dần ngửa mặt cười khê. hần không biết nhìn người, nhưng trực giác của hần từ trước đến nay đều rất linh mẫn.

"Lời của ngươi nói, ta nhớ kỹ." Hần đứng người lên, hướng về phía Khâu Chân gật đầu, vừa cười nói: "Chẳng qua ngươi cũng muốn nhớ kỹ, ta người này là xưa nay sẽ không lấy chính mình mệnh đem làm trò đùa. Vừa rồi sở dĩ không nghe ngươi khuyên cáo lao ra, bởi vì ta cho là ta có thể thắng, mà trên thực tế, ta cũng xác thực thắng, không phải sao "

Đường Dần trả lời không làm người vừa lòng, nhưng Khâu Chân cũng không thể không thừa nhận đó là sự thật.

Càng cùng Đường Dần tiếp xúc, càng cảm thấy hần là cái quái nhân , theo lý thuyết, lấy hần như vậy lợi hại thân thù, linh khí tu vi phải rất cao mới đúng, nhưng sự thật lại hoàn toàn tương phản, thậm chí hần ngay cả cố định vũ khí đều không có, một hồi dùng mâu, một hồi dùng kiếm, hình như vũ khí gì hần có thể sử dụng, mà lại cũng đều mười phần tinh thông.

Thời gian còn dài mà, về sau luôn luôn có cơ hội đi tìm hiểu hần. Khâu Chân lại khôi phục bình thường cười đùa tí tưng bộ dáng, hần cúi đầu mở ra tên kia đại hần lưu lại quần áo, rất nhanh, từ đó tìm ra một con nhỏ quân bài, cầm lấy tò mò thì thầm: "Triệu xa, thứ hai mươi ba bộ binh đoàn, thứ tám trận, Thiên phu trưởng..."

Nhìn thấy Thiên phu trưởng cái này ba chữ, con mắt Khâu Chân tròn tròn, kinh ngạc nói: "Lão thiên, mới vừa rồi bị ngươi... Ăn hết tên kia lại là Thiên phu trưởng!"

Đế quốc Hạo Thiên quân chế, ba mươi người là tiểu đội, trăm người là đại đội, ngàn người là trận, vạn người là đoàn, mười vạn người là tập đoàn, ở quốc cùng quốc đại quy mô trong xung đột, cơ bản đều là lấy trận và đoàn làm đơn vị, Thiên phủ trưởng chức vị xem như không thấp.

"Lần này nhưng ngươi lập công lớn!" Hai mắt Khâu Chân sáng lên nói.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tây trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15:

Cho tới bây giờ, Đường Dân vẫn là không đem cái gọi là quân công nhìn quá nặng, mà lại lúc đầu, hắn liền không thuộc về quân đội, chỉ ở vô tình xuống ngựa vào chết đi binh sĩ quân áo khôi. Hắn thuận miệng nói: "Trong quân đội không phải lấy đầu người mà tính sao người người kia đầu là không tìm được."

"Không sao, có quân bài cũng giống vậy, hơn nữa còn có nhiều như vậy huynh đệ làm chứng!" Khâu Chân cười ha hả tướng quân bài đưa cho Đường Dân. Cái sau chưa tiếp, chỉ giữa đầu nói: "Trước thả ngươi nơi đó tốt." Nói chuyện, hắn đưa mắt nhìn về phía những người khác, lúc này hơn ba mươi số binh sĩ Phong Quốc đang đánh quét chiến trường, có người ở thu nạp vũ khí, có người ở tìm kiếm lương thực, vật tư, còn có người đem không chết Ninh Quốc tù binh lưng đến cùng một chỗ, không có chút nào thương hại chỉ tình chặt đứt cổ của bọn hắn...

Khâu Chân theo ánh mắt Đường Dân nhìn lại, cười mím nói: "Đường đại ca, xem ra chúng ta giúp đỡ lại tăng nhiều, hiện tại có thể đủ góp thành một ít đoàn người!" Trong lúc bất tri bất giác, hắn đối với Đường Dân xưng hô lại cải biến.

Đường Dân và Khâu Chân tiềm phục tại con đường hai bên, vốn định cướp đoạt quân mã, nhưng một ngày xuống tới, quân mã cũng không cướp được, ngược lại thu nạp mấy nhóm bại trốn xuống tới Phong Quốc tán binh, chờ đến tối, bọn họ tụ tập nhân số đã vượt qua số một trăm.

Nhiều người như vậy tập hợp một chỗ, không thể không có quân chế, Đường Dân không để ý tới, nhưng Khâu Chân không thể không quân. Hắn đem cái này hơn một trăm số binh sĩ chia làm bốn tiểu đội, lại chọn lựa ra bốn tên lão binh phân làm bốn đội tạm thời đội trưởng, về phần đại đội trưởng, đương nhiên rơi xuống trên người Đường Dân, mà mình hắn thì tự phong phó đội trưởng.

Hắn tham quân thời gian không ngắn, đáng tiếc vẫn luôn là binh lính bình thường, hiện tại có hơn một trăm người thối kèn, rốt cục thưởng thức được làm quan mỹ diệu, loại cảm giác này để hắn có chút hưởng thụ.

Thấy hắn bận bịu quên cả trời đất, Đường Dân lại cao hứng không nổi, càng nhiều người, đối với sớm thành thói quen độc đến độc nhìn hắn mà nói liền càng không thích ứng, hắn không Khâu Chân vui sướng, có chỉ cảm giác trên lưng mình một cái không vững được đại bao phục.

Hiện tại Phong Quốc chiến bại, Hà Đông địa khu là người ta Ninh Quốc địa bàn, bọn họ ở chỗ này, có thể nói nguy cơ tứ phía, tùy thời đều có thể gặp được Ninh Quốc chủ lực quân đoàn, lấy bọn họ cái này chừng một trăm người, chỉ sợ không đủ nhét kẻ rã cho người ta.

Đường Dân hỏi tướng lại vậy ở trong sơn cốc khi đó trảng cảnh, thảm liệt, tàn khốc tình cảnh để ký ức hắn như mới, ở tề chinh quân đoàn trước mặt, sinh mệnh yếu ớt dường như cỏ khô, coi như linh khí hắn tu vi lại cao hơn, cũng không có khả năng đi cùng quân đoàn chiến đấu.

Lúc này, nhìn Khâu Chân đang cùng bốn tên tạm thời tuyển ra tiểu đội trưởng trò chuyện với nhau quá nhanh, Đường Dân đi ra phía trước, đem Khâu Chân kéo đến một bên, thấp giọng hỏi: "Chúng ta còn muốn hay không về Đồng Môn "

Khâu Chân nói: "Đương nhiên phải."

Đường Dần nói: "Là người thu nạp nhiều người như vậy, chúng ta lại đi nơi nào tìm nhiều như vậy ngựa "

Khâu Chân gãi gãi đầu phát, vô tội nói: "Nói thì nói như thế không sai, nhưng chúng ta cũng hầu như không thể thấy chết không cứu, ném bọn họ mặc kệ ! Hiện tại chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó, đi bộ về Đồng Môn, xem ở trên nửa đường có thể hay không tìm tới cơ hội."

Hắn nói miễn cưỡng, nhưng Đường Dần thực sự nhìn không ra hắn có miễn cưỡng bộ dáng, ngược lại là làm không biết mặt.

Thầm than khầu khí, lắc đầu bất đắc dĩ, Đường Dần nói: "Tùy theo người!" Nói, hắn muốn đi ra, Khâu Chân liền vội vàng kéo ống tay áo của hắn, cười nói: "Bốn cái tiểu đội trưởng đều đã đã chọn được, người trước quen biết một chút bọn họ mà!"

Đường Dần bị Khâu Chân lôi kéo, đi đến bốn tên tiểu đội trưởng phụ cận.

Bốn người theo thứ tự là Trương Báo, Chuông thật, tại hoa, Lý Ngọc. Đường Dần đối với Trương Báo cũng coi là quen biết, đối với ba người khác thì rất lạ lẫm. Chẳng qua Chuông thật ba người giống như Trương Báo, thái độ đối với Đường Dần có thể nói là vô cùng cung kính, ba người đã sớm nghe nói Đường Dần bằng sức một mình xử lý địch nhân một chuyện Thiên phủ trường, tức say mê lại bội phục.

"Đường đại ca!" Trông thấy Đường Dần tới, bốn người cùng nhau xoay người thi lễ.

Bọn họ khách khí như thế, Đường Dần có chút không quá thích ứng, khoe miệng khẽ động, lộ ra một vòng nụ cười, gật đầu hướng bốn người ra hiệu.

"Thật nhìn không ra, Đường đại ca là linh vũ cao thủ!" Chuông thật làm người hào sảng, nhanh nhẹn miệng nói.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, Đường Dần cùng bình thường người không khác, mặc binh lính bình thường quần áo, khuôn mặt tuấn tú mặt cười, chỉ nhìn tượng cười, mà sau khi đến gần lại cho người ta lạnh như băng cảm giác.

"Đó là đương nhiên, theo Đường đại ca sẽ không sai." Đường Dần trầm mặc ít nói, nhưng có Khâu Chân, mãi mãi cũng không biết tẻ ngắt. Hắn tiếp lời đầu, tiếp tục nói: "Chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sáng sớm khởi hành, đi hướng Đồng Môn, các vị không có ý kiến "

"Không ý kiến!" Bốn người Trương Báo cùng nhau gật đầu xác nhận.

Khâu Chân lại nói: "Vậy tôi nay cảnh giới nhiệm vụ liền giao cho Trương huynh, người phụ trách an bài nhân thủ canh gác."

Sắc mặt Trương Báo nghiêm, dứt khoát nói: "Rõ!"

Khâu Chân lại đối Chuông thật nói: "Chung huynh mang thủ hạ huynh đệ đi thu thập thức ăn nước uống, càng nhiều càng tốt, đi Đồng Môn, đường xa hung hiểm, trong lúc đó còn không biết gặp được chuyện gì chứ, được nhiều làm chút chuẩn bị."

"Không có vấn đề, việc này giao cho ta!" Chuông thật đáp.

Đường Dần ngồi ở một bên, vừa quan sát bên cạnh âm thầm gật đầu, dừng nhìn Khâu Chân miệng lưỡi trơn tru, nhưng thiết lập chuyện tới vẫn là ngay ngắn rõ ràng, chu đáo, dù cho đặt ở trước kia hắn chỗ thế giới, cũng có thể xem như cái khó được nhân tài.

Hắn ngừng đầu, ngưỡng vọng bầu trời đêm, chân trời tối tăm mờ mịt, ảm đạm vô quang, hắn nhẹ nói: "Mọi người sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai đường sọ rằng sẽ không dễ đi."

Chuông thật hiếu kỳ hỏi: "Nói như thế nào "

Đường Dần lạnh nhạt nói: "Ngày mai có mưa."

Chính như Đường Dần nói, hôm sau rạng sáng, đám người vừa khởi hành không lâu, bầu trời liền bắt đầu xuống lên mịt mờ mưa phùn.

Loại này mưa phùn so với mưa rào chán ghét hơn nhiều lắm, thừa thối không ngừng, không biết phải xuống đến lúc nào, bầu trời mây đen dày đặc, dường như một tảng đá lớn đặt ở trong lòng của người ta, khiến người ta cảm thấy không nói ra được kiềm chế.

Khi tiếp cận giữa trưa, đường xá càng ngày càng vũng bùn, đám người tốc độ tiến lên cũng theo đó chậm lại. Trong mưa tiến lên, tức hao phí khí lực tốc độ lại chậm, có thể nói là phí sức không có kết quả tốt, nhưng đám người không dám dừng lại nghỉ, người đang ở hiểm cảnh, nhiều trì hoãn một giây liền nhiều một phần nguy hiểm.

Mưa dần có lớn xu thế, mà đám người cũng đều đi lại đói vừa mệt.

Nghe bên người Khâu Chân thở hổn hển liên tục, Đường Dần quay đầu hỏi: "Mệt mỏi "

Làm sao có thể không mệt nhìn xem mặt không đỏ, hơi thở không gấp Đường Dần, Khâu Chân đơn giản hoài nghi hắn không phải người mà cái quái vật, tròn vẹn đi vội cho tới trưa, trên mặt hắn lại ngay cả điểm mỏi mệt ý tứ đều không. Hắn than khổ một tiếng, nói: "Đường đại ca, không chỉ có là ta, các huynh đệ cũng đều mệt mỏi thảm rồi!"

Đường Dần quay đầu nhìn một cái, còn không phải sao, bọn binh lính nhóm một từng cái mặt ủ mảy chau, cúi đầu, mấy móc tính nện bước chân.

Ở thế giới Đường Dần bên trong, không người sẽ đi quan tâm hắn, hắn càng sẽ không chủ động đi quan tâm người khác, nếu như không phải Khâu Chân nhắc nhở, hắn chưa không phát hiện các binh sĩ sớm đã mỗi một không chịu nổi.

Đường Dần dừng bước, đồng thời giơ cánh tay lên, quay đầu tiếng nổ quát: "Ngừng! Nghỉ ngơi tại chỗ."

"Chờ chính là người câu này." Tiếng nói Đường Dần vừa dứt, Khâu Chân đã không để ý tới cái khác, đặt mông ngồi ở ven đường, lấy ra túi nước, ừng ực ừng ực còn uống một miếng lớn. Thở hân hân câu chữ thê, cảm giác dễ chịu một chút, hắn nói: "Chúng ta cái này cho tới trưa cần phải đi ra ba, bốn mươi bên trong "

Đường Dần ngấm hắn một chút, không biết Khâu Chân là thế nào tính toán, hắn khẳng định nói: "Nhiều nhất hai mươi dặm, cứ như vậy tốc độ, đừng nói ba ngày, chính là đi mười ngày, chỉ sợ cũng không đến được Đồng Môn."

"Ai!" Hai tay Khâu Chân ước lượng tại sau đầu, thân thể thuận thể ngựa về sau một cái, nằm trên mặt đất, nhìn sương mù mông lung bầu trời, cười nói: "Bầu trời không làm đẹp, ta cũng không có cách, bất quá lời nói đi cũng phải nói lại, chúng ta tiến lên chậm, thà người cũng không biết nhanh đến đi đâu, mọi người cũng vậy mà!"

Đường Dần từ chối cho ý kiến, lấy ra một cục thịt thỏ, nhai kỹ nuốt chậm bắt đầu ăn.

Bởi vì không gia vị, thịt thỏ cũng không tốt ăn, có cổ tao chất chất mùi lạ, khó mà nuốt xuống, nhưng Đường Dần cũng không kén ăn, chỉ cần có thể nhét đầy cái bao tử, cho dù là chông chất cỏ khô hắn cũng có thể từng ngậm ăn hết.

Ăn hai cái, Đường Dần gạt mình nhớ tới cái gì, hướng về phía cách đó không xa Trương Báo vẫy tay, cái sau thấy thế, vội vàng chạy tới, cung kính hỏi: "Đường đại ca, chuyện gì" đây chính là Đường Dần lần thứ nhất chủ động tìm hắn, lúc Trương Báo nói chuyện lộ ra cẩn thận từng li từng tí.

"Tìm chút huynh đệ ra ngoài canh gác, chắc chắn một dặm bên trong an toàn."

Đầu tiên Trương Báo ngăn người, sau đó gật gật đầu, đang muốn rời đi, Đường Dần lại đem hắn gọi lại, nói: "Về sau chỉ cần ngừng thời gian vượt qua năm phút đồng hồ, liền lập tức phái ra huynh đệ canh giới, chắc chắn chỉ ít một dặm bên trong không biết đột nhiên xuất hiện địch nhân."

"Minh... Hiếu!" Nói thì nói như thế, nhưng Trương Báo nhưng không có rời đi, khó xử mà nhìn xem Đường Dần.

Đường Dần hỏi ngược lại: "Còn có việc "

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuyển Thế Nữ Đế*

<http://truyen.v.com/bien-than-khuyen-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16:

"Nha... Đường đại ca, năm... Năm phút đồng hồ là có ý gì "

Vỗ vổ đầu của mình, Đường Dần thầm mắng mình là đồ đàn, nơi này nhớ lúc phương thức và trước kia mình thế giới kia nhớ lúc phương thức là không giống. Hắn giải thích nói: "Chính là thời gian một nén nhang."

"!" Giờ Trương Báo triệt để biết rõ ràng, liên thanh đáp ứng chạy ra.

Nằm ở bên cạnh hắn Khâu Chân cười nói: "Quá cẩn thận, ngừng một nén nhang thời điểm liền muốn phái người canh gác..."

Cẩn thận là Đường Dần sinh tồn chi đạo, hắn lạnh nhạt nói: "Cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm, cẩn thận một điểm luôn luôn không có chỗ xấu."

"Có đạo lý!" Khâu Chân mỉm cười gật đầu, biểu thị đồng ý.

Bọn họ vén vén ngừng nghỉ hai chén trà (hai mươi phút) thời gian, xếp vào ở hậu phương thám tử liền vội vã chạy vội trở về. Thấy hắn thần thái trước khi xuất phát hùng hục, Đường Dần biết chắc xuất hiện địch tình, không đợi Trương Báo đi lên hỏi thăm, hắn đã bước nhanh về phía trước, hỏi: "Thế nào "

"Đường đại ca, sau khi... Đuổi theo phía sau địch nhân rồi!" Thám tử bên cạnh thở hổn hển bên cạnh gấp giọng nói.

"Có bao nhiêu người?" Đường Dần tỉnh táo hỏi.

"Khoảng cách quá xa, thấy không rõ lắm, nhưng nói ít cũng có mấy trăm người, trong đó còn có đội kỵ mã."

Nhiều người như vậy... Đường Dần thân thể chấn động, lấy bọn họ cái này chừng một trăm số đào binh mà nói, vô luận như thế nào cũng không có khả năng cùng nhiều như vậy địch nhân chống lại, chỉ hơi suy nghĩ một lát, hắn quyết định thật nhanh, lập tức đối với theo tới Khâu Chân nói: "Để các huynh đệ hết thấy tránh né, còn có, đem đồ vật thu thập sạch sẽ, đừng lưu lại bất kỳ vết tích."

"Hiểu!" Thời khắc nguy cấp, Khâu Chân thu hồi bình thường cười đùa tí tưng, lập tức tổ chức đám người hướng đạo đường hai bên trong bụi cỏ ẩn tàng.

Thả ra nhãn tuyến vì bọn họ tranh thủ đến không ít thời gian, chờ Đường Dần cái này hơn một trăm người đem hiện trường thu thập sạch sẽ, toàn bộ ẩn núp đến trong bụi cỏ, mới ở con đường hậu phương mơ hồ nhìn thấy đại đội nhân mã cái bóng.

Bởi vì khoảng cách quá xa, thời tiết sương mù mờ mờ, Đường Dần nhìn cũng không phải rất rõ ràng, nhưng chính như nhãn tuyến nói, nhân số của đối phương cũng không ít, lít nha lít nhít bóng đen bài xuất thật dài.

Đầu Khâu Chân cũng nhô ra bụi cỏ, đưa mắt nhìn quanh, nhìn một hồi lâu cũng không nhìn ra cái như thế về sau, không nhịn được nói thầm: "Ta làm sao cái gì đều nhìn không gặp."

Đường Dần đem hắn kéo lại đi, thấp giọng nói: "Đừng thò đầu ra, đối phương nhanh đến!"

"!" Khâu Chân hút miệng hơi lạnh, ghé vào trong bụi cỏ, không dám tiếp tục ngẩng đầu.

Thời gian dần trôi qua, trên đường đi tới chi này nhân mã càng ngày càng gần, Đường Dần lông mày cũng càng nhăn càng sâu.

Lúc này, hắn đã có thể thấy rõ ràng đối phương chỗ đánh cờ hiệu, ở phía trước nhất cờ xí bên trên rồng bay phượng múa thêu lên một cái lớn chừng cái đầu múa chữ, phía sau cờ mang tung bay, chừng mười mấy mặt nhiều, nhìn điều khiển, đối phương tuyệt không phải phổ thông tiểu nhân vật.

Chờ đối phương khoảng cách lại tiếp cận một chút, Đường Dần nhìn thấy chính là người mặc áo đen áo giáp màu đen binh sĩ. Chẳng lẽ là gió người Đường Dần ngồi xổm người xuống, hỏi bên người Khâu Chân nói: "Bên này chúng ta, nhưng có lấy múa làm tiêu chí tướng quân "

"Múa" Khâu Chân sững sờ, mờ mịt gật đầu nói: "Đương nhiên là có, vì cái gì hỏi như vậy "

"Đối phương đánh cờ hiệu là múa, nhìn quần áo khôi giáp, hẳn là gió người."

"!" mặt Khâu Chân lộ kinh hãi, hồ nghi nói: "Chẳng lẽ là Vũ gia người "

Phong Quốc có tứ đại thế gia, cũng là chèo chống Phong Quốc vương đình tứ đại quyền quý, Vũ gia chính là một cái trong số đó. Nếu đánh lấy múa chữ cờ hiệu, thân mang quần áo Phong Quốc, người chủ tướng kia hẳn là Vũ gia người không sai. Khâu Chân dừng một lát, mặt lộ vẻ kinh hãi, gấp giọng nói: "Như thế nói đến, đối phương là chính chúng ta người!"

Đường Dần nhún nhún vai, hắn đối với Phong Quốc quyền quý không có quá nhiều ấn tượng, nhưng nếu biết người đến không phải địch nhân, cũng sẽ không cần lại trốn trốn tránh tránh. Hắn động thân đứng lên, không đợi Khâu Chân nói chuyện, đã đi ra bụi cỏ, đứng ở giữa đường.

Lúc này, đám người hắn cũng đều thấy rõ ràng người đến cờ hiệu, lại gặp Đường Dần đứng ở trên đường, bọn họ nhắc đến cổ họng tâm rất cực rồi xuống, đi theo Đường Dần nhao nhao từ trong bụi cỏ chui ra.

Bọn họ cái này chừng một trăm người đột nhiên xuất hiện, ngược lại đem đi tới chi quân đội này cũng giật nảy mình, lập tức đình chỉ tiến lên, cơ hồ là thói quen kéo ra giả sử, làm tốt chiến đấu chuẩn bị, nhưng nhìn rõ ràng bọn họ quần áo, đối phương mặt đám binh sĩ cũng thở dài một hơi.

Thời gian không dài, hai tên thân mang màu đen khôi giáp, lưng khoác áo choàng màu đen binh sĩ hướng bên này Đường Dần nhanh chóng chạy tới, chờ đến phụ cận, đầu tiên đánh giá bọn họ một phen, sau đó trên mặt lạnh lùng hỏi: "Các người là cái nào binh đoàn "

Nghe đối phương tra hỏi, Đường Dần ngấm cười khỏ, bọn họ những người này đều là quân lính tàn mạn, cái nào binh đoàn đều có, chỉ tạm thời tổ cùng một chỗ thôi, trong lúc nhất thời chưa không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn đáp không được, những người khác càng không nói nên lời, thấy bọn họ trầm mặc không nói, hai tên binh sĩ cảm thấy không kiên nhẫn, một người trong đó lại hỏi: "Các người ai là lĩnh đội lập tức đi với ta trông thấy Vũ tướng quân!"

Thấy đối phương khí diễm có phần thịnh, Đường Dần sinh lòng bất mãn, lập tức nhủ mảy.

Khâu Chân thấy thế, sợ Đường Dần xúc động chống đối, vội vàng kéo lại cánh tay của hắn, đồng thời đáp: "Vị này là chúng ta lĩnh đội."

Hai tên binh sĩ trên dưới dò xét Đường Dần vài lần, sau đó hất đầu nói: "Người theo chúng ta đi." Nói dứt lời, không đợi Đường Dần tiếp lời, dẫn đầu trở về bản đội.

Đường Dần đứng tại chỗ không hề động, hai mắt lóe ra tinh quang lại sáng kinh người.

Khâu Chân ở bên thấp giọng nhắc nhở: "Vũ gia là tay cầm quyền cao hào môn, vạn vạn đắc tội không nổi! Còn nữa nói, có thể đuổi theo Vũ gia người, chúng ta bảo mệnh tí lệ cũng tăng nhiều."

Đường Dần liếc hắn một chút, trầm mặc một lát, nói: "Người cùng ta cùng đi!"

Mang lên Khâu Chân, cũng không phải muốn cho mình tăng thêm lòng dũng cảm, mà Đường Dần đối với Phong Quốc quân đội tình huống không có chút nào hiểu rõ, vạn nhất bị đối phương phát giác không thích hợp, ngược lại mình không quan trọng, chỉ sợ sẽ liên lụy đến sau lưng hơn một trăm số huynh đệ, có Khâu Chân ở bên, có thể tiết kiệm đi những phiền toái này.

Đi theo hai tên binh sĩ đến trận doanh đối phương phụ cận, trước mắt những binh lính này nhưng và cái khác đảo binh không giống, ăn mặc chỉnh tề, toàn thân giáp đen mũ đen, phía sau áo choàng màu đen, bên hông bội kiếm, một tay cầm thương, một tay cầm thuẫn, nhìn dáng người, cái đỉnh cái khò ngổ tráng kiện, chỉ lạng lẽ nhìn lên có thể phán đoán được đi ra nhóm này binh sĩ là tinh nhuệ quân.

"Cái này, hẳn là Vũ gia thân quân." Khâu Chân vừa đi vừa thấp giọng nói, đồng thời trong lòng hắn cũng bồn chồn, nếu như Vũ gia thân quân ở đây, dẫn đội tướng quân khẳng định là ở Vũ gia có nhất định thân phận địa vị người.

Ngược lại Đường Dần là không tỏ thái độ, lạnh lùng biểu lộ đã hình thành thì không thay đổi, dường như hết thấy trước mắt đều không có quan hệ gì với hắn giống như.

Hai người hắn bị hai tên binh sĩ đưa vào trong trận, cuối cùng ở hai tên cười ngửa trước mặt tướng quân đứng vững.

Cái này hai tên tướng quân đều lấy màu đen giáp trụ, bên tay trái chính là vị nữ tướng lĩnh, chưa dẫn đầu nón trụ, một đầu mái tóc đen nhánh tàn mát, hướng trên mặt nhìn, mặt trái xoan, mặt trắng như ngọc, mũi nhọn giống như thu thủy, câu nhân hờn phách, ngồi trên lưng ngựa, kiêu kiêu yếu ớt đáng vẽ, có thể nói là phong tình vạn chủng; bên tay phải tướng lĩnh cũng là ngũ quan tuấn mỹ, tướng mạo tuyệt luân, cùng bên người nữ tướng tướng mạo có chút tương tự, nhưng lại nhiều hơn mấy phần khí khái hào hùng, chỉ biểu lộ âm lãnh, trên mặt phẳng phát phủ một tầng sương lạnh.

Nhìn thấy hai người này, Khâu Chân đã xem nòng hai người thân phận đoán ra cái đại khái, trong lòng kinh ngạc không thôi, vội vàng quỳ một chân trên đất, nói: "Thuộc hạ Khâu Chân, tham kiến hai vị Vũ tướng quân."

Trong lúc nói chuyện, trông thấy Đường Dần xử ở bên cạnh hắn không hề động, Khâu Chân gấp thẳng cán rê, lạng lẽ kéo hắn một cái vạt áo, ra hiệu Đường Dần nhanh thi lễ.

Không nghĩ tới Phong Quốc trong quân đội còn có nữ nhân, hơn nữa còn là cái lại mũi lại diễm nữ tướng quân, Đường Dần có chút mờ mịt, cảm giác vạt áo bị khẽ động, giờ hắn hoàn hồn, nhưng cũng không tượng Khâu Chân như thế quỳ một chân trên đất, chỉ gật đầu thi lễ, nói: "Ta gọi Đường Dần."

Trông thấy Đường Dần đứng mà không quỳ, lập tức hai người cùng là nhủ mảy, tên Đường Dần này rất lạ lẫm, khẳng định không phải phe mình tướng lĩnh, còn nữa nói, cho dù là phe mình tướng lĩnh, thấy Vũ gia người cũng không dám dùng gật đầu tới gặp lễ. Bộ dáng diễm lệ, thần thái vũ mị tuổi trẻ nữ lang phủ môi cười một tiếng, chỉ chỉ xa xa các binh sĩ, cười hỏi: "Bọn họ là thủ hạ của người?"

Thanh âm nữ lang lại ngọt vừa mềm, để cho người ta nghe có loại lòng ngứa cảm giác, chẳng qua Khâu Chân lại mở hôi lạnh chảy ròng, đối với vị này Vũ gia đại tiểu thư bản tính, nhưng hắn là sớm có nghe thấy.

Đường Dần thế giới kia không cao thấp phân biệt giàu nghèo, mà cùng hắn kết hợp Nghiêm Liệt cũng là nhiều năm sinh hoạt ở hoang dã, ít cùng người tiếp xúc, đẳng cấp quan niệm mười phần mờ nhạt, hơn nữa đối với Phong Quốc hào môn thế gia cũng không hiểu rõ, cho nên biểu hiện của Đường Dần cũng phi thường tùy ý. Hắn nghĩ nghĩ, mới đáp: "Cũng có thể nói như vậy."

Hắn không kiêu ngạo không tự ti bộ dáng ngược lại gây nên nữ lang hứng thú, tò mò hỏi: "Cái gì gọi là cũng có thể nói như vậy?"

Đường Dần nói: "Những người này đều là trốn về bốn quốc tán binh, ta chỉ đem bọn họ tạm thời tổ chức mà thôi."

"Nha!" Nữ lang giống như hiểu rõ gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Các người một đường trốn vất vả, về sau về ta điều động!"

Đường Dần ngông nghênh dẫn tới nữ lang bất mãn, nàng cố ý tăng thêm trốn chữ, trong đó châm chọc ý vị mỉa mai.

Không đợi Đường Dần nói chuyện, Khâu Chân vội nói: "Vũ tướng quân, trên đường chúng ta cũng cùng người Ninh Quốc đánh nhau qua vài lần."

"A" nữ lang như ong mầy, liếc mắt, rút cục rơi xuống trên người Khâu Chân.

Khâu Chân nghiêm mặt nói: "Ngay tại hôm qua, chúng ta còn giết chết Ninh Quốc hơn trăm người, mặt khác, còn có một Thiên phu trưởng!"

Giết chết một Thiên phu trưởng như thế làm cho người cảm thấy giật mình. Lập tức hai người đều là động dung.

Nhưng Khâu Chân sẽ không bỏ rơi hiển công cơ hội tốt, hần lập tức từ trong ngực chạy ra lấy tới quân bài, nói: "Đây là đối phương quân bài, mời Vũ tướng quân xem qua."

Một thân vệ tiến lên, đem Khâu Chân giờ cao quân bài tiếp nhận, cung cung kính kính đưa cho vũ mị nữ lang.

Nữ lang cúi đầu xem xét, sắc mặt biến hóa, chuyển giao cho bên người đồng bạn, nhỏ giọng nói: "Hóa ra..."

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tây trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17:

Nữ lang cúi đầu xem xét, sắc mặt biến hóa, chuyển giao cho bên người đồng bạn, nhỏ giọng nói: "Hóa ra Triệu xa tên kia."

Hiển nhiên, nàng đối với bị giết vị Ninh Quốc này Thiên phu trưởng cũng không lạ lắm.

Nữ lang hứng thú mỉa mai mà nhìn xem Khâu Chân, hỏi: "Người là người giết "

Khâu Chân đầu dao tượng trống lúc lắc, luôn miệng nói: "Không, không, không phải ta, là Đường đại ca giết!" Hần vội vàng đem Đường Dần đẩy đi ra.

Nữ lang cười ha hả một lần nữa dò xét Đường Dần, Đường Dần được xưng tụng tướng mạo anh tuấn, tuấn tú lịch sự, trạng thái cũng là tự nhiên hào phóng, vô câu vô thúc, khỏe miệng hần tự nhiên mà vậy cong lên, cảm giác là đang mỉm cười, nhưng trong mắt lộ ra lạnh lùng lại khiến người ta không cách nào coi nhẹ, trong đó còn ẩn ẩn lộ ra tà quang, chỉ trong mắt hần tà quang tuyệt không phải lỗ mãng háo sắc cái chủng loại kia.

Nàng nhìn chăm chú Đường Dần hồi lâu mới ôn nhu hỏi: "Người là cái gì quân hàm "

Đường Dần nói: "Chỉ một tên binh lính."

nữ lang không thể tin được hần, cũng không thể tin được hần, một binh lính bình thường có thể giết chết địch quốc tiếng tăm lừng lẫy Thiên phu trưởng, đơn giản làm trò cười cho thiên hạ.

Thấy mặt nàng lộ không tin, Khâu Chân nói theo: "Đường đại ca đúng là binh sĩ, nhưng cũng là tu sĩ giả!"

Vậy liền kì quái. Nữ lang nghi hoặc càng sâu, nếu như nàng không có nhớ lầm, ở đối với Ninh Quốc động binh trước đó, Phong vương đã ban bố mấy lần chiêu hiền sách, mời chào Phong Quốc lĩnh vũ chi tài, nếu Đường Dần là tu lĩnh giả, lại hữu tâm đi bộ đội, vì cái gì không đi chiêu hiền quán, mà đi khi một binh lính bình thường

Nàng nhắm mắt lại, dừng lại hai giây, tiếp lấy đột nhiên mở ra, hai con mị nhãn đột bắn ra ánh sáng, rơi thẳng trên người Đường Dần. Nàng sử dụng chính là lĩnh vũ kỹ năng —— nhìn rõ, đây cũng không phải là kỹ năng công kích, mà nhìn trộm lĩnh khí đối phương tu vi.

Nghĩ không ra bỗng nhiên nàng đối với mình sử dụng nhìn rõ, Đường Dần thầm kêu hồng phúc. Quả nhiên, nhìn chăm chú Đường Dần một lát sau, nữ lang biến sắc, kinh ngạc nói: "Ám chi tu lĩnh giả!"

Cùng nàng sống vai tên kia tướng lĩnh cũng là cả kinh, hai mắt thẳng vào nhìn Đường Dần, chỉ nét mặt của nàng quá băng lãnh, để cho người ta nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì.

Từ trong miệng đối phương nghe được ám chi tu lĩnh giả cái này năm chữ, Đường Dần vô ý thức lùi lại một bước, cùng một thời gian, tay phải nâng lên, đặt ở bội kiếm bên hông.

Ở trong trí nhớ Nghiêm Liệt, Quang Minh Hệ tu lĩnh giả là lửa, mà ám hệ tu lĩnh giả là nước, nước cùng lửa sao có thể cùng tồn tại, hai cái phe phái tu lĩnh giả đụng vào nhau, đơn giản giống như cừu nhân gặp mặt, không đánh nhau chết sống là tuyệt sẽ không bỏ qua.

Hiện tại, trước mặt hai tên tướng lĩnh đều là Quang Minh Hệ tu lĩnh giả, mà ở chung quanh, hẳn có thể cảm giác được, còn có không ít tu lĩnh giả tồn tại, xem ra, muốn bảo mệnh tránh không được muốn cùng đối phương triển khai một trận ác chiến.

Cảm giác được địch ý của hắn và dày đặc sát khí, vũ mị trên mặt nữ lang nụ cười lâm sâu sắc, hỏi: "Làm sao ngươi không hi vọng người khác biết ngươi là ám chi tu lĩnh giả "

Đường Dần không sợ hãi chút nào đối đầu ánh mắt của nàng, híp mắt lại, không trả lời.

"Ngươi không biết sao sớm tại năm trước, Phong vương liền đã hạ lệnh không còn bài xích ám chi tu lĩnh giả, chỉ cần có thể tận trung vì nước, ra trận giết địch, chính là rường cột nước nhà." Trông thấy Đường Dần đầy mặt mê hoặc, nàng vừa cười nói: "Ngươi không biết thật không biết chẳng lẽ, ngươi chưa đi chiêu nhân quán, cũng là bởi vì mình là ám chi tu lĩnh giả "

Cái chiêu gì nhân quán Phong vương lại ban bố qua cái gì pháp lệnh Đường Dần căn bản nghe không rõ, cũng không biết nàng đang nói cái gì.

Trông thấy Đường Dần thật lâu im lặng, Khâu Chân hoà giải nói: "Là như vậy, nhất định là như vậy, Đường đại ca, như thế rất tốt, đã có dạng này pháp lệnh, ngươi cũng không cần lại ân oán thực lực!"

Kỳ thật, hắn cũng chưa từng nghe nói qua Phong vương có ban bố qua dạng này pháp lệnh, bản thân hắn cũng không phải là tu lĩnh giả, đối với phương diện này chuyện cũng không quan tâm, còn nữa nói, hiện tại trong thiên hạ căn bản không có mấy cái ám chi tu lĩnh giả, Quang Minh Hệ lĩnh vũ chiếm cứ tuyệt đối chính thống, gần như không ai sẽ đi quan tâm chuyện như vậy không liên quan đến mình pháp lệnh.

Nha! Hoá ra ám chi lĩnh vũ đã ở Phong Quốc bị tiếp nhận! Như thế đại xuất dự kiến của Đường Dần, mà lại trên người đối phương cũng cảm giác không ra bất kỳ sát cơ, hắn cảnh giới cảm xúc hơi chậm chậm, nắm chặt kiếm đem tay cũng chậm chậm buông xuống.

Vũ mị nữ lang vui vẻ ra mặt, thầm nói vận khí của mình không tệ, vậy mà tại trở về quốc đô trên đường còn lấy khỏi bảo. Nàng thở sâu, vũ mị trên mặt khó được lộ ra nghiêm mật, nói: "Đường Dần, ngươi giết chết Triệu xa, lập xuống đại công, muốn cái gì khen thưởng" không cho Đường Dần cơ hội nói chuyện, nàng vừa tiếp tục nói: "Ta nhìn dạng này, vừa vặn ta bước thứ ba binh đoàn thiếu khuyết một Thiên phu trưởng, từ ngươi tới làm như thế nào "

Phong Quốc thứ ba, bước thứ tư binh đoàn vẫn luôn là Vũ gia trực hệ quân đội, có thể nói là Vũ gia thân binh đoàn, có thể ở bên trong giành cái một quan nửa chức đã thuộc không dễ, về phần Thiên phu trưởng, càng đông đảo tài tuấn người tranh ta đoạt đoạt vỡ đầu chức vị.

Khâu Chân biết Đường Dần có thể được đến khen thưởng, chỉ không nghĩ tới sẽ có được cao như vậy khen thưởng, nét mặt của hắn so với sững sờ đứng tại chỗ Đường Dần vui vẻ hơn gấp trăm lần, dùng cánh tay nhấn gấp đấm Đường Dần uy hiếp, khàn khàn nói: "Nhanh! Nhanh cảm ơn Vũ Tướng quân!"

Đường Dần cười khổ. Hắn vốn là không có ý định ở trong quân đội ở lâu, một lòng chỉ nghĩ đến mau rời khỏi gió, thà chiến trường, giữ được tính mạng, trở về Phong Quốc sau khi liền lập tức thoát ly quân đội, sau đó lại nghĩ biện pháp trở về mình nguyên lai là thế giới, nhưng bây giờ đối phương muốn cho Thiên phu trưởng hắn chức vị, chẳng khác nào đem hắn gài vào trong quân đội, hắn sao có thể nguyện ý

"Cái này, ta chỉ sợ..."

Vũ mị nữ lang căn bản không cho hắn từ chối cơ hội, cũng mặc kệ phải chăng Đường Dần tiếp nhận, lúc này nói: "Chúng ta bây giờ chỗ sâu hiểm cảnh, tình huống nguy cấp, lời khách sáo cũng không cần nói thêm nữa, chuyện cứ như vậy định, chỉ hiện tại, ta không cho được ngươi một trận người (một ngàn người), ngươi vẫn là tạm thời chờ quan lúc đầu, ngươi tổ chức những binh lính kia!" Nói dứt lời, hai chân nàng kẹp lấy ngựa bụng, tay thuận thế vung về phía trước một cái, quát: "Đi!"

Quân lệnh như núi, nàng đại tiểu thư ra lệnh một tiếng, dừng lại trận doanh lại bắt đầu đẩy về phía trước tiến.

Nhìn tròn tròn nhìn nàng cười ngựa cao to từ trước mặt mình đi qua, Đường Dần có chút dở khóc dở cười, hẳn cho tới bây giờ chưa thấy qua như thế

ngang ngược không cho người ta nói chuyện cơ hội nữ nhân.

"Đường đại ca, chúc mừng ngươi, không, ta cần phải quân ngươi gọi Thiên phu trưởng!" Khâu Chân bên người Đường Dần cười hai mắt cong cong, liên tục vỗ tay chúc mừng.

Đường Dần lườm hất một cái, gục đầu xuống, yếu ớt nói: "Ta đối với cái này nhưng Thiên phu trưởng cũng không hứng thú."

Khâu Chân khẽ giật mình, tiếp lấy cười nói: "Đúng đúng đúng, muốn làm liền làm lớn, chỉ là Thiên phu trưởng tính là gì, Đường đại ca ngày sau phải làm binh đoàn trưởng, làm tướng quân!"

Đường Dần không rõ Khâu Chân đối với lòng tin của mình là từ đâu xuất hiện, lười lại cùng hất nhiều lời, chỉ khe khẽ thở dài.

Hắn không nói lời nào, Khâu Chân miệng cũng không có nhân rồi, luôn miệng nói: "Đường đại ca, nhanh hạ mệnh lệnh!"

Đường Dần mờ mịt nói: "Hạ mệnh lệnh xuống cái gì mệnh lệnh "

"Đương nhiên thắng ta làm trợ thủ của ngươi, lúc trước chúng ta không phải đã nói rồi sao, ta sẽ một mực theo ngươi hỗn, ngươi cũng một mực mang theo ta." Khâu Chân lời thề son sắt nói.

"Có đã nói như vậy sao" Đường Dần có chút tức giận, hỏi ngược lại: "Ta chỉ nói qua mang lên ngươi, mà không có nói qua một mực "

"Có, ta chắc chắn sẽ không nhớ lầm!" Khâu Chân mặt dạn mày dày, mặt không hồng khí không đỏ nói.

"..." Đường Dần không lời nào để nói, mà lại hất đối với mình cái này không hàng xuống tới Thiên phu trưởng danh hiệu đều không để ý, đâu còn sẽ quan tâm trợ thủ của mình là ai

Lúc này, một nắm màu trắng chiến mã tướng quân thanh niên hướng Đường Dần đi tới, đến phụ cận, đầu tiên hắn tự giới thiệu mình: "Ta gọi Múa dễ, là bước thứ ba binh đoàn đoàn trưởng."

Đường Dần nhìn về phía người đến, người này ngoài ba mươi tuổi tác, vóc người trung đẳng, làn da hơi đen, tướng mạo chất phác, nếu hắn là bước thứ ba binh đoàn đoàn trưởng, đó chính là mình lệ thuộc trực tiếp cấp trên. Đường Dần gật đầu nói: "Vũ tướng quân, ngươi tốt!"

Múa dễ là người nhà họ Vũ, nhưng cũng không phải là trực hệ, hắn làm người mười phần hiền hoà, trên dưới nhìn nhìn Đường Dần, cười nói: "Trong âm thầm không cần tướng quân tướng quân gọi, về sau mọi người chính là mình người, ta nhìn ta so với ngươi phải lớn tuổi mấy tuổi, ngươi gọi ta Vũ đại ca, ta gọi Đường huynh đệ ngươi!"

Đường Dần không có ý kiến, cười nhạt nói: "Cung kính không bằng tuân mệnh."

Múa dễ thỏa mãn gật gật đầu. Một cái binh đoàn, nhất là ở chiến loạn thời kì, trên dưới một lòng là rất trọng yếu, mặc dù hắn là cao quý binh đoàn trưởng, nhưng cùng phía dưới Thiên phu trưởng chỗ tốt quan hệ cũng là rất có tất yếu.

Hắn nói: "Chờ ban đêm lúc nghỉ ngơi, ta sẽ đem mới quân bài và quân phục cho ngươi, về phần nhân thủ nha, ta thực sự điều không ra, trận chiến này đánh quá thâm rồi, thứ ba, bước thứ tư binh đoàn vốn hơn hai vạn người, hiện tại liền trước mắt chỉ còn lại những thứ này." Nói, hắn mặt mang sắc bi thương lắc đầu.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuy-nh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18:

Kỳ thật, sự thật không phải giống như nữ lang nói như vậy, bước thứ ba binh đoàn chỉ thiếu một Thiên phu trưởng, xuất chinh lúc mười cái Thiên phu trưởng đã bỏ mình năm người, có khác hai người bản thân bị trọng thương, còn có thể lĩnh người tác chiến chỉ còn lại chỉ là ba người, bằng không, nàng dù cho hữu tâm đề bạt Đường Dần, cũng không có khả năng lập tức liền cho hắn cao như vậy chức vị, huống chi hắn lại không có tước vị.

Cùng Đường Dần đơn giản trò chuyện qua đi, múa dễ vội vàng rời đi, chờ sau khi hắn, Đường Dần mới giật mình nhớ tới mình còn không biết vũ mị nữ lang là ai, hắn hỏi bên người Khâu Chân nói: "Người biết nữ nhân kia là người nào không "

"Nữ nhân "

"Chính là cho Thiên phu trưởng đầu hàm vị kia."

Khâu Chân nhảy mất mấy cái, sau đó giống như tựa như nhìn quái vật nhìn Đường Dần, khó có thể tin nói: "Người. . . Người không biết ngay cả Vũ gia đại vị kia đại tiểu thư cũng không nhận ra "

Đường Dần nhún nhún vai, biểu thị hắn xác thực không biết.

Khâu Chân thở dài: "Vừa rồi bên trái vị kia là Vũ gia đại tiểu thư, Vũ Mị, mặt phải vị kia là Vũ gia Nhị tiểu thư, Vũ Anh."

"Mặt phải vị kia hoá ra cũng là nữ." Bởi vì Vũ Anh mang theo mũ giáp, tóc cũng không lộ ra, tăng thêm khuôn mặt lạnh như khối băng, từ đầu đến cuối lại không nói một câu, Đường Dần chưa không nhìn ra nàng là nữ nhân.

Khâu Chân vô lực trợn mắt một cái, sau đó lại hướng về hai bên phải trái quan sát, thấy chung quanh không người, hắn mới nhỏ giọng nói: "Đối với người cười mặt như hoa, chưa hẳn chính là ôn nhu, mà mặt lạnh như băng, cũng chưa chắc chính là thật không hiểu nhân tình. . ."

Đường Dần biết lời này của Khâu Chân là có ám chỉ gì khác, nhưng cũng không quá để vào trong lòng, chẳng qua sự thật rất nhanh liền chứng minh Khâu Chân lời nói không sai.

Đường Dần và Khâu Chân thu nạp chừng một trăm người đều bị Vũ Mị tiếp thu, tạm thời sắp xếp bước thứ ba binh đoàn, như cũ về Đường Dần chỉ huy.

Đêm đó, bộ đội đóng quân lúc nghỉ ngơi, múa dễ lại tìm đến Đường Dần, đồng thời đưa tới quân bài và quân phục, ngoài ra còn có một thanh thép tinh chế tạo bộ kiểm

Nói lời cảm ơn Đường Dần sau khi từng cái tiếp, cầm lấy quân bài xem xét, bên trên viết: Bước thứ ba binh đoàn, trận thứ hai Thiên phu trưởng, Đường Dần.

Vị này tiểu thư Vũ Mị thật đúng là nói được thì làm được, thật cho mình Thiên phu trưởng chức.

Đường Dần không coi nhẹ Khâu Chân nóng rực ánh mắt, thuận tiện hướng múa dễ đưa ra đề Khâu Chân làm mình phụ tá chuyện, múa dễ cười nói: "Việc này mình người quyết định là được. Thời kì phi thường, hết thảy giản lược, không cần cái gì chương trình. Đúng, tướng quân tìm người, có chuyện quan trọng thương nghị, nhanh qua!"

Đường Dần hỏi: "Vũ đại ca có biết ra sao chuyện "

Múa dễ thần sắc âm trầm, khoe miệng giật giật, muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra miệng, chỉ nói khẽ: "Thấy tướng quân, tự nhiên sẽ biết."

Vũ Mị và Vũ Anh hai tỷ muội là trong quân chủ tướng, chỉ tiếc hiện tại bại đã là quân không thành quân, đội không thành đội, không quân trưởng có thể nói, chỉ tạm thời dùng tướng vải đơn giản vây lên một khối đất trống, xem như quân trưởng.

Đường Dần đi theo múa dễ tiến vào trong trướng, chỉ trông thấy Vũ gia tỷ muội hai người bàn tiệc mà ngồi, trước mặt trái có một tấm bản đồ, xung quanh còn hoặc ngồi hoặc đứng có mấy danh tướng lĩnh, một từng cái sắc mặt ngưng trọng, bầu không khí ngột ngạt.

Dự cảm đến có việc phát sinh, Đường Dần âm thầm nhíu mày, hắn đi ra phía trước, hướng về phía Vũ gia tỷ muội chấp tay thi lễ.

Nhìn thấy Đường Dần, trên mặt Vũ Mị lộ ra nụ cười quyến rũ, nhiệt tình hướng về phía Đường Dần vẫy tay, lại chỉ chỉ bên cạnh mình, cười nói: "Đường Tướng quân, tới ngồi." Ngữ khí của nàng rất khách khí, lấy đề quốc quân chế luận, chỉ có binh đoàn trưởng trở lên cấp bậc tướng lĩnh mới có thể xưng là tướng quân.

Đường Dần không nhiều lời, yên lặng đi đến bên người Vũ Mị đất trống, chậm rãi ngồi xuống.

Trông thấy Đường Dần cầm mới bội kiếm, Vũ Mị cười nói: "Thanh này kiếm mới, Đường Tướng quân dùng còn thuận tay sao "

Đường Dần vừa mới dẫn tới kiếm, còn chưa tới kịp dùng, nào biết thuận không thuận tay, mà lại hấn nguyên bản vũ khí là song đao, vũ khí khác đối với hấn mà nói cũng không đáng kể, nhưng không thể nói như thế, hấn mỉm cười nói: "Còn tốt."

Vũ Mị thẳng vào nhìn Đường Dần, một đôi mí nhãn mềm mại có thể để cho sắt thép đều hóa thành ngón tay mềm, nàng yếu ớt nói: "Thanh kiếm này, là ta mười tám tuổi lúc phụ thân tặng quà sinh nhật, ta hi vọng Đường Tướng quân có thể mang theo bên người."

Lời nói này, vô luận để ai nghe đều sẽ cảm giác đến mập mờ mười phần, nhưng Đường Dần hết lần này tới lần khác là một ngoại lệ. Từ nhỏ đến lớn, Đường Dần không thân nhân, cũng không có bằng hữu, đối người cùng nhân chi ở giữa tình cảm, hấn tức mẫn cảm lại trì độn, hấn cũng chưa hề không nghĩ tới hoặc là nói chưa từng hi vọng xa vời lát nữa có nữ nhân nào thích chính mình.

Bởi vì cái gọi là vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo. Êm đẹp đưa cho mình bội kiếm, không phải là đánh mình ý định gì ! Hấn hướng về phía Vũ Mị khách khí cười một tiếng, hơi hột lại không thất lễ mạo nói: "Đa tạ Vũ tướng quân hậu ái."

Nghĩ không ra lời này của mình chỉ lấy được Đường Dần một câu như vậy hồi phục, Vũ Mị thực sự có chút ngoài ý muốn. Ở bên cạnh nàng Vũ Anh cũng không nhìn được nhìn nhiều Đường Dần vài lần, trong ấn tượng của nàng, tỷ tỷ của mình xem như tất cả nam nhân công địch, gần như không nam nhân kia cũng chịu được sự cảm dỗ của nàng, mà Đường Dần này lại vẫn cứ có sức miễn dịch, không hề bị lay động.

Vũ Mị Ngọc Diện ửng đỏ, lúng túng thấp khục một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn địa đồ, cùng sử dụng trắng noãn như ngọc nhu đề nhẹ nhàng chỉ chỉ, nghiêm mặt nói: "Chúng ta bây giờ ở chỗ này, mà Đồng Môn ở chỗ này."

Đường Dần theo ngón tay nàng , vừa nhìn bên cạnh gập đầu , chờ nàng nói tiếp.

Vũ Mị đôi mi thanh tú nheo nheo, điểm trụ địa đồ, nói: "Vừa mới đạt được tình báo chuẩn xác, Ninh Quốc ở đi hướng Đồng Môn phải qua trên đường đã gần kề lúc dựng lên một tòa cửa ải, ngăn cản ta binh sĩ Phong Quốc trốn về Đồng Môn, một thân số ở tám ngàn trời lên, nói cách khác, chúng ta phải rút về Đồng Môn, nhất định phải đến xông qua chỗ này cửa ải, xông phá tám ngàn quân địch!"

Xông phá tám ngàn quân địch, cái này có khả năng sao Đường Dần âm thầm cười khổ, Vũ gia tỷ muội trong tay binh sĩ nhiều nhất có năm trăm, tăng thêm mình mang tới chừng một trăm số, tổng cộng mới chừng sáu trăm người, dù cho binh sĩ lại tinh nhuệ, sức chiến đấu mạnh hơn, lấy sáu trăm người đi xung kích tám ngàn dư địch, vậy tương đương là cầm đầu hũ gạo trở ngại, tự tìm đường chết.

Hấn nghi vấn hỏi: "Chẳng lẽ không đường khác có thể đi sao "

Vũ Mị lắc đầu, nói: "Thà người cửa ải tuyến rất dài, ngăn cách hết thấy lộ tuyến."

Đường Dần thì thảo nói: "Như thế mà nói, chuyện liên phiền toái."

"Là rất phiền phức, chẳng qua cũng không phải không có cách nào." Vũ Mị nhìn Đường Dần, hai mắt tỏa ánh sáng.

Ở Vũ Mị nóng bỏng nhìn chăm chú, bỗng nhiên Đường Dần có loại bị người mưu hại cảm giác. Hấn vốn muốn hỏi biện pháp gì, có thể lập tức lại thông mình đem đến bên miệng tra hỏi nuốt trở lại trong bụng, không nói tiếng nào.

Hấn không hỏi, ngược lại Vũ Mị là chủ động nói, nàng môi son hé mở, giọng nói mềm mại nói: "Số lượng địch nhân tuy nhiều, nhưng chiến tuyến quá dài, nhân lực phân tán, chỉ cần chúng ta phân ra một đội tinh nhuệ, chủ động công kích địch nhân vùng đất trung ương, như vậy tất phải sẽ hấp dẫn hai cánh trái phải địch nhân, dẫn đối phương hướng vùng đất trung ương tập trung, đến lúc đó, chúng ta chủ lực vô luận từ cánh trái vẫn là từ cánh phải tiến công, đều có thể nhẹ nhõm đột phá."

Biện pháp tuy tốt, chỉ, nữ nhân này không phải là để cho mình đi làm tiến công trong địch nhân khu vực mỗi như Đường Dần đã dự cảm đến Vũ Mị đang đánh ý định quỷ quái gì.

Quả nhiên. Không cho Đường Dần cơ hội nói chuyện, Vũ Mị lại nói: "Đường Tướng quân là ta coi trọng nhân tài, cũng là nhân trung long phượng, tiến công trong địch nhân nội địa nhiệm vụ giao cho ngươi và thuộc hạ của ngươi nhóm, ta rất yên tâm"

Nhào! Đường Dần khí muộn gần như thổ huyết. Thật sự trên trời không có uổng phí rơi đĩa bánh. Khó trách nữ nhân thẳng tự mình làm Thiên phu trưởng, đưa bội kiếm, hóa ra phải mình đi làm . .

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19:

Nhào! Đường Dàn khí muộn gần như thổ huyết. Thật sự trên trời không có uổng phí rơi đĩa bánh. Khó trách nữ nhân thắng tự mình làm Thiên phu trưởng, đưa bội kiếm, hóa ra phải mình đi làm pháo hôi! Khá lắm tâm kế âm trầm, lòng dạ sâu nặng nữ nhân! Nếu như không phải xung quanh linh vũ cao thủ quá nhiều, lúc này, hẳn đã phải chửi ầm lên.

Vũ Mị dùng năng cấp kia câu nhân hồn phách giống như một đám thu thủy mị nhân mắt lom lom nhìn Đường Dàn, người trông thấy lo yêu nói: "Ta muốn, Đường Tướng quân sẽ không cự tuyệt ta nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy !"

Nàng có thể mị hoặc ở những người khác, nhưng mị hoặc không ở Đường Dàn, chỉ cái sau lại không cách nào không đáp ứng, hẳn có thể cảm giác được, mình nếu là cự tuyệt, chỉ sợ rất khó lại đi ra cái này quân trưởng.

"Ha ha!" Bỗng nhiên Đường Dàn cười, gật đầu nói: "Vũ tướng quân đối với thuộc hạ hậu ái có thừa, ta mang ơn, hiện nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, dù cho hung hiểm vạn phần, ta tự sẽ toàn lực ứng phó, cúc cung tận tụy, không có nhục sứ mệnh."

Lời này của hẳn ý trào phúng mười phần, không biết Vũ Mị là thật không có nghe được vẫn giả bộ không thèm để ý, vỗ vỗ bả vai Đường Dàn, ý vị thâm trường nói: "Quả nhiên như ta không nhìn lầm Đường Tướng quân." Nói chuyện, nàng thân thể nghiêng về phía trước, gần sát Đường Dàn, ghé vào lỗ tai hẳn thổ khí như lan, thấp giọng thì thầm nói: "Nếu như Đường Tướng quân nguyện ý, ban đêm có thể lưu lại."

Như thế chủ động mời, cho dù ở hiện đại cũng không có mấy cái nữ nhân có thể nói ra. Đường Dàn ngu ngốc đến mấy cũng có thể nghe ra ý tứ trong đó, hẳn những mây, nhìn Vũ Mị, đồng dạng hạ giọng, lại mắt hững hờ mỉm cười nói: "Ta không am hiểu phục người thị nữ, chỉ am hiểu giết người." Nói dứt lời, hẳn không còn nhìn nhiều Vũ Mị, mạnh mẽ đứng dậy hình , vừa hướng ngoài trường đi vừa nói nói: "Múa ý của tướng quân ta đã hiểu, thuộc hạ xin được cáo lui trước, tùy thời chờ Vũ tướng quân điều khiển."

Vũ Mị không bởi vì Đường Dàn trắng trợn cự tuyệt mà tức giận, ngược lại yếu ớt thở dài. Chờ sau khi Đường Dàn, nàng mệt mỏi phát phát tay, đối với trong trường đám người hẳn nói: "Các người cũng đều xuống dưới!"

"Vâng! Tướng quân" đám người nhao nhao thi lễ rồi khỏi quân trưởng.

Lúc này, trong trường chỉ còn lại Vũ Mị và Vũ Anh hai người.

"Đường Dàn này rất đặc biệt!" Vũ Mị nói.

Vũ Anh từ chối cho ý kiến, mở miệng nói ra: "Nhưng người lại đem hẳn hương trong hố lửa đây."

Vũ Mị gục đầu xuống, thật lâu im lặng.

Vũ Anh nhìn đại tỷ, nghi hoặc hỏi: "Ta không biết đại tỷ vì cái gì hết lần này tới lần khác chọn hẳn đi, rõ ràng người nhìn ra được, linh khí hẳn tu vi cũng không cao!"

Vũ Mị thờ dài, nói: "Nhưng ta cảm thấy, chỉ có để hẳn đi mới có thể thành công."

Vũ Anh nhìn chăm chăm Vũ Mị một chút, không nói thêm gì nữa.

Rời đi quân trưởng, trong lòng Đường Dàn hòa thiêu trở về đặt chân chi địa.

Vừa nhìn thấy hẳn, Khâu Chân lập tức tiến lên đón, lo lắng hỏi: "Vũ tướng quân tìm người chuyện gì "

"Chuyện tốt!" Đường Dàn cố ý nói móc nói: "Thiên đại hảo sự."

"" Khâu Chân nghe vậy càng hiểu kì, truy vấn: "Đến cùng chuyện gì "

Đường Dần cười nhạo một tiếng, đem Vũ Mị mưu ma chước quỷ từ đầu chí cuối hướng Khâu Chân giảng thuật một biên.

Khâu Chân nghe xong, hai mắt mở tròn vo, quái khiếu mà nói: "Cái gì cái này. . . Đây không phải gọi chúng ta đi chịu chết sao "

Là! Là đi chịu chết! Đường Dần cười hỏi: "Khâu Chân, hiện tại ngươi còn cho là ta bị thắng làm Thiên phu trưởng là món đáng giá ăn mừng chuyện sao "

Trong nháy mắt, Khâu Chân mồ hôi lạnh chảy ra, đây cũng không phải là việc nhỏ, càng không phải là trò đùa, lấy mình cái này hơn một trăm người đi công kích địch nhân cửa ải vùng đất trung ương, đơn giản điên rồi!

Trông thấy sắc mặt hần thay đổi trong nháy mắt, trầm mặc im lặng, trong lòng Đường Dần lửa giận ngược lại bình ổn lại, hần nửa đùa nửa thật nói: "Ngươi không phải luôn luôn xưng chính mình mới biết uyên bác, học giàu năm xe sao hiện tại dừng ngươi thời điểm đến, làm phiền ngươi giúp ta nghĩ ra cái bảo mệnh thượng sách!"

"Cái này. . . Cái này. . ." Khâu Chân là thiện mưu, nhưng không có gạo cũng chẳng thể thổi cơm, cho dù ở nhân lực lực lượng ngang nhau tình huống dưới, phe tán công cũng muốn so với phòng thủ một phương ăn thiệt thòi, huống chi phe mình chỉ chừng một trăm người, như thế nào đi công đối phương mấy ngàn chúng dừng nói cùng địch nhân tiếp xúc, chỉ sợ không đợi được phụ cận, đã bị địch nhân tiền trận bắn thành con nhím.

Hần giống quả cầu da xì hơi, đặt mông ngồi dưới đất, thật lâu nói không ra lời.

Không biết qua bao lâu, hần nhắc đầu, nhìn thẳng Đường Dần, nói: "Bây giờ nghĩ bảo mệnh, chỉ có một cái biện pháp!"

Đường Dần hỏi: "Biện pháp gì "

"Chạy!" Khâu Chân nhìn khoảng không người, thấp giọng nói.

"Chạy" Đường Dần lắc đầu cười khỏ, giống như Vũ Mị như vậy lòng dạ thâm trầm nữ nhân, không có khả năng không phòng chiêu này của mình, nếu như hần chỉ một người, có lẽ còn có chạy mất khả năng, nhưng nếu mang lên Khâu Chân cùng hơn trăm số huynh đệ, căn bản không có khả năng thành công.

Hần bất đắc dĩ cảm thán, vô luận hữu nghị, tình yêu vẫn là thân tình, chỉ cần bỏ ra tình cảm chính là phiền phức, như trước kia mình cùng nhưng một thân, không ràng buộc, muốn làm cái gì thì làm cái đó, nhưng bây giờ tình huống không giống nhau, mặc dù cùng đám người Khâu Chân quen biết thời gian không dài, nhưng đã không bỏ xuống được bọn họ.

"Làm đào binh nếu là bị bắt, hậu quả là cái gì "

"Nha... Là, là trọng đánh chết!" Sắc mặt Khâu Chân khó coi nói. Ở Phong Quốc, lâm trận bỏ chạy là trọng tội, bị bắt, theo quân pháp là phải bị loạn trọng đánh chết.

Đường Dần lắc đầu, nói: "Không thể chạy, mà lại cũng chạy không thoát. Nếu như chúng ta không đi tiến công Ninh Quốc cửa ải, thật sự một điểm hi vọng còn sống đều không "

Khâu Chân cười khỏ nói: "Làm sao lại có hi vọng còn sống, dù cho có thể cùng địch nhân tiếp xúc đến đều khó khăn, phải biết mũi tên của Ninh Quốc trận là cử thế vô song, chúng ta chỉ hơn một trăm người, lại không có hạng nặng khôi giáp và tầm chắn, cũng không có thể xông pha chiến đấu khoái mã lương câu, chỉ sợ vừa mới thò đầu ra, liền bị địch nhân loạn tiễn bắn giết!"

Hồi tưởng Hàm Âm Sơn trong cốc thả quân tiền trận, Đường Dần lòng còn sợ hãi, hần nghĩ nghĩ, nói: "Ngươi liền muốn ra cái có thể tiếp cận địch nhân biện pháp, tốt nhất là có thể tiếp cận địch nhân chủ tướng." Bất giác trước mắt vua! Đây có lẽ là bảo mệnh biện pháp duy nhất.

Khâu Chân dùng sức vuốt vuốt mái tóc, nói: "Cho ta ngắm lại, cho ta ngắm lại..."

Đường Dần khẽ cười một tiếng, thân thể hướng trên mặt đất khẽ đảo, hai mắt vừa nhắm, nói: "Ngươi từ từ suy nghĩ, ta ngủ trước."

"Ngủ hiện tại, ngươi còn ngủ lấy" Khâu Chân khó có thể tin mà nhìn xem Đường Dần.

"Bất kể nói thế nào, ngày mai khẳng định có trận ác chiến, không trước bỏ sung lực là không thành." Bản thân Đường Dần chính là cái người điên cuồng, cho nên vô luận gặp được điên cuồng cỡ nào chuyện, hần đều có thể thản nhiên chỗ .

Con mắt Khâu Chân liền chuyển, cảm xúc chập trùng không chừng, cuối cùng hần dùng sức nắm chặt lại nắm đấm, hình như hạ quyết tâm thật lớn, cạo đến bên người Đường Dần, nhỏ giọng nói: "Đường đại ca, kỳ thật... Ngươi có thể mình chạy mất, coi như ngươi chạy, ta muốn Vũ tướng quân cùng không biết làm khó chúng ta."

Đường Dần mở ra một con mắt, liếc nhìn Khâu Chân, nói: "Là, là không biết làm khó các ngươi, nhưng các ngươi cũng đồng dạng sẽ mất mạng, hoặc là bị tiếp tục phái đi làm mồi dụ, hoặc là lưu tại nơi này cuối cùng bị đuổi tới thả người vây mà diệt ."

Khâu Chân cắn môi, hần không thể không thừa nhận, Đường Dần nói không sai.

"Ngươi chỉ phụ trách nghĩ ra tốt đối sách là được, về phần chuyện của ta, ngươi không cần lo ngại, hiện tại, ta thật muốn đi ngủ, đừng có lại quấy rầy ta."

Đường Dần nhắm mắt lại, thời gian không dài, liền truyền ra cân xứng tiếng hít thở.

Ai! Nhìn thật ngu thiếp đi Đường Dần, Khâu Chân có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, trên thế giới này, muốn tìm đến một cái đáng giá mình đi phụ tá đồng thời cũng nguyện ý tiếp nhận mình phụ tá người là món khó khăn đường nào chuyện, vốn cho rằng đi theo Đường Dần sau khi có thể có một phen hành động, nhưng kết quả... Chỉ sợ qua ngày mai, hắn và Đường Dần liền muốn ở Hoàng Tuyền gặp nhau. Thật sự sinh không gặp thời, tạo hóa trêu ngươi!

Mặc kệ Khâu Chân như thế nào cảm khái, Đường Dần đêm nay ngược lại ngủ say sưa, cũng là mấy ngày liên tiếp ngủ an ổn nhất một giấc.

Hôm sau rạng sáng, Đường Dần tỉnh ngủ, tinh thần gấp trăm lần, trái lại Khâu Chân, hai mắt đỏ bừng, uể oải suy sụp, hiển nhiên, hắn là rờn rã đau khổ một buổi tối.

Đường Dần đứng dậy, mở rộng mở rộng gân cốt, lại nhấc lên ấm nước tốc tốc miệng, mới đi vào Khâu Chân phụ cận, hỏi: "Có thể nghỉ ra thượng sách "

Khâu Chân yên lặng gật gật đầu, nói: "Muốn tiếp cận trại địch, biện pháp duy nhất chính là cải trang giả dạng, giả dạng làm thà binh bộ đáng . Còn tiếp cận địch nhân chủ tướng, liền phải xem vận khí, chẳng qua cơ hội cũng không lớn." Nói không lớn còn tính là khách khí, lấy Khâu Chân đoán chừng, căn bản không có dụng tới địch nhân chủ tướng khả năng.

"Cải trang giả dạng!" Đường Dần thì thảo lắm bầm, yên lặng suy nghĩ Khâu Chân chủ ý, nghĩ một lát, hắn gật gật đầu, nói: "Àn, như thế cái biện pháp, cứ làm như thế! Ta đi tìm nữ nhân kia, nhìn nàng có thể hay không lấy tới thà binh quần áo."

Khâu Chân biết Đường Dần nói tới nữ nhân kia là chỉ Vũ Mị, hắn nói: "Đường đại ca, chúng ta thật muốn đi Ninh Quốc cửa ải "

Đường Dần không rất quan tâm nhún vai nói: "Đương nhiên. Chẳng qua không phải chúng ta, mà ta."

Khâu Chân không hiểu ý của hắn, hỏi: "Làm sao "

Đường Dần nghiêm mặt nói: "Chuyến này dĩ thường hung hiểm, đoán chừng là dữ nhiều lành ít, ngươi lưu tại nơi này, đi theo Vũ gia tỷ muội phá vây, cũng không cần đi với ta."

Khâu Chân đối đầu ánh mắt Đường Dần, nghiêm mặt hỏi: "Đường đại ca là cho là ta Khâu Chân là tham sống sợ chết người "

Trên thực tế, chính là người như vậy mà! Trong lòng Đường Dần nói thầm, nhưng ngoài miệng đương nhiên sẽ không nói như vậy, hắn nói: "Ngươi không biết linh vũ, dù cho đi cũng giúp không được gấp cái gì, ngược lại ta còn phải phân tâm đi chiếu cố ngươi."

"Đường đại ca dự định một người đi "

"Một người không được, ta sẽ dẫn cái khác các huynh đệ đi!"

"Duy chỉ ném ta xuống "

"Ta chỉ không muốn..." Đường Dần khẽ cười nói.

Vì cái gì huyện được sự lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyên Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyen-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20:

"Ta chỉ không muốn xem lấy người đi chết." Đường Dần khẽ cười nói.

Nghe vậy, Khâu Chân nói không rõ ràng trong lòng mình là cảm động vẫn là phần nộ, hần cắn răng nói: "Làm ta quyết định đi theo Đường đại ca khi đó lên, liền đã hạ quyết tâm muốn cùng Đường đại ca đồng sinh cộng tử, cho nên, ta nhất định phải đi."

Đường Dần nhìn Khâu Chân một hồi lâu, đột nhiên cười, nói: "Đồng sinh cộng tử, đây là người vừa mới làm ra quyết định!"

Một câu bị nói toạc ra tâm tư, Khâu Chân mặt mo đo bưng, có thể lập tức lại ổn định lại tâm thần, động tình nói: "Mặc kệ lúc trước vẫn là vừa mới, tóm lại, Đường đại ca là tâm ta cam tình nguyện muốn đi phụ tá người, nếu như người chết, ta nghĩ ta cũng tìm không được nữa một cái có thể giống như Đường đại ca người như vậy, ta còn sống còn có cái gì ý tứ !" Dừng một chút, giọng điệu hần kiên định nói: "Ta muốn cùng người đồng hành!"

Lời này của Khâu Chân khiến Đường Dần dị thường cảm động, cho tới bây giờ không ai có thể như thế đối với hần, như thế xem nặng hần, bằng lãnh tâm đột nhiên biến ấm áp, nhưng càng như vậy, hần càng không cách nào làm cho Khâu Chân đồng hành.

Hần đề lại bả vai Khâu Chân, nghiêm mặt nói: "Khâu Chân, kỳ thật. . . Ta cũng không phải là thuộc về người trên thế giới này, nếu quả như thật chết trận, cũng chưa hẳn không phải một chuyện tốt, có lẽ ta từ đầu tới đây, có thể trở lại đi đâu. Trên thế giới này, có thể giao cho một người bạn, ta đã rất thỏa mãn." Dù cho cuối cùng thật chết mất. Hần ở trong lòng lại yên lặng bỏ sung một câu.

Một cái chưa bao giờ bằng hữu người, một khi thật quyết định bằng hữu, càng sẽ gấp bội đi trân quý.

Khâu Chân nghe không hiểu lời này của Đường Dần là ý gì, cái gì thế giới này thế giới kia, nhưng Đường Dần ý cự tuyệt hần là nghe rõ. "Đường đại ca, ta. . ."

"Không cần nói thêm nữa, ta nói không thể chính là không thể." Nói dứt lời, Đường Dần hướng về phía Khâu Chân gật gật đầu, thẳng hướng Vũ Mị doanh trưởng đi đi.

Đối với Đường Dần có thể chủ động tới tìm mình, Vũ Mị phi thường ngoài ý muốn.

Đường Dần không nhưng lời nói khách sáo, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta trực tiếp đi tiến công địch nhân cửa ải, chi sợ rất khó tiếp cận, cho nên muốn trước làm chút thà binh quần áo, trang phục thành thà binh bộ đáng trà trộn vào cửa ải bên trong."

Vũ Mị tán thưởng lớn một chút đầu, cười nói: "Hoá ra người đã nghĩ đến cái này chủ ý, vậy cũng không cần ta nói thêm nữa, thà binh quần áo, khôi giáp ta chỗ này có một ít, nhưng số lượng không nhiều, chỉ có hơn ba mươi bộ, bất quá ta có biện pháp. . ."

Đường Dần trực tiếp đánh gãy nàng, nói: "Đủ."

"Ân" Vũ Mị mờ mịt nhìn hần.

"Hơn ba mươi bộ đầy đủ." Đường Dần giải thích nói.

"A ta nhớ được thủ hạ của người có hơn một trăm người "

"Không sai! Ta sẽ chỉ mạng tự nguyện tiến về người, không biết miễn cưỡng bọn họ, hơn ba mươi bộ chi sợ đều không dùng đến!" Đường Dần nói.

Vũ Mị nhin không được nhú chặt lông mày, khó có thể tin hỏi: "Người liền định mang hơn ba mươi người đi "

Đường Dần hỏi ngược lại: "Cùng mấy ngàn địch nhân so ra, mấy chục người và hơn trăm người lại có gì phân biệt" nói trắng ra là đều là làm pháo hôi mệnh.

Vũ Mị gục đầu xuống, nếu như có thể, nàng cũng không nguyện ý trợ mắt nhìn Đường Dần đi chịu chết, nhưng tình thế bức bách, cũng nên có người làm ra hi sinh, không phải Đường Dần, liền phải là người khác, cùng hy sinh hết những cảm tình kia thâm hậu nàng lại hiểu rõ bộ hạ cũ nhóm, còn không bằng hy sinh hết Đường Dần tương đối thực tế.

Dù cho nàng đối với Đường Dần lại cảm thấy hứng thú, ở cái này trước mắt, nàng không biết còn có bất kỳ tư tâm.

Nàng hít vào một hơi, lại lộ ra phong tình vạn chủng nụ cười, ôn nhu nói: "Hi vọng người có thể còn sống trở về, chúng ta ở Đồng Môn gặp lại."

Đường Dần không ôm dạng này hi vọng xa vời, hần lạnh nhạt cười cười, nói: "Ta cũng hi vọng Vũ tướng quân người có thể mang theo mọi người còn sống xông phá cửa ải, không muốn lãng phí ta làm ra cố gắng!"

Vũ Mị thật sâu mắt nhìn Đường Dần, thật lâu im lặng, ở Đường Dần thẳng thắn ánh mắt, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

Đường Dần từ Vũ Mị nơi đó lĩnh về thà binh quần phục và khôi giáp, sau đó đem dưới tay mình hơn một trăm người gom lại cùng một chỗ, hần như thuốc

ánh mắt đầu tiên chậm rãi đảo qua đám người, sau đó nói: "Thà binh ở đi hướng Đồng Môn trên nửa đường thiết hạ một cửa ải, chúng ta muốn về Đồng Môn, nhất định phải đến xuyên qua cửa ải này, nhưng bên trong quân địch đông đảo, chừng tám ngàn đi lên, nếu xông vào, bằng vào chúng ta cái này mấy trăm người tới, sợ rằng đều không qua được, cho nên, Vũ tướng quân nghĩ đến một ý kiến, từ một nhóm người làm chính diện đột kích, hấp dẫn địch nhân lực chú ý, những người khác lại tìm kiếm quay người, đột phá cửa ải. Rất may mắn, cái này làm chính diện đột kích nhiệm vụ rơi xuống trên người chúng ta." Nói chuyện, hắn dừng lại, dò xét về mặt của mọi người, và hắn theo dự liệu phản ứng không sai biệt lắm, mọi người đều là đầy mặt hoảng sợ, không kém gà gỗ. Đường Dần đương nhiên có thể hiểu được tâm tình của bọn hắn, không có người nào là không sợ chết, mà bọn họ nhiệm vụ lần này hẳn phải chết không nghi ngờ nhiệm vụ. Hắn nhún vai cười một tiếng, còn nói thêm: "Nếu nhiệm vụ rơi xuống trên đầu, tránh là tránh không xong, bất quá ta cũng không muốn khó mà các vị huynh đệ, có nguyện ý cùng ta cùng đi, tự nhiên ta hoan nghênh, không nguyện ý đi theo ta, ta cũng không miễn cưỡng, các người liền lưu lại theo Vũ tướng quân đào mệnh!"

Đối với mọi người tới nói, Đường Dần mang tới tin tức thực sự quá rung động, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nói gì to thái độ.

Ngay tại đám người trầm mặc im lặng thời điểm, Trương Báo động thân đứng ra, Chấn Thanh nói: "Nếu như không có Đường đại ca, Trương Báo sớm đã chết ở thà tay của người lên, mệnh của ta là Đường đại ca cho, Đường đại ca đi đâu, ta liền đi na!"

Lời này của hắn, làm cho nhảy cảm sinh khiếp ý người ngượng ngùng cúi đầu xuống, bọn họ vốn đều là đào binh, được thà người truy sát, thân ở tuyệt cảnh, nếu như không phải Đường Dần, bọn họ có thể hay không sống đến bây giờ đều là cái vấn đề.

Tiếng nói Trương Báo vừa dứt, Chung Chân, Vu Hoa, Lý Ngọc ba người cũng nhao nhao đứng ra, cùng kêu lên nói: "Ta nguyện cùng Đường đại ca đồng hành, lên núi đao, xuống sông biển, không chối từ!"

Bốn tên đội trưởng không sợ sinh tử, đều nguyện ý tiến về, phía dưới các binh sĩ tâm khí cũng bị kích phát ra, một từng cái khí huyết sôi trào, mồm năm miệng mười nói: "Ta nguyện đi!" "Ta cũng nguyện đi!" "Đường đại ca đem chúng ta đều mang lên!" Lúc này, dù cho có trong lòng người e ngại, không muốn tiến đến cũng không dám nói ra khỏi miệng, chỉ có thể theo đại đa số người phụ họa.

Nhìn xung quanh từng trương tuổi trẻ lại sức sôi gương mặt, Đường Dần không khỏi âm thầm cảm thán, biết rõ tiến đến chịu chết, vậy mà không có người nào rời khỏi, gió người tính tình coi là thật chính trực cương liệt!

Lúc này, trong lòng Đường Dần lần thứ nhất sinh ra quyến luyến chi tình, đối với Phong Quốc, đối với gió người quyến luyến, khả năng ngay cả hắn đều không phát giác, tim hắn đã bắt đầu bị dần dần phong hoá.

Dù cho không thể trở về đến thế giới cũ, dù cho muốn ở chỗ này vĩnh viễn sinh hoạt, hình như cũng là không tệ. . . Đường Dần bị trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ giật nảy mình, hắn lắc lắc đầu, ép buộc mình dứt bỏ tạp niệm, đảo mắt đám người, trên mặt cười tà yếu ớt hỏi: "Và ta đồng hành, là sẽ chết, các người chẳng lẽ không sợ sao "

"Có Đường đại ca, chúng ta cái gì còn không sợ!" Đám người trăm miệng một lời đáp.

Không rõ bọn họ vì sao đối với mình như thế tin cậy, Đường Dần có chút bất đắc dĩ, hắn nói: "Ta nói lại lần nữa, nguyện ý lưu lại nhanh đứng ra, bây giờ còn có cơ hội. "

"Đường đại ca, người đừng nói nữa, chúng ta nguyện ý đi theo người!"

"Vâng, Đường đại ca, người liền đem chúng ta đều mang lên!"

Nghe lời của mọi người, Đường Dần tức cảm động vừa uất ức, ngay cả chính hắn cũng không biết tức giận cái gì, hắn thu lại nụ cười, lạnh giọng nói: "Tùy cho các người, chẳng qua cảnh cáo nói ở phía trước , chờ đến thời điểm chiến đấu đừng hi vọng ta có thể đi cứu các người, muốn mạng sống, phải xem chính các người bản lĩnh." Nói dứt lời, hắn thẳng tắp thân thể, quả quyết hạ lệnh nói: "Trương Báo, các người một đội toàn bộ thay đổi thà binh quân áo, mặt khác ba đội, thì hết thay trang phục thành tù binh."

Ba mươi người áp giải hơn bảy mươi tù binh, còn tính là bình thường, muốn lừa dối qua ải tiếp cận địch nhân cửa ải, đây là biện pháp duy nhất.

Trương Báo, Chung Chân, Vu Hoa, Lý Ngọc bốn tên sắc mặt đội trưởng cùng là nghiêm, cùng kêu lên đáp: "Vâng! Đường đại ca!"

Chờ Đường Dần đem nên lời nhắn nhủ đều giao phó xong, múa dễ tới, nhìn thấy Đường Dần, hắn nhẹ nói: "Tướng quân truyền lệnh, hiện tại, Đường huynh đệ có thể xuất phát!"

"Tốt!" Đường Dần thuận miệng lên tiếng, đối với thủ hạ đám người đưa tay vung lên, nói: "Đi!"

Thấy hắn nói đi là đi, không chút do dự, múa dễ đưa tay kêu: "Đường huynh đệ."

Đường Dần dừng bước chân, quay đầu không hiểu nhìn hắn, nghi vấn hỏi: "Còn có việc "

Múa Dịch lão mặt đỏ lên, ngậy người một hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Đường huynh đệ một đường cẩn thận."

Đường Dần cười, không nói thêm gì, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21:

Nhìn Đường Dàn dần dần đi xa bóng lưng, Vũ Dịch cảm xúc phức tạp, nếu như không phải có Đường Dàn xuất hiện, vậy hôm nay nhiệm vụ tám chín phần mười sẽ rơi xuống trên đầu của hắn, hiện tại có Đường Dàn thay thế, hắn vốn nên cao hứng mới đúng, là trong lòng của hắn lại một chút cũng cao hứng không nổi, Đường Dàn càng là biểu hiện bình thân tùy ý, hắn càng là đối với mình nhu nhược và khiếp đảm cảm thấy xấu hổ.

Khi Đường Dàn sắp rời đi nơi trú quân, Khâu Chân đuổi theo.

Hình như ngờ tới hắn đuổi theo mục đích, Đường Dàn dừng bước, chờ thủ hạ đám người sau khi đi xa, hắn mới cười nói: "Khâu Chân, ngươi tới làm gì "

Khâu Chân không cười, sắc mặt bình tĩnh, hỏi ngược lại: "Ngươi thật không có ý định mạng ta đi "

Đường Dàn nói: "Trước tiên ngươi hỏi một chút chính ngươi, ở hỗn chiến bên trong có thể giúp đỡ ta cái gì."

"Chỉ ít thời khắc nguy cấp ta có thể giúp ngươi ra cái chủ ý."

"Được rồi, chỉ sợ đầu óc của ngươi chưa sinh ra chủ ý, đầu liền dọn nhà. Nếu như ngươi thật muốn chết, ta ngăn không được ngươi, nhưng ngươi phải chết xa một chút, đừng chết ở trước mắt ta."

Khâu Chân bị Đường Dàn nói sắc mặt lúc thì đỏ, lúc thì trắng, hắn như vậy thông minh, đương nhiên có thể nghe ra Đường Dàn là cố ý nói ra tuyệt tình như vậy, mà lúc này hắn lại hận thấu chính mình thông minh, nếu như nghe không ra Đường Dàn bản ý, trong lòng hắn có lẽ sẽ còn dễ chịu một chút, chỉ ít sẽ không giống như bây giờ, đối với hắn càng phát không bỏ.

Không thời gian trì hoãn, thấy thủ hạ đám người đã đi ra thật xa, Đường Dàn xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại khoát khoát tay, nói: "Cứ như vậy, bái bai."

"Bái bai" Khâu Chân mờ mịt.

"Chính là gặp lại ý tứ." Đường Dàn bên cạnh cười bên cạnh gõ gõ đầu của mình.

Khâu Chân đuổi theo ra mấy bước, hỏi: "Chúng ta còn có thể gặp lại sao "

"Ta không biết." Bỗng nhiên Đường Dàn quay đầu trở lại, mang trên mặt nụ cười xán lạn, nói: "Nhưng ta sẽ hết sức nỗ lực, cùng ngươi gặp lại!"

". . ." Khâu Chân cúi đầu, hắn tham quân đã lâu, nhìn qua rất rất nhiều đồng bạn, chiến hữu chết thảm ở địch nhân thương dưới kiếm, còn chưa từng có như bây giờ, hai mắt nhói nhói, nước mắt muốn rơi cảm giác.

Hành tại đi hướng Đồng Môn trên đường, đám người Đường Dàn đi rất chậm, trong lòng bọn họ rõ ràng, phía trước mở ra cũng không phải là trở lại quê hương con đường, mà một cái cánh cửa tử vong.

Cảm giác bầu không khí có chút ngột ngạt, bỗng nhiên Trương Báo mở miệng hát nói: "Quốc gia nguy nan, ta khi xuất chinh; da ngựa bọc thây, tráng ta

hùng phong!"

Rất nhanh, hán tiếng ca lay nhiễm đám người, mọi người theo hán đồng ca, một lần lại một lần.

Bài hát này tên là « Đại Phong ca », nội dung đơn giản, chỉ ngắn ngủi bốn câu mười sáu chữ, nhưng là Phong Quốc quân ca, lần đầu trước thập sau khi cao, sục sôi bên trong lại lộ ra bi tráng.

Phong Quốc là chín nước chư hầu bên trong xuất hiện trễ nhất một cái, ở vào đế quốc Hạo Thiên Đông Bắc bộ, đối nội, nó muốn cùng chúng các nước chư hầu chống lại, quân nhau, đối ngoại, nếu không lúc chống cự đế quốc lâm bang —— hán là tư Liên Bang vương quốc quấy rối và xâm chiếm, có thể nói từ kiến quốc đến nay, chiến tranh liên chưa hề gián đoạn qua, tám trăm năm, không biết có bao nhiêu Phong Quốc tướng sĩ chiến tử sa trường, chết tha hương nơi xứ lạ, nhưng gió người quả thực là bằng vào cương liệt không chịu thua tính tình cần răng tới đỉnh, cũng trong đế quốc đánh xuống một mảnh rộng lớn lãnh địa.

« Đại Phong ca » là Phong Quốc khắc họa, cũng là dùng vô số gió người huyết lệ viết đi ra.

Nghe bên tai trận trận tiếng ca, ngay cả tính tình lãnh khốc Đường Dần cũng không tự giác theo sát hát lên.

Trời đến giữa trưa, ở vào đội ngũ hàng đầu Trương Báo vội vã chạy hướng Đường Dần, gấp giọng nói: "Đường đại ca, phía trước có địch tình!"

Nghe nói lời này, tinh thần Đường Dần chấn động, đi đến đội ngũ đằng trước, đưa mắt nhìn lên, còn không phải sao, phía trước nói Luffy nhanh đi tới một đội nhân mã, thuần một sắc kỵ binh, số lượng có hơn trăm người, đánh lấy thà quân kỵ số.

Sau khi thấy rõ, Đường Dần quay đầu quan sát, phe mình tất cả mọi người đã làm dáng, làm ra ngênh chiến chuẩn bị. Hán quát lớn: "Đem vũ khí đều thu lại, an tâm chờ đợi, đừng quên, chúng ta bây giờ là thà binh!"

Lúc Đường Dần nói chuyện, có loại làm cho người khó mà kháng cự lực lượng. Nghe hán, đám người tâm tình hoảng loạn bình định xuống tới, lộ ra tía gia hòa cũng nhao nhao thu về.

Ánh mắt từng cái đảo qua đám người, Đường Dần còn nói thêm: "Lăn nhau kiểm tra một chút, đừng lộ ra sơ hở!" Địch nhân mặc dù chỉ có gần trăm mười số, hán cũng không để vào mắt, chẳng qua hán muốn là trà trộn vào trận địa địch, mà không phải ở bên ngoài liền xảy ra chiến đấu.

Ngoại trừ Trương Báo đoàn người bên ngoài, còn lại tất cả mọi người trang phục thành tù binh bộ dáng, trên người buộc chặt dây thừng, chỉ nhìn như buộc rắn chắc, thực tế đều có cục ngầm, kéo một phát tức lỏng, bọn họ dưới áo cũng đều giấu giếm lưỡi dao.

Thời gian không dài, đội kỵ binh kia nhanh như điện chớp đến đám người Đường Dần phụ cận, dẫn đầu đội trưởng giục ngựa tiến lên, đầu tiên đưa mắt quan sát, sau đó lỏng mây vạn thành u cục, lạnh giọng hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Trương Báo vừa muốn tiến lên nói chuyện, Đường Dần lặng lẽ kéo hán lại, ngăn đầu, hướng về phía lập tức đội trưởng cười một tiếng, nói: "Những này là Phong Quốc tù binh. . ."

Không đợi hán nói hết lời, đội trưởng kỵ binh đã bất mãn ngắt lời nói: "Ta không mù, đương nhiên biết bọn họ là tù binh, ta là hỏi các ngươi mang những tù binh này làm gì vì cái gì không ngay tại chỗ chính pháp" trong lúc nói chuyện, hán từ trên lưng ngựa lấy ra trường thương, chào hỏi cũng không đánh, thẳng hướng đứng ở phía trước nhất tên kia binh sĩ Phong Quốc cổ đâm tới.

Ai cũng không nghĩ tới hán lại đột nhiên dọa sát thủ, tên lính kia sắc mặt tái nhợt, nhưng lúc này lại nghĩ tránh thoát trên người buộc dây thừng né tránh đối phương công kích đã không còn kịp rồi, đúng lúc này, Đường Dần xuất thủ như điện, khi mũi thương lập tức sẽ đâm đến binh sĩ yết hầu, hán xách tay kiếm hướng ra phía ngoài giương lên, cũng không rút kiếm, chỉ lấy kiếm vỏ va chạm thân súng, đem đội trưởng kỵ binh một thương đụng nghiêng.

Bạch! Mũi thương sát tên lính kia cái cổ bên cạnh lướt qua.

Đội trưởng kỵ binh biến sắc, Đường Dần ăn mặc và binh lính bình thường không khác, nhiều nhất chỉ tên tiểu đội trưởng, dám như thế chống đối mình, đơn giản ăn gan hùm mật gấu. Hán tức giận quát: "Ngươi. . ."

Trên mặt Đường Dần nụ cười không giảm, không nhanh không chậm nói: "Đội trưởng đại nhân, ta là phụng mệnh áp giải nhóm này tù binh, thượng cấp ra lệnh cho ta không dám không nghe theo, hi vọng đội trưởng đại nhân đừng để ta khó làm."

Hán ngôn từ khá lịch sự, chỉ nói là giọng nói không kiêu ngạo không tự ti, khí sắc thông dong, giống một bộ có lai lịch lớn dáng vẻ.

Đội trưởng kỵ binh trên mặt sắc mặt giận dữ thu liễm một chút, nghi âm thanh hỏi: "Các ngươi là cái kia bộ binh đoàn?"

Đường Dần từ bên hông cưỡi xuống quân bài, thuận thế hướng về phía trước một đưa, nói: "Chúng ta lệ thuộc bước thứ năm binh đoàn."

Đội trưởng kỵ binh chỉ ngấm hán quân bài một chút, liên tiếp cũng không tiếp, lại hỏi: "Nhóm này tù binh phải bắt giữ lấy cái nào?"

Đường Dần nào biết được muốn đem tù binh áp giải đến đâu, chỉ ăn nói - bịa chuyện nói: "Phía trước chiến trường."

Đội trưởng kỵ binh mặt lộ vẻ nghi ngờ, thì thào thầm nói: "Chẳng lẽ trong những tù binh này có người nắm giữ lấy Đồng Môn trọng yếu tình báo?"

Đồng Môn mình chỉ nói phía trước chiến trường, làm sao cùng Đồng Môn dính líu quan hệ. Đột nhiên, trong đầu Đường Dần linh quang lóe lên, nhớ tới Khâu Chân đã từng nói lời nói, Ninh Quốc tuyệt sẽ không buông tha cơ hội lần này, khẳng định sẽ tiến quân Đồng Môn. Thật chẳng lẽ bị Khâu Chân nói trúng, tà quân đã bắt đầu chuẩn bị tiến công Đồng Môn

Ai! Hắn thầm than khầu khí, xem ra, lần này đại bại đã làm thế cục Phong Quốc tràn ngập nguy hiểm. Trong lòng hắn tiền tư hậu tưởng, ngoài miệng cũng không có nhân rồi, cười ha hả nói: "Ai biết được! Ta chỉ phụ trách áp giải bọn họ, về phần cụ thể chuyện gì xảy ra ta là không rõ tình hình."

Đội trưởng kỵ binh tức giận lườm hắn một cái, giống ở oán trách hắn nói là nói nhảm, người nếu có thể biết nội tình liền sẽ không chỉ làm một tên lính quèn.

Hắn không kiên nhẫn quay đầu ngựa lại, giương thủ nói: "Phía trước là quân ta cửa ải trọng địa, còn không biết có thể hay không thả các người qua, ta về trước đi bẩm báo." Nói chuyện, không tiếp tục đề ý đám người Đường Dần, mang theo thủ hạ hơn trăm tên kỵ sĩ đường cũ trở về.

Đường Dần âm thầm nhếch miệng, Ninh Quốc trọng yếu như vậy cửa ải, làm sao lại đối với mình cái này đột nhiên xuất hiện một đội tà binh cho đi, mà lại trên người mình chỉ có tà binh quân bài, không có bất kỳ cái gì quân đội văn thư, chỉ cần đối phương một hồi kỹ, mình những người này khẳng định lộ tẩy.

Nghĩ đến, hắn không dám tiếp tục trì hoãn, đối với thủ hạ đám người gấp giọng nói: "Đi mau! Thừa dịp đối phương còn chưa có trở lại, trước tiên chúng ta nghĩ biện pháp trà trộn vào Ninh Quốc cửa ải bên trong!"

Đội kỵ binh kia chân trước vừa đi, Đường Dần đã bắt đầu thúc giục thủ hạ đám người tăng tốc bước chân, tốc độ cao nhất hướng cửa ải phương hướng đi vội.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22:

Sợ chậm trễ thời cơ, một đoàn người Đường Dần tốc độ cực nhanh, hướng về phía trước đi vội thời gian không dài, đã có thể nhìn thấy Ninh Quốc cửa ải.

Toà này cửa ải mặc dù là tạm thời dựng, nhưng quy mô khổng lồ, vền vẹn ngoại vi hàng rào liền dọc theo vài dặm chi trường, vào bên trong nhìn, quân trưởng san sát, cờ mang tung bay, chính giữa một mặt to lớn cờ xí tú có lớn chừng cái đầu tà chữ.

Tốt một tòa Ninh Quốc quân trại! Đường Dần chỉ đại khái dò xét một phen, đã bắt đầu âm thầm lưu luyến, nhìn đối phương doanh trại quy mô, chỉ sợ xa không chỉ mấy ngàn người, Vũ Mị cung cấp căn bản là tình báo giả mà!

Đường Dần còn tâm lạnh, Phong Quốc khác các binh sĩ càng khủng hoảng không thôi, một từng cái sắc mặt tái nhợt, ngay cả cầm vũ khí tay đều run rẩy.

Cảm giác được đám người sợ hãi, Đường Dần bên cạnh nhanh đi bên cạnh quay đầu hướng đám người cười hỏi: "Sợ sao "

Binh sĩ Phong Quốc nhóm nhìn nhau một cái, ai cũng không nói tiếng nào, đối mặt nhiều như vậy địch nhân, biết rõ là đi chịu chết, nhưng hết lần này tới lần khác còn phải chạy tới, trong lòng làm sao có thể không sợ

Đường Dần cười nhạt một tiếng, thoải mái tự nhiên nói ra: "Nếu như lão thiên gia lọt mắt xanh ngươi ta huynh đệ, muốn sớm ngày với chúng ta qua đưa tin, thế thì cũng chưa hẳn không phải một món chuyện tốt."

Phốc! Nghe lời này của hắn, đám người nhìn không được cười rộ lên tiếng tó. Chết, đối với bất cứ người nào mà nói đều là đáng sợ, nhưng từ Đường Dần nói ra, lại có vẻ nhẹ nhàng như vậy tùy ý, dường như là món không quan trọng chuyện.

Chẳng qua hắn cũng thành công để đám người tâm tình khẩn trương hơi buông lỏng chút. Trương Báo thấp giọng hỏi: "Đường đại ca, nếu như chúng ta thật có thể trà trộn vào trại địch bên trong, sau đó làm sao bây giờ "

"Không thể nào xử lý!" Đường Dần hướng về phía trước nỏ nỏ miệng, nói: "Nhìn thấy Ninh Quốc trong doanh địa toà kia lớn nhất doanh trưởng sao sau khi đi vào, liền toàn lực hướng bên kia công kích, chỉ cần có thể vọt tới phụ cận, coi như chúng ta thắng lợi!"

Hắn sớm đã hạ quyết tâm, bắt giặc trước bắt vua, một khi giao thủ, địch nhiều ta ít, tuyệt không còn sống khả năng, chỉ có dẫn đầu chế trụ địch nhân chủ tướng, có lẽ còn có một chút hi vọng sống. Mà Ninh Quốc trong doanh địa toà kia đại trưởng, khẳng định là địch quân chủ tướng vị trí, về phần có thể hay không thuận lợi tiến lên, có thể hay không bắt chủ tướng của đối phương, vậy liền toàn bằng vận khí.

"Hiểu!" Trương Báo gật đầu lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, khoảng cách bọn họ Ninh Quốc cửa ải cửa lớn càng ngày càng gần, lúc này, mấy thủ vệ bước nhanh đón, đem nó ngăn lại, cầm đầu thủ lĩnh Chấn Thanh quát: "Dừng lại!"

Tốc độ Đường Dần không giảm, cho đến đi đến cái kia tên tuổi mất phụ cận mới tính dừng bước chân, hắn bất động thanh sắc mỉm cười nói: "Huynh đệ, chúng ta có việc gấp, nhất định phải lập tức qua ải!"

Thủ vệ thủ lĩnh lắc đầu, giọng kiên định nói: "Không được! Phía trên còn không có cho đi mệnh lệnh, ta không có quyền thả các ngươi qua."

Đường Dần nói: "Chúng ta thật có việc gấp!"

"Lại gấp cũng không được. Huống chi tại đội trưởng đã đi vào bẩm báo, các ngươi ở chỗ này chờ nhất đẳng."

Biết hắn nói tại đội trưởng hắn là vừa rồi đi ra tra hỏi vị kia đội trưởng kỵ binh, nếu như chờ hắn đi ra, chỉ sợ cũng phải lộ tẩy. Đường Dần cười cười, giống như tùy ý hỏi: "Vị kia tại đội trưởng đến lúc nào có thể đi ra "

"Ta làm sao biết "

"Huynh đệ thật không thể dàn xếp "

"Không thể!"

Nghe nói đối phương dứt khoát quyết tuyệt, Đường Dần cười ha hả gật gật đầu, quay người lại đi, mặt hướng thủ hạ hơn trăm người, nói: "Đã như vậy, chúng ta liền ở chỗ này chờ hội." Tuy là nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt hắn cũng đã biến mất không thấy gì nữa, con mắt hướng về phía đám người chớp chớp, làm ra chuẩn bị động thủ ám chỉ, cùng lúc đó, tay phải hắn nhấc lên, chậm rãi nắm chặt chuôi kiếm.

Bởi vì Đường Dần đưa lưng về phía thủ vệ thủ lĩnh, cái sau đương nhiên không nhìn thấy hắn mờ ám, nhún vai nói: "Nếu như các ngươi mệt mỏi, an vị xuống nghỉ ngơi một chút, đoán chừng tại đội trưởng trong thời gian ngắn ra không được."

"A" Đường Dần hỏi: "Vì cái gì "

"Vương. . ." Lời mới vừa ra miệng, thủ vệ thủ lĩnh lập tức ý thức được mình nói không nên nói, sắc mặt bình tĩnh sửa lời nói: "Ngươi không cần hỏi nhiều như vậy!"

Con mắt Đường Dần đi lòng vòng, không lại trì hoãn, đột nhiên vừa gây cương kiếm, đồng thời nửa quay người lại, nhìn cũng không nhìn, xoay tay lại chính là một kiếm.

Quá nhanh!

Một kiếm này tựa như tia chớp, trong nháy mắt đâm xuyên qua thủ vệ thủ lĩnh yết hầu. Cái sau liền nhìn cũng không thấy rõ ràng, khi hắn ý thức được không tốt, trong cổ họng đã là một mảnh lạnh buốt, hắn há to mồm, muốn phát ra gọi, là một chữ đều nhà không ra, thân thể mất đi cân bằng, ngã mặt ngã xuống.

Không đợi hắn thân thể ngã xuống đất, Đường Dần trước một bước đem cương kiếm từ hắn chỗ cổ rút ra, ngay sau đó, thân hình bên trên tung, mũi chân điểm xuống thì thể ngực, trực tiếp từ đỉnh đầu phóng qua, nhào hướng phía sau mấy tên thủ vệ.

Ai cũng không nghĩ tới cái này người mặc phe mình chiến giáp binh sĩ lại đột nhiên đối với mình người động thủ. Mấy tên thủ vệ trên mặt còn mang theo mê hoặc và mờ mịt, Đường Dần khoát kiếm đã không kém chút nào bơi qua cổ của bọn hắn yếu hại.

Đường Dần từ mấy tên thủ vệ ở trong xuyên qua, thẳng đến cửa ải cửa lớn phóng đi.

Nhào —— khi hấn xông ra mười mét có hơn thời điểm, huyết tiễn mới từ mấy thủ vệ trong thân thể phun ra, mấy người đều là vết hầu bị mũi kiếm cắt đứt, máu đỏ tươi hóa thành từng đoàn từng đoàn sương đỏ, phiêu đảng trên không trung.

Trông thấy Đường Dần đã xông vào địch nhân cửa ải bên trong, hơn trăm tên binh sĩ Phong Quốc lẫn nhau nhìn xem, không do dự nữa, kiên trì, cắn chặt răng, cũng theo xông vào cửa ải.

Ninh Quốc cửa ải là không có chút nào chuẩn bị, có thể coi là phản ứng chậm nữa, lúc này cũng ý thức được tình huống không tốt.

Khi Đường Dần tiến vào cửa ải, toàn bộ nơi trú quân giống vỡ tổ, gọi không ngớt, cảnh tiếng chiêng không ngừng.

Không có thời gian trông nom sau lưng hơn trăm tên binh sĩ Phong Quốc, Đường Dần tay cầm cương kiếm, bước xa như bay, dẫn đầu hướng cửa ải trung ương nội địa chạy tới.

Nhưng hấn chạy ra không mấy bước, đối diện liền dừng mãnh tiến ra trên trăm số Ninh binh, trong tay là thuẫn một sắc trường kích, như hung thần ác sát hướng Đường Dần xúm lại tới.

Kích so với mâu dài hơn rất nhiều, xem như chúng trong binh khí dài nhất vũ khí, chừng ba mét hơi dài, bình thường là ở quân đoàn phương trận ở giữa đối kháng lúc sử dụng, nhưng đậm nhưng câu, uy lực to lớn, nhưng ở thiếp thân cận chiến bên trong sử dụng thì cực không tiện.

Mất thấy Đường Dần vọt tới, phía trước nhất binh sĩ Ninh Quốc nhóm nhao nhao gào thét lớn cầm trong tay trường kích trước gai.

Tục ngữ nói một tắc dài một tắc mạnh. Mười mấy chi lấp lóe hàn quang mũi kích đối diện đâm tới, Đường Dần cũng không dám chủ quan, vọt tới trước thân thể đột nhiên dừng lại, bản năng ngược lại hướng về sau lui hai bước.

Hắn vừa mới tránh thoát đối phương vòng thứ nhất công kích, thân thể chưa đứng vững, chỉ trông thấy hàng thứ hai Ninh binh vượt qua hàng thứ nhất, trong tay trường kích hướng về phía trước mãnh liệt đâm, chia ra tấn công vào quanh thân Đường Dần yếu hại.

Đường Dần bất đắc dĩ, chỉ có thể lui lui, là đối phương hàng thứ nhất binh sĩ lại chạy tới, trường kích đâm càng thêm hung ác.

Rất rõ ràng, đối phương là trải qua nghiêm ngặt chiến trận huấn luyện, tiến công một đợt liên tiếp một đợt, ở giữa không có chút nào nhàn rỗi, căn bản không cho Đường Dần cơ hội thở dốc, tăng thêm kích lại quá dài, Đường Dần ngay cả phản kích đều không thi triển được, chỉ có thể bị động bị đánh.

Hắn thở sâu, tiếp tục như vậy, mình không đã thương được địch nhân, ngược lại đến bị địch nhân tươi sống một chết.

Đối phó binh khí dài, liền phải thiếp thân cận chiến!

Đường Dần kinh nghiệm thực chiến phong phú, đầu não phản ứng cũng nhanh, hấn híp mắt, thấy đối phương lại một vòng công kích cuốn tới, thân hình hấn đột nhiên hướng phía dưới một ngòi xồm, mười mấy cây trường kích cơ hồ là dán phía sau lưng của hấn lướt qua. Không đợi đối phương tiến hành xuống một vòng công kích, hấn ngồi xuống thân thể thuận thế hướng về phía trước lăn lộn, dán mặt đất bánh xe đến Ninh binh dưới chân.

" ____ "

Chúng Ninh binh nhóm giật nảy cả mình, muốn lui về phía sau kéo dài khoảng cách, là đã không còn kịp rồi.

Đường Dần còn chưa đứng dậy, kiếm trong tay đã hoành vung ra đi, theo hai tiếng phốc trầm đục, hai binh sĩ bình bấp chân bị hấn một kiếm gọt sạch, thừa dịp địch binh kêu gào ngã xuống đất khe hở, hấn thân như bắn lò xo, từ dưới đất luồn lên, xông vào trong Ninh binh.

Khi song phương kéo dài khoảng cách, trong tay Ninh binh trường kích có thể phát huy trăm phần trăm uy lực, nhưng bây giờ song phương xen lẫn trong cùng một chỗ, trường kích thì biến không dùng được, ngược lại vướng chân vướng tay.

Tiến vào trận địa địch, Đường Dần hổ gặp bày dè, trong tay cương kiếm vung vẩy mờ, đâm liên tục mạng chặt, chỉ trong khoảnh khắc, chung quanh hấn đã có mười mấy tên ngược lại Ninh binh không dậy nổi.

Trong lúc Đường Dần giết hưng khởi, chợt nghe có người sau lưng hô lớn: "Đường đại ca, nơi này giao cho chúng ta!"

Đường Dần nghe tiếng, gấp vung vài kiếm, đem địch nhân ở chung quanh lui một chút, quay đầu quan sát, hoá ra Trương Báo chờ hơn trăm tên binh sĩ Phong Quốc đã theo sau, cùng Ninh binh hỗn chiến ở một chỗ.

Tới đúng lúc! Đường Dần không chút suy nghĩ, lên tiếng tốt, từ bỏ cùng Ninh binh dây dưa, xách ngược cương kiếm, tiếp tục hướng mới trận địa địch trung ương lao nhanh.

Cửa ải bên trong, Ninh binh số lượng là nhiều, nhưng cũng quá phân tán, tăng thêm lại không có chút nào phòng bị, đột nhiên phát hiện tao ngộ địch nhân tập kích, lộ ra dị thường bối rối.

Thừa dịp trại địch hỗn loạn, Đường Dần một đường vọt tới trước, gặp được tiểu đội địch binh, hấn liền trực tiếp giết đi qua, nếu gặp được đại đội địch nhân, hấn cũng không ham chiến, lập tức thay đổi lộ tuyến, đem nó tránh đi.

Hắn một đường đánh một chút giấu giấu, trong lúc bất tri bất giác chưa để hắn tiếp cận đến cửa ải bên trong trung ương doanh trướng.

Chỉ đến nơi này, số lượng Ninh binh nhiều lắm, thành đội thành đội Ninh binh đem doanh trướng vây chặt chẽ hợp phòng, đừng nói người xông vào không nổi, chỉ sợ ngay cả con ruồi cũng đừng nghĩ bay vào đi.

Nhưng càng là như thế, Đường Dần càng có thể xác định toà này trong doanh trướng chủ tướng thân phận không hề tầm thường.

Hắn trốn ở trung ương doanh trướng cách đó không xa một tòa không người lều nhỏ bên trong, dùng cương kiếm ở màn bên trên hoạch đầu lỗ hồng nhỏ, bên cạnh hướng ra phía ngoài quan sát bên cạnh ở trong lòng suy nghĩ như thế nào phá địch.

Hắn đối với mình thân thù có lòng tin, có thể tin tâm cũng không lớn đến đơn thương độc mã đi cùng hàng trăm hàng ngàn địch binh tác chiến trình độ.

Trong lúc hắn khổ tư đối sách thời điểm, chợt nghe sau lưng tiếng bước chân lên, tiếp lấy doanh trướng màn lều bốc lên, một Ninh binh sai bước đi gần đây.

Hắn mặc và phổ thông binh sĩ Ninh Quốc không cũng không khác biệt gì, ngân nón trụ ngân giáp, chỉ trước ngực thêm ra một cái màu đỏ sậm tiêu ký.

Tên kia hiển nhiên Ninh binh ở chỗ này nhìn thấy Đường Dần cảm thấy mười phần ngoài ý muốn, mặt lộ vẻ kinh hãi, nghi vấn hỏi: "Ngươi là ai vì cái gì ở chỗ này "

Đường Dần mặc thà chứa, đối phương cũng không. . .

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23:

Đường Dần mặc trang phục Ninh quốc, đối phương cũng không lập tức nhận ra hắn là địch nhân.

Hắn tùy cơ ứng biến năng lực cũng mạnh, không chút suy nghĩ, thuận miệng nói: "Địch nhân lợi hại, ta ở chỗ này tránh một chút!"

"Tránh" mũi Ninh binh kém chút tức điên, tức giận nói: "Đây là ngươi lâm trận sợ hãi, theo quân pháp nên chém. . ."

Đường Dần nào có tâm tình và hắn nói nhảm, không chờ đối phương nói hết lời, hắn cười lạnh nói: "Ta nghe ngươi ở đánh rầm!" Lời còn chưa dứt, trong tay hắn cương kiếm đã hung dữ vung ra ngoài.

Ngoài dự liệu chính là, tên lính kia không những đem hắn kiếm ngăn trở, ngược lại trả về một cái trọng đao.

Lưỡi đao phá phong, phát ra chói tai tiếng rít.

Đao chưa đến, kinh phong trước quét tới, quét da người da đau rất đau nhức.

Người trong nghề khê vượn tay, liền biết có hay không. Đối phương vừa ra đao, Đường Dần lập tức ý thức được người này tuyệt không phải binh lính

bình thường, mà Linh vũ giả.

Nếu như hiểu rõ trong Ninh Quốc tình người, chỉ nhìn binh sĩ trước ngực tiêu chí liền không khó đánh giá ra thân phận của hắn.

Ninh Quốc là đế quốc Hạo Thiên bên trong trước hết nhất thành lập lĩnh vũ học viện các nước chư hầu, đánh vỡ các lĩnh vũ giữa hệ phái khác, đối với tu lĩnh giả tiến hành tập trung, hệ thống huấn luyện, cử động lần này cũng coi là mở đế quốc khơi dòng, đồng thời cũng vì Ninh Quốc bồi dưỡng được một nhóm lớn ưu tú lĩnh vũ nhân tài, làm Ninh Quốc thực lực quân sự đạt được lãi chính tăng lên.

Tên Ninh binh này giáp ngực trước đồ sậm đồ án, chính là Ninh Quốc lĩnh vũ học viện tiêu chí.

Chỉ Đường Dần cũng không hiểu rõ những này, cho nên cũng không phát giác được đối phương là tu lĩnh giả.

Ninh binh phản kích một đao khí thế hung hung, Đường Dần không kịp thu kiếm chiêu đỡ, bắt đắc dĩ, chỉ có thể bứt ra né tránh.

Bạch!

Lưỡi đao không quét đến Đường Dần, lại đem doanh trưởng xé mở một đầu dài hơn hai thước lỗ hồng lớn.

Trưởng vai bị hoạch nứt thanh âm lập tức gây nên trung ương quân trưởng xung quanh Ninh binh chú ý, không đợi bọn họ biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, chợt nghe tê một tiếng, đón lấy, Đường Dần từ trong doanh trưởng chui ra, nhưng thân hình hắn chưa đứng vững, tên kia Ninh binh cũng theo nhảy ra, đồng thời hô lớn: "Có gian tặc trà trộn vào đến rồi!"

Đáng chết! Trong lòng Đường Dần giận mắng, đối với tên này phá hư mình hành động Ninh binh hận chỉ như cốt, hắn trở tay cầm kiếm, trước vọt thân hình đột nhiên dừng lại, đồng thời cầm trong tay kiếm ngược lại hướng về sau đâm, hung ác kích đối tượng ngực.

Ninh binh phản ứng cũng nhanh, bản năng đem thân hình một bên, khó khăn lắm tránh thoát Đường Dần cái này một kích trí mạng, là hắn vận lần không ngờ, Đường Dần kiếm chỉ hư chiêu, kế tiếp còn có hậu thủ, ngay tại hắn né tránh thời điểm, Đường Dần cổ tay khê đao, đem cương kiếm quét ngang ra ngoài.

Hồng бет! Ninh binh ý thức được không tốt, nhưng lại nghĩ né tránh, cũng đã không còn kịp rồi.

Vành tai bên trong chỉ nghe phốc một tiếng, kiếm của Đường Dần ở Ninh binh thân eo cắt qua, lực đạo chỉ cương mãnh liệt, gần như đem nó thân thể chặn ngang chặt đứt, Ninh binh thân thể còn đứng đứng thẳng, nhưng trong bụng ruột và dạ dày đã chảy xuôi một chỗ.

"——" tro mắt nhìn tên kia Ninh binh chết thảm ở Đường Dần dưới kiếm, binh lính chung quanh nhóm đều hít vào ngụm khí lạnh, một là bởi vì Đường Dần lãnh khốc vô tình thủ pháp, mặt khác, tên kia nhưng Ninh binh là mang theo lĩnh vũ học viện tiêu chí, rõ ràng là trong học viện tu lĩnh giả đến trong quân đội mà vàng, nghĩ không ra ngay cả một hiệp đều không đi qua liền bị đối phương quai chiêu cho giết chết, đây quả thực thật bất khả tư nghị.

Bọn họ ngây người, nhưng Đường Dần không nhàn rồi. Giết chết bại lộ mình bộ dạng Ninh binh, hắn lại lập tức hướng còn lại Ninh binh đánh tới.

Kiếm của Đường Dần lại nhanh lại độc, binh lính bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, song phương vừa mới tiếp xúc, liền có mấy danh trong Ninh binh ngược lại kiếm địa, chẳng qua số lượng Ninh binh quá nhiều, chết mất một cái, lập tức lại bổ khuyết bên trên hơn mười người, Đường Dần đình chỉ khí lúc trước mãnh liệt đột mây mét, ngay cả hắn đều nhớ không rõ chém giết bao nhiêu Ninh binh, là địch nhân ở chung quanh chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng tụ càng nhiều, đến cuối cùng, ánh mắt chiếu tới chỗ đều là ngân hoa hoa địch nhân, đem hắn xung quanh vòng vây chặt như nê m cối, đủ loại vũ khí thỉnh thoảng từ xung quanh hắn đánh tới.

Ở như thế dày đặc trận địa địch, lại linh hoạt thân pháp cũng không thi triển được, thời gian dần trôi qua, Đường Dần ra chiêu ít, chống đỡ nhiều, càng ngày càng mệt mỏi ứng phó, giọt mồ hôi theo hai má của hắn không ngừng nhỏ xuống dưới rơi.

Đúng lúc này, trận doanh Ninh binh bên trong đột nhiên có người hét to một tiếng: "Các người đều tránh ra cho ta!"

Theo tiếng la, vây công Đường Dần Ninh binh nhóm giống như nước thủy triều lui xuống, nhường ra một khối hình tròn đất trống, đón lấy, mấy thà đem từ trong đám người đi ra.

Cái này mấy tên thà đem đều là người mặc khôi giáp dày cộm nặng nề, từ đỉnh đầu bao khóa đến chân, sáng như bạc giầy chiến đi trên đường đình đình rung động, cầm đầu một gã đại hán tuổi hơn bốn mươi đáng vẻ, đáng người khôi ngô, tướng mạo đường đường, chải vuốt tê chính râu cá trê cho hắn tăng thêm mấy phần đáng vẻ thư sinh.

Đại hán khôi ngô lạng lẽ dò xét mấy lần Đường Dần, cúi đầu lại nhìn một cái thi thể khắp nơi, hắn lạnh giọng nói: "Các hạ là gió người "

Mượn Ninh binh tạm lui không mấy bay, Đường Dần từng ngụm từng ngụm hít vào khí, dùng hết khả năng khôi phục thể lực, nghe nói đại hán tra hỏi, hắn nhỏ lên sống lưng, nhún vai nói: "Không sai."

Đại hán khôi ngô nói: "Xem người thân thù, hắn không phải là hạng người vô danh, báo danh!"

"Đường Dần!"

"Đường Dần" đại hán khôi ngô cau mày trầm tư một lát, lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua."

Đường Dần cười, nếu là đối phương nghe qua tên của mình, mới gọi quái, hẳn cố ý kéo dài, vì chính mình tranh thủ khôi phục thể lực thời gian, hỏi ngược lại: "Người là ai "

Đại hán khôi ngô Chấn Thanh nói: "Viên Khôi."

Đường Dần học vừa rồi đại hán đáng vẽ, làm bộ mà cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu cười nói: "Ta cũng chưa từng nghe qua."

Lời vừa nói ra, xung quanh vang lên một mảnh tức giận hừ âm thanh. Nhất là sau lưng Viên Khôi mấy tên tướng lĩnh, đều lòng đầy căm phẫn, tròn tròn con mắt, hận không thể đem Đường Dần sống lột nuốt sống giống như.

Viên Khôi là Ninh Quốc nổi danh Thượng tướng quân, quyền cao chức trọng, thanh danh hiển hách, nhưng Đường Dần đến từ dị giới, mà Nghiêm Liệt lại sống ở năm trăm năm trước, đối với tên Viên Khôi này đương nhiên chưa từng nghe qua.

Lần này Ninh Quốc tập trung binh lực, chống cự Phong Quốc tiến công, Hà Đông một trận chiến, đại bại Phong Quốc hai mươi vạn đại quân, trên dưới Ninh Quốc dị thường phấn chấn, thủ thắng về sau đại quân cũng không khai hoàn về đều, mà thừa cơ thắng đến Đồng Môn.

Đồng Môn chính là Phong Quốc trọng địa, cũng là Phong Quốc Tây môn hộ, Ninh Quốc đông cửa sổ, vô luận từ gió, thà hai nước phía kia chiếm lĩnh, đều có thể tiến có thể công, lui có thể thủ, ở vào thế bất bại.

Ninh Quốc đối với lần này Đồng Môn chiến cũng cực kỳ trọng thị, tập trung bốn cái tập đoàn quân gần bốn mươi vạn quân đội ở bên ngoài Đồng Môn tập kết, cũng có hai vị vương tử tự thân tới chiến trận đốc chiến.

Hai vị này vương tử theo thứ tự là Ninh Quốc thứ hai thuận vị người thừa kế, dư gia, một vị khác tên là dư còn, Ninh Quốc thứ ba thuận vị người thừa kế, nhưng dư rất xa không cùng với huynh có quyết đoán, này nhân sinh tính nhu nhược nhất gan, dù cho trước mắt Ninh Quốc chiếm cứ chủ động, cũng không dám thân Lâm Đồng cửa chiến trường, mà lựa chọn lưu thủ hậu phương, lấy tên đẹp cách trở đại quân Phong Quốc lui về, toà này cửa ải cũng chờ thế là vì hẳn xây lên.

Dư còn là cao quý vương tử, thà quân đối với tự nhiên hẳn chặt chẽ bảo vệ, Viên Khôi chính là người bảo vệ một trong, bằng không thì lấy thân phận của Viên Khôi và địa vị tuyệt sẽ không giấu ở nơi này cam nguyện làm tên không có chút nào thành tích thủ tướng.

Mấy ngày liên tiếp, đại cô gió quân cũng không gọi được, ngược lại tiểu đội Phong Quốc tán binh ngăn giết không ít, Viên Khôi đối với cái này cảm giác sâu sắc xấu hổ, mà dư còn lại thích thú, mỗi ngày cần tại hướng Ninh Quốc vương đình báo công, căn bản không có trở về Đồng Môn đại chiến trường ý tứ.

Nghe Đường Dần ngôn ngữ khinh cuồng, một thà đem phần nợ quất: "Khá lắm đồng đặc tiểu tử, ta lấy đầu của ngươi!" Trong khi nói chuyện, hẳn rút ra bội kiếm liền muốn tiến lên cùng Đường Dần chiến đấu.

Viên Khôi khoát khoát tay, đem dưới tay chiến tướng ngăn lại, hướng về phía Đường Dần cười nhạt một tiếng, nói: "Đường Dần, ngươi xâm nhập quân ta, mọc cánh khó thoát, bây giờ ngươi đầu hàng, ta có thể cân nhắc. . ."

Đường Dần cười nhạo lấy đánh gãy hẳn, nói: "Các hạ muốn chiến liền chiến, lấy ở đâu nói nhảm "

Tâm tình Viên Khôi vốn cũng không tốt, lại bị Đường Dần cái này một kích, giận từ tâm lên, lửa đi lên đung, tay phải hẳn bình thân, lạnh lạnh nói: "Ta vốn có ý cho ngươi con đường sống, đã ngươi mình muốn chết, coi như trách không được ta!"

Lúc này, một tên binh lính chạy lên đến đây, đem cán ngân thương đưa tới trong tay của hẳn.

Một tay Viên Khôi cầm thương, cánh tay hướng về phía trước mở rộng, mũi thương trực chỉ Đường Dần chớp mũi.

Hẳn không có bất kỳ động tác gì, cũng không có bất kỳ cái gì ra chiêu, ở chung quanh người xem ra, Viên Khôi chỉ yên lặng đứng tại chỗ, chẳng qua, ở vào hẳn chính đối diện Đường Dần lại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Khi Viên Khôi ngân thương chỉ hướng mình, một cổ vô hình áp lực cuốn tới, không khí chung quanh tựa hồ cũng đột nhiên biến nặng nề, ép Đường Dần thở không ra hơi, hẳn khó mà hô hấp.

Thật mạnh linh áp!

Đường Dần khó có thể tin mà nhìn xem Viên Khôi, tu vi linh khí của đối phương viễn siêu ra tưởng tượng của hẳn, hẳn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, ở Ninh Quốc cửa ải bên trong lại còn ẩn giấu đi lợi hại như thế linh vũ cao thủ.

Vài giây đồng hồ thời gian, đối với Đường Dần mà nói lại giống như có mấy cái thế kỷ dài như thế.

Cuối cùng Viên Khôi động, một tay hẳn cầm súng, động tác chậm rãi hướng Đường Dần từng bước một đi tới.

Đây cũng không phải là mình bây giờ có thể ứng phó đối thủ! Trong lòng Đường Dần rất rõ ràng, hẳn hiện tại cùng thực lực Viên Khôi chênh lệch quá xa, lớn đến hẳn không phân một hào thủ thắng hi vọng.

Muốn mạng sống, hiện tại cũng chỉ có thể chạy trốn!

Bình sinh lần thứ nhất, trong lòng Đường Dần sinh ra không đánh mà lui ý nghĩ, nhưng bây giờ hấn muốn lui, thân thể lại không bị hấn chỉ huy, dường như bị rỗng vô hình gông xiềng chói trật lại như vậy, động cũng không thể động.

Mình liền đối phương linh áp đều không chống đỡ được, nói gì giao thủ Đường Dần nắm tay kiểm nhìn không được khẽ run, trơ mắt nhìn Viên Khôi đến gần mình, lại trơ mắt nhìn đối phương chậm rãi ra thương, mũi thương thẳng tắp đâm về lồng ngực mình.

Tránh! Nhất định phải né tránh! Đường Dần cảm thấy được, đối phương một thương này tốc độ tuy chậm, nhưng trong đó giấu giếm lực đạo lại lớn đến kinh người, chỉ ít có thể đủ đâm xuyên trên người mình áo giáp, cùng thân thể của mình.

Có lẽ người ở trong tuyệt cảnh thật có thể bộc phát ra không thể tưởng tượng nổi lực lượng, khi mũi thương lập tức sẽ đâm đến Đường Dần giáp ngực, cái sau đột nhiên hét lớn một tiếng, eo dùng sức, nguyên bản khó có thể di động mấy may thân thể như kỳ tích hướng bên cạnh uốn éo ra ngoài.

Phốc!

Chỉ tiếc động tác của hấn vẫn là hơi chậm nửa bước.

Viên Khôi một thương mặc dù không có đâm trúng ngực Đường Dần yếu hại, lại sâu sâu đâm vào bên trái của hấn uy hiếp.

xâm nhập trong cơ thể băng lãnh, như tê liệt kịch liệt đau nhức, để Đường Dần nghẹn ngào kêu đau đớn, không biết thân thể từ chỗ nào tán phát ra khí lực, quả thực là xông phá Viên Khôi linh áp, liên tục rời khỏi mấy bước.

Dù cho không sử dụng nhìn rõ, Viên Khôi cũng có thể cảm giác được, tu vi linh khí của Đường Dần cũng không tính cao, theo lý thuyết hấn không có khả năng xông phá mình thì phóng linh áp, nhưng trên thực tế hấn không gần như chỉ ở thời khắc mấu chốt né tránh mình một kích trí mạng, hơn nữa còn từ mình linh áp bên trong thuận lợi lui ra ngoài, như thế làm cho người cảm thấy ngoài ý muốn.

Trước mắt tên này thanh niên có thể được xưng tụng là cái ý chí lực cực mạnh người, chẳng qua dù vậy, Viên Khôi vẫn có mười phần mười lòng tin đem hấn đánh chết ở thương hạ.

"Các hạ rất ương ngạnh, chỉ có điều, người chọn sai đối thủ!" Viên Khôi cười lạnh, lần nữa đem ngân thương nâng lên, chỉ hướng Đường Dần.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24:

Đường Dần dù cho không bị tổn thương đã không phải là đối thủ của Viên Khôi, huống chi hiện tại dưới xương sườn còn bị thật sâu đâm một thương.

Trông thấy Viên Khôi lại muốn phóng ra linh áp, Đường Dần không kịp nghĩ nghĩ nữa, cánh tay dùng sức vùng lên, cầm trong tay cương kiếm văng ra ngoài.

Leng keng!

Viên Khôi run run ngân thương, nhẹ nhõm đem Đường Dần quăng tới cương kiếm đánh rụng, nụ cười trên mặt làm sâu sắc, không có vũ khí, Đường Dần sẽ chỉ chết càng nhanh.

Là lần này hẳn nghĩ sai. Ném ra cương kiếm, Đường Dần bắn lên thân hình, chẳng qua hẳn không phóng tới Viên Khôi, mà một đầu đâm vào xung quanh trong Ninh bình.

Chỉ thấy hẳn song chường mở ra, trong lòng bàn tay bốc cháy lên ngọn lửa màu đen, tiến vào đám người, hai tay tề xuất, phân biệt nắm hai tên cổ Ninh bình.

hai tên binh sĩ chưa hết lên kinh ngạc, trong lòng bàn tay Đường Dần hắc hỏa đã đốt lượt hai người toàn thân, theo rầm rầm giòn vang, chỉ có khôi giáp và vũ khí rơi xuống đất, hai tên binh sĩ ngay cả cùng lông tóc cũng không còn lại, biến mất không còn tăm hơi.

Cái này vèn vèn bắt đầu. Lấy Hắc Ám Chi Hòa hỏa táng hai tên binh sĩ, Đường Dần không ngừng nghỉ chút nào, lập tức lại chạy về phía những người khác...

Đốt cháy nhục thể hóa thành từng sợi khói đen, phiêu đảng trên không trung, phảng phất là có sinh mệnh, xoay quanh ở Đường Dần xung quanh, cuối cùng đặt vào trong cơ thể của hẳn.

Theo linh khí không ngừng bị hút vào trong cơ thể, Đường Dần dưới xương sườn vết thương máu dần dần ngừng lại, cũng bắt đầu nhanh chóng khép lại, đây chính là ám chi linh khí diệu dụng.

Mấy tên tà đem nhìn rõ ràng, sắc mặt cũng vì đó đột biến, trăm miệng một lời mà kinh ngạc nói: "Ám chi tu linh giả!"

Sắc mặt Viên Khôi khó coi, đột nhiên quát lên một tiếng, xách thương hướng Đường Dần đuổi theo. Tốc độ của hẳn cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt đã đến sau lưng Đường Dần, trong tay thương hóa thành một đầu ngân tuyến, đâm thẳng Đường Dần giữa lưng.

Biết tu vi hẳn thâm hậu, mình không phải là đối thủ của hẳn, Đường Dần căn bản không cùng Viên Khôi so chiêu, cảm giác ngân thương đâm tới, hẳn liên tục ngăn chặn cũng không cản, thân hình nằm ngang vọt ra ngoài, chỉ hướng Ninh bình tập trung địa phương chui.

Đường Dần thân pháp quý dị, người như bùn thu, tăng thêm lại hỗn ở trong đám người, Viên Khôi liên tục truy đâm số thương, nhưng ngay cả hẳn áo bên cạnh cũng không dính đến, chỉ thấy phe mình binh sĩ thỉnh thoảng ở đối phương Hắc Ám Chi Hòa xuống đốt là sương mù.

Lúc này Viên Khôi cũng thật sự nổi giận, hẳn ngửa mặt lên trời gào thét, trong tay ngân thương đột nhiên chột hiện ra vạn đạo hào quang, đón lấy, mũi thương dường như biến ảo thành vô số cây cương châm, hướng Đường Dần quanh thân quét sạch mà đi.

Là truy hồn đâm!

Đường Dần nhận ra Viên Khôi sử dụng sát chiêu, không chút suy nghĩ, xuất thủ như điện, lấy tay cánh tay nắm lên bên người một Ninh bình, đón Viên Khôi dùng sức ném đi.

Nhào, nào, nào!

Đáng thương tên kia Ninh bình chưa biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, thân thể đã bị Viên Khôi thi triển truy hồn đâm đâm thành cái sàng, khi hẳn thân thể ngã xuống đất, chỉ còn lại một đoàn mơ hồ huyết nhục, căn bản phân biệt không ra hình người.

Mặc dù dùng Ninh bình làm cách cản, nhưng phía sau Đường Dần cũng không có thể may mắn thoát khỏi, cũng may hẳn phản ứng rất nhanh, ném ra Ninh bình sau khi lại thuận thế lăn ra ngoài, tránh đi yếu hại, chỉ cánh tay trái nhận tai họa, bị đâm ra hơn mười lỗ máu.

Bị thương Đường Dần trốn càng nhanh, Hắc Ám Chi Hòa sử dụng cũng càng thêm tập nập, thỉnh thoảng có Ninh bình ở dưới Từ Vong Nhiên Thiêu thét chói tai vang lên biến mất, bị hẳn ăn sạch sẽ.

Thấy tình cảnh này, hai mắt Viên Khôi phun lửa, nộ khí mau đem lồng ngực của hẳn nghẹn nổ, các loại linh vũ kỹ năng càng liên tục thi triển, nhưng Đường Dần thân pháp quá nhanh nhẹn, cũng quá quý dị, ở trong đám người lơ lửng không cố định, Viên Khôi sát chiêu chẳng những không có làm bị thương hẳn, ngược lại ngộ sát không ít Ninh bình.

Giờ này khắc này, số lượng đông đảo Ninh bình nhóm phân thành Đường Dần khiên thịt, khiến Viên Khôi vương chân vương tay, không thi triển được.

"Đây là có chuyện gì "

Theo tiếng nói, một người mặc ngân bào, đầu đội màu đen dài quan thanh niên tòng quân trong trường đi ra, ở xung quanh, ngoại trừ có ngân giáp hộ vệ bên ngoài, còn có thân mang điểm lệ thị nữ.

Nhìn thấy hẳn, chúng tà đem nhóm đều là giết mình, nhao nhao ứng tiến lên, đem nó một mực bảo vệ, trong đó một tên quan giai tương đối cao tà đem vô cùng cung kính nói: "Điện hạ, bên ngoài nguy hiểm, xin ngài về trước trong trường."

Thanh niên gác chân, rướn cổ lên, hướng kịch chiến phương hướng quan sát, sau đó ánh mắt chưa dứt đến tà đem trên mặt, trong giọng nói toát ra bất mãn, nói: "Nghe nói đột kích người chỉ có một người, làm sao đến bây giờ còn không giải quyết hết "

Tên kia thà đem âm thầm nhếch miệng, nhỏ giọng đáp: "Điện hạ, tướng quân Viên đã ra mặt ngênh địch, tin tưởng không bao lâu có thể đem địch nhân chế trụ, điện hạ vẫn là mời về trước trong trường!"

Đối với vị thanh niên này, thà đem cũng không dám có chút qua loa, hẳn nếu là thật sự có nguy hiểm, cửa ải bên trong chúng tướng đầu chỉ sợ đều phải dọn nhà.

"Ha ha!" Thanh niên phốc cười, không nghe thà đem khuyến cáo, gật gù đắc ý nói: "Bên ta chiến tướng như mây, mà đối phương chỉ một cái chỉ là tiểu tặc, sợ hãi làm gì" nói chuyện, hẳn trọn nhìn đem căn ở trước mặt mình thà đem một chút, đưa tay đem nó đẩy ra, sau đó tuyền một chỗ cao điểm, đưa mắt quan sát Đường Dần bên kia tình hình chiến đấu.

Vị thanh niên này không phải người bên ngoài, chính là Ninh Vương thứ ba thuận vị người thừa kế, Tam vương tử dư còn.

Vừa rồi nghe nói cửa ải tao ngộ địch nhân đánh lén, hẳn trước tiên trốn đến trong quân trường, sau đó nghe thấy bên ngoài tiếng la giết nổi lên, hẳn ở trong trường bị hù run rẩy, sau đó không lâu lại nghe thủ hạ người hầu hồi báo, nói quân trường bên ngoài chỉ có một địch nhân, tìm hẳn lúc này mới rơi xuống, là gan cũng lớn lên, có ra về ngoài chiến nhân tình nhả trí.

Dư còn tràn đầy phấn khởi quan chiến, Đường Dần muốn không phát hiện hẳn cũng khó khăn, dù sao ở bên cạnh hẳn hội tụ đông đảo Ninh binh thà tướng, xa xa nhìn lại, mặt ép một chút một đoàn, mà lại đứng ở chỗ cao dư còn dị thường chói mắt, chúng quân, người mặc cẩm bào chỉ có hẳn một cái.

Không cần nghĩ lại Đường Dần cũng có thể phán đoán được đi ra thanh niên khẳng định là quân địch chủ tướng, nếu hẳn đi ra lộ đầu, mình lại há có thể từ bỏ cái này cơ hội thật tốt.

Nghĩ xong, Đường Dần thở sâu, hướng dư còn vị trí vọt mạnh qua.

Viên Khôi kinh nghiệm nhiều lão đạo, chỉ nhìn Đường Dần hành động phương hướng lập tức đoán ra ý đồ của hẳn. Nếu Tam vương tử ở Đường Dần thủ hạ có chút cái thất lạc, vậy mình nhưng khó thoát tội lỗi!

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, phóng thích linh khí, trong lòng bàn tay ngân thương tùy theo biến thành màu đỏ như máu, thân súng cũng tăng trường rất nhiều, hoàn thành binh linh hóa, hẳn bước xa đuổi tới, thời khắc nguy cấp hẳn cũng không đoái hoài tới làm không ngộ sát, chỉ cần có thể đem Đường Dần đánh chết ở thương hạ, cam đoan dư còn an toàn, chết bao nhiêu người cũng không quan hệ.

Tốc độ của Đường Dần nhanh, tốc độ của Viên Khôi càng nhanh, mấy cái bước xa thoát ra, đã đuổi tới sau lưng Đường Dần, hẳn cầm trong tay thương giờ cao khỏi đỉnh đầu, nhắm ngay Đường Dần phía sau lưng, chém thẳng Hoa Sơn, hung ác đập xuống.

Ông —— trường thương vạch phá không khí, phát ra chấn nhân hồn phách trầm đục âm thanh.

Đối phương một kích này lực đạo lớn bao nhiêu, Đường Dần chỉ nghe thanh âm có thể phán đoán được đi ra, hẳn đem cắn chặt hàm răng, tia lửa điện thiểm đột đến một cây chiến kích, giờ cao khỏi đỉnh đầu, trở lại đón đỡ.

Leng keng, răng rắc!

Linh hóa sau trường thương rần rần chắc chắn nện ở chiến kích phía trên, đầu tiên một tiếng chói tai kim minh thanh, tiếp theo là vũ khí gãy nứt thanh âm, trong tay Đường Dần chiến kích cứng rần âm thanh mà gãy, được kỷ lực nói xung kích, hẳn toàn bộ thân hình tựa như điều bị đứt dây, ngược lại hướng về sau bay ra ngoài.

Bịch!

Viên Khôi cái này toàn lực một kích lực đạo quá lớn, ngay cả binh lính chung quanh đều bị tức ép liên tiếp lui về phía sau, mà đứng mũi chịu sào Đường Dần hạ tràng thảm hại hơn, trên không trung, hẳn dụng đồ hơn mười tên Ninh binh, trọn vẹn bay ra xa hơn tám mét mới tính ngã xuống đất, dù cho sau khi hạ xuống thân thể của hẳn cũng không ổn xuống tới, lại hướng về sau lăn lộn ra mấy mét.

Hắn nằm sấp dưới đất, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, cổ họng phát ngọt, tiếp lấy một ngụm huyết tiễn phun ra.

Chỉ hẳn không thời gian khôi phục, bốn phía Ninh binh đã chen chúc tới, vô số chỉ trường mâu, chiến kích hướng quanh thân hẳn hung ác gai.

Hai mắt Đường Dần tròn tròn, đầu lưỡi đứng vững bên trên răng thân, súc đủ khí lực, đột nhiên từ dưới đất luồn lên, thân hình như điện, từ đối phương công kích trong khe hở bắn ra ngoài, thẳng đến hướng cách đó không xa dư còn.

Hắn đón đỡ Viên Khôi trọng kích cũng không phải phí công tiếp, cái sau là đem hẳn chấn thành trọng thương, thế nhưng để Đường Dần rút ngắn thật nhiều hẳn cùng dư còn ở giữa khoảng cách.

"" trông thấy Đường Dần như quỷ mị xông ra đám người, thẳng hướng dư còn tới, chúng Ninh binh thà đem nhóm đều kêu lên sợ hãi.

Dư còn xung quanh thà đem và bọn hộ vệ vô ý thức nhao nhao tiến lên, đem dư còn căn ở sau lưng mình, tiếp lấy đều cầm vũ khí, đối với vô giết tới Đường Dần xuống tay độc ác.

Bọn họ những người này đều là linh vũ cao thủ, tu vi thâm hậu, tùy ý chọn ra một người đều không kém Đường Dần, hợp lực xuất kích, thanh thế cỡ nào

kính người!

Trong tay Đường Dần còn cầm một nửa chiến kích, miễn cưỡng đón lấy đối diện bỏ tới hai đao, nhưng hai bên trái phải đâm tới trường thương cũng rất cuộc trốn tránh không mở, theo nhào nhào hai tiếng, hai cây trường thương đều đâm trúng hán uy hiếp, cũng may Đường Dần làm chuẩn bị, nghìn cân treo sợi tóc cơ hội tránh khỏi chỗ yếu hại, nhưng ngay cả như vậy, cái này hai thương cũng đủ hán chịu.

"Nhìn người còn có thể trốn nơi nào từ kỳ của người đến!" Sau đó đuổi tới Viên Khôi gào thét lớn, đem trường thương lần nữa vòng lên, nghiêng cầu vai lưng mãnh liệt bỏ Đường Dần.

Linh hóa sau ngân thương mũi thương to thêm dài hơn, hai bên phong mang như đao, tăng thêm tu vi Viên Khôi thâm hậu, như thật bị chém trúng, dù cho thân mạng linh khải đều gần gần không nổi, huống chi hiện tại, Đường Dần còn không cách nào hoàn thành linh khải hóa.

Phía sau Viên Khôi khí thế hung hung, mà trước mặt Đường Dần thà đem và vương đỉnh bọn thị vệ cũng đều không nhân rồi, đao, kiếm, búa, kích, thương, mâu, đủ loại vũ khí gào thét đánh tới, từng đạo hàn quang trên không trung bện thành một tấm võng lớn, đem Đường Dần bao phủ ở bên trong.

Hiện tại Đường Dần, có thể nói là hai mặt thụ địch, mà lại đối phương mỗi một kích đều là xuống tử thủ, càng chết là, đâm vào hán khoảng uy hiếp song súng dường như kim sắt, đem hán gắt gao kẹp lại, khiến cho hán thân thể khó có thể di động mây may.

Tránh, trốn không thoát, cản lại gần không được, phải làm sao mới ổn đây

Đường Dần trở mắt nhìn giấu ở sau lưng mọi người cùng hán lân cận ở gang tấc dư còn, chỉ cần lại hướng trước một mét, cho dù là nửa mét, hán liền có thể chế trụ đối phương, là thất chí chút xú, chênh lệch ngàn dặm, chính là cái này không đến một mét khoảng cách, sinh sinh đem Đường Dần cách ngăn trở, khiến cho hán lâm vào vạn kiếp bất phục tuyệt cảnh.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25:

Răng rắc —— leng keng lang —— hơn 10 thanh vũ khí trọng kích trên người Đường Dần, là vành tai bên trong chỉ nghe được vũ khí tiếng va chạm, nhưng không có cắt thịt bổ xương thanh âm.

Ngược lại Viên Khôi hút ngậm khí lạnh, vô ý thức lùi lại một bước, nhìn chăm chú lại nhìn, nguyên bản bị vây quanh ở ở trong vậy mà Đường Dần hư không tiêu thất không thấy.

Một người sống sờ sờ, không có khả năng hư không tiêu thất, trừ phi... Trong đầu Viên Khôi đột nhiên hiện lên hai chữ —— Ảnh Sát!

Nguy rồi! Hán giết này mình rùng mình một cái, hai mắt tròn tròn, hết lớn: "Bảo vệ điện hạ..."

Đáng tiếc lúc này hán lên tiếng nửa nhắc nhở, đã không còn kịp rồi.

Ngay tại Đường Dần lâm vào tuyệt cảnh, sống còn, hán sử dụng trong Âm Hệ Linh Vũ học viện đặc thù kỹ năng, bóng đen trôi đi, nó còn có một cái khác xưng hô, cũng gọi Ảnh Sát.

Bóng đen trôi đi xem như Âm Hệ Linh Vũ học viện tuyệt kỹ một trong, nó có thể để người sử dụng ở trong phạm vi nhất định trong bóng tối làm thuần gian di động, linh khí tu vi càng cao thâm, có thể trong nháy mắt di động phạm vi liền càng rộng, lúc trước Nghiêm Liệt cùng chú ý thật bọn người quyết chiến thời điểm liền từng sử dụng qua chiêu này.

Nhưng bóng đen trôi đi thuộc về trung cao cấp kỹ năng, bây giờ Đường Dần linh khí tu vi còn không cách nào tự do sử dụng, nhưng ở sinh tử tồn vong một khắc này, ngoại trừ bóng đen trôi đi hẳn không còn có cái khác tự vệ chiêu số, sở dĩ có thể sử dụng, hoàn toàn là bị trong cơ thể hắn mãnh liệt dục vọng cầu sinh kích phát ra tới.

Mặc dù hắn sử dụng bóng đen trôi đi vền vẹn để hắn di động ra một mét khoảng cách, nhưng này đã đầy đủ.

Dư còn đang tràn đầy phấn khởi xem náo nhiệt, xung quanh có nhiều như vậy linh vũ cao thủ bảo vệ, nằm mộng cũng nghĩ không ra đối phương lại đột nhiên xuất hiện ở sau lưng mình.

Hắn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chợt cảm thấy đến yết hầu xiết chặt, cổ bị chỉ bằng lãnh tay gắt gao chế trụ.

Hắn bản năng hét lên một tiếng: "Ai" đón lấy xoay quay đầu, đối đầu một đôi đen nhánh tinh mịch đôi mắt.

"Người..." Dư còn đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình, đối phương vừa mới còn trước mặt mình, làm sao đột nhiên vọt đến phía sau mình

"Tất cả chớ động! Bằng không thì ta sẽ đem hắn đốt thành tro bụi!" Đường Dần giống như u linh kẻ sát ở dư còn phía sau, trên mặt không có bất kỳ cái gì biểu lộ, khoe miệng hơi giờ lên, lộ ra nhẹ nhàng lạnh lùng, hắn một tay che lấy uy hiếp hạ vết thương, một tay hung hăng nắm dư còn cổ, tùy thời đều có thể dùng Hắc Âm Chi Hỏa đem nó đốt cháy roi.

"A... —— "

Biến cố bất thình lình, dẫn tới một mảnh tiếng kêu sợ hãi, Ninh Quốc binh tướng nhóm vừa kinh vừa sợ, thẳng bị hù mặt như màu đất, không tự chủ được nhao nhao lui lại.

Hiểu rõ âm hệ linh vũ người cũng không nhiều, trong tràng ngoại trừ Viên Khôi, những người khác không hiểu rõ Đường Dần đến tột cùng là như thế nào tránh đi phe mình vây công, như thế nào đột nhiên vọt tới vương tử sau lưng điện hạ.

Lúc này, kinh nghiệm như vậy phong phú Viên Khôi cũng vô pháp lại tinh táo, hắn lớn tiếng kêu lên: "Không nên thương tổn điện hạ!"

Mặc dù Đường Dần còn không biết dư còn chuẩn xác thân phận, chẳng qua chỉ nhìn đối phương đáng vẻ mọi người, không khó đoán ra dư còn địa vị cao quý.

Xem ra, bất giác trước mắt việc này còn hiểm mình chưa đi đúng, có cái này con tin, thuận lợi xông ra trại địch cũng không thành vấn đề.

Nghĩ xong, hắn đưa mắt nhìn một cái bốn phía, lúc này xung quanh tụ tập Ninh binh càng nhiều, người sát bên người, người gạt ra người, trắng bóng nhận không ra từng cái số, có thể nói là người đông nghìn nghịt.

Đường Dần hơi phán đoán một phen trên trận tình thế, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên mặt Viên Khôi, hắn lạnh giọng nói: "Muốn bảo đảm gia chủ người tử mạng sống cũng rất đơn giản."

Viên Khôi âm thầm thôn khẩu thổ mật, cắn răng quát: "Người có điều kiện gì, cứ việc nói ra, nhưng người nếu dám can đảm tổn thương điện hạ nhà ta, ta sẽ bắt đền người toái thi vạn đoạn!"

Hắn mặt ngoài một bộ cuồng nộ đáng vẻ, nhưng trong âm thầm lại vụng trộm phóng thích linh áp, dự định lần nữa đem Đường Dần vây khốn.

"Ha ha ——" Đường Dần giữa mặt cuồng tiếu, nói: "Chủ tử của các người ở trên tay của ta, hiện tại, người đã không có tư cách và ta bàn điều kiện." Nói chuyện, trên tay hắn tăng lực, ngưng giọng nói: "Đừng lại đối với ta sử dụng linh áp, có lẽ! người có thể sử dụng linh áp ngăn chặn ta, nhưng ta cũng có thể cam đoan, gia chủ người tử sẽ ở chết trước tiên ở trong Hắc Âm Chi Hỏa, không tin, chúng ta cũng có thể thử một lần!"

Theo trên tay hắn tăng lực, dư còn lập tức biến hô hấp khó khăn, hai mắt nhô lên, miệng đại trương, mặt trắng chợt đỏ bừng, phảng phất tùy thời đều muốn tắt thở.

Dư còn bộ này đáng vẻ nửa chết nửa sống, đem Viên Khôi bị hù kém chút ngất đi, hắn vội vàng thu hồi thả ra ngoài linh áp, đối với Đường Dần liên tục khoát tay nói: "Đừng... Đừng xúc động! Người... Đến tột cùng có điều kiện gì nói!"

Đường Dần lạnh giọng quát: "Thứ nhất, đem người ta hết thảy buông tha tới." Hắn không có quên hắn mang tới chừng một trăm số huynh đệ.

"Có thể!" Viên Khôi nghĩ cũng không nghĩ, gật đầu đồng ý, sau đó nói: "Người còn có cái gì điều kiện, nói tiếp."

Đường Dần lắc đầu, nói: "Trước tiên đem ta nói đầu thứ nhất làm được."

Lúc này hắn lẻ loi một mình, xung quanh cường địch vờn quanh, trong tay mặc dù có thủ lĩnh của đối phương làm con tin, nhưng không giúp đỡ cũng khó tránh khỏi xảy ra bất trắc.

Viên Khôi cúi đầu trầm tư, không có lập tức đáp ứng.

Thấy hấn do dự, Đường Dần nguyên bản buông lỏng lực tay bỗng nhiên lại gấp rút, đáng thương dư còn vừa mới thở hổn hển hai cái khí thô, lại trở nên sắp ngạt thở.

"Đừng!" Thân thể Viên Khôi chấn động, luôn miệng nói: "Ta đáp ứng ngươi!" Nói chuyện, hấn nghiêng đầu kêu đến một thanh niên tướng lĩnh, thấp giọng phân phó vài câu, người kia luôn mồm xưng vâng, cực nhanh chạy ra.

Thời gian không dài, tên thanh niên kia tướng lĩnh đi mà quay lại, đồng thời còn mang về hơn mười tên bị trói dường như bánh chưng tù binh.

Viên Khôi nghiêng đầu nhìn một chút, nói với Đường Dần: "Người ngươi đều ở nơi này!"

Đường Dần liếc một cái, ngưng giọng nói: "Những người khác đâu "

Lúc này không đợi Viên Khôi nói chuyện, bị bắt mười mấy người bên trong có người hô lớn: "Đường đại ca, cái khác huynh đệ đều... Đều đã chết! Ô ô ——" nói chuyện, người kia đau khóc thành tiếng.

Trong lòng Đường Dần rung động, lúc này mới bao lớn sẽ công phu, hơn trăm tên huynh đệ vậy mà chỉ còn lại mười mấy người.

Không có thời gian bị thương, trong mắt Đường Dần thương cảm chợt lóe lên, hấn đề xuống chấp trùng cảm xúc, nói với Viên Khôi: "Đem bọn hấn thả, lập tức!"

Tam vương tử rơi vào tay đối phương, Viên Khôi không thể không nghe Đường Dần làm việc.

Hấn hung hăng nắm chặt lại nắm đấm, hướng về phía bọn thủ hạ gật gật đầu, ý là đề xuống Đường Dần nói làm.

Viên Khôi hạ lệnh, Ninh binh đem nhóm nào dám chống lại.

Bọn họ nhao nhao sẽ bị mười mấy người buộc dây thừng cời bỏ, thả bọn họ đi Đường Dần bên kia.

Đường Dần ở và Viên Khôi chờ chúng địch cẩn thận giằng co đồng thời, cũng chia tâm nhị dụng, cẩn thận đánh giá đi tới thủ hạ huynh đệ, sợ trong đó hỗn có Ninh Quốc gian tặc.

Cũng may ký ức hấn lực siêu quần, đối với thủ hạ người bộ dáng đều nhớ rõ ràng, ánh mắt đảo qua mặt của mọi người bâng, rất nhanh liền xác định đều là bọn thủ hạ không sai.

Thời gian không dài, hơn mười người gió binh xuyên qua Ninh binh vòng vây, đi đến Đường Dần phụ cận.

Lúc này nhìn thấy Đường Dần, tất cả mọi người có loại sau khi chết trùng sinh chi cảm giác.

"Đường.. Đường đại ca!" Người nói chuyện là Trương Báo, trên người hấn nhiều chỗ bị thương, vết máu loang lổ, không biết là mình hấn vẫn là địch nhân, hấn cẩn thận từng li từng tí dò xét một vòng xung quanh đông đảo Ninh binh thả tướng, lại nhìn xem bị Đường Dần chế dư còn, hạ giọng rung động hỏi: "Cái này. . . Người kia là ai "

Đường Dần cũng không biết dư còn chuẩn xác thân phận, hấn chỉ ừ một tiếng, không trả lời, mà nói rằng: "Các ngươi ở ta xung quanh đứng vững, đừng để tha người tiếp cận." Nói, hấn lại đối Viên Khôi quát: "Thứ hai, lập tức chuẩn bị cho ta ba mươi con khoái mã!"

Bọn họ chỉ mười mấy người, cần thiết ngựa cũng chỉ phải mười mấy thớt là đủ rồi.

"Ngươi phải nhiều như vậy ngựa làm cái gì" Viên Khôi không hiểu hỏi.

"Bớt nói nhảm!" Đường Dần quát: "Dựa theo ta đi làm, trừ phi ngươi muốn cho hấn chết!" Trong khi nói chuyện, hấn đem trước mặt dư còn đẩy về phía trước đẩy.

Từ lúc chào đời tới nay, Viên Khôi còn chưa hề bị người dùng thế lực bắt ép qua, trong lòng ngực lên cơn giận dữ, hai mắt khí màu đỏ bùng, nhưng lại cảm Đường Dần không có biện pháp, hấn không có khả năng không để ý tới dư còn tính mạng mà xúc động xuất thủ.

"Theo hấn nói xử lý, chuẩn bị ngựa!" Viên Khôi tức giận gầm nhẹ nói.

"Vâng! Viên tướng quân!"

Theo ứng tiếng, phía dưới Ninh binh nhanh chóng dẫn ra ba mươi con chiến mã, đang định đưa đến Đường Dần phụ cận, nhưng vương đình thị vệ vượt lên trước một bước tiếp nhận chiến mã, hướng đi đến Đường Dần.

Bọn họ dự định thừa dịp đưa ngựa cơ hội tiếp cận Đường Dần, tìm cơ hội đột nhiên động thủ, có thể hay không làm bị thương ngược lại đối phương là thứ yếu, mấu chốt là trước tiên đem vương tử điện hạ giải cứu ra.

Đường Dần tức thông minh lại sinh tính đa nghi, sao có thể nhìn không ra ý đồ của bọn hắn.

Không đợi đối phương dẫn ngựa tiếp cận, hắn vượt lên trước quát bảo ngưng lại nói: "Các người dừng lại!" Đón lấy, đối với thủ hạ bên người huynh đệ nói: "Các người đi đem ngựa dắt qua, thuận tiện kiểm tra một chút, nhìn có vấn đề hay không, đừng để đối phương động tay chân."

"Hiểu!"

Lúc này, hơn mười người gió bình cũng đều đã nhìn ra, Đường Dần chế ở cái này hoa y thanh niên khẳng định là trại địch bên trong vô cùng trọng yếu nhân vật, bằng không thì đối phương không biết đối với Đường Dần ngoan ngoãn phục tùng.

Lá gan của bọn hắn lớn dần, chậm rãi đến gần đối phương

Tốc độ Trương Báo nhanh nhất, dẫn đầu tiếp xúc địch nhân, hắn cả gan từ Ninh Quốc thị vệ trong tay tiếp nhận chiến mã dây cương, trông thấy mặc dù đối phương trừng mắt lạnh lẽo, nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không dám động mình mảy may, trong lòng hắn đại hỉ, được một tác lại muốn tiến một thước nói: "Tiểu tử, đem người đao cho ta!"

"Người —— "

Vương đình thiếp thân thị vệ đều là linh vũ cao thủ, ở Ninh Quốc địa vị cao, cũng bị người kính trọng, khi nào được người xưng qua tiểu tử, huống chi đối phương còn to tiếng không biết thẹn phải vũ khí trong tay của hắn, đây quả thực là ở trước mặt nhục nhã.

"Làm sao" thấy đối phương làm ra chuẩn bị rút đao động tác, Trương Báo cũng giật nảy mình, vô ý thức lùi lại một bước, khẩn trương nói: "Người muốn động thủ sao người không sợ hắn không có đầu" nói, hắn xoay tay lại chỉ chỉ dư còn.

Không đợi thị vệ nói chuyện, dư còn đã bị hù hét to: "Không thể động thủ, ai cũng không thể động thủ, các người nếu là đem ta hại chết, các người cũng hết thầy phải chết!"

Nghe lời này, thị vệ kia giống quả cầu da xì hơi, tại chỗ liền ỉu xù.

Hắn hung hăng dậm chân, tâm không cam tình không nguyện cầm trong tay bội đao đưa cho Trương Báo.

Ninh Quốc vương đình thị vệ chiến đao, lại hẹp vừa dài, cùng loại Z Đường triều thịnh hành Đường đao, chỉ cần thép tinh đánh chế, vật liệu đắt đỏ.

Đối phương lấy chính mình không có cách, ngoan ngoãn đem vũ khí giao ra, cái này khiến Trương Báo lá gan lớn hơn. Hắn tiếp nhận thị vệ bội đao, rút ra một nửa nhìn một chút, cười nói: "Không tệ, là thanh đao tốt, lão tử giúp người đảm bảo!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Thế Nữ Đế*

<http://truyen.v.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26:

Trương Báo thu ngựa lại thu đao, cái khác gió bình nhao nhao bắt chước, Ninh Quốc vương đình thị vệ vốn định tiếp cận Đường Dần, kết quả không tới người ta bên người không nói, còn bị đối phương đoạt đi đeo trên người chiến đao.

Chờ bọn thủ hạ đem chiến mã dắt về, Đường Dần nắm vuốt dư còn cở, một tay dẫn theo hần cười trên một thớt chiến mã.

Không cần hần lên tiếng, đám người Trương Báo cũng theo nhao nhao lên ngựa, sau đó ánh mắt đều nhìn về phía Đường Dần, chờ hần bước kế tiếp mệnh lệnh.

Lên ngựa, Đường Dần đem dư còn hoành đặt ở trên yên ngựa, tiếp lấy đối với Viên Khôi quát: "Để người thủ hạ của ngươi tránh ra, ta phải qua ải."

"điện hạ nhà ta. . ."

"Chờ qua ải, chắc chắn an toàn, tự nhiên ta sẽ thả hần trở về!" Đường Dần nói.

Viên Khôi giận dữ hét: "Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi!" Vạn nhất Đường Dần lọt qua cửa không thả dư còn hoặc là đem dư còn giết, hần tìm ai nói rõ lý lẽ đi

Đường Dần nhún nhún vai, nói: "Nếu như ngươi không tin, ta cũng không có cách, ta chỉ có thể và hần đồng quy vu tận." Nói, hần dùng trong tay dây cương quật hai lần dư còn phía sau lưng.

Hần dùng lực đạo cũng không lớn, nhưng dư còn không tự chủ phát ra kêu thảm như heo bị làm thịt, tứ chi vũ động, kêu gào nói: "Đừng giết ta! Đừng giết ta ——"

Kiểu sinh quán dưỡng dư còn, bình thường sinh hoạt trong vương cung, bị người bùng lấy che chở, cái nào gặp qua hiện tại như vậy trần thế, đã sớm bị hủ hồn phi phách tán, hoang mang lo sợ. Hần gầm rú nói: "Viên Khôi, theo hần nói làm, nhanh dựa theo hần nói làm!"

Viên Khôi đầu từng đợt đau đầu, dư còn khàn cả giọng tiếng la cũng nhao nhao đầu hần hỗn độn đặc, nghĩ không ra cái cách đối phó.

Cuối cùng, hần thảm than khải khí, hiện tại chỉ có thể là đi một bước nhìn một bước! Hần phát tay hô: "Thả bọn họ qua ải."

Quân lệnh như núi đổ.

Theo Viên Khôi ra lệnh một tiếng, xung quanh người đông nghìn nghịt binh sĩ Ninh Quốc nhóm giống như như thủy triều hướng hai bên nhường bộ, nhường ra một đầu hai mét trông thấy rộng thông đạo.

Đường Dần không chút do dự, đối với thủ hạ người vây đầu nói: "Đi!"

Có thừa còn lá vương bài này nơi tay, đám người Đường Dần thông suốt đi ra vòng vây, hướng xuất quan cửa lớn giục ngựa nhanh chạy.

Dư hãy còn trong tay của đối phương, Viên Khôi nào dám cứ như vậy thả chạy bọn họ, dẫn đầu thủ hạ một đám binh tướng, cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hiện tại, Đường Dần mười mấy người phía trước, Viên Khôi mấy ngàn Ninh binh Ninh tướng ở phía sau, giữa song phương chỉ duy trì mười mấy thước khoảng cách.

Xuất quan thế, thấy đối phương vẫn còn nghèo cùng không bỏ, Đường Dần kéo một phát chiến mã dây cương, ngừng lại, quay đầu cao giọng hô quát: "Các ngươi tất cả đứng lại, đừng lại đuổi!"

"Ngươi trước tiên đem điện hạ thả!" Viên Khôi đáp lời.

"Không có khả năng." Đường Dần cự tuyệt dứt khoát.

"Ta cũng không có khả năng cứ như vậy tùy ý các ngươi rời đi!" Viên Khôi ngưng giọng nói.

Hai mắt Đường Dần nhắm lại, đối đầu ánh mắt Viên Khôi, ở trong mắt đối phương, hần thấy được Viên Khôi kiên quyết, hần biết đây cũng là đối phương lần ranh.

Hần đang suy nghĩ nên như thế nào đem đối phương vứt bỏ thời điểm, vành tai bên trong mơ hồ nghe được phương nam truyền đến tiếng la giết, bởi vì khoảng cách quá xa, nghe không phải rất rõ ràng.

Hần nhủ mảy, chẳng lẽ còn có người ở xông vào Ninh Quốc cửa ải trầm tư một lát, hần mới đột nhiên nhớ tới Vũ Mị và Vũ Anh một đám.

Xem ra, dù cho mình hấp dẫn thả người chủ lực, Vũ Mị phía bên kia tiến triển cũng không phải rất thuận lợi.

Đường Dần vốn định hướng đông thẳng đến Đồng Môn, nhưng bây giờ hần cải biến chủ ý, hướng về phía đám người Trương Báo nói một tiếng, theo Ninh Quốc cửa ải, hướng nam đi vội.

Trương Báo thấy thế không hiểu, vội vàng đuổi kịp Đường Dần, hỏi: "Đường đại ca, chúng ta không phải muốn về Đồng Môn sao hiện tại đây là đi cái nào"

Đường Dần nói: "Đi tìm Vũ Mị, không bọn họ hiệp trợ, chỉ dựa vào chúng ta mười mấy người, chỉ sợ cũng rất khó về được Đồng Môn."

"Vũ tướng quân" Trương Báo nghi ngờ nói: "Vũ tướng quân bên kia cần phải đã sớm xuyên qua cửa ải!"

"Chưa hẳn!"

Đường Dần lục thức hơn người, nhĩ lực cực mạnh, có thể mơ hồ nghe được xa xa chém giết âm thanh, nhưng Trương Báo cái gì đều không nghe thấy.

Bọn họ mười sáu người, ba mươi con chiến mã, hướng cửa ải nam bộ bay đi.

Đám người Viên Khôi cũng là không rời, theo sát phía sau.

Ước chừng chạy hết tốc lực chừng mười phút đồng hồ, lại nhìn phía trước Ninh Quốc cửa ải bên trong, bụi đất tung bay, đao quang kiếm ảnh, tiếng la giết chấn thiên, đang tiến hành một trận kịch liệt ác chiến.

Xa xa nhìn lại, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy đỏ tươi huyết vụ phun ra đến giữa không trung.

Đường Dần nhìn xong, càng tăng tốc mã tốc, toàn lực vọt tới trước.

Thời gian không dài, hần tiếp cận đến chiến trường biên giới, nắm chặt cương ngựa, hét to một tiếng: "Tất cả dừng tay!"

Kêu một tiếng này uống, dường như đất bằng tiếng sấm, để nguyên bản hỗn loạn không chịu nổi, thảm liệt dị thường chiến trường trong nháy mắt an tĩnh lại.

Không đợi Đường Dần nhìn kỹ, trong đám người có người cả kinh kêu lên: "Đường Dần!"

Đường Dần tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ trông thấy một kim nón trụ kim khôi chiến tướng đang dùng một đôi ngáp nước mắt to nhìn hần, tên này chiến tướng toàn thân đều bị kim khôi bao lại, trên mặt cũng mang theo mặt nạ màu vàng óng, chỉ có lưu một đôi mắt ở bên ngoài, mặc dù thấy không rõ lắm bộ dáng của đối phương, nhưng thông qua đôi mắt này, Đường Dần vẫn là đánh giá ra người này là ai.

Dù sao, có thể có mặt người cũng không nhiều.

Vũ Mị!

Nàng nguyên bản mặc là Phong Quốc giáp đen mũ đen, mà lúc này trên người kim giáp thì chính nàng thả ra linh khôi.

Tu linh giả đem tự thân linh khí phóng thích tại bên ngoài cơ thể, cũng ngưng kết thành trạng thái cố định áo giáp, đây chính là hóa linh khôi. Còn linh khôi màu sắc, là căn cứ phóng thích người tự thân thuộc tính mà định ra. Người thuộc tính có năm loại, theo thứ tự là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, linh khôi màu sắc cũng đại khái là kim, phi công, lam, đỏ, đen năm loại.

Hóa linh khôi là tu linh giả cơ sở kỹ năng, so với binh linh hóa phải dễ dàng hơn nhiều, cho dù là tu linh sơ cấp người, cũng có thể phóng thích bộ phận hóa linh khôi hoặc bán linh biến thành áo giáp, nhưng muốn giống như Vũ Mị dạng này hoàn thành toàn thân hóa linh khôi đồng thời phải trong chiến đấu thời gian dài duy trì, thì cần phải tương đối cao linh khí tu vi.

Ánh mắt Đường Dần bên cạnh dõi, nhìn thấy trong tay Vũ Mị cầm một thanh biến hình chiến đao, chiến đao chừng dài bốn thước, thân đao rộng mà mỏng, một mặt là mũi nhọn, một mặt là ngược lại răng, cảnh tượng quái lạ này vũ khí vừa nhìn liền biết là binh linh hóa sau linh vũ khí.

Có thể đồng thời hoàn thành hóa linh khôi và binh linh hóa, tu vi linh khí của Vũ Mị chỉ ít đạt đến linh Hóa Cảnh giới.

Trong lòng Đường Dần hơi kinh ngạc, thật không nghĩ tới vị này trời sinh tính tình mị cốt lại phóng đảng không câu nệ Vũ đại tiểu thư lại là linh khí tu vi cao thâm Linh vũ giả.

Cùng Vũ Mị sóng vai mà chiến một vị màu đen linh khôi chiến tướng, cũng là không nhìn thấy gương mặt, nhưng lạnh như băng hai mắt để Đường Dần vừa nhìn liền biết là Vũ Anh.

Tốt một đôi lợi hại phi phạm tỷ muội, xem ra Vũ gia có thể trở thành Phong Quốc hào môn hiển quý, cũng không phải là chỉ là hư danh.

Đường Dần không lập tức nói chuyện, ánh mắt đảo qua Vũ gia tỷ muội hai người, dò xét cái khác gió bình gió tướng, muốn từ bên trong tìm ra hần lo lắng nhất Khâu Chân, kết quả nhìn một vòng cũng không thấy được thân ảnh Khâu Chân.

Đang hần suy nghĩ lung tung Khâu Chân có phải hay không ở trong loạn chiến phát sinh ngoài ý muốn, từ gió bình trong đám người gạt ra một viên cái đầu nhỏ, gian xảo con mắt nhìn thấy Đường Dần, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên, hô lớn: "Đường đại ca, người. . . Người không chết !"

Đường Dần tập trung nhìn vào, nói chuyện vị này không phải người bên ngoài, chính là Khâu Chân.

Thấy hần còn êm đẹp còn sống, trên người liền chút tổn thương đều không có, Đường Dần lạnh như băng biểu lộ rốt cục có biến hóa, khoe miệng một cách tự nhiên hướng lên gương lên.

Trong lòng hắn cười thầm, dường như mình có chút đánh giá quá thấp Khâu Chân tự vệ khả năng.

"Người là người phương nào "

Không đợi Đường Dần nói chuyện, một cười màu đen chiến mã Ninh tướng dùng trong tay cương kiếm điểm mũi hắn tức giận quát hỏi.

Đường Dần mặc trang phục Ninh quốc, tên kia Ninh tướng vốn cho là hắn là người một nhà, có thể thấy địch nhân đều nhận biết người tới, giờ hắn ý thức được không thích hợp.

Không dư thừa nói nhảm, Đường Dần trực tiếp đem yên ngựa bên trên dư còn nhấc lên, nghiêm nghị quát: "Đem người ngoại toàn bộ rút lui mở, lập tức thả bọn họ!"

"Đánh rầm!"

Cầm đầu Ninh tướng quan giai không cao, cũng không nhận ra dư còn, càng không biết hắn là Tam vương tử, nghe Đường Dần đồng dạng, cái mũi kém chút tức điên, nghiêng đầu quát: "Bắt hắn cho ta vây quanh!"

"Chờ một chút!"

Người nói chuyện không phải Đường Dần, mà sau đó đuổi tới Viên Khôi.

Tên kia Ninh tướng không biết dư còn, nhưng nhận biết Viên Khôi, vừa thấy được người lãnh đạo trực tiếp tới, vội vàng tung người xuống ngựa, khom người thi lễ nói: "Viên tướng quân, ngài. . . Ngài sao lại tới đây "

Viên Khôi không để ý tới hắn, đưa mắt dò xét chiến trường, ngọn ngang trên đất nằm có hơn trăm cỗ thi thể, trong đó đại đa số đều là thà người, hiển nhiên phe mình bên này đã bị thiệt lớn.

Trông thấy sắc mặt Viên Khôi càng ngày càng lạnh, tên kia Ninh tướng ngẫm rùng mình, vội vàng nói: "Viên tướng quân, địch nhân ở trong có linh vũ cao thủ, bên ta mặc dù tử thương thảm trọng, nhưng đã đem bọn họ vây khốn. . ."

Không đợi hắn nói hết lời, Viên Khôi ngắt lời nói: "Thả bọn họ đi!"

"Là. . ."

Ninh tướng bản năng đáp ứng một tiếng, nhưng sau đó thân thể chấn động, đầy mặt kinh ngạc, khó có thể tin cả lắm mà nói: "Thả. . . Thả bọn họ đi Viên tướng quân, bọn họ. . . Nhưng bọn họ là giớ người, là địch nhân!"

"Ta biết, không cần ngươi ở chỗ này nói nhiều!" Viên Khôi quát lớn một tiếng, sau đó nhìn về phía Đường Dần, tận lực thả nhu ngữ khí của mình, nói: "Đường. . . Tướng quân, ta có thể đem người các ngươi hết thả đi, nhưng chỉ có một cái điều kiện, lưu lại trong tay ngươi con tin."

Đường Dần cười nhạt một tiếng, nói: "Nếu như ta đem hắn trả lại cho các ngươi, các ngươi sẽ thả chúng ta đi sao "

"Đương nhiên!"

"Bắt quá ta không tin ngươi."

"Ngươi như thế nào mới có thể tin tưởng "

"Phải đợi ta an toàn trở lại Đồng Môn."

"Ngươi. . . Ngươi muốn đem điện hạ đưa đến Đồng Môn "

"Không sai!"

"Cái này. . . Si tâm vọng tưởng. "

"Ngươi không tin ta, ta cũng không tin ngươi, như một mực dạng này giằng co nữa, ta có thể cam đoan, người thứ nhất chết người nhất định là hắn!" Đường Dần cười lạnh nhéo nhéo dư còn da mịn thịt mềm hai gò má.

Hai người hắn đối thoại cực nhanh, đồng thời cũng gây nên Vũ Mị và Vũ Anh hai người chú ý.

Hai tỷ muội quan sát tỉ mỉ bị Đường Dần cưỡng ép dư còn, chỉ nhìn áo của hắn, hai người liền có thể xác định, hắn ở thân phận của Ninh Quốc khẳng định dĩ thường cao quý, nhất là bên hông buộc lấy thủy văn đai lưng, cái kia chỉ có Ninh Quốc trong vương cung người mới có thể mang theo, tăng thêm Viên Khôi lại xưng hô hắn là điện hạ, trong lòng hai người đột nhiên khẽ động, chẳng lẽ, hắn là Ninh Vương người bên cạnh

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27:

Ý vào Đường Dàn có con tin nơi tay, Vũ Mị uống mờ vây quanh ở bốn phía Ninh binh, giục ngựa đi vào Đường Dàn phụ cận, trong tay linh đao một chỉ dư còn cái mũi, ngưng âm thanh hỏi: "Người là người phương nào "

"Ta. . . Ta. . ." Dư còn nhát như chuột, một Đường Dàn đem hấn bị hù hồn bất phụ thể, lúc này lại tới cái toàn thân bao trùm linh khải địch tướng, thân thể càng run lợi hại, lắp bắp nói không ra lời.

Vũ Mị nào có tâm tình nghe hấn dài dòng, dùng linh đao mặt đao trùng điệp vỗ xuống ót của hấn, đồng thời quát to: "Nói!"

"Ta. . . Chính là dư. . . Dư còn!"

Đường Dàn không biết dư trên là người thế nào, nhưng nhưng Vũ Mị là mười phần hiểu rõ.

Dư còn tự báo danh hào, thân thể nàng chấn động, trừng lớn một đôi mị nhãn, đem dư còn tỉ mỉ lại dò xét một phen, sau đó không xác định hỏi: "Ninh Quốc Tam vương tử, dư còn "

Tam vương tử Đường Dàn giật nảy cả mình, nhìn không được cúi đầu nhìn xem sắc mặt tái nhợt thân thể run rẩy không ngừng dư còn, hấn biết mình bắt người thanh niên này thân phận không đơn giản, là cũng vụn vụn không nghĩ tới vậy mà lại là Ninh Quốc vương tử, cái này quá ngoài dự đoán của mọi người.

"Đúng vậy. . . Là bản điện hạ!" Dư còn chất phác gạt đầu, tiếp lấy con mắt đi lòng vòng, cả gan ra vẻ trấn định nói: "Nếu biết ta là ai, ta. . . Ta khuyên các người tốt nhất lập tức thả ta, nếu không. . ."

"Ha ha ——" không đợi hấn nói hết lời, Vũ Mị đã ngửa mặt cười to, trong lòng thâm thờ dài nói: Ta mệnh không phải lo rồi!

Nàng không nghĩ ra được Đường Dàn là dùng biện pháp gì và thủ đoạn đem dư còn bắt, nhưng có Ninh Quốc Tam vương tử trương này lớn hộ thân phù nơi tay, có thể đủ bảo hộ phe mình những người này bình an trở về Đồng Môn.

Lúc này, lòng của nàng triệt để để xuống, hướng về phía Đường Dàn gật gật đầu, cười khen: "Đường Tướng quân, quả nhiên như ta không nhìn lầm người, lần này nhưng người lập công lớn!" Nói xong, không đợi Đường Dàn nói tiếp, nàng lại nhìn phía Viên Khôi, đề cao giọng, quát hỏi: "Các hạ là Viên Khôi Viên tướng quân "

Viên Khôi ngậm giắt mình, đối phương có thể một ngụm kêu lên tên họ của mình, hiển nhiên cũng không phải thường thường hạng người. Hấn trầm giọng nói: "Không sai, chính là bản tướng quân, các hạ là ai "

"Vũ Mị!" Vũ Mị ôn nhu cười nói.

! Hoá ra nàng chính là Vũ Mị! Viên Khôi đối với Vũ Mị cũng không lạ lắm, đã sớm nghe nói qua Phong Quốc hiền quý một trong Vũ gia có Vũ Mị cái này số một, nàng cũng là Vũ gia trong đại tân sinh người nổi bật.

Viên Khôi âm thầm thở dài, bởi vì cái gọi là một bước sai, từng bước sai, nếu như không phải dư còn điện hạ trước bị đối phương bắt, trước mắt những địch nhân này ai cũng chạy không thoát, nếu có thể bắt sống Vũ Mị, đây là bao lớn công lao, nhưng bây giờ, hấn đã không cầu có công, sáng cầu không

qua, chỉ cần có thể đem dư còn bình an cứu trở về liền cảm ơn trời đất.

Hắn thở sâu, nghiêm mặt nói: "Vũ tướng quân, ngươi chỉ cần để người người buông ra điện hạ, ta có thể dùng ta danh dự đảm bảo, sẽ không đa thương các ngươi mây may, lập tức thả các ngươi rời đi nơi này."

Vũ Mị cười khanh khách, chậm rãi lắc đầu.

Sắc mặt Viên Khôi trầm xuống, lạnh giọng hỏi: "Vũ tướng quân là không tin Viên Khôi làm người "

Vũ Mị nhún nhún vai, giọng nói bình thản nói: "Hiện tại, ta sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào. Viên tướng quân, ta có thể đem lời làm rõ, ta chỉ cần mang theo những bộ hạ của ta thuận lợi trở về Đồng Môn, đến lúc đó, quý quốc vương từ điện hạ nhất định sẽ lòng tóc không hao tổn trả lại cho ngươi!"

Viên Khôi mặt mo bình tĩnh, âm thanh hung dữ hỏi: "Không còn chỗ thương lượng "

Vũ Mị không trả lời, chỉ quay đầu nhìn về phía Đường Dần.

Đường Dần nhiều thông minh, không cần Vũ Mị nói chuyện, chỉ nhìn ánh mắt liên hiểu ý của nàng. Hắn nắm dư còn cái cổ tay hơi nắm chặt, cũng không dùng bao nhiêu lực đạo, nhưng cái sau đã đau kêu gào liên tục, tay chân loạn vung.

Không sợ trời không sợ đất Viên Khôi liền sợ dư còn có chuyện bất trắc, thấy thế, hắn thân thể đầu tiên bản năng hướng về phía trước nghiêng nghiêng, đón lấy, gấp kéo dây cương, rút lui mấy bước, giọng lên, vội la lên: "Tốt, tốt, tốt, chỉ cần không làm thương hại điện hạ, điều kiện của các ngươi ta đều tiếp nhận!"

"Thông minh!" Vũ Mị ha ha cười duyên nói: "Đã như vậy, chúng ta liền không nhiều dừng lại, Viên tướng quân, ta ngươi sau này còn gặp lại!" Nói dứt lời, nàng hướng thủ hạ đám người vẫy đầu nói: "Chúng ta đi!"

Tơ mắt nhìn Vũ Mị, Vũ Anh hai tỷ muội mang theo đám người Đường Dần xuyên qua cửa ải, hướng phía Đồng Môn đi vội mà đi, mấy Ninh tướng chạy đến Viên Khôi phụ cận, khẩn trương hỏi: "Viên tướng quân, chẳng lẽ, cứ như vậy đem bọn hắn bỏ qua "

"Bằng không thì còn có thể làm sao" Viên Khôi đảo mắt đám người, cắn răng nói: "Điện hạ trong tay bọn hắn, nếu có chút cái thất lạc, ta ngươi ai có thể gánh được trách nhiệm "

Chúng Ninh tướng ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ai cũng nói không ra lời.

Viên Khôi cau mày, cúi đầu trầm tư một lát, lập tức đối với một thân tín tướng lĩnh nói: "Tam vương tử rơi vào địch quân trong tay, can hệ trọng đại, không thể giấu giếm nữa, ngươi lập tức cười khoái mã đi thông báo hai vương tử, để điện hạ chuẩn bị sớm."

"Hiểu!" Tên kia tướng lĩnh đáp ứng một tiếng, chưa dám trì hoãn, lập tức quay lại đầu ngựa, giọng roi hướng phía Đồng Môn chạy vội.

Chờ sau khi hắn, Viên Khôi cũng không nhân rồi, dẫn đầu mấy ngàn thủ hạ binh tướng, theo thật sát Vũ Mị một đám đằng sau.

Lại nói đám người Đường Dần, thuận lợi ra Ninh Quốc cửa ải, đều thở dài một hơi.

Vũ Mị tán đi trên người linh khải, lộ ra lúc đầu bộ dáng, nàng mị nhãn cong cong, cười nhìn lấy Đường Dần, nói: "Đường Tướng quân, lần này có thể thuận lợi thoát khỏi, là nhờ có ngươi!"

Đường Dần đối với Vũ Mị diễm quang tứ xạ, quyến rũ động lòng người bộ dáng không có cảm giác gì, nhưng ghé vào trên lưng ngựa dư còn lại nhìn mà tròn tròn mắt, ánh mắt thẳng vào rơi vào trên mặt Vũ Mị, miệng bất tri bất giác chậm rãi mở lớn, chỉ kém không nhò ra nước bọt, trong lúc nhất thời cũng quên mình bị bắt được hung hiểm tình cảnh.

"Đây đều là Vũ tướng quân lãnh đạo có phương pháp, suy nghĩ sâu xa lo xa, mưu lược hơn người kết quả, chẳng qua, hi vọng lần tiếp theo Vũ tướng quân dừng lại đem gian cục như vậy nhiệm vụ an bài đến trên đầu của ta." Nửa câu đầu châm chọc, nửa câu sau Đường Dần nói thì lời nói thật, không người sẽ ngốc đến cam tâm tình nguyện đi làm pháo hôi, đương nhiên hắn cũng không ngoại lệ.

Trong lúc nói chuyện, hắn cúi xuống trên người Ninh binh khải giáp, đem nội y kéo xuống một đầu, tùy ý ở bên hông quần quần.

Cho đến lúc này, Vũ Mị mới nhìn đến Đường Dần hai bên sườn không ngừng chảy máu, thậm chí đem hạ thân quần đều nhuộm đỏ một mảnh lớn.

Không chờ nàng đặt câu hỏi, Khâu Chân đã giục ngựa chạy mau tới, rướn cổ lên, khẩn trương nói: "Đường đại ca, ngươi thụ thương!"

Lúc đầu, hắn không chiến mã, nhưng Đường Dần cùng Vũ Mị tụ hợp lúc mang nhiều đến hơn mười thớt, hắn may mắn được chia một thớt.

"Không có gì, vết thương nhỏ mà thôi." Khóe miệng Đường Dần giương lên, không hề lo lắng đáp.

Sát thủ xuất thân hắn, thụ thương là chuyện thường xảy ra, so với cái này nặng hơn nữa lại nhiều tổn thương hắn cũng không phải không trải qua, huống chi hiện tại, hắn là ám chi tu linh giả, trong cơ thể ám chi linh khí có thể tăng tốc vết thương khép lại, chỉ cái này hai nơi vết thương đều rất sâu, dùng linh khí khép lại sẽ tạo thành cực lớn tiêu hao, lúc này tình cảnh còn chưa an toàn, hắn không dám quá nhiều hao phí linh khí.

Vũ Mị nhìn chăm chăm Đường Dần một chút, xoay tay lại như nghỉ ngơi, móc ra một chiếc bình nhỏ, phát tay hướng Đường Dần hát lên, nói: "Cầm đi."

Đường Dần phản ứng cực nhanh, vô ý thức đưa tay tiếp được, cúi đầu nhìn một chút, nghi vấn hỏi: "Đây là cái gì "

"Thuốc giảm đau."

"A, cảm ơn!" Đường Dần nhỏ nắp bình, làm bộ hướng phải trong miệng ngược lại, Vũ Mị thò người ra, vượt lên trước một bước đem hất cổ tay giữ chặt.

Đường Dần không hiểu nhìn nàng.

Vũ Mị thổi phè một tiếng vui vẻ, ánh mắt dõi xuống, nhìn về phía Đường Dần hai bên sườn vết thương, mỉm cười nói: "Thuốc này không phải ăn, là bôi ở trên vết thương."

Đường Dần nháy mắt mấy cái, mặt mo bỗng nhiên là đỏ lên, hất ra tay Vũ Mị, bắt mạch nhỏ giọng nói lầm bầm: "Nói sớm đi!"

Hắn đem thuốc đổ vào trên bàn tay, hướng uy hiếp chỗ vết thương lau lau, sau đó dùng vải đem vết thương một lần nữa bao khóa tốt.

Vũ Mị cùng hắn sóng vai mà đi, đối với hắn vết thương cũng nhìn rất rõ ràng, hai nơi vết thương đều là bị thương, mẫu một loại vũ khí chỗ đâm tạo thành, vết thương không lớn, nhưng lại cực sâu, nếu người bình thường bị thương nặng như vậy, đừng nói cười ngửa, chỉ sợ sớm đã không đứng dậy nổi, nhưng Đường Dần dường như không có cảm giác chút nào, dù cho bôi thuốc thời điểm, lông mày cũng không nhíu một cái, thậm chí liên thanh cũng không lên tiếng.

Nếu như không phải hắn cảm giác không thấy đau đớn, đó chính là hắn ý chí lực quá kiên cường! Vũ Mị tự giác duyệt vô số người, nhìn rõ lòng người, nhưng đối với Đường Dần, nàng lại nhìn không thấu, không biết hắn đến tột cùng là người như thế nào, nhưng càng như vậy, đối với hắn liền càng hiếu kỳ.

"Người là thế nào bắt được dư còn" Vũ Mị một bên khác bỗng nhiên Vũ Anh mở miệng hỏi.

Đây là nàng lần thứ nhất nói chuyện với Đường Dần.

Đường Dần sững sốt một hồi mới phản ứng được nàng là đang hỏi mình lời nói, hắn nghĩ nghĩ, nói: "Khả năng, là vận khí của ta tương đối tốt!"

"Vận khí" trong vận quân, bất địch chủ tướng, đương nhiên cần vận khí, chẳng qua Vũ Anh cảm thấy Đường Dần không đơn thuần là dựa vào vận khí.

"Hắn. . . Hắn biết vu thuật!" Dư còn rút cuộc tìm được xen vào cơ hội, lớn tiếng nói.

Vũ Mị và Vũ Anh hai tỷ muội cùng là xinh đẹp tuyệt luân, nhưng khí chất lại hoàn toàn tương phản, nóng lên lạnh lẽo, đều có mê người chỗ, sắc đẹp trước mắt, dư còn là gan cũng lớn.

"Vu thuật" Vũ Mị và Vũ Anh đều hướng Đường Dần nhìn lại.

Dư còn nuốt nước bọt, nói: "Lúc ấy rõ ràng hắn ở trước mặt của ta, nhưng không biết dùng cái gì vu thuật, lập tức chạy tới sau lưng của ta, bằng không, hắn không có khả năng đem ta. . ."

"Ba!"

Theo một tiếng vang giòn, dư còn bị ngạnh sinh sinh đánh gãy.

Đường Dần ở đỉnh đầu của hắn hung ác đánh một bàn tay, nói mà không có biểu cảm gì nói: "Không cần người đến lăm miệng, nơi này cũng không cần giải thích của người."

Dư còn chọn mắt ngó ngó Đường Dần, vừa vận đối đầu hắn đôi kia băng lãnh không có bất kỳ cái gì tình cảm con mắt, nhin không được giạt này mình rùng mình một cái, miệng lập tức bế đến sít sao, không dám tiếp tục nói nhiều một câu.

Vũ Mị và Vũ Anh lòng hiếu kỳ bị nhắc lên, đang muốn hướng Đường Dần đặt câu hỏi, cái sau vượt lên trước hỏi: "Chúng ta muốn đem hắn làm sao bây giờ là giết vẫn là thả "

Vũ Mị cười, cười phong tình vạn chủng, cũng đẹp mê người tâm hồn, chẳng qua lời nói ra lại suýt nữa đem dư còn dọa ngất qua.

"Đương nhiên không thể thả! Chờ chúng ta thuận lợi trở lại Đồng Môn, liền dẫn theo đầu của hắn về Diêm Thành đi gặp quân thượng! Trận chiến này ta gió lớn mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng kiếm được một Ninh Quốc Tam vương tử, cũng coi là mất bên trong có, có chỗ bồi thường."

Vì cái gì huyện được sự lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28:

"Người. . . Các người muốn giết ta" sắc mặt Dư Thượng trắng bệch, hoảng sợ nhìn Vũ Mị.

Vũ Mị cười vũ mị, đưa tay thò người ra, sờ lên hai má của hắn, thanh âm mềm mại nói: "Vương tử điện hạ xin yên tâm, coi như giết người, cũng để người chết rất sung sướng."

"——" Dư Thượng giống bị rắn cắn một ngụm, bắt đầu liên thanh hét lên, tay chân loạn vũ, kịch liệt giãy dụa, trong lúc vô tình cánh tay của hắn khuỷu tay đang đụng vào Đường Dàn dưới xương sườn miệng vết thương, cái sau cau mày một cái, một câu cũng không nói, chỉ vung tay cho hắn một cái trùng điệp cái tát.

Theo tiếng vang lạnh lạnh, Dư Thượng lập tức an tĩnh lại, đầu bị đánh ông ông tác hưởng, trước mắt ứa ra kim tinh, ánh mắt hắn tan rã, đầu cũng vô lực cúi xuống dưới.

Đồng Môn vị trí địa lý được xưng tụng là được trời ưu ái. Nơi này là hai núi kẹp một câu, mà Đồng Môn đang đứng ở trong khe, đem giao lộ chắn chặt chẽ hợp phòng, muốn thông qua, nhất định phải đến trải qua Đồng Môn.

Lúc này, Đồng Môn bên ngoài đã trú đầy quân đội Ninh Quốc.

Xa xa nhìn lại, chỉ trông thấy liên doanh liên tiếp liên doanh, doanh trường liên tiếp doanh trường, cao cao dựng nên lên cờ xí chi chít khắp nơi, dày đặc dường như rừng rậm, hiện lên nửa đi vòng khổng lồ doanh trại xa lánh ở Đồng Môn, liên miên ra dài mấy chục dặm, một chút nhìn không thấy bờ.

Khi bọn hắn đi đến một chỗ cao điểm, nhìn ra xa Đồng Môn, nhìn thấy chính là lần này tình cảnh.

Sau khi xem, Vũ Mị và Vũ Anh tròn tròn mắt, gió bình gió đem nhóm tròn tròn mắt, Đường Dàn cũng đồng dạng mắt tròn tròn.

Kỳ thật Vũ Mị sớm đã nhận được tin tức, đại quân Ninh Quốc đã bình Lâm Đồng cửa dưới thành, chỉ nàng tuyệt đối không ngờ rằng vậy mà Ninh Quốc tụ tập được nhiều người như vậy, nhìn này tư thế, đơn giản đến quyết nhất tử chiến, rất có không đánh xuống Đồng Môn không bỏ qua ý tứ.

Đường Dàn phía sau Khâu Chân qua loa dò xét một vòng, không tự chủ được phát ra hấp khí thanh, hắn ngo ngắc lẩm bẩm nói: "Cái này. . . Cái này ít nhất phải có bốn cái tập đoàn quân, hơn bốn trăm ngàn người"

Sau đó đuổi theo Vũ Dịch cười khổ một tiếng, nói: "Dù cho không có, thế nhưng không sai biệt lắm!"

"Nhiều như vậy địch nhân, chúng ta làm sao có thể thông qua" Khâu Chân nói dứt lời, ánh mắt một cách tự nhiên rơi vào ghé vào Đường Dàn trên chiến mã trên người Dư Thượng.

Lúc đầu cho là có Dư Thượng nơi tay, có thể đủ bảo hộ bọn họ thuận lợi trở lại Đồng Môn, nhưng bây giờ nhìn thấy Ninh Quốc khổng lồ như thế quân đội, trong lòng Khâu Chân cũng ít nhiều có chút không chắc.

"Có thể hay không thuận lợi xuyên qua quân địch, liền nhìn vị này vương tử điện hạ phân lượng." Ánh mắt Đường Dàn tĩnh mịch nói.

Vũ Mị biểu lộ phức tạp, trầm tư không nói. Nàng và ý nghĩ của Khâu Chân, mặc dù trong tay có Dư Thượng làm con tin, nhưng đối mặt mấy chục vạn quân địch, phải nói không lo lắng đây tuyệt đối là gạt người.

Gập nằng đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, Đường Dần nhũn chặt lông mày, thấp giọng nhắc nhở: "Vũ tướng quân, chúng ta có phải hay không cần phải đi."

"Đi" trong chốc lát Vũ Mị không kịp phản ứng, mờ mịt nhìn hẩn, hỏi: "Hướng đi đâu "

Đường Dần trợn mắt một cái, nói: "Đương nhiên hướng Đồng Môn đi."

Vũ Mị ngẫm rùng mình, khoát khoát tay, nói: "Không cần phải gấp gáp, ta suy nghĩ lại một chút."

Nữ nhân chính là nữ nhân, mặc kệ xuất thân như thế nào, gặp chuyện luôn luôn không quả quyết. Đường Dần bất mãn bĩu môi, trầm giọng nói: "Lưu tại nơi này, sẽ chỉ đối với chúng ta càng bất lợi." Nói, hẩn quay đầu chỉ chỉ hậu phương, lại nói: "Hậu phương Viên Khôi một đám truy binh lập tức tới ngay, không có gì bất ngờ xảy ra, địch nhân phía trước cũng hẩn là phát hiện chúng ta, nếu dừng lại ở đây co vòi, sẽ chỉ làm địch nhân nhìn ra lòng của chúng ta hư, cho người ta thời cơ lợi dụng, cùng bị động chờ địch nhân tìm tới cửa, không bằng chủ động đi tìm tới địch nhân, dạng này, chí ít chúng ta về tâm lý không thiệt thòi, Vũ tướng quân, người cứ nói đi "

Lời nói này, để Vũ Mị giật mình không thôi, cũng làm cho đám người hẩn không thể không đối với Đường Dần nhìn với con mắt khác, nhất là Khâu Chân, ở bên liên tục gật đầu, thậm chí khen Đường Dần không chỉ có dũng khí đủ lớn, đầu não cũng không đơn giản.

Trầm ngâm một lát, Vũ Anh đáp: "Đường Tướng quân lời nói cũng là. Nếu như đối phương không quan tâm Dư Thượng sinh tử, khẳng định phải đẩy chúng ta vào chỗ chết, chúng ta dù cho lưu tại nơi này cũng là đường chết một đầu, không bằng chủ động nghênh đón, có lẽ còn có thể nắm giữ chủ động, thắng được một chút hi vọng sống."

Nghe Vũ Anh cũng nói như vậy, Vũ Mị không đang do dự, nằng thở sâu, chậm rãi tay giơ lên, trên không trung dừng lại một lát, đột nhiên vung về phía trước một cái, quát: "Treo lên ta giở lớn cờ xí, tiến lên!"

Nàng ra lệnh một tiếng, thủ hạ mấy trăm binh tướng nhao nhao đem sớm đã thu hồi Phong Quốc cờ xí cùng băng rùa triển khai, treo lên, trong lúc nhất thời, đội ngũ phía trên thành hải dương màu đen.

Khi bọn hẩn khoảng cách Ninh Quốc quân doanh còn chừng hai trăm thước khoảng cách, nơi trú quân viên môn mở rộng, ngay sau đó, từ bên trong xông ra một đại đội kỵ binh, nói ít cũng có hơn năm ngàn chúng, kỵ sĩ trên ngựa thuần một sắc ngân nón trụ ngân giáp, đỉnh đầu phỉ công anh, cầm trong tay ngân thương, ngay cả phía dưới chiến mã cũng bị khoác bên trên ngân liên khải, lạng lẽ nhìn lại, cả chi đội ngũ ngân quang long lánh, sáng chói mắt.

Tốt chói mắt một đội kỵ binh! Đường Dần ghì chặt vượt dưới chiến mã dây cương, hơi híp mắt mờ mắt, lảng lảng đánh giá đối phương kỵ đội.

Hai trăm mét khoảng cách, đối với kỵ binh mà nói chỉ chuyện trong nháy mắt.

Thời gian không dài, năm ngàn Ninh Quốc kỵ binh đã đến đám người Đường Dần phụ cận.

Không có bất kỳ cái gì truyền lệnh âm thanh, Ninh Quốc kỵ binh nhao nhao đứng vững, liệt ra chỉnh tề phương trận, đón lấy, phía trước kỵ binh ẩn ý phân hướng về hai bên phải trái tản ra, ở giữa nhường ra một đầu rộng ba mét thông đạo, sau đó từ bên trong đi ra một nhóm kỵ sĩ.

Cầm đầu một vị là tên người mặc cẩm bào thanh niên, chưa tới ba mươi niên kỷ, dáng dấp mày rậm mắt to, tướng mạo đường đường, bảo hộ ở hẩn khoảng kỵ sĩ, đều là lưng hùm vai gấu đại hẩn vạm vỡ, một từng cái tinh khí thần tràn trề, con mắt lân sáng, không cần sử dụng nhìn rõ cũng có thể nhìn ra những kỵ sĩ này đều là tu vi thâm hậu linh vũ cao thủ.

Thanh niên cũng không trực tiếp đi ra phương trận, thân ở trận doanh bên trong, dừng lại chiến mã, mắt sáng như đuốc, dò xét phía trước đám người Đường Dần, nhìn một lát, ánh mắt hẩn ngưng tụ, Chân Thanh nói: "Các người ai là người chủ sự "

Tiếng nói hẩn không cao, nhưng lại lực lượng mười phần, trong giọng nói một cách tự nhiên toát ra một cỗ uy nghiêm.

Vũ Mị và Vũ Anh lẫn nhau nhìn xem, không hẹn mà cùng hướng về phía trước giục ngựa, đi ra mấy bước dừng lại, Vũ Mị nói: "Các hạ là người nào "

"Dư Gia!" Thanh niên nhìn thấy Vũ Mị, trong mắt tinh quang bỗng nhiên thịnh, dường như hai thanh đao, đâm thẳng ở trên mặt Vũ Mị.

! Hoá ra vị này chính là Ninh Quốc hai vương tử, Dư Gia!

Vũ Mị âm thầm kinh ngạc, không tự chủ được nhìn xem nằm ở Đường Dần trên lưng ngựa Dư Thượng, hai người này là thân huynh đệ, tướng mạo, dáng người cùng trên người quần áo đều giống nhau y hệt, nhưng khí chất trên người lại có cách biệt một trời.

Dư Thượng nhát gan lại háo sắc, vừa nhìn liền biết là loại kia sống an nhàn sung sướng ăn chơi thiếu gia, mà Dư Gia thì hoàn toàn khác biệt, ánh mắt thanh tịnh lại sắc bén, trên trán khí khái hào hùng bùng bùng phần chấn, giờ tay nhắc chân có loại làm cho người thần phục khí chất, đó là đương nhiên không phải cùng bẩm sinh tới, mà là tại thời gian dài lên tiếng ra lệnh bên trong từ từ tôi luyện đi ra.

Người này và Dư Thượng khác biệt, không thể coi thường, Vũ Mị sinh lòng cảnh giác, trên mặt lộ ra làm cho người tiêu hồn mị tiếu, cát nhu tiếng nói nũng nịu nói: "Hóa ra hai vương tử điện hạ, kính đã lâu kính đã lâu. Chúng ta chỉ đi ngang qua nơi đây, sao làm phiền hai vương tử điện hạ tự mình ra nghênh tiếp, thực sự là. . ."

Hiện tại, Dư Gia cũng không có tâm tình và Vũ Mị làm trò bí hiểm, hắn toàn bộ tâm tư đều đặt ở em trai an nguy. Hắn lạnh giọng đánh gãy Vũ Mị, nói: "Các hạ không cần lại đóng kịch, ta chỉ muốn biết, đệ đệ của ta ở nơi nào."

Hắn và Dư Thượng là một chính là đồng bào, cùng cha cùng mẫu, Ninh Vương dòng dõi rất nhiều, hắn cùng Dư Thượng tình cảm là thâm hậu nhất, mặc dù Dư Thượng cũng không không chịu thua kém, cũng thường xuyên để hắn thấy ngứa mắt.

Nguyên bản nằm ở trên lưng ngựa mơ mơ màng màng bỗng nhiên Dư Thượng nghe được Kỳ huynh tiếng nói chuyện, lập tức chấn tác tinh thần, không biết từ chỗ nào tới khí lực, hắn ra sức nâng lên đầu, nhìn thấy Ninh Quốc kỵ binh trong phương trận Dư Gia, hắn vành mắt đỏ lên, to như hạt đậu nước mắt lăn xuống mà ra, run giọng hét to: "Nhị ca, cứu ta!"

Dư Gia thân thể chấn động, vội vàng tìm theo tiếng nhìn lại, vừa vặn đối đầu nhưng Dư Thượng yêu hề hề cầu cứu ánh mắt.

Cơ hồ là ra ngoài bản năng, hai chân hắn kẹp chặt bụng ngựa, phải giục ngựa vọt tới trước, nhưng rất nhanh hắn lại bình tĩnh xuống tới, gấp kéo dây cương, dừng chiến mã.

Ánh mắt của hắn rơi trên người Dư Thượng một hồi lâu mới chậm rãi bên trên dõng, nhìn về phía an tọa tại trên yên ngựa Đường Dần, giọng nói âm trầm quát: "Thả hắn!"

Ánh mắt của hắn băng lãnh, gần như có thể chết còng một đầu voi, nhưng Đường Dần không hề bị lay động, ngồi ở trên yên ngựa, âm thanh cũng không có lên tiếng, thậm chí không xem thêm Dư Gia một chút, dường như đối phương không phải ở nói chuyện cùng hắn.

Thấy thế, Dư Gia giận dữ, thân là Ninh Quốc hai vương tử, cũng là Ninh Vương nể trọng nhất nhi tử, bình thường bị người kính lấy cung cấp bụng lấy, khi nào nhận qua như thế coi thường, hắn cắn chặt hàm răng, sắc mặt đỏ lên.

Nhìn hắn bộ dáng này, trong lòng Vũ Mị cười thầm, dường như Đường Dần là trời sinh nghịch xương, chưa từng đem người khác để vào mắt, bao quát mình ở bên trong, lúc này Dư Gia cũng đừng phải cần này cái đỉnh lên.

Nàng khanh khách một tiếng, nói: "Dư Gia điện hạ làm gì tức giận đâu ! Muốn chúng ta thả ngươi đệ đệ, đương nhiên cũng được, chẳng qua điều kiện tiên quyết là, ngươi đến cho đi để chúng ta qua , chờ chúng ta bình an tiến vào Đồng Môn, tự nhiên sẽ đem Dư Thượng điện hạ trả lại cho ngươi."

"Nhị ca, đừng nghe nàng! Cái này. . . Nữ nhân này mới vừa rồi còn nói chờ bọn hắn trở lại Đồng Môn liền giết ta, muốn dẫn đầu của ta đi gặp Phong vương. . ." Nhìn thấy Dư Gia, Dư Thượng lá gan cũng lớn, đây là bản năng phản ứng, cho tới nay, hắn gây họa đều là Dư Gia giúp hắn đầu đuôi, chùi dít, có Dư Gia, hắn chẳng khác nào tìm được chủ tâm cốt, cái gì còn không sợ.

"Ngậm miệng!"

Đường Dần tức giận quát lớn một tiếng, đồng thời trở tay lại cho hắn một cái tát.

Dư Thượng bị đánh kêu gào kêu thảm, nước mắt nước mũi đồng loạt chảy ra.

Con mắt Dư Gia đột nhiên tròn tròn, nhìn Đường Dần hai mắt gần như phải phun ra lửa.

Liên tục làm mấy cái hít sâu, hắn tâm tình kích động mới hơi thông thả một chút, mặc dù ở trong lòng hận không thể đem Đường Dần toái thi vạn đoạn, nhưng dù sao huynh đệ ở tay của người ta, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn nhìn về phía Dư Thượng, tức giận quát: "Ngươi cho ta nói ít vài câu!" Nói xong, hắn lại nhìn về phía Vũ Mị, nói: "Chỉ có các ngươi trước thả người, ta mới có thể cho đi, đây là ta có thể tiếp nhận duy nhất điều kiện!"

Vì cái gì luyện được sự lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biên Thân Khuyết Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuy-nh-the-nu-de/>

Chương 29:

"Người trước cho đi, chúng ta lại thả người, đây cũng là ta ranh giới cuối cùng." Vũ Mị cười ha hả nói, nhưng ánh mắt lại hết sức kiên định, không cho người cự tuyệt.

Dur Thượng là bọn họ bảo mệnh duy nhất vương bài, vô luận như thế nào, nàng đều không có khả năng trước tiên đem người thả đi.

"Xem ra, chúng ta là không cách nào đạt thành nhận thức chung." Khóe miệng Dur Gia rơi xuống.

Vũ Mị thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Nếu như hai vương tử điện hạ không tin lời của ta, ta có thể bằng vào ta Vũ gia danh dự làm đảm bảo, người cho đi, ta thả người, sẽ không thất lời."

"Hừ! Ta cũng đồng dạng có thể dùng ta Ninh Quốc hai vương tử danh dự làm ra cam đoan, người thả người, ta lập tức thả các người qua, chẳng lẽ, Vũ tướng quân không tin được ta sao "

Đây là rúc vào sừng trâu, hai người không ai nhường nhịn, đều ở hướng rúc vào sừng trâu bên trong chui.

Vũ Mị nhìn chăm chú Dur Gia, bất đắc dĩ nói: "Tóm lại, ta là không thể nào trước thả người."

Dur Gia cười lạnh thành tiếng, nói: "Chúng ta cũng chỉ có thể ngay ở chỗ này giằng co nữa."

Trong lòng Vũ Mị nhanh như hỏa thiêu, nhưng lại không biết nên làm thế nào cho phải, đối phương kiên trì không cho đi, nàng cũng không có cách nào.

Phía sau Đường Dấn nắm chặt lại nắm đấm, giục ngựa tiến lên đi vài bước, đi vào bên cạnh Vũ Mị, thấp giọng hỏi: "Vũ tướng quân, người ở và hấn dài dòng cái gì "

Hiện tại bọn hấn thân ở trại địch, tình thế nguy hiểm, nhiều tri hoãn một giây liền nhiều một phần biến cố, mà Vũ Mị lại hết lần này tới lần khác cùng đối phương giằng co không xong, Đường Dấn sao có thể không vội.

Đối đầu Dur Gia khó chơi như vậy nhân vật, Vũ Mị cũng chỉ là mặt ngoài trầm ổn, trong lòng đã bắt đầu loạn. Nàng thấp giọng hỏi lại: " . . . Chúng ta nên làm cái gì "

Đường Dấn nghi ngờ nhìn nàng một cái, có con tin nơi tay, chẳng lẽ còn không biết nên làm sao bây giờ

Hắn thờ sâu, nói: "Để cho ta tới và hấn đàm!" Nói xong, hắn đưa mắt nhìn về phía Dur Gia, quát lớn: "Dur Gia, hiện tại, ta không phải ở và người bàn điều kiện, ta chỉ cần người cho đi, đương nhiên, đồng ý ý tại không, đều ở quyết định của người, nhưng ta không thể không nhắc nhở người, đệ đệ người sinh cùng tử, cũng người quyết định."

Dur Gia cười nhạt, hỏi ngược lại: "Nếu như ta không cho đi người lại có thể thế nào "

"Người là ở bắt người đệ đệ tính mạng nói đùa."

"Ta nói thật cho người biết, nếu như người dám can đảm tổn thương hấn một cọng tóc gáy, ta lập tức để người chết không. . ."

Hắn còn chưa có nói xong, Đường Dấn đã ngửa mặt cười to đánh gãy hắn, tiếp lấy không hề có điềm báo trước, hấn giơ tay lên tay, hung hăng nắm chặt Dur Thượng tai trái, cổ tay đột nhiên dùng sức hướng phía dưới kéo một cái, chỉ nghe tê một tiếng, Dur Thượng tai trái lại bị hấn ngạnh sinh sinh xé xuống, cùng một thời gian, Dur Thượng phát ra kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Biểu lộ trên mặt Đường Dấn đã hình thành thì không thay đổi, nắm vuốt trong tay đầm máu đoạn tai, điềm nhiên như không có việc gì nhìn một chút, sau đó tiện tay vung lên, đem nó quăng về phía Dur Gia, nói mà không có biểu cảm gì nói: "Đây chỉ là bắt đầu, ta lại động thủ, coi như không chỉ là lỗ tai, có thể là mũi hấn, cũng có thể là ánh mắt của hấn."

" "

Đường Dấn bất thành linh cử động, đừng nói đem đối phương kinh hãi trọn mắt hốc mồm, ngay cả Vũ Mị và đám người Vũ Anh cũng dọa khê run rẩy, nghĩ không ra trời sinh mặt cười, bề ngoài hào hoa phong nhã Đường Dấn ra tay vậy mà lại ác độc như vậy vô tình.

Trước kia hấn là sát thủ, lẫn vào là xã hội đen, rất rõ ràng nhân tính là cái gì, vô cùng rõ ràng như thế nào lợi dụng con tin đánh tâm lý đối phương phòng tuyến.

Quả nhiên. Nhìn thấy đệ đệ lỗ tai bị hấn sinh sinh kéo xuống, Dur Gia tâm sắp vỡ ra, người cũng muốn điên rồi, tròng trắng mắt treo đầy tơ máu, khoe mắt đều cơ hồ trợn nức, ngũ quan chuyển vị, biểu lộ dữ tợn, hấn ngao hú lên quái dị, xoay tay lại đem bội kiếm bên hông rút ra, thấy thể, xung quanh Ninh binh Ninh tướng nhóm cũng nhao nhao đem trong tay ngân thương nâng lên, mũi thương chỉ hướng phía trước, làm ra chuẩn bị công kích tư thế.

Nếu như nói vừa rồi song phương là giằng co không xong, như vậy hiện tại liền thành hết sức căng thẳng.

Vũ Mị âm thầm nhếch miệng, hướng về phía Đường Dần gằm nhẹ nói: "Người đang làm gì "

Đường Dần không để ý tới nàng, hai mắt nhìn thẳng Dur Gia, dính đầy máu tươi ngón tay hơi mọc lên, nhắm ngay hai mắt Dur Thượng, lạnh lùng nói: "Dur Gia, người có phải hay không còn muốn nhìn xem tròng mắt của hấn rơi ra tới là bộ dáng gì "

Lỗ tai bị xé toang, Dur Thượng đã đau nhanh ngắt đi, hiện tại nghe xong lại muốn đào ánh mắt của mình, hấn càng bị hù hoang mang lo sợ, hướng về phía Dur Gia gọi liên tục, thời gian không dài, cổ họng của hấn liền hăm ách, chỉ còn lại ô ô tiếng ngẹn ngào.

Dur Gia nguyên bản đầy ngập phần nộ tùy theo hóa thành là sợ hãi, nâng lên cương kiếm cũng nhanh chóng buông xuống, nhìn mặt mũi tràn đầy máu tươi, thoi thóp Dur Thượng, lại nhìn một cái lãnh khốc không có bất kỳ cái gì tình cảm Đường Dần, hấn sợ, từ nội tâm chỗ sâu sinh ra nhè nhẹ hàn ý, hấn có thể cảm giác được, Đường Dần là cái nói được thì làm được người, hấn thật có thể đem tròng mắt Dur Thượng chụp đi ra.

Hấn nuốt nước bọt, vội vàng ngăn cản nói: "Đừng, đừng có lại tổn thương hấn. . ."

"Có thể! Chẳng qua người phải lập tức cho đi!"

"Không có vấn đề! Ta có thể thả các người qua, nhưng, người phải bảo đảm, không còn tổn thương hấn, đồng thời muốn thả hấn trở về."

Đường Dần không nói tiếp, mà chuyển mắt nhìn về phía Vũ Mị.

Hiện tại làm chủ người không phải hấn, mà vị này Vũ đại tiểu thư, có thể làm ra quyết định người tự nhiên cũng là nàng.

Bị Đường Dần nhìn chăm chú một hồi lâu, Vũ Mị mới từ trong lúc khiếp sợ kịp phản ứng, cẩn thận từng li từng tí ngắm Đường Dần một chút, lúc này mới nói với Dur Gia: "Ta. . . Vừa rồi ta liền đã làm ra cam đoan, chỉ cần hai vương tử điện hạ thả chúng ta an toàn về Đồng Môn, đến lúc đó ta nhất định thả người."

Dur Gia thật sâu xem xét nàng một chút, chần chờ biết chút phía dưới, nói: "Tốt, ta tin tưởng người." Nói, hấn nghiêng đầu quát: "Thả bọn họ qua!"

"Điện hạ —— "

Mấy Ninh tướng đang muốn đi ra khuyên can, ánh mắt Dur Gia âm lãnh từng cái đảo qua đám người, hỏi ngược lại: "Nhưng các người là đang chất vấn quyết định của ta "

Ở hấn ánh mắt sắc bén, đám người nhao nhao gục đầu xuống, không có người nào dám ra đây nói chuyện.

Hai vương tử Dur Gia là Ninh quân chủ soái, quân lệnh như núi, phía dưới binh tướng nào dám không theo, nhao nhao hướng về hai bên phải trái tránh lui, nhường ra một đầu rộng rãi thông đạo.

Đường Dần quay đầu đối với Vũ Mị gật gật đầu, nói: "Chúng ta đi!"

"Tốt!" Tự nhiên Vũ Mị mà nhưng đáp ứng một tiếng, và Vũ Anh một trái một phải, chi nhánh ngân hàng ở Đường Dần, đem nó kẹp ở giữa, sợ xuyên qua trận địa địch lúc đối phương xuất thủ đánh lên.

Nguyên bản Vũ Mị và Vũ Anh là chủ tướng, mà bây giờ càng giống như Đường Dần là chủ tướng, mọi người tại nghe mệnh lệnh của hấn làm việc.

Ninh quân đại doanh.

Từ bên ngoài quan sát, Ninh quân đại doanh liền đã không nhỏ, mà tiến vào trong đó, càng lộ vẻ khổng lồ. Tục ngữ nói người qua một vạn, vô bờ vô bến, mà hơn bốn trăm ngàn người tập hợp một chỗ, đơn giản giống như một phiến uông dương đại hải, ánh mắt chiếu tới chỗ, cờ mang pháp phối, quân trưởng như rừng, binh sĩ nhiều dường như thành đàn sâu kiến.

Lộ trình còn chưa hơn phân nửa, nhìn thấy chuồng ngựa cũng không dưới mười mấy nơi, cái này đương nhiên chỉ là đại doanh một góc của băng sơn, Ninh quân chiến mã nhiều, quân lực mạnh, làm cho người lưu luyến.

Vũ Mị bên cạnh cẩn thận đề phòng địch nhân ở chung quanh, vừa nhỏ giọng nói: "Đường Dần, người được lắm đấy, lúc ấy người làm sao biết Dur Gia sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, mà không phải giận dữ công tâm, cùng chúng ta liều mạng "

"Đây chính là cái gọi là thân tình, cái gọi là nhân tính." Đường Dần nói: "Nếu như tướng quân Vũ Anh bị bắt, địch nhân dùng cái này uy hiếp, ta muốn Vũ tướng quân người cũng làm ra lựa chọn giống vậy!"

Hấn là cô nhi, không thân nhân, càng không hiểu rõ cái gì là thân tình, hấn kết thân tình thái độ là tức khát vọng lại khịt mũi coi thường, mặc dù hấn chưa từng thừa nhận mình kết thân tình từng có khát vọng.

Đường Dần loại chuyện đó không liên quan đến mình lại tràn ngập châm chọc thái độ khiến Vũ Mị nhú mày, nhưng cũng không thể không thừa nhận hẳn nói là sự thật, nếu thật là Vũ Anh bị bắt, nàng nhớ nàng mình cũng hoảng thủ hoảng cước.

Chẳng qua nàng rất hiếu kì, hiếu kì Đường Dần tại sao lại kết thân tình như này lạnh lùng.

Nàng giống như tùy ý hỏi: "Người nhà của người đầu hiện tại, bọn họ ở đâu "

Đường Dần không giải thích được nhìn nàng một cái, sau đó ngón tay hướng lên chỉ chỉ, nói: "Ở nơi đó!"

Vũ Mị ngẩng đầu nhìn lên, nghi nói: "Trên trời "

Đường Dần có ám chỉ gì khác yếu ớt nói: "Ta tình nguyện bọn họ sống ở trên trời."

Hắn hi vọng người nhà của mình đều chết mất, cái này so với bọn hắn còn sống càng có thể để cho hắn tiếp nhận. Bởi vì người nhà mà chết trở thành cô nhi, và bị người nhà vứt bỏ trở thành cô nhi, hoàn toàn là hai khái niệm, tự nhiên hắn càng hi vọng là cái trước.

Rất khó lý giải trong lời nói của hắn ý tứ, cũng rất khó hiểu rõ hắn tâm tư, Vũ Mị mê hoặc mà nhìn xem Đường Dần, cảm giác hắn liền như là cái mê, giống như mê nam tử.

Xuyên qua Ninh quân đại doanh đoạn này đường cũng không tốt đi, trên đường đi, bọn họ thụ lấy hàng ngàn hàng vạn Ninh quân nhìn chăm chú, ó trắng trợn như thể đông đảo cửu thị ánh mắt, cho dù ai cảm giác cũng sẽ không quá dễ chịu.

"Không tham quân trước đó, người là làm cái gì" lần nữa Vũ Mị mở miệng. Nàng cảm thấy nếu như không nói điểm lời nói, mình liền bị loại này bầu không khí ngột ngạt nín chết.

Trái lại bên cạnh nàng Đường Dần, ngược lại điềm nhiên như không có việc gì, đối với xung quanh người đông nghìn nghịt quân địch làm như không thấy, nàng rất hiếu kì, không biết là dạng gì hoàn cảnh có thể tạo thành Đường Dần loại này lãnh khốc gần như tê liệt cá tính.

"Sát thủ." Đường Dần cũng không giấu diếm.

"Sát thủ" Vũ Mị không hiểu.

"Cũng chính thích khách. " Đường Dần đổi một cái có thể để cho Vũ Mị nghe hiểu được danh tự.

"A!" Vũ Mị khẽ cười một tiếng, giống mới quen hắn giống như nhìn từ trên xuống dưới Đường Dần.

"Làm sao" Đường Dần hỏi: "Ta không giống sao "

"Nghe người kiểu nói này, thật là có chút giống như." Vũ Mị ngồi trên lưng ngựa thân thể hướng Đường Dần nghiêng nghiêng, nhỏ giọng hỏi: "Người làm thích khách thời điểm, từng giết bao nhiêu người "

Đường Dần trả lời đơn giản."Vô số kẻ."

Mặc dù chỉ là thật đơn giản bốn chữ, Vũ Mị lại không tự chủ được rung mình một cái, ánh mắt lom lom nhìn mà nhìn xem Đường Dần, lời gì cũng không nói.

Bị nàng như thế chăm chú nhìn, Đường Dần thần kinh lại thô lỗ cũng cảm thấy khó chịu. Hắn cười hỏi: "Người đối với ta có hứng thú "

Vũ Mị cũng không phủ nhận, hỏi ngược lại: "Người đối với ta có hứng thú sao "

Đường Dần còn chưa trả lời, một bên khác Vũ Anh đã lạnh giọng nói: "Hai vị, bây giờ không phải là liếc mắt đưa tình thời điểm!"

Đường Dần im ắng mà cười, cũng không trực tiếp trả lời Vũ Mị, chỉ hơi hột nói: "Người rất xinh đẹp."

Vũ Mị nghe qua ca ngợi không biết có bao nhiêu, Đường Dần đối với nàng ca ngợi đơn giản nhất, thế nhưng nhất làm cho nàng mặt đỏ tim run.

Bỗng nhiên nàng cảm giác, cùng với Đường Dần, Ninh quân đại doanh đoạn này nàng bình sinh đi qua khó đi nhất đường hình như cũng không còn khó như vậy đi.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dấn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30:

Không biết qua bao lâu, đám người Đường Dấn rốt cục hữu kinh vô hiểm đi ra Ninh quân đại doanh, lại hướng nhìn đằng trước, chính là kẹp ở giữa hai ngọn núi, tường thành cao vút trong mây Đồng Môn.

Đồng Môn địa thế hiểm trở, tường thành lại cao lại dày, phòng thủ thành phố công sự chuẩn bị cũng sung túc, dễ thủ khó công, được xưng tụng là một chông cản quan, vạn người không thể khai thông, nếu như ở nhân lực sung túc tình huống dưới, đừng nói bốn mươi vạn Ninh quân, dù cho nhiều gấp đôi đi nữa nhân lực chỉ sợ cũng rất khó công xuống tới, nhưng bây giờ tình huống khác biệt, Phong Quốc vừa mới trải qua một lần thảm bại, hai mươi vạn đại quân ở Hà Đông địa khu, Đồng Môn quân coi giữ không đủ hai vạn, trong đó còn có rất nhiều bại trận về đến tàn binh bại tướng, quân tâm tan rã, đầu chí không đủ, mà phía sau viện quân lại chậm chạp chưa tới, tình thế nguy cấp, không thể lạc quan.

Hiện tại, Đồng Môn cửa thành đã ở bên trong bị phá hỏng, người ở bên trong ra không được, đồng dạng, đừng mặt người cũng vào không được.

Thấy được Đồng Môn, chẳng khác nào thấy được trở lại quê hương cửa lớn, ở đây mỗi người đều là lại kích động lại hưng phấn, không hèn mà cùng tăng thêm tốc độ.

Bọn họ vừa đi ra thời gian không dài, chỉ nghe có người sau lưng la lớn: "Dừng lại!"

Đám người nghe tiếng, nhao nhao quay đầu, hoá ra đám người Dư Gia cũng cùng ra quân doanh.

"Càng đi về phía trước chính là Đồng Môn, hiện tại các người có thể thả người" Dư Gia nhẫn nại tính tình trầm giọng nói.

"Nếu như bây giờ thả người, chỉ sợ chúng ta còn chưa đi ra mấy bước, liền phải biến thành con nhím." Đường Dấn không nhanh không chậm nói. Đối với mũi tên của Ninh quân trận, hấn ấn tượng quá sâu sắc, phe mình cái này mấy trăm người, chỉ sợ liền đối phương một vòng tề xạ cũng đỡ không nổi.

Dư Gia hận hàm răng đều trực dương dương, cầm nắm đám quát hỏi: "Người muốn như thế nào "

"Vừa rồi đã nói qua , chờ chúng ta bình an tiến vào Đồng Môn, tự nhiên sẽ đem hấn thả đi. Người có thể yên tâm, chúng ta nói được thì làm được, sẽ không ra trở mặt!"

"Tốt nhất như thế! Nếu không. . ."

Lười nghe hấn nói nhảm, Dư Gia đe dọa còn chưa nói ra miệng, Đường Dấn đã giục ngựa đi về phía trước.

Trong lòng Dư Gia là vừa vội vừa giận vừa hận, nhưng đối với Đường Dấn, hấn lại không có biện pháp nào, chỉ có thể giương mắt nhìn, nhìn hấn từ trước mặt mình dần dần đi xa.

Đối phương kinh ngạc bộ dáng, để trong lòng Vũ Mị cười thầm, cho tới nay, nàng là Vũ gia đại tiểu thư, đám người ngưỡng mộ đối tượng, nàng chưa hề dựa vào qua người khác, sẽ chỉ bị đám người chố ý lại, nhưng bây giờ, đột nhiên có người có thể đứng ở trước mặt của nàng che gió che mưa, loại cảm giác này tức kỳ diệu lại làm cho nàng hưởng thụ.

Đám người Đường Dấn đang hướng Đồng Môn dưới thành đi, lạnh lùng ở giữa, một đạo kinh phong từ cao cao trên đầu tường bay vút xuống tới.

Bành!

Một chi chạm khắc linh nhanh như thiểm điện, thật sâu dính tại Đường Dấn vượt dưới chiến mã vó trước, cùng lúc đó, trên đầu thành có người hét to nói: "Người đến dừng bước!"

Đường Dần vội vàng ghì chặt dây cương, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên tường thành, đứng đầy binh sĩ Phong Quốc, mọi người trừng lớn hai mắt, tò mò đánh giá bọn họ. Trong đó một tên đội trưởng bộ dáng sĩ quan một tay cầm trường cung, một tay vịn đồng tên, dò xét lấy thân thể, lớn tiếng hỏi: "Đừng lại nhìn đi về trước, các ngươi là ai trước báo họ tên!"

Vũ Mị một đám đều là gió người trang phục, đánh cũng là Phong Quốc cờ hiệu, nhưng vấn đề là bọn họ là từ Ninh quân trong đại doanh bình an vô sự đi ra, mà lại sau lưng còn cùng có số lượng đông đảo Ninh binh Ninh tướng, trên đầu thành binh sĩ Phong Quốc nhóm cũng chia không rõ ràng bọn họ là người một nhà vẫn là địch nhân.

"Ta là Vũ Mị, đề các ngươi tướng quân tới nói chuyện cùng ta!" Vũ Mị giục ngựa đi về phía trước ra mấy bước, đáp lời.

Vũ Mị là Vũ gia người! Trên đầu thành người đội trưởng kia trong lòng thất kinh, không dám thất lễ, gấp giọng nói: "Xin chờ chút lát!" Nói dứt lời, hất quay người lại bước nhanh chạy đi.

Đại khái qua nửa giờ đầu thời gian, trên đầu thành truyền đến rối loạn tung bừng, ngay sau đó, một người khoác chiến bào trung niên tướng lĩnh xuất hiện ở trên tường thành, hẩn thăm dò hướng phía dưới quan sát, nhìn thấy Vũ Mị, hẩn nhin không được dụi dụi con mắt cẩn thận quan sát.

Thấy đối phương nhìn mình chằm chằm thật lâu im lặng, Vũ Mị nhú mày, hô lớn: "Chỉ mấy ngày không thấy, tông chính tướng quân cũng không nhận ra ta sao "

Nghe nói tiếng nói, cái kia trung niên tướng lĩnh thân hình chấn động, kinh hi nói: "Quả nhiên là Vũ tướng quân! Nhưng ngươi. . . Bọn họ. . ." Hẩn vốn muốn hỏi đám người Vũ Mị là thế nào thông qua Ninh quân đại doanh, vì sao đằng sau còn cùng có nhiều như vậy người Ninh Quốc, nhưng lời này lại không quá dễ làm chúng hỏi ra lời, dường như là đang hoài nghi Vũ Mị thông đồng với địch giống như.

"Đừng ngươi, ta, hẩn, trước mở cửa thành, thả chúng ta đi vào!" Vũ Mị tức giận quát lớn.

"Tốt, tốt, tốt! Chẳng qua, Vũ tướng quân, cửa thành đã bị phá hỏng, chỉ có thể hạ mình các ngươi treo tường tiến đến. . ." Xác nhận người đến đúng là Vũ Mị không sai, trung niên tướng lĩnh mặc dù trong lòng tràn ngập nghi hoặc, thế nhưng không còn dám nói thêm cái gì, vội vàng làm cho người chuẩn bị dây thừng, từ trên đầu thành ném xuống.

Ba, ba, ba —— trong lúc nhất thời, trên đầu thành ném hơn hai mươi rễ vừa to vừa dài dây gai.

Vũ Mị thấy thế, tung người xuống ngựa, đồng thời đối với thủ hạ binh tướng nhóm vậy đầu nói: "Lên!"

Đám người nghe lệnh, chen chúc tiến lên, đem bỏ xuống tới dây gai trói ở bên hông, sau đó lại chào hỏi trên tường thành binh sĩ đem nó kéo lên đi.

Vũ Mị và Vũ Anh vừa định hướng dưới thành đi, trông thấy Đường Dần ngồi ở trên ngựa không hề động, cái trước nghi vấn hỏi: "Đường Dần, ngươi không hạ ngựa còn chờ cái gì "

Đường Dần vỗ vỗ thần trí mơ hồ Dư Thượng, hỏi: "Hẩn làm sao bây giờ "

Vũ Mị giật mình, nói: "Ngươi không cần phải để ý đến!" Nói, tay nàng tạt mắt nhanh, từ bên người kéo qua một tên binh lính, nói: "Ngươi lưu lại, nhìn gia hỏa này, chờ chúng ta đều an toàn lên tường thành, ngươi đem hẩn. . ." Nói chuyện, nàng làm ra cái xuống cắt thủ thế.

Tên lính kia sợ hãi địa điểm phía dưới, run giọng đáp: "Vũ tướng quân, ta đã biết."

Đường Dần nhú mày, vừa xuống ngựa biên tướng Dư Thượng từ trên lưng ngựa kéo xuống, hỏi: "Ngươi muốn giết hẩn "

"Đương nhiên!" Vũ Mị buồn cười nhìn Đường Dần, hỏi ngược lại: "Ngươi không biết thật dự định thả hẩn "

"Ta chẳng qua là cảm thấy ngươi không tín mà không lập, như là đã hứa hẹn đối phương, nên nói được thì làm được."

Vũ Mị cười nhạo lên tiếng, nói: "Và địch nhân giữ chữ tín, ngươi điên rồi "

Đường Dần thẳng vào nhìn nàng, không nói gì.

Vũ Mị mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của hẩn, ôn nhu nói: "Trong chuyện này, ta ngươi không cần tranh luận, mau cùng ta đi lên!"

Nhìn ra sự kiên trì của nàng, Đường Dần cũng không còn dài dòng, lãng phí thời gian, hẩn không để ý Vũ Mị, mà hướng về phía tên lính kia nói: "Ngươi đi lên, ta lưu tại cuối cùng."

"Ngươi muốn làm gì" nụ cười trên mặt Vũ Mị biến mất, bắt mắt âm thanh chất vấn.

"Vũ đại tướng quân có thể không nói tín dự, không tuân thủ hứa hẹn, nhưng ta không thể!" Có lẽ! Đường Dần là cái giết người không chớp mắt ma vương, nhưng hẩn cũng có nguyên tắc của hẩn, hẩn đã nói, thì nhất định phải làm được.

Không rõ vì sao hẩn như thế dễ tâm vào chuyện vụn vặt, Vũ Mị vừa vội vừa tức, cả giận nói: "Dư Thượng là Ninh Quốc vương tử, là đại địch của chúng ta, vô luận như thế nào cũng thả không được. . ."

". . ." Đường Dần đối với lý do thoái thác của nàng chỉ giữ trầm mặc.

Trông thấy hai người hấn tranh chấp không hạ, Khâu Chân vội vàng đi tới, nhìn xem mặt không thay đổi Đường Dần, muốn nói chuyện, nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào, quay đầu nói với Vũ Mị: "Vũ tướng quân, Dur Thượng chỉ cái bao cò, giết cùng không giết, đối với chúng ta ảnh hưởng cũng không lớn, nhưng trái lại nói, lưu hấn lại, chẳng khác gì là cho Ninh Quốc lưu lại cái tai họa, còn nữa, chúng ta nếu là thật sự giết hấn, sợ rằng sẽ gây nên Ninh Quốc chúng nộ, Ninh binh nhiều người như vậy, thật sự giận dữ nổi điên công thành, đối với chúng ta cũng chưa chắc có lợi!"

Kỳ thật Khâu Chân cũng cho rằng Dur Thượng nên giết, nhưng hấn sớm đã quyết định đứng ở bên này Đường Dần, nếu là Đường Dần kiên trì, hấn cũng chỉ có thể theo ý của Đường Dần xử lý, chỉ lời giống vậy, từ trong miệng hấn nói ra, càng có thể khiến người ta tiếp nhận.

Cứ như vậy buông tha Dur Thượng, trong lòng Vũ Mị vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng Khâu Chân cũng có đạo lý, cũng chờ vì vậy cho nàng một cái hạ bậc thang.

Trầm ngâm một lát, nàng gật gật đầu, nói: "Tốt, Đường Dần, lần này ta liền nghe ngươi, nhưng tuyệt sẽ không lại có lần tiếp theo!" Nói dứt lời, nàng nhìn chăm chăm Đường Dần một chút, quay người hướng dưới thành đi đến.

Hô! Trông thấy Vũ Mị thỏa hiệp, Khâu Chân thở dài một hơi, hấn đi vào bên người Đường Dần thấp giọng nói: "Đường đại ca, ngươi quá vọng động rồi, nếu vì Dur Thượng mà và Vũ tướng quân trở mặt, được không bù mất!"

Đương nhiên Đường Dần biết cùng Vũ Mị trở mặt đối với mình rất bất lợi, chẳng qua Vũ Mị đối với hấn mà nói còn không có trọng yếu đến có thể thay đổi chỗ hấn chuyển nguyên tắc trình độ.

Hấn hướng về phía Khâu Chân cười nhạt một tiếng, nhẹ nói: "Cám ơn."

Có thể nghe được nói lời cảm ơn Đường Dần cũng không phải một chuyện dễ dàng chuyện, Khâu Chân miệng toét ra, hắc hắc hắc nhạc không ngừng.

Vũ Mị và Vũ Anh một đám mây trăm người, thời gian không dài đã bị kéo đến trên tường thành hơn phân nửa, Đường Dần nói với Khâu Chân: "Đừng lại lưu tại nơi này, ngươi cũng tới đi!"

"Ta cùng ngươi."

"Không cần." Đường Dần quyết tuyệt dứt khoát.

"Ta kiên trì." Khâu Chân trả lời cũng dứt khoát.

"Chết cũng đừng trách ta!" Đường Dần lạnh lùng nói.

". . ." Khâu Chân im lặng.

Chờ Vũ Mị thủ hạ binh tướng cơ bản đều bị kéo lên tường thành, Ninh Quốc doanh trước Dur Gia một đám động, tốc độ chậm rãi hướng Đường Dần gần.

Mặc dù là ở phe mình dưới chân thành, mặc dù còn có Dur Thượng cái này con tin ở trên tay mình, nhưng đối mặt như thể đông đảo địch nhân gần, Khâu Chân vẫn khẩn trương lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Hấn nhìn trộm nhìn một cái bên người Đường Dần, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, cái sau vẫn là mặt mũi tràn đầy bình tĩnh.

Bỗng nhiên Khâu Chân phát giác, Đường Dần vô luận đối mặt cỡ nào hung hiểm tình huống tựa hồ cũng có thể làm được mặt không đổi sắc, lãnh khốc lại ánh mắt sắc bén sẽ không xuất hiện bất kỳ ba động, để cho người ta nhìn không ra hấn đến tốt cùng suy nghĩ cái gì.

Nếu như Đường Dần là địch nhân, đó nhất định là cái đối thủ cực kỳ đáng sợ! Hấn ở trong lòng âm thầm làm bầm, đồng thời vừa tới từ may mắn.

"Hiện tại, các hạ có thể thả người" hai mắt Dur Gia hung quang bắn ra bốn phía, gắt gao nhìn chăm chăm Đường Dần.

"Đương nhiên!" Đường Dần xoay người, nắm lấy phía sau Dur Thượng quần áo, đem nó nhấc lên, tiếp lấy hướng về phía trước hai bước, đột nhiên dùng sức hát lên, âm thanh lạnh lùng nói: "Nguyên vật hoàn trả!"

Dur Thượng hơn trăm cân thân thể giống chỉ vài rách bao, bị Đường Dần trọn vẹn ném ra xa hơn mười thước, theo bịch một tiếng vang trầm, trùng điệp ngã xuống đất.

Hấn nhếch miệng kêu đau đớn, syết nửa ngất đi, thấy thế, Dur Gia thị vệ chung quanh nhóm vội vàng giục ngựa tiến lên, đem Dur Thượng bao bọc vây quanh, sợ đối phương lại ra tay đánh lên.

Đường Dần không lại trì hoãn, kéo xuống Khâu Chân, nói: "Đi!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31:

Đường Dàn và Khâu Chân muốn đi, nhưng Dư Gia đầu chịu thả hai người hẳn rồi đi, nhất là Đường Dàn, hẳn kéo một con Dư Thượng lỗ tai, Dư Gia sớm đem hẳn hung ác như xương, lúc này gặp hẳn muốn chạy trốn, Dư Gia hét lớn một tiếng, thôi động chiến mã, tay cầm ngân thương, đuổi sát qua.

Đã đứng ở Đồng Môn trên tường thành Vũ Mị dường như đã sớm ngờ tới sẽ có kết quả như vậy, trong lòng nàng hừ lạnh, thế nào người giữ chữ tín không giết Dư Thượng, mà đối phương cũng sẽ không cùng người giữ chữ tín!

Đối với Đường Dàn tức thì tức, nhưng không cách nào đối với hẳn bỏ đi không để ý tới. Vũ Mị nghiêng đầu quát: "Bản tên, yểm hộ Đường Tướng quân về thành!"

Mặc dù Vũ Mị không phải Đồng Môn thủ tướng, nhưng nàng quan giai cao, đối với mệnh lệnh của nàng, bọn binh lính nhóm không dám không nghe theo.

Theo tiếng nói của nàng, trên đầu thành đứng lên mấy trăm tên cung tiễn thủ, nhắm ngay truy sát Đường Dàn Dư Gia, loạn tiễn tề phát.

Sưu, sưu, sưu —— mũi tên như mưa rơi từ trên tường thành vung vãi xuống tới, mục tiêu mặc dù không phải nhắm ngay Đường Dàn và Khâu Chân, nhưng hai người vẫn là bản năng khom lưng cúi đầu, vô ý thức né tránh.

Được loạn tiễn tập kích ngược lại Dư Gia là không chút hoang mang, hẳn vung xuống trong tay ngân thương, thân thể đột nhiên tản mát ra tầng tầng sương mù màu trắng, sương mù bao phủ toàn thân của hẳn, trong nháy mắt ngưng kết thành một tầng áo giáp màu trắng, đem nó quanh thân bao khóa cực kỳ chặt chẽ, chỉ chừa lại hai con mắt ở bên ngoài.

Nói đến chậm, kì thực cực nhanh. Dư Gia hoàn thành hóa linh khải chỉ một sát na chuyện.

Hắn linh khải vừa mới hoàn thành, loạn tiễn cũng đến phụ cận, vành tai bên trong chỉ nghe đinh đinh đang đang một trận âm thanh giòn vang, lại nhìn Dư Gia, trên dưới quanh người tia lửa tung tóe, mũi tên sắc bén, lại từ trên cao đi xuống, quán tính cực lớn, nhưng lại căn bản đâm không thấu trên người hắn linh khải, nhao nhao bắn ngược rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, chung quanh hẳn mặt đất cũng một mội tích lấy một vòng tàn mũi tên, chẳng qua mũi tên lực trùng kích vẫn là đem hẳn vọt tới trước thân hình nganh sinh sinh ngăn trở.

"Nhị ca. . ."

Trong lúc Dư Gia bên cạnh vung vẩy ngân thương gọi đối diện bay tới loạn tiễn bên cạnh suy nghĩ như thế nào xông ra mũi tên của đối phương trận, chợt nghe thanh âm Dư Thượng tại sau lưng truyền đến.

Đầu hẳn cũng không về hỏi: "Chuyện gì "

"Nhị ca, đừng đuổi theo. . ."

Dư Gia không muốn từ bỏ, là lúc này trên đầu thành Phong Quốc cung tiễn thủ lại tăng lên rất nhiều, gào thét mà đến mũi tên cũng càng thêm dày đặc

sắc bén, lại nhìn phía trước Đường Dần và Khâu Chân, đã chạy đến tường thành dưới chân, bắt đầu theo dây thừng leo lên trên, trong lòng hấn thẳm than một tiếng, hướng về phía bóng lưng Đường Dần xa xa hô quát: "Đường Dần, một ngày kia ta tất lấy của ngươi đầu chó!"

Lúc này Đường Dần đã theo dây thừng bị kéo đến giữa không trung, hấn quay đầu nhìn xuống nơi xa tức hồn hể Dư Gia, hừ lạnh một tiếng, khịt mũi coi thường, giọng như tự lẩm bầm nói: "Một mực nhớ kỹ tên của ta, chờ sau đó lần chạm mặt, ai lấy ai tính mạng còn chưa nhất định!"

Dư Gia quay lại đầu ngựa, thối lui đến Phong Quốc mũi tên tầm bắn bên ngoài.

Hắn đi vào Dư Thượng, thấy hấn đoạn tai chỗ vết thương đã đơn giản làm băng bó, sắc mặt tái nhợt dọa người, hấn thở sâu, ngưng âm thanh hỏi: "Ngươi cảm giác thế nào ngoại trừ tai tổn thương, còn có chỗ nào thụ thương "

Dư Thượng chậm rãi lắc đầu, nói: "Nhị ca. . . Mặc dù Đường Dần bị thương ta, chẳng qua, vừa rồi hấn cũng đã cứu ta!"

"Cái gì" Dư Gia mê hoặc nhướng mày.

"Lúc đầu Vũ Mị muốn giết ta, là hấn ra mặt ngăn cản, mới bảo trụ tính mạng của ta." Dư Thượng hữu khí vô lực nói.

"" Dư Gia nghe vậy, cảm thấy không hiểu thấu, hấn suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông vì sao Đường Dần bảo vệ Dư Thượng, chẳng qua tên Đường Dần này nhưng hấn là thật sâu khác ở trong đầu.

Đường Dần và Khâu Chân bị kéo lên Đồng Môn trên tường thành, không đợi đem bên hông dây thừng cởi bỏ, Vũ Mị đã bước nhanh tới, cười lạnh nói: "Thấy được, ngươi giữ chữ tín, mà địch nhân không biết giữ chữ tín, về sau đừng lại làm việc ngốc như vậy!"

Vứt bỏ trên người dây gai, Đường Dần lạnh nhạt nói: "Ta chỉ cầu mình để tay lên ngực không thẹn, về phần người khác nghĩ như thế nào làm thế nào, vậy cũng là chuyện của người khác."

Vũ Mị nhướng mày, đang muốn nói chuyện, lúc này, tên kia tướng lĩnh trung niên đi tới, hấn nhìn từ trên cao xuống một phen Đường Dần, hỏi: "Vị tiểu huynh đệ này là. . ."

"Hấn gọi Đường Dần!" Vũ Mị giúp hấn giới thiệu, nói xong lại bổ sung một câu, nói: "Ta đệ nhị bộ binh đoàn đoàn trưởng."

Lời vừa nói ra, ở đây tất cả mọi người là sững sờ.

Không hiểu rõ nội tình người đối với tự nhiên Đường Dần tám tắc lấy làm kỳ lạ, binh đoàn trưởng cũng không phải nhỏ chức vị, chương quản lấy trên vạn người, Đường Dần nhìn chỉ có hơn hai mươi tuổi, tuổi còn trẻ liền trở thành binh đoàn trưởng, có chút không thể tưởng tượng, rất có thể cùng Vũ Mị quan hệ không đơn giản. Mà hiểu rõ nội tình người càng kinh ngạc không thôi, Vũ Mị nguyên bản cho Đường Dần chức vị chỉ Thiên phu trưởng, làm sao hiện tại lại trở thành binh đoàn trưởng nữa nha cái này chức vị tăng lên cũng quá nhanh!

Khâu Chân trước hết nhất kịp phản ứng, trong lòng hấn vừa mừng vừa sợ, vụng trộm lôi kéo Đường Dần vạt áo, thấp giọng nói: "Nhanh cảm ơn Vũ tướng quân!"

Đường Dần không nói gì, chỉ không hiểu nhìn Vũ Mị, vừa rồi mình rõ ràng chống đối nàng, làm sao Vũ Mị không những chưa sinh khí, ngược lại còn tăng lên chức vị của mình

Kỳ thật Vũ Mị cũng có ý nghĩ của nàng.

Lần này đối với Ninh Quốc một trận chiến, nàng dưới trướng tổn binh hao tướng, tổn thất nặng nề, chính là cần dùng gấp nhân chi tế, mà thông qua cùng Đường Dần tiếp xúc, không khó coi ra hấn là cái hữu dùng hữu mưu kỳ tài, đương nhiên cần lôi kéo, mặt khác, bản thân nàng đối với Đường Dần cũng hết sức cảm thấy hứng thú, cố ý đem hấn lưu tại bên cạnh mình.

"Lần này ngươi dũng bắt Ninh Quốc vương tử Dư Thượng, đã cứu ta, cũng cứu được mọi người, cho ngươi tương ứng khen thưởng là chuyện đương nhiên, điều này cũng không có gì tốt kinh ngạc." Vũ Mị hỏi hột giải thích nói, lời này tức là nói với Đường Dần, cũng là nói cho những người khác nghe.

Đồng Môn quân coi giữ nghe lời này đều hít vào ngum khí lạnh, bắt đầu một lần nữa đánh giá đến Đường Dần, cái này vậy mà thanh niên có thể bắt Ninh Quốc vương tử, thật bất khả tư nghị!

Tên kia tướng lĩnh trung niên cũng thầm giật mình, vừa rồi hấn ở trên đầu thành liền đã chú ý tới Đường Dần áp giải tù binh, chỉ không nghĩ tới này sẽ là Ninh Quốc vương tử.

Khó trách đám người Vũ Mị có thể thông suốt xuyên qua Ninh quân đại doanh, khó trách Ninh quân chỉ dám xa xa theo đuổi mà không dám tới gần, hiện tại cũng có thể giải thích rõ ràng.

Hấn đối với nhưng Đường Dần không còn dám còn có ý khinh thường, trên mặt nghiêm mặt, vội nói: "Ta gọi Tông Chính Quảng Hiếu, là Đồng Môn thủ tướng, Đường huynh đệ có thể ở trong vạn quân, bất địch chủ tướng, thật sự anh hùng xuất thiếu niên, hậu sinh khả uy!"

Đường Dần âm thầm buồn cười, mình có thể bắt lấy Dư Thượng, có thể nói vận khí chiếm ba phần, Dư Thượng chủ quan chiếm sáu phần, võ lực của mình nhiều nhất chỉ chiếm một phần mà thôi.

Hắn lắc đầu, thành lời nói: "Đây chẳng qua là đối phương quá bất cẩn, mà vận khí của ta lại quá tốt quan hệ."

"Đường huynh đệ quá quá khiêm tốn!" Tông Chính Quảng Hiếu lại nhìn về phía Vũ Mị và Vũ Anh hai người, khom người thì lễ nói: "Hai vị tướng quân một đường vất vả, hiện tại nhưng đến hành quán nghỉ ngơi."

Một đường đào vong, ăn không ngon, ngủ bất an, Vũ gia hai tỷ muội đều là thể xác tinh thần mỏi mệt, hiện tại bình an trở lại Đồng Môn, mấy ngày liên tiếp nhắc đến cỗ họng tâm cũng rất cực trở xuống đến tại chỗ, Vũ Mị và Vũ Anh thật sự cảm giác lại mệt lại mệt mỏi.

Vũ Mị gật đầu đáp: "Được." Dừng một chút, nàng còn nói thêm: "Thủ hạ ta các tướng sĩ cũng đều mệt nhọc không chịu nổi, Tông Chính tướng quân muốn giúp ta đem bọn hắn dàn xếp thỏa đáng."

"Đây là đương nhiên, Vũ tướng quân cứ việc yên tâm!" Tông Chính Quảng Hiếu luôn mồm xưng vâng.

"Tông Chính tướng quân theo giúp ta đi một chuyến, ta nghĩ nhiều rồi hiểu một chút tình hình Đồng Môn." Nói chuyện, Vũ Mị lại quay đầu lại hướng Đường Dần chớp chớp mí mắt, cười tủm tỉm nói: "Đường Dần, ngươi cũng theo ta đi."

Đường Dần không có ý kiến, đi theo Vũ Mị mà đi. Bên cạnh nhưng Khâu Chân không nguyện ý đơn độc lưu lại, cả gan theo bên người Đường Dần, trông thấy Vũ Mị cũng không mở miệng cấm chỉ, giờ hắn hơi cảm giác an tâm.

Đồng Môn cũng không phải là thành trấn, mà quân sự cứ điểm, cư dân trong thành cũng không nhiều, chỉ có mấy vạn người, trong đó phần lớn đều là kiến trúc công sự công nhân cùng tùy hành gia thuộc, có khác một phần là tiểu thương.

Đám người bọn họ theo dưới cầu thang tường thành, hướng trong thành đi đến.

Trên đường.

Sắc mặt Vũ Mị ngưng trọng hỏi: "Tông Chính tướng quân, hiện tại, Đồng Môn quân coi giữ có bao nhiêu người?"

"Không đủ hai vạn!" Mặt Tông Chính Quảng Hiếu lộ đáng chất nói: "Xuất chinh Ninh Quốc, Đồng Môn quân coi giữ cơ bản bị điều không còn, nếu như không phải có bộ phận tướng sĩ bại trận về đến, chỉ sợ ngay cả một vạn người đều thu thập không đủ!"

"Từ Dương tướng quân đâu?" Vũ Mị nói tới Từ Dương tướng quân tên là Từ Dương Hạo Thuần, từ Dương gia và Vũ gia, cùng là Phong Quốc tứ đại quyền quý gia tộc một trong.

Từ Dương Hạo Thuần là lần này Phong Quốc xuất chinh Ninh Quốc thống soái, cũng là Phong Quốc vương đình bên trong chủ chiến phái, chính là bởi vì hắn ở Phong vương trước mặt mãnh liệt xin chiến, mới có lần này Phong Quốc đối với Ninh Quốc xuất binh, cũng có thể nói hắn là dẫn đến Phong Quốc thảm bại kẻ cầm đầu.

"Từ Dương tướng quân sớm đã trở về Diêm Thành. Nghe nói, " Tông Chính Quảng Hiếu nhìn hai bên một chút, hạ giọng, nói: "Nghe nói Hà Đông bại một lần, quân Vương Chấn giận, nổi trận lôi đình, chỉ sợ Từ Dương tướng quân tiền đồ khó giữ được, sẽ còn liên lụy đến toàn bộ từ Dương gia tộc, mặt khác, Vũ gia. . ." Nói đến nơi đây, hắn không có tiếp tục nói hết.

Mặc dù Tông Chính Quảng Hiếu cùng Vũ gia giao tình có chút thâm hậu, nhưng có mấy lời cũng không tốt trực tiếp nói thẳng.

Vũ Mị hiểu ý của hắn, than nhẹ một tiếng, nói: "Vũ gia cũng vô pháp không đếm xỉa đến, đối với "

Từ Dương Hạo Thuần chủ động mời chiến, Vũ gia cũng là đại lực ủng hộ, hiện tại tác chiến bất lợi, tổn binh hao tướng, Vũ gia được liên lụy, tự nhiên cũng là trong dự liệu chuyện.

"Cũng may quân Vương Sinh tính thuần hậu, nghĩ đến cũng sẽ không quá làm khó Vũ gia." Tông Chính Quảng Hiếu an ủi.

Vũ Mị khẽ cười một tiếng, khoát tay nói: "Đừng bảo là Vũ gia, vẫn là nói một chút người, chỉ bằng trên tay người chừng hai vạn người, người cho rằng thật có thể thủ được Đồng Môn theo ta quan sát, Ninh binh chừng hơn bốn mươi vạn, dù cho Đồng Môn phòng ngự vững như thành đồng, cũng khó đảm bảo không mất." Nghĩ nghĩ, nàng lại hỏi: "Đúng rồi, chẳng lẽ Diêm Thành không phái tới viện quân sao?"

"Quân thượng đương nhiên là có phái viện quân."

"Người nào lĩnh đội?"

"Lương Khải!"

"Là hắn?" Vũ Mị nháy mắt mấy cái, sau đó lắc đầu liên tục.

Lương gia cũng là Phong Quốc tứ đại quyền quý một trong, mà Lương Khải chính là Lương gia Đại công tử.

Phong Quốc tứ đại quyền quý ở giữa cũng không phải là sống chung hòa bình, vì tự thân lợi ích, giữa lẫn nhau lục đục với nhau, mâu thuẫn trùng điệp, Vũ gia cùng mặt khác tam đại gia tộc trở mặt sâu nhất là thuộc Lương gia. Xuất chinh lần này Ninh Quốc, Lương gia là kiên quyết phản đối, dưới trường chưởng quân mười cái binh đoàn, một binh chưa phái, cái này ngược lại để thực lực Lương gia đạt được bảo tồn.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dấn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32:

"Diêm Thành đến Đồng Môn, hành quân gấp chỉ cần chỉ là năm ngày có thể đến, theo lý thuyết, Lương Khải xuất lĩnh viện quân đã sớm cần phải đến." Vũ Mị đôi mi thanh tú khóa chặt, yếu ớt nói.

"Vâng! Đã sớm cần phải đến!" Tông Chính Quảng Hiếu cười khổ, thở dài: "Lương Tướng quân sớm tại bảy ngày trước đó liền đã từ Diêm Thành xuất phát, nhưng đến hiện tại, còn tại trên đường, ta từng mấy lần phái người thúc giục, nhưng Lương Tướng quân luôn có lý do, hoặc là vật tư nặng nề hành quân chậm chạp, hoặc là chính là trên trời rơi xuống mưa to bất lợi hành quân các loại thiên hình vạn trạng lấy cớ. Có thể lý giải, Lương gia muốn bảo tồn trong tay mười cái binh đoàn, không nguyện ý quá sớm đến Đồng Môn cùng Ninh Quốc giao chiến."

"Bại hoại!" Vũ Mị đẩy mặt băng sương, cắn chặt răng, thấp giọng mắng chửi: "Nếu không có viện quân, Đồng Môn tắt mắt, Tông Chính tướng quân cũng ứng sớm tính toán."

Tông Chính Quảng Hiếu lắc đầu, cười khổ không nói.

Đồng Môn hành quán rất đơn sơ, thật đơn giản một cái viện, khoảng cách một gian sương phòng, chính phòng là tòa nhà tầng hai tòa lầu gỗ nhỏ nhỏ.

Đường Dấn được chia gian phòng ngay tại Vũ Mị sát vách.

Đây là lần đầu tiên tiếp xúc để quốc Hạo Thiên căn phòng, cảm giác tức quen thuộc vừa xa lạ, trong phòng một cái giường, một cái bàn, một cái ngăn tủ, bốn cái ghế, lại không cái khác, nếu chuyển đến hiện đại, chỉ có thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung. Cũng may Đường Dấn bình thường sinh hoạt liền rất đơn giản tùy ý, chưa nói tới thích ứng hoặc là không thích ứng, lúc này hắn cũng là một môi thật sự, một đầu ngã xuống giường liền y phục đều lười lấy cởi xuống, chuẩn bị ngủ trước bên trên một giấc.

Con mắt hắn vừa nhắm lại, liền nghe ngoài cửa có người gõ cửa.

"Mời đến!" Đường Dấn cau mày nói.

Cửa phòng mở ra, Khâu Chân và một hơn bốn mươi tuổi người trung niên đi gần đây.

Đường Dấn trên mặt nghi hoặc mà nhìn xem Khâu Chân, im ắng hỏi thăm.

Khâu Chân cười một tiếng, nói: "Vị này là Tông Chính tướng quân tìm đến bác sĩ."

"Nha!" Đường Dấn hiểu rõ địa điểm phía dưới, đối với đại phu nói nói: "Ta chỉ chịu một ít tổn thương, không trở ngại."

Trung niên bác sĩ dường như không nghe thấy hắn, lôi kéo một cái ghế, ngồi ở bên giường, mắt nhìn Đường Dấn dưới xương sườn, nói: "Tướng quân không thể khinh thường, vết thương nhỏ nếu như xử lý cũng biến thành trí mạng đại thương, mà lại, ta nhìn Đường Tướng quân chịu cũng không giống là chút thương nhỏ!" Hắn vừa nói chuyện, vừa cởi bỏ Đường Dấn hệ tại bên hông vải.

Đường Dần độc lai độc vãng đã quen, không quen cùng người có từ chi tiếp xúc, vậy sẽ dễ hấn sinh ra không an toàn cảm giác.

Trung niên bác sĩ tay vừa đụng phải vải, trong mắt hấn tinh quang bỗng hiện, bịch một tiếng đem bác sĩ cổ tay chế trụ, mặt trầm như nước, lạnh lùng trừng mắt đối phương.

Bản thân hấn khí lực liền không nhỏ, hiện tại có thể dùng linh khí tu vi, bàn tay sức nắm cực lớn, trung niên bác sĩ bị hấn bắt kêu đau đón một tiếng, ngừng quan vận vẹo, trên ghế đứng ngồi không ở, thân thể lắc liên tiếp, suýt nữa trượt xuống tới đất.

Bên cạnh Khâu Chân giật nảy mình, vội vàng kéo lại cánh tay Đường Dần, chế cười nói: "Đường đại ca, bác sĩ không ác ý, chỉ giúp ngươi nhìn xem vết thương, lại nói, bên ngoài mấy chục vạn Ninh quân không biết lúc nào liền sẽ bắt đầu công thành, ngươi nếu không dưỡng tốt thân thể, trong chiến đấu sợ rằng sẽ bỏ tay bỏ chân!"

Nghe nói Khâu Chân, Đường Dần suy nghĩ một lát, lúc này mới chậm rãi nắm tay buông ra.

Hai tay hấn gói sau đầu, nhắm mắt lại nói: "Bác sĩ, ngươi nhìn!"

Mặc dù Đường Dần quát cường, nhưng cũng không phải cái nghe không vào khuyến cáo người, chỉ nhìn đối phương có hay không được hấn tiếp thụ, Khâu Chân là hấn ở thế giới này người thứ nhất chặt chẽ tiếp xúc người, mà lại thật lòng! Khâu Chân thực lòng đối với hấn hấn cũng có thể cảm giác được, dù cho ngoài miệng không nói nhưng ở trong lòng hấn đã dần dần tiếp nạp Khâu Chân.

Trung niên bác sĩ sắc mặt khó coi, lắc lắc vừa đau lại tê dại cổ tay, cúi đầu nhìn lên, được rồi, hai cổ tay thanh một vòng, giống mang theo hai cánh tay vòng tay.

Nếu đổi thành người bên ngoài, hấn đã sớm trở mặt, nhưng Đường Dần là Tổng Chính Quảng Hiếu xem trọng người, bên người Vũ Mị cận thân, hấn không dám đắc tội, chỉ có thể kiềm nén lửa giận giúp hấn chữa thương.

Trong mắt Đường Dần, hấn dưới xương sườn hai nơi vết thương không tính là gì, thực sự không được, hấn cũng có thể hao phí tự thân linh khí đến trị liệu, nhưng theo người ngoài, cái này hai nơi vết thương đơn giản đều là vết thương trí mạng.

Chiến tranh, thương, mâu một loại vũ khí so với đao, nhưng kiếm sợ chỗ chính là ở đã thương người sau khi không dễ khép lại, một khi bị đâm trúng, lưu lại chính là cái lỗ máu, thường xuyên có thể tạo thành kẻ thụ thương đổ máu quá nhiều bỏ mình, mà Đường Dần cái này hai nơi vết thương đều là vừa sâu vừa lớn, nhưng kỳ quái là máu lại như kỳ tích ngừng lại.

Trung niên bác sĩ vừa giúp hấn bôi thuốc bên cạnh tám tắc lấy làm kỳ lạ, hấn cũng không biết Đường Dần là ám chi tu linh giả, chỉ cảm thấy thân thể của hấn khác hấn với thường nhân.

Mặc kệ trúng năm bác sĩ y thuật như thế nào, nhưng hấn ở miệng vết thương chỗ bên trên được hiệu quả không tệ, để Đường Dần cảm thấy dễ chịu rất nhiều, vết thương không còn đau rất đau nhức, phần có cổ cảm giác mát mẻ.

Chờ trung niên bác sĩ đem miệng vết thương lý xong, một lần nữa băng bó thỏa đáng, Đường Dần gật đầu nói tạ, trắng nõn tuấn tiểu mang trên mặt nồng đậm ý cười, cùng vừa rồi hung thần ác sát đáng vẻ tưởng như hai người.

Trung niên bác sĩ thăm than khâu khí, nói: "Đường Tướng quân sở thụ tổn thương không nhẹ, trong nửa tháng tốt nhất đừng vọng động, nếu không thương thế chuyển biến xấu, dù cho thần y chân trị cũng không diệu thủ hồi xuân lực!"

"Đa tạ tiên sinh khuyến cáo, ta nhớ kỹ." Đường Dần ngoài miệng đáp ứng tốt, lại có nghe không có để trong lòng.

"Đường Tướng quân, ta trước cáo từ!"

"Tiên sinh đi thông thả."

Chờ trung niên bác sĩ sau khi rời đi, Khâu Chân trên mặt ngưng trọng đứng ở bên giường, nhìn Đường Dần, cũng không nói chuyện.

Thấy thế, Đường Dần cười, khoát khoát tay, nói: "Tìm cái ghế ngồi, đừng giống như cọc gỗ giống như xử ở bên cạnh ta."

Đường Dần rất ít nói lời nói đi dỏm, nhưng bây giờ nhưng Khâu Chân không tâm tư nói đùa.

Hấn yếu ớt nói: "Đại phu nói thương thế của ngươi rất nặng."

Đường Dần không hề lo lắng nói: "Bác sĩ sở trường nhất bản lĩnh chính là nói ngoa."

Khâu Chân gõ gõ cái trán, thấp giọng nói: "Đường đại ca, Đồng Môn một trận chiến cùng chúng ta không có quan hệ, ngươi không bằng tìm Vũ tướng quân nói chuyện, để nàng sớm ngày rời đi Đồng Môn trở về Diêm Thành!"

Hấn đối với Đồng Môn chiến xác thực không quá quan tâm, bởi vì chuyện này không liên quan đến mình, nhưng phải hấn đi tìm Vũ Mị tránh chiến, lời này hấn cũng không mở miệng được. Con mắt hấn đi lòng vòng, cười ha ha, tự nhiên nói ra: "Vũ Mị là gan không thể so với ta ngươi gan lớn, Đồng Môn nếu là thật sự thủ không được, nàng sẽ ở trước tiên chọn rời đi."

"Ta sợ. . ." Khâu Chân thì thầm nói: "Tông Chính tướng quân không đi, Vũ tướng quân sẽ bỏ tướng mệnh bồi. Phải biết Tông Chính tướng quân và Vũ gia quan hệ nhưng không cùng bình thường, hẳn có thể làm được Đồng Môn thủ tướng, cũng và Vũ gia đại lực ủng hộ coi không ra liên quan."

Nghe được cái này, bỗng nhiên Đường Dần hứng thú, hẳn nói: "Có một số việc, không cần chúng ta tâm, lưu không ở lại Đồng Môn, tự sẽ có người đi làm quyết định, hiện tại, ta ngược lại rất hiếu kì vương đình nội bộ chuyện, nghe, quyền quý ở giữa hình như cũng mâu thuẫn trùng điệp, Khâu Chân, nếu như người hiểu rõ nói nói cho ta một chút."

Khâu Chân gãi gãi đầu phát, thờ dãi: "Cái này nói đến liền nói lớn. . ."

Phong Quốc tứ đại quyền quý theo thứ tự là Từ dương gia, Lương gia, Vũ gia cùng Chung gia. Cái này tứ đại gia tộc không sai biệt lắm chừng quân lấy Phong Quốc hơn phân nửa binh lực.

Từ dương gia chừng không mười lăm cái binh đoàn, vượt qua mười lăm vạn người, tộc trưởng Từ Dương Hạo Thuận là cao quý Phong Quốc đại tướng quân, tước vị là Hầu tước; Lương gia chừng không mười cái binh đoàn, tộc trưởng lương hưng quan cư tả tướng, tước vị cũng là Hầu tước; Vũ gia chừng không tám cái binh đoàn, trong đó liền bao quát Phong Quốc thứ hai, thứ ba binh đoàn, tộc trưởng múa ngu quan cư hữu tướng, tước vị là Hầu tước; Chung gia chừng không sáu cái binh đoàn, tộc trưởng chung thiên là Phong Quốc Thượng tướng quân, tước vị là Hầu tước.

Về vey cái này tứ đại quyền quý không chế binh lực liền vượt qua bốn mươi vạn người, mặt khác, vương thất lệ thuộc trực tiếp binh lực có hai mươi vạn, còn có các quận các huyện địa phương binh lực cũng kém không nhiều có hai mươi vạn chúng, cái này cơ bản cũng là Phong Quốc tổng binh lực.

Xuất chinh lần này Ninh Quốc, Từ dương gia xuất động mười cái binh đoàn, vương thất lệ thuộc trực tiếp binh đoàn xuất động sáu cái, Vũ gia cũng phái ra bốn cái binh đoàn tham dự.

Hai trăm ngàn người, tiến công Hà Đông địa khu, xuất kỳ bất ý công lúc bất ngờ đánh lên, vốn cho rằng có thể nhẹ nhõm thủ thắng, kết quả, dường như Ninh Quốc sớm có đoán được, vậy mà tại Hà Đông địa khu bị mật tập kết lên bốn mươi vạn chúng đại quân, bày ra thiên la địa võng, dường như một con mớ ra miệng rộng túi, sẽ tiến vào Hà Đông địa khu đại quân Phong Quốc đoàn đoàn bao vây.

Song phương ở Hà Đông địa khu giới lăng thảo nguyên triển khai cuối cùng hội chiến, Phong Quốc hai mươi vạn đại quân bị triệt để đánh, tiếp xuống chính là Đường Dần gặp phải tình cảnh, Phong Quốc tàn binh bại tướng toàn diện hướng phía Đồng Môn bại trốn, nhưng trên đường đi nhận Ninh quân truy sát và chặn đường, chân chính trốn về Đồng Môn kỳ thật lác đác không có mấy.

Đường Dần xem như tương đối may mắn, bất kể có phải hay không là nhận Vũ Mị lợi dụng, nhưng nếu như không có gặp được nàng, hẳn cũng rất khó về được Đồng Môn, hiện tại chỉ sợ vẫn còn Hà Đông địa khu trốn đông trốn tây!

Đối với Phong Quốc mà nói, trận chiến này tổn thất tất nhiên thảm trọng, nhưng Phong Quốc nguyên khí còn tại, chân chính nhận khá lớn ảnh hưởng là tứ đại quyền quý địa vị và quan hệ trong đó.

Từ dương gia tổn thất nhất cự, mười cái binh đoàn toàn quân bị diệt, dù cho tan hết gia tài cũng rất khó lại trùng kiến, Từ dương gia không thể nghĩ ngờ sẽ từ tứ đại quyền quý bên trong mạnh nhất biến thành yếu nhất, càng quan trọng hơn là, Phong vương đối với Từ dương gia tuyệt sẽ không lại giống như lúc trước như vậy tín nhiệm.

Vũ gia tổn thất mặc dù cũng đồng dạng thảm trọng, nhưng bốn cái binh đoàn trùng kiến tương đối phải dễ dàng rất nhiều, huống hồ Vũ gia dù sao không phải chiến tranh người đề xuất, Phong vương đối với trách nhiệm phạt cũng sẽ không quá nặng.

Sau trận chiến này, lúc trước phản chiến Lương gia tất nhiên sẽ nhận Phong vương tán thưởng và trọng dụng, hiện tại tay cầm mười cái binh đoàn Lương gia đã là tứ đại quyền quý bên trong thực lực mạnh nhất. Còn Chung gia, luôn luôn vô dụng vô cầu, nhưng theo Từ dương gia xuống dốc, tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Nghe xong Khâu Chân giảng giải và phân tích, Đường Dần đối với tình huống Phong Quốc rốt cục tính có đại khái hiểu rõ.

Hai mắt hẳn sáng lên nhìn chăm chăm Khâu Chân, cười không nói.

Khâu Chân bị hẳn nhìn có chút không được tự nhiên, vô ý thức sờ sờ mặt, hỏi: "Thế nào "

Đường Dần cười nói: "Ta đột nhiên nghĩ đến lúc trước, người dự đoán rất chuẩn xác."

"Dự đoán "

"Người đã nói, Ninh Quốc nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, sẽ thừa thắng tiến công Đồng Môn, trên thực tế người nói đúng, quả nhiên như Ninh Quốc đến công."

"Ha ha!" Khâu Chân khẽ cười một tiếng, đôi mắt tinh mịch nói: "Ninh Quốc rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, tiêu diệt chúng ta hai mươi vạn đại quân chỉ là bước đầu tiên, công chiếm Đồng Môn là bước thứ hai, tiếp xuống, chỉ sợ phải thẳng đến Diêm Thành." Dừng một chút, hẳn hạ giọng, ở tai Đường Dần thì thầm nói: "Ta dám chắc chắn, vương đình nội bộ khẳng định có Ninh Quốc gian tế, ít nhất là có người cùng Ninh Quốc thông đồng!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33:

Đường Dàn nghe vậy, thầm kinh hãi, hỏi: "Người làm sao dám chắc chắn như thế "

Khâu Chân cười khỏ nói: "Bốn mươi vạn người tập kết, đến tổn hao bao lớn công phu, nào ra bao lớn động tĩnh, vèn vèn giai đoạn trước chuẩn bị vật tư và lương thảo, liền phải tổn hao thời gian mấy tháng. Mà vậy mà Ninh Quốc lập tức hoàn thành, cái này chẳng lẽ không kỳ quái sao nếu như ta suy đoán không sai, khi vương đình đang trù bị thời điểm tiến công, Ninh Quốc bên kia liền đã đạt được tin tức xác thực, cũng bắt đầu ở Hà Đông địa khu bí mật tập kết nhân lực, chế định tốt kế hoạch tác chiến, làm xong tương ứng chuẩn bị. Người ta đối với chúng ta rõ như lòng bàn tay, mà chúng ta đối với người ta lại không biết chút nào, cầm hai mươi vạn đi đụng bốn mươi vạn, há có bất bại đạo lý !"

Đường Dàn vừa nghe vừa gật đầu, cho dù hắn không hiểu rõ quân sự, cũng có thể cảm giác được Khâu Chân phân tích có đạo lý.

Nghĩ một lát, Đường Dàn lắc đầu, trong vương đình có phải hay không có gian tế, là có người hay không và Ninh Quốc thông đồng, đó cũng không phải hắn có thể quản chuyện, lại tâm cũng là toi công bận rộn. Hắn nhàn nhạt nhưng cười cười, nói: "Những chuyện này, không nên chúng ta đi quản, chúng ta bây giờ chuyện cần làm chỉ có một cái."

"Cái gì" Khâu Chân tò mò hỏi.

"Đi ngủ!" Đường Dàn cười nói: "Ta chỉ biết là không dường đủ tinh thần, khôi phục thể lực, chuyện gì cũng làm không được."

Khâu Chân sững sốt, nhìn Đường Dàn một hồi lâu mới hiểu rõ ha ha cười nói: "Có đạo lý. Xem ra, là ta muốn nhiều lắm."

Đường Dàn coi xuống áo ngoài, kéo chăn mềm, đổi cái tư thế thoải mái, nguyên lãnh không rõ nói: "Cửa ở bên kia, không tiện."

Khâu Chân lắc đầu mà cười, đứng dậy cáo từ.

Đường Dàn cái này ngủ một giấc rất an ổn, cũng rất thơm ngọt, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn, từ xế chiều một mực ngủ đến ngày thứ hai sáng sớm, nếu như không phải bụng bồn chồn hát không thành kè, hắn chỉ sợ còn có thể tiếp tục ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, hắn ngủ được một cổ mùi thơm mê người, mở to mắt nhìn lên, trong phòng trên mặt bàn chẳng biết lúc nào đã thả số mâm đồ ăn đồ ăn, còn có một chén lớn cơm.

Ừng ục ục, bụng của hắn không tự chủ kêu lên, Đường Dàn nuốt nước bọt, xoay người ngồi dậy.

"Đường Tướng quân, người đã tỉnh!" Nũng nịu thanh âm từ giường bên cạnh vang lên.

Hắn quay đầu nhìn lên, hoá ra cuối giường chỗ còn đứng có một thiếu nữ. Nàng chỉ có mười sáu mười bảy tuổi, mặc áo vải vấy vấy, mái tóc đen nhánh vén lên thật cao, màu lúa mì làn da quang trạch lại khỏe mạnh, thanh tú tương mạo phối hợp một đôi linh động mắt to, cho người cảm giác tươi mát lại sạch sẽ.

"Người là. . ." Hắn mê hoặc mà nhìn xem thiếu nữ.

"Ta là hành quán thị nữ." Thanh âm thiếu nữ mềm mại, nhìn ở trần Đường Dần, sắc mặt nàng ửng đỏ, có chút ngượng ngùng đáp.

Đường Dần ồ một tiếng, sau đó chỉ chỉ thức ăn trên bàn, hỏi: "Ngươi đưa tới "

"Phải!"

"Ngươi tên là gì "

"Tất cả mọi người gọi Tiểu Ngọc."

"Tiểu Ngọc Tiểu Ngọc, tiểu gia bích ngọc, và hình dạng của ngươi nhưng thật ra vô cùng chuẩn xác." Đường Dần thuận miệng ứng một tiếng, quay đầu tìm y phục của mình, nhìn một vòng cũng không tìm được, thì thảo nghị ngờ nói: "Quần áo của ta đâu "

Thị nữ Tiểu Ngọc vội nói: "Đường quần áo tướng quân phá, cũng ô uế, Tông Chính tướng quân đã giúp ngài chuẩn bị kỹ càng quần áo mới." Nói chuyện, nàng trở lại từ trên kệ áo gỡ xuống mới tinh quần áo, rất cung kính thả trước mặt Đường Dần.

Hắn dùng tay sờ, cảm giác tính chất mềm mại thư trượt, và trước kia hắn xuyên áo vải hoàn toàn khác biệt.

Hắn ngẩng đầu, lại nhìn về phía giá áo, phía trên còn treo có tinh xảo giáp đen mũ đen, nó và binh lính bình thường mặc giáp da không giống, bởi vì có sáng bóng, khẳng định là kim loại đánh chế, trên khôi giáp còn có tinh điêu tể trác hoa văn cùng đồ án, hẳn đối với loại này khôi giáp cũng không lạ lắm, Vũ gia tỷ muội và Vũ Dịch đều là mặc loại này.

". . . Cũng là ta" Đường Dần không xác định hỏi.

Tiểu Ngọc gật gật đầu, nhỏ giọng đáp: "Đúng vậy, tướng quân."

Nàng là hành quán thị nữ, phục thị qua rất nhiều người, nhưng cảm giác Đường Dần cùng những người khác khác biệt, nói chuyện kỳ kỳ quái quái, nhưng lại không có giả đờ, trên mặt anh tuấn có treo như có như không nụ cười, rất mê người , theo lý thuyết hẳn cần phải khiến người ta cảm thấy thân thiết mới đúng, nhưng trên người hắn nhưng lại hết lần này tới lần khác mang theo một loại khó mà hình dung bằng lãnh và khoảng cách cảm giác.

Đường Dần không để ý đến suy nghĩ lung tung tiểu thị nữ, hắn nhìn mới áo giáp, ngẫm cười khổ, xem ra Vũ Mị trước mặt mọi người tuyên bố mình là thứ hai binh đoàn binh đoàn trưởng cũng không phải là chỉ nói là nói mà thôi, mà thật định cho chính mình cái này chức vị, nhưng mình phải tiếp nhận sao muốn trở thành chinh chiến cả đời tướng quân sao

Từ khi tới thế giới này, hắn một mực tại đảo mệnh, không có thời gian hảo hảo suy nghĩ mình ngày sau nên đi dạng gì con đường, hiện tại hắn ổn định lại tâm thần, bắt đầu chăm chú suy nghĩ lên vấn đề này.

Trong xã hội hiện đại, hắn không trải qua cái gì học, am hiểu nhất bản lĩnh chính là từ nhỏ tu tập công phu, mà bây giờ đến thế giới này, hắn vẫn là không có có thể nuôi sống mình thành thạo một nghề, muốn sống sót, hoặc là sống thoải mái để chịu một chút, hình như chỉ còn lại tham quân con đường này.

Nếu không lựa chọn, vậy liền không có gì tốt do dự!

Còn nữa nói dùng vũ lực đi chinh chiến sa trường, kiến công lập nghiệp, bản thân hắn cũng không bài xích cuộc sống như vậy.

Ở xã hội hiện đại, hắn qua là liếm máu trên lưỡi đao sát thủ sinh hoạt, chỉ có điều đó là phạm pháp, mà bây giờ vẫn phải qua cuộc sống như vậy, thì biến thành là hợp pháp, là quang minh chính đại giết người, đây càng phù hợp huyết dịch của hắn bên trong dã tính.

Mỗi một nam nhân trong xương cốt đều có chinh phục dục vọng, đương nhiên Đường Dần cũng không ngoại lệ.

Ở cái thế giới xa lạ này, ở cái này binh hoang mã loạn thế đạo, hắn cũng nghĩ làm có thể chinh phục hết thầy cường giả.

Nếu không về được mình nguyên lai là thế giới, vậy liền không bằng ở chỗ này buông tay đánh cược một lần, làm ra một phen đại sự, dù cho không thể oanh oanh liệt liệt lột mắt xanh ngàn sử, ít nhất cũng phải thành hắn cái để tiếng xấu muôn đời.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Đường Dần dần dần làm sâu sắc, trong thân thể máu cũng không khỏi tự chủ bắt đầu sôi trào, thiêu đốt.

Hắn tuyệt không phải người nhát gan sợ phiền phức người, cũng không phải không ôm chí lớn, trời sinh tính nhu nhược hạng người, đứng máy sẽ bày ở trước mắt, hắn tìm không thấy bất kỳ lý do gì đem nó từ bỏ rơi.

Nghĩ thông suốt những vấn đề này, Đường Dần giống tháo bỏ xuống một cái túi lớn, thở dài một hơi, đột nhiên thân thể hình như cũng dễ dàng rất nhiều.

Thấy hắn nhìn trên kệ khôi giáp, sắc mặt biến đổi không chừng, biểu lộ lúc chìm lúc cười, thị nữ Tiểu Ngọc có chút lo lắng, lo lắng hỏi: "Đường Tướng quân, ngươi. . . Ngươi thế nào "

Đường Dần lấy lại tinh thần, hướng về phía nàng mỉm cười, nói: "Ta không sao!" Nói, hắn cầm quần áo lên, vừa muốn đứng dậy, lại rụt trở về, nói với Tiểu Ngọc: "Tiểu thư, ta phải thay quần áo." Ngụ ý, nói đúng là nàng có thể đi ra.

Tiểu Ngọc là thị nữ, cũng chính nha hoàn, nàng vẫn là lần đầu tiên được người xưng hô tiểu thư, kinh ngạc há to mồm, thật lâu nói không ra lời, sừng sốt

một hồi lâu mới tính kịp phản ứng, hai gò má đỏ bừng, hoảng thủ hoảng cước cầm quần áo lên nói: "Đường Tướng quân, ta giúp ngươi đổi!"

Hắn cảm thấy đau đầu đau cau mày một cái, chính mình ý tứ đã rõ ràng như vậy nàng còn nghe không hiểu hắn vô lực nói: "Ta tự mình tới là được rồi, ngươi có thể đi ra."

"Tiểu Ngọc. . . Tiểu Ngọc có phải hay không chỗ nào làm không tốt, đặc tội Đường Tướng quân" nói chuyện, nàng vành mắt đỏ lên.

Trong ý thức của nàng, nha hoàn phục thị chủ nhân thay quần áo là chuyện rất bình thường, nhưng không rõ Đường Dần vì sao cự tuyệt.

Lúc đầu, Đường Dần cũng không phải là thời đại này người, mà lại hắn cũng không thích cùng người mặt thiết tiếp xúc, mặc kệ đối phương là nam hay là nữ.

Nhìn Tiểu Ngọc xấu hổ muốn khóc, người trông thấy yêu tiếc bộ dáng, hắn bắt đắc dĩ khoát khoát tay, tận lực để cho mình nói uyển chuyển, nói: "Ngươi làm rất tốt, là ta còn không quen, nếu như ngươi không ngại mời ngươi đi ra ngoài trước , đợi lát nữa lại gần đây. . ."

Không chờ hắn nói hết lời, Tiểu Ngọc anh một tiếng, khóc chạy ra ngoài.

Đường Dần tròn mắt hốc mồm mà nhìn xem thân ảnh của nàng biến mất ở ngoài cửa, một lát sau, hắn khẽ thở dài, nói lầm bầm: "Cái gì mao bệnh !"

Hắn nhanh chóng mặc vào quần áo, bởi vì không tắm gương, nhìn không ra hiệu quả như thế nào, nhưng mặc lên người rất hợp thể, cũng rất cảm giác.

Đúng lúc này, Vũ Mị từ bên ngoài đi gần đây.

Nhìn thấy một thân gấm vóc bộ đồ mới Đường Dần, hai mắt nàng thả ra dị sắc.

Đường Dần dáng người thon dài cân xứng, bởi vì từ nhỏ khổ luyện quan hệ, toàn thân trên dưới tìm không thấy một tia thịt thừa, được xưng tụng là hoàn mỹ thể trạng, hắn mặt trắng như ngọc, tướng mạo tuấn lãng, mặc dù không thể dùng anh tuấn tuyệt luân để hình dung, nhưng hắn trời sinh mặt cười, trên người hắn tự nhiên mà vậy toát ra âm tà khí chất lại làm cho người hoa mắt, mê luyện.

Vũ Mị nhìn chằm chằm mình, Đường Dần nhú lông mày, hỏi: "Vũ tướng quân, lỗ mũi của ta bên trên mọc hoa rồi sao "

Nàng hoàn hồn, mặt phấn ửng đỏ, dùng mị tiếu che giấu bối rối của mình, giống như tùy ý nói: "Bộ quần áo này rất thích hợp ngươi."

Đường Dần cúi đầu ngó ngó, bình chân như vại nói: "Ta cũng cảm thấy như vậy." Ngừng tạm, hắn hỏi: "Vũ tướng quân tìm ta có việc "

"Trong âm thầm ta cho phép ngươi có thể gọi ta danh tự." Vũ Mị thanh thanh yết hầu, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, nghe ngữ khí giống cho Đường Dần thật là lớn ân huệ.

Ngược lại Đường Dần là cảm thấy xem thường, nhún nhún vai, không nói thêm gì, trông thấy góc tường đã chuẩn bị chậu nước, hắn đơn giản rửa mặt, xoa tĩnh về sau ở Vũ Mị đối diện ngồi xuống, cầm chén dưa lên, miệng lớn bắt đầu ăn.

Nhìn ăn không chút nào nhả nhận Đường Dần, Vũ Mị nghiêm mặt nói: "Đồng Môn không phải nơi ở lâu, ta dự định xế chiều hôm nay khởi hành về Diêm Thành."

Đường Dần nuốt xuống trong miệng đồ ăn, nói: "Ta không ý kiến."

"Ta cũng không hỏi ý kiến của ngươi."

"Ngươi nói những này làm gì "

"Ta chỉ chào hỏi ngươi một tiếng!"

"Nha! Ta biết."

"Đây là ngươi cấp dưới nên đối cấp trên thái độ sao" Vũ Mị cảm thấy Đường Dần liền như là thót ngựa hoang, kiêu ngạo không tuân, mình căn bản không chế không nổi hắn, loại này không cách nào nắm giữ cảm giác bắt lực để nàng rất không thích ứng.

Đường Dần buông bát dưa, nhìn thẳng Vũ Mị.

"Ngươi. . . Ngươi nhìn cái gì" ở hắn sáng ngời ánh mắt nhìn chăm chú, Vũ Mị không khỏi một trận tim đập nhanh, lực lượng không đủ hồi.

"Ta cảm thấy Vũ đại tiểu thư thiếu không phải cấp dưới."

"Đó là cái gì "

"Bằng hữu."

"Bằng hữu" Vũ Mị ngờ ngạc một chút, có lẽ là ra ngoài phần nộ, có lẽ là ra ngoài chột dạ, nàng la hét hỏi nói: "Ngươi nói là ngươi muốn trở thành bằng

hữu của ta "

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34:

Ở Vũ Mị từ điển bên trong là chưa từng có hai chữ bằng hữu. Thân là Vũ gia đại tiểu thư, Vũ gia tương lai người thừa kế, nàng địa vị cao quý, từ nhỏ đã bị quán thân đẳng cấp khái niệm, ở cuộc sống của nàng trong vòng, ngoại trừ đối thủ cạnh tranh chính là có thể cung cấp mình lợi dụng đối tượng, lại có chính là cấp dưới, căn bản là tìm không thấy bằng hữu.

Nhìn nàng bộ kia bộ dáng giết mình, miệng nhỏ trương có thể nhét vào cái trứng gà, Đường Dàn cảm giác buồn cười, hần học vừa rồi Vũ Mị không ai bị nổi giọng nói, ngạo mạn mười phần nói: "Trong âm thầm, nhưng ta lấy cho phép ngươi trở thành bằng hữu của ta."

Vũ Mị vừa bực mình vừa buồn cười, mị nhãn trừng mắt Đường Dàn, thật lâu không nói nên lời.

Nhẫn nhịn hồi lâu, cuối cùng nàng thổi phù một tiếng cười, hỏi: "Ngươi có biết hay không thân phận của ta "

"Vũ gia đại tiểu thư nha, bá tước tước vị, chương quân thứ hai, thứ ba binh đoàn."

"Vậy ngươi còn dám lấy loại này khẩu khí nói chuyện với ta, ngươi tin hay không chỉ này một điểm ta liền có thể lập tức xử tử ngươi "

Sắc mặt Vũ Mị âm trầm xuống, mặt lạnh như sương, mềm mại đáng yêu ánh mắt trong nháy mắt biến sắc bén, nhìn thẳng Đường Dàn.

Đường Dàn đối với nàng lạnh lùng làm như không thấy, không sợ hãi chút nào đối đầu ánh mắt của nàng, nói: "Đương nhiên ta biết ngươi có năng lực như thế, nhưng ta cũng biết, ngươi sẽ không như thế làm."

Không biết hần phần tự tin này là từ đâu tới, nhưng Đường Dàn khoan thai tự đắc lại kích thích Vũ Mị phản nghịch, nàng là không đành lòng giết chết Đường Dàn, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép hần ở trước mặt mình như thế làm càn, mà lại cho tới nay cũng không người nào dám lấy loại thái độ này nói với nàng như vậy

Trong mắt nàng tinh quang càng tăng lên, nắm chặt nắm đấm, vừa muốn vỗ bàn đứng dậy, lúc này Đường Dàn còn nói thêm: "Ngươi có hay không nghĩ tới, kỳ thật bằng hữu phải xa so với cấp dưới đáng tin hơn nhiều. Thượng cấp và cấp dưới ở giữa chỉ người với người quan hệ, mà bằng hữu và giữa bằng hữu lại tâm cùng tâm quan hệ."

Tâm cùng tâm quan hệ! Trong lòng Vũ Mị chấn động, vốn là muốn đứng lên thân thể lại ngồi trở xuống, yên lặng phẩm vị cái này lời này của Đường Dàn.

Ánh mắt Đường Dàn tĩnh mịch, yếu ớt nói: "Cho tới nay, bằng hữu của ta cũng không nhiều, dù cho tính cả ngươi, cũng sẽ không vượt qua ba cái, chính là bởi vì dạng này, ta mới có thể rất cảm thấy trân quý, làm bằng hữu có thời điểm khó khăn, ta nhất định sẽ thế chân vác tương trợ, cũng chỉ có thể có cái tầng quan hệ này, ta mới có thể thật tâm thật ý giúp ngươi làm việc. Ta không phải cái có thể khiến người ta tùy tâm điều khiển, nghe người ta lên tiếng ra lệnh người, càng không quen có người giẫm ở trên đầu của ta khoa tay múa chân, điểm này mời ngươi hiểu."

Vũ Mị yên lặng nghe Đường Dàn, có lẽ hần cũng không thể để nàng hoàn toàn tiếp nhận, nhưng nàng từ trong ánh mắt của hần có thể nhìn ra hần chân

thành.

Là! Đường Dần xác thực không phải cái có thể khiến người ta điều khiển người.

Hắn tùy tính, tà khí lại kiêu ngạo không tuân, toàn thân trên dưới đều tràn đầy không ổn định nhân tố, thế nhưng chính vì vậy, Vũ Mị mới có thể bắt tri bắt giác bị hắn hấp dẫn, nếu như Đường Dần giống như những người khác, quen thuộc nghe người ta chỉ huy, bị người sai sử, Vũ Mị hứng thú với hắn chỉ sợ cũng sẽ không giống hiện tại lớn như thế, lớn đến có thể lay động nguyên tắc của mình.

"Khâu Chân là bằng hữu của ngươi" qua hồi lâu, cuối cùng Vũ Mị mở miệng.

Đường Dần nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu, nói: "Xem như."

Vũ Mị lại hỏi: "Lúc trước, ta phái ngươi đi Ninh Quốc cửa ải làm mời dụ, ngươi lại giữ hắn lại, bởi vì..."

"Đó là ra ngoài ta đối với bằng hữu bảo vệ."

Con mắt Vũ Mị không nháy mắt nhìn Đường Dần, giống làm ra quyết định trọng đại, thật sâu gật đầu, nói: "Vậy thì tốt, ta cũng muốn làm bằng hữu của ngươi, nhưng ta phải ngươi cam đoan, ta ở trong lòng ngươi phân lượng không thể so với Khâu Chân nhẹ!"

Đường Dần cười, ai trong lòng mình phân lượng nhẹ, ai trong lòng mình phân lượng nặng, loại chuyện này lại không phải hắn có thể khống chế được bỗng nhiên hắn phát giác bên ngoài Vũ Mị biểu thành thực, nhưng tâm tính lại giống như đứa bé.

Mà Vũ Mị nói xong, chính nàng cũng không nhịn được cười, cảm giác mình bây giờ liền như là cái tranh giành tình nhân tiểu nữ nhân, hơn nữa còn là và cái nam nhân tranh, càng chết là, từ Đường Dần ánh mắt trong suốt bên trong, nàng không nhìn thấy hắn đối với mình có bất kỳ động tâm thành phần tồn tại.

Nàng vẫn luôn biết mình dung mạo điểm lệ rung động lòng người, cũng một mực tin tưởng thế giới này không có nam nhân kia không thần phục ở mỹ lực của mình phía dưới, nhưng đụng phải Đường Dần, nàng ngoại trừ thất vọng liền chỉ còn lại nặng nề cảm giác bất lực, có thể nói Đường Dần là cái thứ nhất đối với nàng hoàn toàn miễn dịch, thậm chí nhìn như không thấy người.

Chờ sau khi Vũ Mị, Khâu Chân theo sát lấy đi gần đây, là sát mờ hôi lạnh gần đây.

Vừa rồi Đường Dần và Vũ Mị đối thoại hắn ở ngoài cửa đều có nghe được, toàn bộ tâm một mực treo ở cổ họng, sợ một cái không tốt, Vũ Mị trách tội xuống, Đường Dần khó giữ được tính mạng, nhưng kết quả sau cùng lại ngoài dự liệu tốt, đương nhiên, từ bên trong cũng không khó coi ra Vũ Mị đối với Đường Dần coi trọng, còn có đối với hắn dung túng.

Trông thấy mặt mũi hắn đầy mắt tự nhiên biểu lộ, Đường Dần không cần hỏi cũng đoán được hắn có nghe được mình và Vũ Mị nói chuyện. Không đợi Khâu Chân mở miệng, hắn trước khi nói ra: "Khâu Chân, trong thành có hay không tiệm vũ khí "

Khâu Chân không nghĩ tới hắn lại đột nhiên hỏi cái này, gãi gãi cái trán, không xác định nói: "Cần phải có! Đường đại ca, ngươi tìm tiệm vũ khí làm cái gì "

"Đương nhiên đặt trước làm vũ khí!" Đường Dần nuốt vào cuối cùng một miếng cơm, lau miệng, đứng dậy nói với Khâu Chân: "Nếu như ngươi không có chuyện, theo giúp ta đi một chuyến."

Hắn tiện tay vũ khí là nửa hình khuyên tàn nguyệt song đao, nhưng đế quốc Hạo Thiên rõ ràng không loại này kỳ hình vũ khí, muốn lấy tới, cũng chỉ có thể đi tiệm vũ khí chế tạo.

"Trong quân dạng gì vũ khí không tại sao muốn hiện làm đâu" Khâu Chân mười phần không hiểu.

Đường Dần cười một tiếng, nói: "Ta muốn vũ khí, chỉ có thể hiện làm."

"A, hóa ra dạng này." Khâu Chân đi theo Đường Dần muốn bên ngoài đi.

Không đi ra mấy bước, hắn dừng bước chân, mặt lộ vẻ khó khăn đứng vững.

Đường Dần tò mò hỏi: "Thế nào "

"Đường đại ca, ngươi... Có tiền sao "

"Tiền" Đường Dần bình tĩnh đại ngộ vỗ đầu một cái, thầm mắng mình hồ đồ, mặc dù đổi một cái thế giới, nhưng nơi này mua đồ cũng muốn dùng tiền, hiện tại, trên người hắn không còn đồng nào, túi so với giấy trắng còn sạch sẽ.

Khâu Chân sờ lấy túi, móc ra mấy cái đồng tệ, cười khổ nói: "Ta chỉ những thứ này tiền, chỉ sợ không đủ..."

Đường Dần thở dài, nói: "Chỉ có thể tìm Vũ đại tướng quân mượn chút tiêu xài một chút."

Nghe Đường Dần tìm đến mình vay tiền, Vũ Mị cười mắt to cong cong, biến thành hai con tiểu nguyệt răng, chẳng qua ngược lại nàng là rất lớn mới, từ

trong túi tiền lấy ra một thỏi vàng giao cho Đường Dần, đồng thời hỏi: "Người dùng tiền làm cái gì "

"Chế tạo một thanh tiện tay binh khí."

"Chẳng lẽ trong quân không có sao "

Đường Dần lắc đầu.

Vũ Mị nghiêm mặt nói: "Đây là chính sự, tiền xem như ta đưa cho người, không cần trả lại." Thân là Linh vũ giả, đương nhiên nàng hiểu tầm quan trọng của vũ khí, trên chiến trường, vũ khí chính là mệnh sinh mạng thứ hai, không thích hợp vũ khí nơi tay, chẳng khác nào tính mạng không chiếm được bảo hộ.

Đường Dần nói một tiếng cảm ơn, nhưng trước khi đi vẫn là nói: "Về sau ta sẽ trả lại người." trông thấy Vũ Mị muốn từ chối, không cho nàng cơ hội nói chuyện, hần lại bổ sung: "Đây không phải là ở khách khí với người, bởi vì ta chưa hề liên không quen hoa tiền của nữ nhân." Hoặc là nói hần chưa hề liên không tốn qua tiền của nữ nhân.

Nghe nói lời này, Vũ Mị sùng sốt.

Đế quốc Hạo Thiên dân phong là rất khai phóng, nữ nhân không giăng cứu tam tông tứ đức, cũng không Khổng gia tư tưởng đi thấp hóa nữ nhân, lấy quyền kế thừa mà nói, nữ nhân và nam nhân đồng dạng sẽ bị đứng vào kế thừa thuận vị, bao quát Hoàng gia ở bên trong, cho nên đế quốc Hạo Thiên các đời Hoàng đế bên trong từ trước đến nay không thiếu hụt Nữ Hoàng.

Đường Dần không tự giác toát ra tới đại nam tử chủ nghĩa ngược lại khiến Vũ Mị cảm giác rất lạ lẫm, nhưng, lại có một loại thư thái nói không nên lời cảm giác.

Đồng Môn xác thực không lớn, dọc ba đầu chủ đạo, ngang sáu đầu chủ đạo, chủ đạo cùng chủ đạo ở giữa đem trong thành quân doanh và dân cư phân chia rõ ràng.

Đường Dần và Khâu Chân tùy tiện sau khi nghe ngóng, liền rất dễ dàng tìm tới một nhà tiệm thợ rèn.

Trận này, Ninh quân binh lâm thành hạ, tiệm thợ rèn sinh ý cũng đặc biệt tốt, quân đội đặt trước chế hàng loạt vũ khí không nói, dân chúng bình thường cũng đặt trước vũ khí, định dùng đến phòng thân. Hai người hần đến lúc đó, trong lò rèn đã là một mảnh bận rộn, đinh đinh đương đương nện sắt âm thanh bên tai không dứt.

"Lão bản có đây không "

Khâu Chân đứng ở cửa ra vào không dám đi vào trong, hần mặc cũng là bộ đồ mới, bảo bối vô cùng, sợ trong lò rèn bốn phía loạn bốc lên hỏa tinh đem quần áo đốt tới.

Ngược lại Đường Dần là chẳng hề để ý, đi thẳng vào.

Vừa gần đây, một vị lão giả tóc hoa râm liền ra đón.

"Khách quan muốn đặt trước làm vũ khí sao" Đường Dần và Khâu Chân đều là người mặc thường phục, tự nhiên ông lão nhìn không ra hai người bọn họ là quân nhân.

"Đúng thế." Đường Dần nói: "Ta muốn làm hai thanh đao."

"Trường đao, đoản đao, hoành đao, mạch đao, bình đao. . . Khách quan muốn làm loại nào" lão giả một hơi nói ra hơn mười loại đao.

Đường Dần mỉm cười lắc đầu, cúi đầu nhìn nhìn, từ dưới đất nhật lên một khối toái thiết, trên mặt đất vẽ ra tàn nguyệt loan đao hình dạng, nói: "Ta muốn đao là loại này kiểu dáng "

Lão giả nhìn Đường Dần vẽ đồ án, hoa râm lông mày nhanh nhẹn đến cùng một chỗ, nghi tiếng nói: "Khách quan muốn rèn đức loại này đao ngược lại hi kỳ vô cùng, ta chưa từng thấy. . . Loại này đao kêu cái gì tên "

Đường Dần đơn giản nói: "Loan đao. "

"Nha!" Lão giả trầm ngâm không nói.

"Chẳng lẽ chế tạo không được sao "

"Đó cũng không phải. Chỉ đao hình kì lạ, chế tạo đến tốn hao chút thời gian."

Đường Dần đem Vũ Mị cho hần thỏi vàng lấy ra, hướng trước mặt lão bản một đưa, nói: "Ta muốn hôm nay liền muốn, nếu như lão bản có thể đánh tạo đi ra, những này vàng liền đều là người. . ."

Hần lời còn chưa nói hết, Khâu Chân đã sau lưng hần liền kéo góc áo của hần. Nhìn lớn nhỏ, Vũ Mị cho Đường Dần cái này thỏi vàng chừng mười

lượng nặng, nhiều tiền như vậy, mười chuỗi đao đều có thể mua.

Hắn hướng về phía Đường Dần liên tiếp nháy mắt, ám chỉ hắn không cần bỏ ra nhiều tiền như vậy.

Đường Dần thờ ơ nhún nhún vai, chỉ cần có thể đạt được hắn muốn song đao, tiêu tiền nhiều tiền ít cũng không tính là cái gì, cho tới nay, hắn đối với tiền khái niệm cũng không phải rất coi trọng.

Nhìn thấy kim quang lấp lánh thoi vàng, hai mắt ông lão tỏa ánh sáng, hắn sẵn tay áo, nói: "Được, khách quan hào phóng như vậy, người việc này ta tiếp nhận, lão phu tự mình cho người rèn đao!"

Đường Dần cười ha ha, nói: "Vậy liền làm phiền người già rồi. . ."

Hắn còn chưa có nói xong, vành tai bên trong chỉ nghe nơi xa một tiếng âm vang kinh thiên động địa tiếng vang, thanh âm cực lớn, cả mặt đất cũng vì đó rung động dồn dập.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35:

"Lão thiên! Đây là thế nào" Khâu Chân bị chấn kém chút nằm sát xuống đất, sắc mặt hắn đột biến, kinh hô nhìn xung quanh.

Trong lò rèn các công nhân cũng đều nhao nhao thả ra trong tay sống, không hẹn mà cùng đi tới, quan sát xảy ra chuyện gì.

Đường Dần cau mày nghiêng tai lắng nghe, trong mơ hồ, hắn nghe được Ninh quân đại doanh bên kia truyền đến tiếng la giết.

Không đợi hắn phân biệt rõ ràng, một tiếng vang thật lớn vang lên, thanh âm cực lớn, dường như trời trong tiếng sấm.

Hắn phản ứng cực nhanh, chỉ hơi sững sờ một chút thần, lập tức ý thức được việc lớn không tốt. Hắn xông ra tiệm thợ rèn, vừa hướng cửa thành bên kia chạy, vừa đối với Khâu Chân quát lớn: "Nhưng Ninh quân có thể bắt đầu công thành, người không muốn theo tôi, về hành quán đi!"

Khâu Chân không nghe hắn, hất ra hai chân, cực nhanh cùng sau lưng Đường Dần.

Thấy hắn theo mình, Đường Dần trầm giọng quát: "Người đi theo ta cái gì trên chiến trường người lại có thể làm cái gì"

Hắn tuy nói không nể mặt mũi, nhưng cũng là sự thật, lấy mưu lược tăng trưởng Khâu Chân ở hai quân cận thân giết chóc trên chiến trường xác thực không được tác dụng.

Khâu Chân nuốt nước bọt, thở hổn hển nói: "Chỉ ít ta có thể giúp người đánh một chút ra tay, hoặc là tìm mấy người trợ giúp!"

Đường Dần liếc hắn một chút, lười nói thêm nữa nói nhảm, thuận miệng nói: "Tùy người!"

Hắn đoán không lầm, Ninh quân xác thực bắt đầu công thành.

Không lò xe bắn đá đem từng khóa chậu tằm lớn nhỏ cự thạch không ngừng đánh tới hướng Đồng Môn tường thành, phát ra đĩnh tai nhức óc tiếng vang, to lớn lực trùng kích biến thành lực phá hoại, đem tường thành đập thủng trăm ngàn lỗ, thổ mảnh bay tứ tung.

Trên tường thành, thỉnh thoảng có binh sĩ né tránh không kịp, bị từ trên trời giáng xuống cự thạch nện vừa vụn, trong nháy mắt liền hài cốt không còn, hóa thành thịt nát.

Trong lúc nhất thời, tiếng va đập, tiếng la giết, tiếng kêu thảm thiết, âm thanh gào to còn có xương cốt vỡ nát âm thanh ở trên tường thành nổi thành một mảnh.

Xe bắn đá tiến công vền vền khúc nhạc dạo, theo sát phía sau chính là Ninh quân phương trận ép gần.

Ninh quân công thành tốc độ cũng không nhanh, bọn họ coi trọng trận hình cùng phương trận ở giữa dính liền và phối hợp.

Trong trận binh sĩ tiến lên chậm chạp, thận trọng từng bước, đương nhiên cái này cũng và các binh sĩ trên người khôi giáp có quan hệ.

Ninh binh không giống Phong binh mặc giáp da, nhẹ nhàng thuận tiện, bọn họ mặc chính là mũ sắt thiết giáp, ở rất tốt bảo vệ tự thân đồng thời cũng hy sinh hết tốc độ, các binh sĩ hoạt động lúc nhìn đều mười phần vụng về.

Ninh quân lấy vạn người binh đoàn làm căn bản phương trận, lại từ năm cái binh đoàn phương trận tạo thành tiến công yển hình trước trận, phía sau là từ mười cái binh đoàn tạo thành bên trong trận, cuối cùng thì năm cái binh đoàn tạo thành hậu trận.

Lần thứ nhất công thành thường thường đều là thăm dò tính, mà Ninh quân lại lớn khác thường lý, lập tức đầu nhập hai mươi vạn chúng, vền vền trước trận liền có năm vạn người, thanh thế cũng đủ dọa người.

"Địch nhân bắt đầu công thành, chuẩn bị cung tiễn, chuẩn bị gỗ lăn lôi thạch —— "

Trên đầu tường Thiên phủ trưởng, đội trưởng tiếng kêu to liên tiếp, lại thêm ngoài thành địch nhân phương trận tiến lên lúc phát ra ầm ầm giẫm đạp âm thanh, bầu không khí khẩn trương tới cực điểm, ở đây mỗi người đều kéo căng thần kinh, kịch chiến hết sức căng thẳng.

Oanh, oanh —— cự thạch còn đang không ngừng đập lên tường thành, binh sĩ Phong Quốc nhóm trốn ở đồng tên đằng sau, một từng cái ôm chặt vũ khí, biểu lộ đều là tức khản trương lại sợ hãi.

Đối mặt như thế đông đảo địch nhân, ở cường đại như thế áp lực uy hiếp dưới, không có người nào có thể nhẹ nhõm xuống tới.

Khi Ninh quân trước trận khoảng cách Đồng Môn dưới thành chỉ có một trăm mét khoảng cách, làm cho người rung mình đầu thạch khí rất cực đĩnh chỉ phát xạ, nhưng ngay sau đó dưới thành tiếng la giết nổi lên, binh sĩ Ninh quân tăng tốc bước chân, bắt đầu công thành.

"Nghe ta chỉ huy!"

Tông Chính Quảng Hiếu chẳng biết lúc nào leo lên tháp lầu, cúi người, ở trên cao nhìn xuống la lớn.

Đông, đông, đông —— ngoài thành tiếng bước chân càng ngày càng gần, lính phòng giữ nhóm trên mặt chảy ra tới mồ hôi lạnh cũng càng ngày càng nhiều, mọi người nắm chặt vũ khí tay cũng không tự giác run rẩy.

Không có người nói chuyện, toàn bộ đầu tường yên tĩnh một cách chết chóc, chỉ còn lại hồng học tiếng thờ dốc cùng ngoài thành truyền đến chính tề tiếng bước chân.

Loại này trước khi đại chiến yên lặng so với chiến đấu tiến hành lúc càng làm cho người ta khó chịu, kiềm chế, tâm tình khản trương không chiếm được phóng thích, chỉ có thể giấu ở trong lòng, cái này để người ta gần như phải nổi điên.

Khi Ninh quân lúc đầu nhân viên khoảng cách tường thành chỉ có năm mươi mét thời điểm, cuối cùng Tông Chính Quảng Hiếu truyền đạt mệnh lệnh tiến công mệnh lệnh, hấn vận đủ khí lực, huy động cờ lệnh trong tay, đồng thời hét lớn: "Bắn tên!"

"Bắn tên, bắn tên —— "

Chỗ gần, xa xa các quân quan đồng loạt tái diễn mệnh lệnh của hấn.

Theo hoa một tiếng đủ vang, nguyên bản trốn ở đồng tên về sau Phong binh đồng loạt đứng người lên hình, đối với dưới thành Ninh binh triển khai tề xạ.

Ông —— mũi tên dày như mưa rơi. Trong lúc nhất thời, chỉ trông thấy trên đầu thành bay ra một loạt mây đen, hướng dưới thành Ninh quân phương trận cấp tốc rơi đi.

Đĩnh đĩnh đang đang! Nhào, nhào, nhào!

Đồ sắt tiếng va chạm, phá giáp thấu xương âm thanh, kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng dưới thành nổi thành một mảnh, chỉ trong nháy mắt, Ninh quân phương trận liền có trong hơn trăm người mũi tên ngã xuống đất.

Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng Ninh quân tốc độ đi tới, dày đặc binh sĩ dường như là không có cảm tình máy móc, quên đi sinh tử, quên đi sợ hãi, máy móc hướng đây về trước tiến.

"Bắn tên, bắn tên, tiếp tục bắn tên!"

Ở các quân quan trong tiếng gào thét, Phong binh nhóm triển khai vòng thứ hai, vòng thứ ba, vòng thứ tư. . . Tề xạ.

Rất nhanh, các binh sĩ cũng đều chết lặng, chỉ một mũi tên tiếp lấy một tiễn càng không ngừng hướng phía dưới loạn xạ, thời điểm này căn bản không cần nhắm chuẩn, dưới thành ừ ừ kéo đến đều là quân địch, mỗi một mũi tên bắn ra, chỉ cần lực đạo đủ lớn gần như đều có thể bắn bị thương địch nhân.

Cho dù ở như thế dày đặc mưa tên, Ninh quân giẫm lên các đồng bạn thì thể vẫn thúc đẩy đến Đồng Môn dưới thành. Sớm đã chuẩn bị xong thang mây nhao nhao dựng lên, đón lấy, Ninh binh nhóm như là kiến hôi chen chúc bên trên bờ.

Lúc này, trên đầu thành chuẩn bị gỗ lăn lõi thạch có đất dụng võ, các binh sĩ có ném gỗ lăn, có nện hòn đá, có ngược lại thiêu đốt dầu hỏa, còn có cầm thật dài cây gậy trúc đem thang mây đẩy ra.

Trên tường thành xuống dường như vỡ tổ, người hô ngựa hí, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy leo đến một nửa Ninh binh từ giữa không trung kêu thảm ngã xuống khỏi, đơn giản giống như xuống như sùi cảo.

"Bắn tên —— "

Ninh quân trước trận ở công thành, mà bên trong trận mười vạn người đã tiến vào trong tầm bắn, theo Ninh quân tướng lĩnh hô to, mười vạn Ninh quân, mười vạn chỉ cường cung ngạnh nỏ cùng giương ra, đem cung tiễn đồng thời bắn ra đi.

Ninh Quốc cung tiễn mạnh, ở chín nước chư hầu bên trong là số một, tầm bắn xa, uy lực lớn, tính sát thương mạnh, làm cho người nghe tin đã sợ mất mặt.

Mười vạn mũi tên từ trên trời giáng xuống, cỡ nào dọa người.

Trên tường thành Phong binh căn bản không thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra, đột nhiên phát giác trời tối, ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra ừ ừ kéo đến bao phủ tới mũi tên đem mặt trời đều che kín.

Lúc này mọi người lại muốn tránh tránh, căn bản không còn kịp rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên đầu thành nện gỗ lăn lõi thạch, đổ dầu hỏa Phong binh nhóm liền bị bắn thành con nhím, có chút trực tiếp ngã xuống đất bỏ mình, có chút thì từ trên đầu thành cắm đến dưới thành, hình dáng vô cùng thê thảm.

"Đờ thuận, đờ thuận, cẩn thận địch nhân cung tiễn!"

Tháp lâu địa thế tối cao, không nhận Ninh quân cung tiễn tác động đến, Tông Chính Quảng Hiếu ở trên cao nhìn xuống nhìn cũng rõ ràng, đối phương chỉ một vòng tề xạ liền làm phe mình hao tổn mấy trăm hơn. . . người, nếu ngạnh kháng, chỉ sợ không dùng đến mấy vòng, phe mình cái này hai vạn người đều phải bàn giao ở trên tường thành.

Hắn bên cạnh quan chiến cũng bên cạnh ở trong lòng lú lười, cảm thán Ninh Quốc tiễn trận quả nhiên danh bất hư truyền, Đồng Môn tường thành cực cao, phổ thông tiễn trận rất khó bắn lên, dù cho có thể bắn tới, uy lực cũng đại giảm, mà Ninh quân tiễn trận thì quá kinh khủng, ở khoảng cách trên tường thành ngoài trăm thước còn có thể có như thế uy lực, để cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nghe nói Tông Chính Quảng Hiếu, Phong binh nhóm nhao nhao lên thuận, kể từ đó, đối phương tiễn trận uy hiếp là giảm bớt, nhưng bởi vì hành động bất tiện, bọn họ đối công thành Ninh binh phản kích cũng suy yếu rất lớn.

Gần như không quá dài thời gian, liền có bộ phận tường thành bị Ninh binh đột phá, số lớn Ninh binh theo thang mây bò lăn đi lên, cùng Phong Quốc lính phòng giữ ở trên tường thành triển khai mặt đối mặt khoảng cách gần giết chóc.

Ninh Quốc tiễn trận mạnh, nhưng bàn về chém giết gần người, Ninh binh thì kém xa Phong binh dũng mãnh thiện chiến.

Phong Quốc là mấy năm liên tục chinh chiến quốc gia, tiêu hao lớn, cho nên vũ khí khô giáp phân phối so với cái khác các nước chư hầu phải lạc hậu, nhưng các binh sĩ trong chiến đấu lại dị thường dũng mãnh, giao thủ với nhau có không muốn mạng sức mạnh, người Ninh Quốc số tuy nhiều, nhưng đánh nhau cũng không chiếm ưu thế.

Khi Đường Dần và Khâu Chân đuổi tới dưới tường thành thời điểm, nhìn thấy chính là lần này tràng cảnh, cả mặt tường thành đã loạn thành một bầy, có cận thân giết chóc, có công kích thang mây bên trên địch nhân, còn có hướng phía dưới bắn tên, giao chiến âm thanh chói tai, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc.

Nếu đối thành người bên ngoài, lạnh lùng nhìn thấy lần này tràng cảnh đều giật mình, mà Đường Dần thì không phải vậy, không những không sợ, trong đáy lòng ngược lại dâng lên không hiểu hưng phấn.

Bản thân hắn liền phê huyết như mạng, tăng thêm là ám tu linh giả, chiến đấu đối với hắn mà nói chẳng khác nào là tu luyện.

"Người làm sao không có mặc khôi giáp lại tới mau trở lại hành quán đi!"

Tường thành bên trong phía dưới còn đứng có không ít Phong binh gió tước, dù sao tường thành chật hẹp, đứng không hạ hai vạn binh sĩ, dư đi ra người đều trốn ở chân tường dưới đáy tránh né mũi tên của Ninh quân trận.

Đường Dần tìm theo tiếng nhìn lên, người nói chuyện chính là xen lẫn trong binh sĩ ở trong Vũ Mị.

"Trên thành đang giao chiến, người trốn ở chỗ này làm gì" Đường Dần hỏi ngược một câu, đón lấy, đoạt lấy một tên binh lính trong tay cương đao, nói: "Huynh đệ, đao của người cho ta mượn sử dụng!" Nói dứt lời, quay người liền hướng trên tường thành chạy.

Vũ Mị thấy thế kinh hãi, kêu lên: "Người điên rồi ! Người có thương tích trong người, lại không có khôi giáp, còn sinh cái gì có thể "

Đường Dần cũng không quay đầu lại, cười ha ha một tiếng, nói: "Không đánh trận, thương thế của ta làm sao có thể tốt "

Vũ Mị sửng sốt, không rõ lời này của hắn là có ý gì.

Nàng còn muốn cản trở Đường Dần, lúc này Khâu Chân thở hồng hộc chạy tới, hô xích hô xích thở hào hển, nói: "Vũ tướng quân, Đường đại ca tu luyện chính là ám linh khí, chiến đấu quả thật có thể để vết thương trên người hắn tăng tốc khép lại."

Đối với Vũ Mị mà nói, ám tu linh giả chỉ là truyền thuyết, nàng căn bản không có chút nào hiểu rõ, về phần ám linh khí có cái gì kỳ hiệu, tự nhiên nàng cũng không thể nào biết được.

Nàng nhăn nhó túm khí lồng mây, thì thào nói lầm bầm: "Còn có chuyện như vậy, chẳng qua coi như thế, hiện tại, hắn đi lên cũng quá nguy hiểm!"

"Vâng! Nhưng người nào lại có thể ngăn được hắn đâu" Khâu Chân cười khổ nói.

Vũ Mị lo lắng Đường Dần an nguy, dưới chân tường không sống được, nàng khởi hành nói: "Ta đi trợ hắn!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36:

Đường Dần xách đao xông lên tường thành, nhìn thấy mặt phía bắc tình thế hỗn loạn, rất nhiều Ninh binh đã xông lên đầu tường cùng Phong binh hỗn chiến ở một chỗ, hắn không chút suy nghĩ, trực tiếp chạy tới.

Vừa tới chiến trường phụ cận, đối diện chém liền đến một kiếm, thân hình hắn hơi nghiêng, tránh đi phong mang, tiếp lấy trong tay đao thuận thế hướng về phía trước vạch một cái, theo tê một tiếng, xuất kiếm tên kia yết hầu Ninh binh bị cắt đứt, máu tươi bắn tung tóe mà ra, thân thể thẳng tắp ngã xuống.

" ____ "

Theo rống lên một tiếng, hai tên giết máu me khắp người Ninh binh hướng hắn chém giết tới, hai người các vung mạnh trường đao, phân bổ đầu của hắn và trước ngực.

Đường Dần cúi đầu, mang trên đầu một đao né tránh, cùng lúc đó, trong tay đao bên ngoài quét, đem bỏ về phía ngực hấn một đao ngắn.

Không đợi đối phương thu đao, hấn bước nhanh về phía trước, mở bàn tay, một tay lấy trong đó một tên mặt Ninh binh lỗ bất lấy, chỉ thấy hấn lòng bàn tay hắc quang hiện lên, tên kia trong nháy mắt Ninh binh hóa thành khói xanh, vô chủ khôi giáp tính cả binh khí tan nát trên mặt đất.

Một tên khác binh sĩ cái nào gặp qua Hắc Âm Chi Hóa, thẳng bị hù kêu lên sợ hãi, vô ý thức lui lại.

Nhưng tốc độ của hấn cùng Đường Dần so ra chênh lệch rất xa, không gặp hấn như thế nào tụ lực, hai bước liền đuổi kịp tên kia Ninh binh, thiêu đốt lên bàn tay Hắc Âm Chi Hóa đao qua đối phương cái cổ, cái này một Ninh binh cũng theo đó hư không tiêu thất.

Giải quyết hết ba người, vèn vèn giọt nước trong biển cả, càng nhiều Ninh binh hướng Đường Dần chen chúc tới.

Hấn thân pháp nhẹ nhàng lại quỷ dị, lơ lửng không cố định, khi thì dùng đao, khi thì dùng Hắc Âm Chi Hóa, thời gian không dài, chung quanh hấn đã ngổn ngang lộn xộn nằm có hơn hai mươi bộ thi thể, còn có mất đi chủ nhân chồng la thật cao Ninh binh áo giáp.

Thân thể liên tục không ngừng hấp thu linh khí để trong cơ thể Đường Dần mỗi một khóa tế bào đều ở hưng phấn, dưới xương sườn vết thương cũng như kỳ tích mọc ra thịt mới, bắt đầu khép lại.

Lúc này, thân thể của hấn đã đạt tới trạng thái tốt nhất, nhưng hấn tâm trí lại càng ngày càng mơ hồ, chỉ còn lại đơn thuần giết chóc, hưng phấn thân thể muốn thu nạp nhiều linh khí hơn.

Hấn Hắc Âm Chi Hóa không chỉ có để Ninh binh tâm kinh đảm hấn, ngay cả binh sĩ Phong Quốc cũng đều vừa kinh vừa sợ, vô ý thức nhượng bộ lui binh, tránh ra thật xa, sợ được liên lụy, kể từ đó, ngược lại cho Đường Dần sáng tạo ra càng lớn không gian, hấn linh hoạt thân pháp cũng có thể phát huy đến cho đến, tiến công, né tránh, bơi về biển càng thêm như cá gặp nước.

Chẳng qua số lượng Ninh binh thực sự quá nhiều, chết mất một nhóm, lập tức liền sẽ bổ khuyết bên trên càng nhiều người, phảng phất vĩnh vô chi cảnh, giết cùng giết không hết.

Trong lúc đánh nhau, Đường Dần đao đoạn mất, liền tiện tay đổi một thanh kiếm, kiếm gãy, lại đổi một cây trường mâu, rất nhanh mâu cũng gãy đoạn, hấn lại lần nữa lấy cây cương đao.

Giết chóc thời gian không tính là quá lâu, nhưng hấn đã không biết mình dùng chung tổn hại bao nhiêu vũ khí, tổng ăn hết bao nhiêu địch quân binh sĩ, chẳng qua là cảm thấy trong cơ thể linh khí càng ngày càng sung túc, nhưng thể lực lại tiêu hao nghiêm trọng, mũi lõm thái dương đều là mồ hôi, quần áo trên người cũng là dính dính, không biết là bị ướt đầm mồ hôi vẫn là bị máu tươi của địch nhân ướt đầm.

Đường Dần đang kịch chiến, sau đó đi lên Vũ Mị cũng kịch chiến, chỉ nàng không cùng Đường Dần tụ họp đến một chỗ, nàng vừa leo lên tường thành, liền bị đột phá đi lên Ninh binh cuốn lấy, chờ đưa trước tay, lại nghĩ thoát thân coi như khó càng thêm khó, Ninh binh nhận ra Vũ Mị mặc là tướng quân khôi giáp, biết thân phận nàng không tầm thường, như bị điên hướng nàng vây công.

Một bên khác Khâu Chân không trực tiếp tham dự chiến đấu, đầu óc hấn tỉnh khôn rất, cũng không cùng Ninh binh tiếp xúc, có thể tránh liền tránh, thực sự trốn không thoát liền giấu đến phe mình đám người đằng sau. Nhưng hấn trên chiến trường không chỉ có riêng là tránh, con mắt một mực tại nhìn xung quanh, khoảng tuần sát, quan sát xung quanh tình hình chiến đấu, tìm kiếm phe mình linh vũ cao thủ.

Hấn không biết linh vũ, trên chiến trường không thể giúp Đường Dần giúp, nhưng hấn khả năng tìm người hỗ trợ, trợ Đường Dần một chút sức lực.

Kết quả chưa bị hấn tìm tới hai người, hai vị này trong quân đội chức vị mặc dù không cao, nhưng linh khí tu vi đều rất không tệ, một vị tên là Cổ Việt, am hiểu dùng đao, một vị khác tên là Yên vui, thiện ở dùng tên.

Hai người trên chiến trường mười phần chói mắt, một cái không ngừng bắn tên, một cái khác ở bên người làm hộ vệ, phối hợp vừa ngược lại tốt chỗ, đã thương địch thủ vô số.

Khâu Chân tìm tới hai người bọn họ về sau cũng không phí bao nhiêu miệng lưỡi, chỉ ngón tay Đường Dần vị trí nói bên kia quân địch đông đảo, phải hai người hấn qua tương trợ, hai người hào chưa thoái thác, lập tức đi theo Khâu Chân giết tới.

Lại nói Đường Dần, hấn còn tại ác chiến, xung quanh phe mình binh sĩ càng đánh càng ít, mà Ninh binh thì càng tụ càng nhiều, đến cuối cùng, ánh mắt chiếu tới chỗ gần như đều là ngân quang long lánh Ninh binh Ninh tướng, không phân rõ số lượng, đem hấn bao quanh vây khốn ở trong đó.

Biết rõ Đường Dần đao pháp tinh xảo xảo trá, Hắc Âm Chi Hóa lại ác độc vô cùng, nhưng xung quanh Ninh binh liền như là không muốn sống giống như hướng hấn công không ngừng, ngã xuống một nhóm, lập tức lại xông lên một nhóm, từng trường bởi vì sợ hãi, phần nộ mà biến vận vẹo, dù tợn mặt đơn giản như ác ma.

Đường Dần tìm không thấy nghi ngại quay người, thậm chí ngay cả nhiều thờ một cái thời gian đều không có, hiện tại, hấn thể lực đã sớm hao hết sạch, sở dĩ còn có thể chiến đấu hoàn toàn là dựa vào linh khí cùng cứng cỏi ý chí lực đang khổ cực chống đỡ lấy.

"Đi chết!"

Trông thấy Đường Dần ra chiêu tốc độ chậm dần, sau lưng hấn hai tên Ninh binh cho là có máy bay nhưng thừa, đột hạ sát thủ, hai chi trường thương

phân tâm hấn eo và giữa lưng.

Hắn nghe được phía sau ác phong bất thiện, biết có người xuất thủ đánh lén, nhưng lại bất lực né tránh, cũng không có né tránh cơ hội, bởi vì ở trước mặt hắn đánh tới mấy cái đao kiếm đã dễ hấn đáp ứng không xuể, khó mà chống đỡ.

Hắn thở sâu, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể chưa tránh, phản hướng về sau nhanh chóng thối lui, cùng một thời gian, hắn trở tay về quét một đao.

Ông!

Một đao kia Đường Dần là vận đủ linh khí quét ra, lưỡi đao xẹt qua không khí lúc đột nhiên sinh ra ba động, ba động dường như nước choáng nhanh chóng tản ra, đụng phải hai chi trường thương, thân súng trong nháy mắt vỡ nát, nhưng ba động không giảm, tiếp tục hướng phía trước thúc đẩy.

Vành tai bên trong chỉ nghe nhào, nhào một trận trầm đục, sau lưng hắn mấy Ninh binh bị ba động quét trúng, giống như cương đao thái thịt, mấy Ninh binh ngay cả người mang giáp bị chặn ngang cắt đứt, máu tươi đầy đất, bẻ gãy nửa người trên ngã xuống đất, mà xuống nửa người hai chân còn đứng tại mặt đất, vết cắt bóng loáng như gương, hình dáng huyết tinh kinh khủng đồ cực điểm.

Đây chính là linh sóng. Linh vũ giả phóng thích tự thân linh khí làm tiến công thủ đoạn, sinh ra to lớn lực phá hoại, đương nhiên, sử dụng linh sóng đối với linh khí tiêu hao cũng là cực lớn.

Hiện tại, Đường Dần không thiếu linh khí, thiếu khuyết chính là thể lực và thời giờ không mấy bay.

Xoay tay lại quét ra một đao linh sóng, hắn không ngừng nghỉ chút nào, một tay cầm đao, lại toàn lực hướng chính diện quét tới.

Ông! Linh sóng lại hiện, chỉ lần này linh sóng hắn sử dụng càng thêm thuận tay, so với vừa rồi cái kia càng nặng, cũng càng sắc bén.

Ở kêu thảm liên miên âm thanh bên trong, ở vào Đường Dần ngay phía trước mười mấy tên Ninh binh đầu một nơi thân một nẻo, mười mấy bộ không đầu thi thể đứng trên mặt đất, dường như mười mấy nơi suối phun, máu tươi phun ra đến giữa không trung, hình thành đỏ tươi mưa máu.

Hoa —— nếu như nói vừa rồi Đường Dần liền rất khủng bố, như vậy hiện tại Đường Dần thì kinh khủng gấp bội.

Xung quanh Ninh binh Ninh tướng nhóm bị hù liên tiếp lui về phía sau, trong khoảnh khắc liền nhường ra một khối năm mét tăng trường đất trống.

Thừa dịp cái này chẳng lẽ cơ hội, Đường Dần đơn đao trụ địa, liên tục thờ dốc.

Đao của hắn không trụ còn tốt điểm, cái này một trụ, trực tiếp hóa thành sắt mạt.

Hắn sử dụng linh sóng lúc không thi triển hóa binh linh, phổ thông vũ khí không chịu nổi phóng thích linh sóng lúc áp lực, cương đao bị triệt để phá đi.

Đường Dần thân thể một lão đảo, cũng may hắn phản ứng rất nhanh, kịp thời dừng thân hình mới không có té ngã trên đất.

Nhưng hắn cái này hơi lộ ra sơ hở lại kéo vang lên Ninh binh tiến công kèn lệnh, đến trăm cái lần nữa Ninh binh hướng quanh hắn công tới.

Đường Dần thầm than khẩu khí, chẳng qua trải qua vừa rồi trong nháy mắt ngừng, hắn đã cảm giác được trước mắt mình linh khí đã đạt tới linh phá cảnh giới, hoàn thành hóa linh khai hoặc là hóa binh linh đều đã không có vấn đề.

Linh phá cảnh giới, không đủ để đề tu linh giả đồng thời hoàn thành hóa linh khai và hóa binh linh, trên chiến trường, đến tốt cùng là sử dụng linh khai vẫn là linh binh, đó là cái lựa chọn khó khăn, muốn tiến công liền phải hy sinh hết phòng ngự, mà phải phòng ngự liền phải hy sinh hết tiến công.

Lấy Đường Dần loại kia điên cuồng cá tính há lại sẽ phải phòng ngự và không nên tiến công.

Hắn một chân trên mặt đất một câu, cực nhanh bốc lên một thanh cương đao bắt bỏ vào trong lòng bàn tay, đón lấy, bàn tay phóng thích linh khí, đen tuyền sương mù đem cương đao bao phủ lại, trong nháy mắt, cương đao từ ngân sắc biến thành màu đen, thân đao ở kéo dài đồng thời cũng bắt đầu phát sinh uốn lượn.

Hắn hóa binh linh vừa mới hoàn thành, Ninh binh đã đến phụ cận, khoe miệng Đường Dần khề nhếch, trong tay linh đao cắt ngang mà ra.

Răng rắc!

Linh hóa sau vũ khí cũng không phải phổ thông binh khí có thể đỡ nổi, theo một trận giòn vang, lên trước nhất đến sắp xếp Ninh binh, vũ khí trong tay cùng nhau bị chém đứt, bọn họ đi lên nhanh, lui càng nhanh, một từng cái mồ hôi chảy đầy mặt lão đảo trở ra, cùng sau đó vọt tới trước phe mình nhân viên đụng nhau cùng một chỗ, đám người vì đó đại loạn.

"Các ngươi tất cả lui ra, để cho ta tới!"

Ninh binh trong đám người đột nhiên có người hét to một tiếng, đón lấy, đám người hướng về hai bên phải trái tách ra, từ đó đi ra một toàn thân màu trắng linh khai chiến tướng.

Trên người ngài tài cao trắng, một mét chín lẽ, cao lớn vạm vỡ, trong tay một thân trường thương, hình dạng quái dị, rõ ràng là linh hóa sau linh vũ khí.

! Đường Dần nhìn xong, thăm kinh hãi, người này có thể đồng thời hoàn thành linh khai và linh binh, linh khí tu vi chỉ ít đạt tới Linh Hóa cảnh giới, so với mình cao hơn ra một bậc.

chiến tướng gương mặt bị linh khai che kín, chỉ chừa lại hai con mắt tròn vo ở bên ngoài, nhanh như chớp loạn chuyển, ánh mắt trên người Đường Dần quét tới quét lui.

Nhìn một hồi, khôì ngô chiến tướng cười lạnh một tiếng, nói: "Âm tu linh giả! Chắc hẳn các hạ chính là bị thương Tam điện hạ Đường Dần, hôm nay, bản tướng lấy đầu của ngươi!" Trong lúc nói chuyện, hần cất bước tiến lên, trong tay linh thương giờ lên, nhắm ngay đỉnh đầu Đường Dần, lực bỏ Hoa Sơn hung ác đập xuống.

Ô —— linh thương phá phong, phát ra chói tai tiếng rít.

Không cần đi tiếp, chỉ nghe tiếng gió có thể đoán được đối phương cái này một đập chỉ lực lớn đến bao nhiêu.

Đường Dần không dám đón đỡ, bứt ra né tránh.

Ba!

Một thương này không đập trúng Đường Dần, nện sau lưng hần đóng tên, từ đá rắn chế tạo mà thành đóng tên bị một thương này ngang sinh sinh đập cái vỡ nát, văng từ phía hòn đá nhỏ đem quần áo Đường Dần mở ra mấy cái lỗ hồng, liên đới, làn da cũng chảy ra tơ máu.

Thật là bá đạo một thương, thật là lợi hại linh chiến sĩ! Đường Dần âm thầm lú lười, bất quá trong lòng cũng không e ngại, hần cười lạnh thành tiếng, dưới chân một cái trượt bước, vọt đến khôì ngô chiến tướng bên người, trong tay linh đao từ dưới lên trên chọn lấy ra ngoài.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37:

Tốc độ của Đường Dần nhanh chóng, dường như thiểm điện, mà chiêu thức lại quỷ dị, ngoài dự liệu, chiến tướng khôì ngô trong lòng thất kinh, không dám còn có chút nào chủ quan, vội vàng vượt ngang một bước, tránh đi phong mang, sau đó trở tay một cái đâm nghiêng, linh thương thẳng đến ngực Đường Dần.

Đầu tốc độ, liễu chiêu thức, trên thế giới này chỉ sợ còn không có ai có thể là đối thủ của Đường Dần.

Trông thấy đại hán một thương đâm tới, hần cười nhạo một tiếng, trong tay linh đao hướng ra phía ngoài vung lên, lấy tứ lạng bạt thiên cân kỹ xảo đem nó đẩy ra, thân thể thuận thế tiến lên nửa bước, khác cái chân treo đá đối phương.

"A...!" Chiến tướng khôì ngô nhin không được kêu lên sợ hãi, sử dụng lớn nhất khí lực, hướng về sau nhanh chóng thối lui né tránh, chỉ tiếc vẫn là hơi chậm nửa nhịp, Đường Dần cước này dù chưa đá trúng hần, lại vẩy đến bắp đùi của hần bên trong, cũng may có linh khai hộ thể, bằng không thì Đường Dần cước này cũng đủ hần xương cốt đứt gãy.

Không nghĩ tới Đường Dần đang khổ chiến lâu như vậy về sau còn có mãnh liệt như vậy thực lực, mà càng làm chiến tướng khô ngô xấu hổ khó chống chọi là tu vi linh khí của đối phương lại rõ ràng không mình cao thâm, nhưng mình lại vẫn cứ bị người ta luông cuống tay chân.

Hắn then quá hoá giận, hú lên quái dị, khẩu súng khi đao làm, vung mạnh thương hướng Đường Dần bên hông mãnh liệt quét.

Đường Dần thân thể xách nhất chuyển, dường như con quay, trong nháy mắt lại trượt đến chiến tướng khô ngô sau lưng, lúc này hắn không xuất đao, mà duỗi ra khác chỉ thiêu đốt lên tay Hắc Ám Chi Hỏa, hướng phía sau vồ tới.

Nhào!

Chiến tướng khô ngô linh khí tu vi là Linh Hóa cảnh giới, chuyện này đối với Đường Dần mà nói đơn giản chính là một khối to lớn bánh gatô, nếu là đem hắn hấp thu hết, đối với hắn tự thân linh khí tu vi sẽ là cái bay vọt tăng lên.

Nhưng khi bàn tay của hắn đập tới chiến tướng khô ngô phía sau lưng, hắn lập tức phát hiện mình sai, tu vi linh khí của đối phương xa so với hắn trong dự đoán cao hơn, hắn Hắc Ám Chi Hỏa căn bản đốt không thay đổi trên người đối phương linh khải, chỉ phát ra một tiếng vang trầm, mà linh khải Vince không hư hại, vẫn duy trì nguyên trạng.

Gặp! Trong lòng Đường Dần thầm kêu không tốt, là hắn mới vừa vận ý thức được không tốt, đối phương linh thương đã như thêm điện về đâm tới.

Phốc! Một thương này, Đường Dần thực sự né tránh không mở, bụng bị rắn rắn chắc chắc đâm trúng, cũng may chiến tướng khô ngô là lấy đuôi thương về đâm, chưa kịp dùng mũi thương, bằng không, đủ để đem Đường Dần đâm lạnh thấu tim.

Ngay cả như vậy, Đường Dần vẫn thụ thương không nhẹ, được kỳ trùng kích, toàn bộ thân thể đều ly khai mặt đất, bắn bay ra thật xa.

Theo bịch một tiếng vang trầm, hắn trùng điệp ngã xuống đất, người không đợi bò lên, chợt thấy cổ họng phát ngọt, một dòng nước nóng từ trong bụng trào lại ra.

"Oa!" Đường Dần nghiêng đầu, phun ra ra một ngụm máu lớn nước, sắc mặt tái nhợt dường như giấy trắng.

"Ha ha ——" chiến tướng khô ngô chậm rãi quay người lại, hoành thương cười to, ngạo nghễ nói: "Đường Dần, ngươi muốn đối với ta dùng Hắc Ám Chi Hỏa, đáng tiếc ngươi còn kém xa lắm! Hôm nay là tử kỳ của ngươi!" Trong lúc nói chuyện, hắn từng bước một hướng đi đến Đường Dần.

Nhìn đối phương gần, Đường Dần âm thầm cảm thán, cùng cao thủ so chiêu thật sự không thể có hơi qua loa, một sai lầm liền có thể tạo thành tính mạng của mình lo, vừa rồi mình quả thật quá khinh thường.

Thương thế của hắn rất nặng, nhưng còn không nguy hiểm đến tính mạng, mà lại ám linh khí có chữa trị công năng, hắn cần chỉ thời gian. Cho dù đối phương có thể cho thêm hắn vài phút thậm chí mấy chục giây như vậy đủ rồi.

Hắn thở một hơi, khoe miệng giờ lên, trên mặt không có chút nào vẻ thống khổ, ngược lại lộ ra nụ cười, ung dung nói: "Các hạ dù cho muốn giết ta, cũng hẳn là lộ ra danh hào của mình!"

Đây là hắn đang cố ý kéo dài thời gian.

Chiến tướng khô ngô cười đắc ý, đi đến Đường Dần phụ cận chiến đình, trong tay linh thương giờ lên cao cao, mũi thương nhắm ngay Đường Dần yết hầu, nói: "Đề ngươi chết được rõ ràng, ngươi nhớ kỹ cho ta, bản tướng tên là Ngũ Khôi, chính là Ninh Quốc trấn điện tướng quân!"

Trấn điện tướng quân, chức vị này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tượng trưng ý nghĩa xa so với thực tế quyền lợi phải lớn hơn nhiều. Bình thường mà nói, trấn điện tướng quân là nạp điện bề ngoài, tác dụng và môn thần không sai biệt lắm, chọn trúng người đều là đáng người đã khô ngô lại hùng tráng, về phần có hay không thực học ngược lại râu ria, đương nhiên là có bản lĩnh thật sự đó là không còn gì tốt hơn.

Trấn điện tướng quân bình thường sẽ không theo quân xuất chinh, nhưng lần này Ninh Quốc tiến đánh Đồng Môn có hai vị vương tử tham dự, cho nên phá lệ cũng phái ra hai tên trấn điện tướng quân làm hộ vệ, vị Ngũ Khôi này chính là một trong số đó.

Đường Dần không hiểu được trấn điện tướng quân là vật gì, nhưng trong trí nhớ Nghiêm Liệt nhưng hiểu trấn điện tướng quân là cái gì chức vị, hắn nghe vậy không khỏi âm thầm cười khổ, vậy mà mình thua ở bậc này phế vật trong tay, thật xem như thật đáng buồn đến cực điểm!

"Hiện tại biết bản tướng quân là người phương nào, ngươi liền an tâm nhận lấy cái chết!"

Trong lúc nói chuyện, Ngũ Khôi vận đủ lực cánh tay, làm bộ liền muốn đâm xuống.

Đang thời khắc mấu chốt này, không trung đột nhiên truyền đến vèo âm thanh xé gió.

Ngũ Khôi chưa biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, một chỉ bị linh hóa sau khi mũi tên bắn trúng xương bả vai của hắn chỗ.

Vành tai bên trong chỉ nghe bộp một tiếng, Ngũ Khôi noi bả vai linh khải lên tiếng mà nát, chẳng qua linh khải vẫn là đem mũi tên lực đạo tan đi, theo leng keng âm thanh giòn vang, linh tiễn rơi xuống đất.

"Ai ai đột bắn lên" vô khôi kinh hãi, đối phương có thể một tiễn bắn nát mình linh khải, hiển nhiên cũng là linh chiến sĩ, nhưng sử dụng cung tiễn làm vũ khí

linh chiến sĩ thực sự quá là hiếm thấy.

Không người trả lời, ngược lại có người cao giọng gào lên: "Đường đại ca, ngươi không có việc gì, ta đến giúp ngươi một tay á!"

Gọi hàng vị này không phải người bên ngoài, chính là Khâu Chân, ở bên người hắn, còn đứng có hai vị, đó là hắn tìm đến hai vị giúp đỡ, Cổ Việt và Nhạc Thiên, vừa rồi mũi tên kia, cũng chính là Nhạc Thiên chỗ bắn.

Tôi thật là đúng lúc! Đường Dần nhẹ nhàng thở ra, không dám lãng phí thời gian đáp lời, hắn đáp lấy cơ hội khó có này, vận dụng trong cơ thể ám linh khí khôi phục vừa rồi chịu nội thương.

Nhạc Thiên một tiến mặc dù bắn trúng lại chưa thể đã thương địch thủ, sắc mặt hắn ngưng trọng, cảm giác được đối phương là cái linh khí tu vi cực sâu cao thủ, hắn xoay tay lại từ trong túi đựng tên lại rút ra một chi thuẫn sắt chế mũi tên, tiện tay vung lên, linh khí cùng mũi tên thân dung hợp, nguyên bản bóng loáng mũi tên thân lập tức sinh ra đoạ người gai ngược, đáng như cùng lang nha tiễn.

Hắn dựng trên cung mũi tên, nhắm ngay Ngũ Khôi.

Mà đứng tại bên cạnh hắn Cổ Việt ă ý xách đao vọt tới, lên đến Ngũ Khôi phụ cận, vung tay chặt liên tiếp ba đao.

Hắn không linh khai, nhưng trong tay đao lại linh hóa sau, uy lực không thể kinh thường.

Ngũ Khôi cũng không đem hắn để vào mắt, trên người linh khí phóng thích, vừa rồi nơi bả vai vỡ vụn linh khí lập tức trở về hình dáng ban đầu, đón lấy, hai tay hắn cầm súng, đem Cổ Việt bổ tới ba đao từng cái đỡ lại, xoay tay lại lại đâm ngược hai thương.

Cổ Việt ba đao, đối với hắn cơ bản không cấu thành uy hiếp, mà hắn về đâm hai thương, lại trọn vẹn đem Cổ Việt lui tam đại bước, giữa hai bên cao thấp lập kiến rõ rệt.

Nhưng trong lúc Ngũ Khôi muốn thừa thắng truy kích Cổ Việt thời điểm, không trung kinh phong lại lên, hắn vèn vèn nhìn thấy một đạo hàn quang vọt đến mình phụ cận, nhưng lại nghĩ né tránh, đã không còn kịp rồi.

Ba!

Nhạc Thiên linh tiễn lúc này lại bắn trúng lồng ngực của hắn, chẳng qua hiệu quả lại và vừa rồi mũi tên, vèn vèn đem ngực Ngũ Khôi chỗ linh khí đánh nát, mà không bị thương đến hắn nhục thân mấy may.

Thật sự làm người ta ghét cung tiễn thủ! Ngũ Khôi hung ác thẳng căn rằng, phóng thích linh khí, đem ngực linh khí tu bỏ lại, muốn xông tới cùng Nhạc Thiên liều mạng, nhưng Cổ Việt lại quán đi lên, khiến cho hắn khó mà thoát thân.

Cổ Việt thực lực cùng Ngũ Khôi chênh lệch rất xa, nếu như không phải có Nhạc Thiên ở phía sau xuất tiễn tương trợ, hắn ở tay Ngũ Khôi dưới đáy chỉ sợ ngay cả ba cái đối mặt đều không kiên trì nổi.

Khi Cổ Việt và Nhạc Thiên đem Ngũ Khôi kéo chặt lấy cái này quay người, Đường Dần cũng mượn linh khí của mình đem sở thụ nội thương chữa trị.

Hắn nằm trên mặt đất không có lập tức, dự định nghỉ thêm hơi thở một chút dưỡng đủ thể lực, lại tìm Ngũ Khôi báo vừa rồi một thương kia mối thù.

Hắn không nổi, mà xung quanh Ninh binh nhóm cho là hắn là trọng thương không dậy nổi, trông thấy hiện tại có cơ hội để lợi dụng được, lại nhao nhao hướng Đường Dần chậm rãi gần.

Vừa mới trị liệu nội thương, Đường Dần chính tâm đầu tiêu hao hết linh khí, mà chúng Ninh binh nhóm chủ động tìm tới cửa , chẳng khác gì là tới hiến thân, để hắn khôi phục linh khí.

Trong lòng hắn cười thầm, vẫn là nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Xung quanh Ninh binh đều đã đến Đường Dần phụ cận, nhìn hắn vẫn là không có lên ý tứ, tất cả mọi người triệt để yên tâm, xem ra ngũ tướng quân xác thực đem hắn tổn thương rất nặng, lúc này không hạ thủ, còn chờ đợi khi nào

Ninh binh nhóm lẫn nhau nhìn xem, không hẹn mà cùng giờ lên trong tay vũ khí.

Nhưng bọn hắn gia hỏa không đợi rơi xuống, nguyên bản nằm trên mặt đất thoi thóp Đường Dần lại đột nhiên ở giữa biến thành mãnh hổ xuống núi, ngao một tiếng từ dưới đất lượn lên, song chương bốc cháy lên nồng đậm Hắc Âm Chi Hỏa, hai cánh tay trong lúc huy động, sáu tên trong nhảy mắt Ninh binh biến mất, hóa thành từng sợi khói xanh.

"Ai nha —— má ơi —— "

Chúng Ninh binh nhóm chuẩn bị không đủ, bị biến cố bất thành linh đều đoạ tay chân, nhao nhao lui lại.

Bọn họ nếu không trả lại tốt đi một chút, cái này vừa lui, toàn bộ trận doanh đều biến hỗn loạn không chịu nổi, đây càng cho Đường Dần cơ hội hạ thủ.

Đường Dần làm sao khách khí, dứt khoát từ bỏ sử dụng vũ khí, đơn dùng Hắc Âm Chi Hỏa, đối với Ninh binh mở ra giết chóc.

Trong nháy mắt, trên đầu thành lại thêm ra mấy chục phó trống không áo giáp.

Trông thấy Đường Dần ở lớn hạ sát thủ, Hắc Ám Chi Hỏa để phía dưới các binh sĩ gần như sợ vỡ mật, Ngũ Khôi nổi giận gầm lên một tiếng, vút bỏ mở Cổ Việt, phản sát hướng Đường Dần, hét lớn: "Đường Dần, chớ có càn rỡ, đối thủ của ngươi ở chỗ này!"

Tiếng nói hần chưa rơi, trong tay linh thương tinh quang chợt hiện, phảng phất hóa thành hơn mười đầu linh xà, chia ra tấn công vào Đường Dần quanh thân yếu hại.

Đây là Quang Minh Hệ linh vũ kỹ năng —— Huyết Hồn truy.

Này kỹ năng là Linh vũ giả phóng xuất ra đa trọng linh sóng, uy lực to lớn, phạm vi công kích cũng rộng, Đường Dần không linh khai hộ thân, không dám chống đỡ kỹ phong mang, chẳng qua hần phản ứng cũng nhanh, thân thể tựa như cá chạch, một đầu tiên vào Ninh binh giữa đám người.

Chờ đối phương thi triển Huyết Hồn truy qua đi, hần lại từ trong đám người nhanh chóng chui ra, trong tay còn đang nắm một Ninh binh, vận đủ lực cánh tay, nhắm ngay Ngũ Khôi toàn lực đập tới.

Ngũ Khôi bất đắc dĩ, chỉ có thể nghiêng người né tránh, tên kia Ninh binh mới vừa từ bên người hần bay qua, Đường Dần cũng theo đó đến hần phụ cận, một chân nhấc lên, trùng điệp xách ở ngực Ngũ Khôi.

Ngũ Khôi có linh khai bảo vệ, bình thường linh binh khí đều không gây thương tổn được hần, Đường Dần cước lực đối với hần mà nói càng không đau không ngứa.

Chẳng qua Đường Dần cước lực rất nặng, vũ khôi bị đá đứng lực không ở, liên tiếp lui về phía sau.

Thân hình hần còn chưa ổn định, phía sau Cổ Việt đã đuổi theo, trong tay linh đao treo kinh phong chặn ngang chém tới.

PS: Đề cử một bản rất không tệ sách mới « Dịch Cân Kinh » sách số: 131187! Tiếp tục cầu đề cử, cầu cất giữ!

Năm con cộp được hoan nghênh nhất tác giả bình chọn!

Mọi người có phiếu mời cho lục đạo bỏ ra! Tạ ơn!

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyênh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuyen-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38:

Vũ Khôi bị ép bất đắc dĩ, sử dụng vô lại chiêu pháp, ngay tại chỗ nằm xuống, lẫn hướng bên cạnh, khó khăn lắm đem Cổ Việt đao này tránh đi.

Hần còn chưa từ dưới đất bò dậy, Nhạc Thiên linh tiến lại đến, một tiến này chính giữa hậu tâm của hần, chỉ tiếc vẫn là đem nó linh khai bắn nát, mà không bị thương đến thân thể của hần.

Chẳng qua con mắt Đường Dần lại sáng lên, cho rằng cơ hội tới, bước nhanh về phía trước, thiêu đốt lên bàn tay Hắc Ám Chi Hóa trùng điệp hướng Vũ Khôi giữa lưng vỗ tới.

Hắn nhanh, nhưng Vũ Khôi linh khai khôi phục tốc độ càng nhanh, cơ hồ là ở linh khai vỡ vụn trong nháy mắt đó hắn liền bắt đầu phóng thích linh khí, đem chỗ thùng chỗ chữa trị, khi Đường Dần một chương vỡ đến lúc đó, hậu tâm hắn chỗ linh khai đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

Ba! Đường Dần cái này thế đại lực trăm một chương lại đập vào hắn thật dày linh khai, không bị thương đến mây may.

Khá lắm khó chơi gia hỏa! Đường Dần âm thầm nhếch miệng. Vũ Khôi linh khí tu vi thâm hậu, trên người linh khai cũng kiên cố, cái này phảng phất là cho hắn chụp vào một tảng thật dày giáp xác, căn bản là không có cách làm bị thương hắn.

Vũ Khôi nhìn ra ý đồ của Đường Dần, ngửa mặt cuồng tiếu, khinh miệt nói: "Các ngươi bọn chuột nhắt, muốn làm tổn thương ta, còn phải luyện thêm cái mười năm!" Nói, trong tay hắn linh thương từ trái cùng phải, quét ngang mà ra, như thế đồng thời, linh sóng khuếch tán, dường như một thanh hình bán nguyệt chân không đao, thẳng hướng Đường Dần và Cổ Việt bay tới.

Hai người hắn trốn tránh chật vật, Đường Dần nhảy lên thật cao, mà Cổ Việt thì nằm sấp dưới đất, linh sóng cơ hồ là sát thân thể hai người lướt qua.

Đối phó giống như Vũ Khôi loại này linh khí tu vi cao thâm người, toàn thân trên dưới đều bảo vệ cực kỳ chặt chẽ, trong chốc lát Đường Dần cũng tìm không thấy biện pháp quá tốt, hắn cùng Cổ Việt song chiến Vũ Khôi, nhưng tình cảnh vẫn không chiếm thượng phong, thường xuyên bị đối phương thả ra linh sóng chật vật không chịu nổi.

Đánh nhau một hồi, Đường Dần trông thấy tiếp tục như vậy không phải biện pháp, hắn hướng về phía Cổ Việt hô lớn: "Người ở phía trước mặt ngăn chặn hắn, ta công sau lưng của hắn!"

Cổ Việt không suy nghĩ nhiều, bản năng lên tiếng, vung đao đón lấy Vũ Khôi, ở ngay phía trước đoạt công, mà Đường Dần thì băng vào linh xảo thân pháp, vây quanh sau lưng Vũ Khôi, liền thi sát chiêu.

Trong tay Đường Dần không vũ khí, mà hắn Hắc Ám Chi Hóa lại đối Vũ Khôi không tạo thành bất cứ uy hiếp gì, cái sau căn bản cũng không để ý tới hắn, chuyên tâm cùng trước mặt Cổ Việt đối chiến.

Hắn phớt lờ, cũng chính là Đường Dần muốn hiệu quả.

Thời gian không dài, Cổ Việt đã khó mà chống đỡ được, bị Vũ Khôi cương mãnh thương chiêu liên tục lùi về phía sau.

Đúng vào lúc này, Nhạc Thiên linh tiến lại đến, lần này, linh tiến là bắn về phía Vũ Khôi sau khi cái cổ rễ.

Bởi vì không và Vũ Khôi chính diện tác chiến, Đường Dần áp lực không lớn, trong lúc đánh nhau cũng có tâm tư nhãn quan lục lộ, tai nghe bát phương, khi hắn liếc về Nhạc Thiên linh tiến lần nữa phóng tới, lập tức ý thức được cơ hội của mình lại tới.

Hắn trước một bước đánh giá ra linh tiến chỗ bắn phương vị, đón lấy, Đường Dần làm ra một cái ngoài dự liệu cử động.

Ở linh tiến bắn trúng trước Vũ Khôi trong nháy mắt đó, tay hắn trước một bước đặt tại Vũ Khôi sau khi cái cổ rễ chỗ, nhìn, hắn giống tại giúp đối phương ngăn đỡ mũi tên, kì thực bằng không thì.

Nhào!

Linh tiến bắn trúng tay Đường Dần lưng, lực đạo không chút nào giảm, trực tiếp đem bàn tay của hắn xuyên qua, tiếp tục trước đâm, đang dính tại Vũ Khôi chỗ cô linh khai, vành tai bên trong chỉ nghe răng rắc một tiếng, linh khai vỡ vụn, bị đánh ra cái lớn chừng bàn tay lỗ thùng.

Nhưng chuyện này đối với Đường Dần Hắc Ám Chi Hóa mà nói đầy đủ.

Ngay tại linh tiến bắn nát linh khai đồng thời, hắn Hắc Ám Chi Hóa cũng theo đó ở lòng bàn tay thiêu đốt, ngọn lửa màu đen tựa như hóa thành có sinh mệnh màu đen Hòa xà, theo linh khai chỗ thùng chui vào.

Đang cùng phía trước Cổ Việt tác chiến Vũ Khôi có nằm mơ cũng chẳng ngờ Đường Dần sẽ dùng dạng này quỷ chiêu, trong một chớp mắt, hắn cảm thấy mình phảng phất lập tức lâm vào trong hố lửa, trên người mỗi một tác da thịt, mỗi một gân xương đều ở thiêu đốt, tê tâm liệt phế đốt đau làm cho hắn không tự chủ được ngửa mặt lên trời kêu thảm.

Lại nhìn Vũ Khôi, trên người linh khai còn tại, nhưng hai mắt lại toát ra nồng đậm khói xanh, theo bịch một tiếng vang trầm, hắn thân thể cao lớn quỳ rạp xuống đất, mười ngón uốn lượn, càng không ngừng chụp lấy mặt đất, không qua vài giây đồng hồ, tiếng kêu của hắn yếu đi xuống dưới, trên người linh khai dần dần bị ngọn lửa màu đen thay thế, hóa thành khói xanh, phiêu đảng trên không trung.

Đây là từ hướng nội bên ngoài đốt cháy.

Êm đẹp người sống sờ sờ, linh khí tu vi tinh xảo linh chiến sĩ, chỉ ở trong vòng mấy giây, liền bị đốt một đám hai tỉnh, mặt đất chỉ để lại một đống thiếp thân quần áo, còn có con kia khôi phục thành nguyên hình ngân thương.

Ở đây tất cả mọi người tròn tròn mắt, mặc kệ là Ninh bình vẫn là Phong bình, đều bị tình cảnh trước mắt kinh hãi tròn mắt hốc mồm, thật lâu không trở

về được thần, bao quát Cổ Việt và Nhạc Thiên ở bên trong.

Nhưng Đường Dần không ngăn người, Vũ Khôi hóa thành linh khí với hấn mà nói là khó gặp tiếc.

Hấn thật sâu hô hấp lấy, không trung phiêu đảng linh khí theo mũi của hấn, toàn thân lỗ chân lông liên tục không ngừng tiến vào trong cơ thể của hấn.

Có lẽ trong nháy mắt hấp thu linh khí quá nhiều, thân thể Đường Dần cũng có chút khó mà chống đỡ được, hấn thân thể run rẩy kịch liệt, chậm rãi cong xuống dưới, toàn bộ thân hình cung dường như một con đụn sỏi tôm bự, hấn chậm rãi nắm chặt Vũ Khôi lưu lại ngân thương, sâu buồng thông đầu dừng lại một hồi lâu, sau đó đột nhiên thẳng tắp thân thể, ngửa mặt lên trời gào thét.

Gào tiếng như lôi, đỉnh tai nhức óc.

Cùng lúc đó, trên người hấn tản mát ra nồng đậm sương mù màu đen, đem nó ngay cả người mang thương, hết thấy bao lại, trong nháy mắt, hắc khí hóa thành thực chất, ở trên người hấn ngưng kết thành đen tuyền cũng tản ra kim loại sáng bóng áo giáp, đem nó quanh thân bao khóa chặt chẽ hợp phùng, mặt khác, trong tay hấn ngân thương ở dung hợp hắc khí về sau cũng phát sinh biến hóa, ngân sắc bị màu đen thay thế, mũi thương mọc lan tràn, đâm nghiêng bên trong sinh ra một con ba thước có thừa loan đao, lặng lẽ nhìn lại, Đường Dần nắm trong tay đã không phải thương, càng giống một thanh loại cực lớn số liềm đao, lưỡi hái của tử thần!

Leng keng!

Hấn kéo lấy liềm đao, hướng về phía trước bước ra một bước, dưới chân linh khải trào lên đập tường thành hòn đá, phát ra thanh thúy tiếng vang.

Hấn chậm rãi ngừng đầu, nhìn về phía cách đó không xa đám người Ninh bình.

Cho đến lúc này, mọi người mới phát hiện ánh mắt của hấn đã biến thành đen tuyền, không trông trắng mắt, hoặc là nói trông trắng mắt của hấn đã bị trong mắt chảy xuôi nhập nhò sương mù màu đen chỗ che lại.

"Giết —— "

Đường Dần đột nhiên gào to một tiếng, trong tay liềm đao ngang vung ra, trong lúc nhất thời, lưỡi đao phá khải cắt thịt thanh âm nổi thành một mảnh, Ninh bình trong đám người trước nhất một hàng kia không có người nào may mắn thoát khỏi tại khó, đều bị chém thành hai đoạn.

Máu đỏ tươi nhuộm đỏ mặt đất, làm trên đất gạch đá giống bị đỏ nước rửa qua một lần giống như.

". . ." Thẳng đến lúc này, đám người Ninh bình mới phản ứng được, không hẹn mà cùng hướng về sau lùi lại, là tường thành cứ như vậy rộng, nào có khoảng cách cho bọn hấn tránh lui, theo mấy tiếng kêu thảm, phía sau xếp ngay ngắn Ninh bình bị dòn xuống tường thành, trực tiếp té xuống.

"Ha ha!" Đường Dần ngửa mặt cười to, trong tay màu đen liềm đao lần nữa vung ra, lúc này lại chém giết Ninh bình, thật tốt giống như đao cắt cỏ giới, hắc hắc trong ánh đao, thỉnh thoảng còn có linh sóng tuôn ra.

Đồng thời hoàn thành hóa linh khải và hóa binh linh, tu vi Đường Dần không thể nghi ngờ là nâng cao một bước, đạt đến Linh Hóa cảnh giới, đương nhiên, cái này tất cả đều là Vũ Khôi công lao, nếu như không có hấn, linh khí Đường Dần không có khả năng trong nháy mắt tăng vọt nhiều như thế.

Hấn điên cuồng liên tiếp xuất đao, ngay cả Cổ Việt cũng không dám tới gần quá.

Hấn nhanh chóng thối lui đến bên người Nhạc Thiên, nhìn Đường Dần ở phía trước chém giết Ninh bình dường như hồ vào bày dề, hấn thở sâu, nói với Khâu Chân: "Hấn. . . Là ám tu linh giả !"

Khâu Chân nhìn ra tu vi linh khí của Đường Dần có bay vọt tính đột phá, hấn so với bất luận kẻ nào đều cao hừng, tràn đầy phấn khởi quan sát đại khai sát giới Đường Dần, thuận miệng đáp: "Không sai! Thi tính sao "

Cổ Việt cắn cắn miệng môi, trầm mặc im lặng.

Ở đại đa số Quang Minh Hệ Linh vũ giả trong mắt, ám hệ Linh vũ giả chính là địch nhân, mặc dù Đường Dần và hấn là cùng một trận doanh, đối mặt với cùng chung địch nhân, nhưng không có nghĩa là hấn đối với ám hệ Linh vũ giả không địch ý.

Cảm giác được bên người Cổ Việt lạ thường trầm mặc, cuối cùng Khâu Chân hoàn hồn, thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Cổ Việt.

Chỉ nhìn cái sau trên mặt biểu lộ, hấn liền đem Cổ Việt tâm tư đoán ra cái đại khái, lại nhìn một cái một bên khác Nhạc Thiên, ngược lại hấn là mặt không biểu tình, bất quá nhãn thần lại toát ra tinh quang, nhìn thẳng phía trước Đường Dần.

Khâu Chân thăm than khẩu khí, đối với Cổ Việt hỏi: "Cổ Việt, người nói ám hệ tu linh giả và Quang Minh Hệ tu linh giả có cái gì khác biệt "

Cổ Việt nhú mày, lạnh giọng nói: "Lấy hi sinh người khác phương thức để tăng trưởng tu vi của mình, loại này tu luyện chẳng lẽ không ác độc sao "

Khâu Chân nhún nhún vai, nói: "Đường đại ca giết là địch nhân!"

"Vậy nếu như không địch nhân rồi đâu "

Khâu Chân nghiêm mặt nói: "Ta chỉ biết là, Đường đại ca bây giờ tại vì quốc gia, anh đừng giết địch, mà ngươi vẫn đứng ở đằng sau, đồng đặc nói ngồi châm chọc!"

Cổ Việt nghe vậy, sắc mặt đột biến, biểu lộ cũng âm trầm xuống.

Không đợi hần mở miệng, Khâu Chân còn nói thêm: "Trên thực tế, cũng không phương thức tu luyện khác biệt, có chỉ người tu luyện khác biệt, nếu như Quang Minh Hệ linh vũ bị ác nhân học được, không phải cũng sẽ trở thành nguy hại một phương tai họa sao nếu như ám hệ linh vũ bị người quang minh lỗi lạc học được, không đồng dạng có thể tạo phúc quốc gia và bách tính sao ở đương kim dạng này loạn thế, cần gì phải để ý như vậy Quang Minh Hệ và ám hệ phân chia đâu "

Cổ Việt như có điều suy nghĩ, hần ngẩng đầu nhìn phía trước tác chiến Đường Dần, hỏi: "Ngươi nói hần là quang minh lỗi lạc người "

Khâu Chân cười ha hả lắc đầu, nói: "Đường đại ca là hạng người gì, ta không cách nào đơn giản bình luận, chẳng qua, " trong lúc nói chuyện, ánh mắt hần biến thâm thúy, trong đầu hiện lên hần nghe lên đến Đường Dần và Vũ Mị ở giữa những lời kia, thờ sâu, tiếp tục nói: "Chẳng qua, trong mắt của ta, hần là cái đáng giá ta đi cố gắng đi theo nam nhân, ta cũng tin tưởng, và Đường đại ca cùng một chỗ, cũng nhất định có thể làm ra một phen đại sự!"

Cổ Việt nhìn hần rất lâu, không tiếp tục nhiều lời, mà một lần nữa hoàn thành hóa binh linh, nghênh tiếp vẫn còn liên tục không ngừng leo lên thành tường Ninh binh.

Trận này công thành chiến, từ sáng sớm một mực chém giết đến giữa trưa, Ninh quân thế công rốt cục bắt đầu yếu bớt, đầu nhập tiến công trước trận năm vạn người tử thương đã qua nửa, mà Phong Quốc tử thương tuy ít, cũng giảm quân số cũng có khoảng ba phần mười, trên tường thành xuống đến chỗ đều là chân cụt tay đứt, thi thể chồng la, chồng chất như núi, máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi làm cho người buồn nôn.

Cầm đánh tới hiện tại, song phương binh sĩ đều đã tình trạng kiệt sức, đối địch ta song phương mà nói, còn lại chỉ dày vỏ.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Thể Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39:

Ninh quân trước trận tiến công bất lợi, nhưng cũng không đến đây dừng tay ý tứ, tiếp xuống, trước trận còn sống sót binh sĩ toàn bộ rút lui, từ hậu trận năm vạn binh sĩ tiếp nhận, tiếp tục công thành.

Cho dù là ở giữa đôi vị cái này ngăn ngại quay người, Ninh quân cũng không cho Phong Quốc quân coi giữ thời gian nghỉ ngơi, bên trong trận mười vạn người tiến trận lần nữa phát động, dày đặc mũi tên như mưa rơi bắn lên đầu thành.

Trong nháy mắt, mũi tên bao trùm ở thi thể, đem Đồng Môn tường thành biến thành tiền hải.

Bởi vì lúc trước ném qua đối phương tiền trận thua thiệt, lần này Phong Quốc lính phòng giữ nhóm ứng đối đã dậy chưa quá bối rối, mọi người nhao nhao tản ra, hoặc trốn đến đồng tên, hoặc chạy xuống tường thành giấu tại chân tường, hoặc chống lên tấm chắn đón đỡ mưa tên.

Rốt cục đợi đến mũi tên của Ninh quân trận qua, nhưng theo sát lấy năm vạn Ninh binh công thành lần nữa triển khai.

Nhìn dưới thành mặt ép một chút Ninh binh chen chúc bò thang mây, Phong Quốc quân coi giữ đều có chút tuyệt vọng, mọi người cảm thấy cái này căn bản là một trận không có phần thắng chút nào công phòng chiến, hai phe địch ta thực lực chênh lệch quá cách xa, lấy hai vạn người muốn chống lại bốn mươi vạn người tiến công, đơn giản Thiên Phụng Dạ đàm.

Đang quân coi giữ nhóm quân tâm rung chuyển thời điểm, trong thành Đồng Môn từ phổ thông bách tính tự phát tạo thành đội cứu viện đến, bọn họ không trải qua chuyên môn cách đấu huấn luyện, không cách nào ra trận giết địch, nhưng lại khả năng giúp đỡ các binh sĩ đánh một chút ra tay, cứu viện thương binh, dọn đi thi thể, vận chuyển phòng thủ thành phố thiết bị vẫn vẫn.

Bọn họ đến mặc dù đến bù không được thực lực song phương bên trên chênh lệch, nhưng lại khiến các binh sĩ trong lòng ấm áp, cũng cho bọn họ tiếp tục liều tử chiến đấu nửa động lực, dù cho không vì quốc gia, bọn họ cũng có trách nhiệm đi bảo vệ trong thành Đồng Môn cái này mấy vạn bách tính sinh mệnh.

Chiến đấu còn đang tiếp tục, Đường Dần lưu tại tại chỗ không hề động.

Hắn nơi này xem như nặng tai khu, Phong Quốc ở cái này lính phòng giữ cơ bản đều liều sạch, còn lại chỉ có hắn, Cổ Việt, Nhạc Thiên cùng không có chút nào sức chiến đấu Khâu Chân.

Trông thấy Ninh binh lại dựng lên thang mây, điên cuồng trèo lên trên, toàn thân linh khải Đường Dần cầm trong tay liềm đao, đột nhiên vùng mạnh ra một cái linh sóng.

Theo rằng rắc một tiếng vang giòn, hắn đang phía dưới thang mây từ ở giữa bề gãy, thang mây phía trên hơn mười tên Ninh binh kêu thảm té xuống.

Linh khí hắn tiêu hao có quân địch có thể giúp hắn bổ sung, Cổ Việt cũng không dám loạn hao tổn linh khí, chẳng qua cũng may hắn lực lớn, dõn lên gõ lẫn lộn thạch không tổn sức chút nào, cho leo lên thang mây Ninh binh cũng tạo thành tổn thương cực lớn.

Mà Nhạc Thiên thì chân sau giẫm ở trên đầu thành, một mũi tên tiếp lấy một tiễn hướng phía dưới cuồng xạ, đối phó binh sĩ Ninh quân, không cần đem mũi tên thân linh hóa, bắn ra cũng là mũi tên bình thường, nhưng lực sát thương là lớn đến kinh người, cơ bản mỗi một mũi tên đều có thể bắn trúng địch binh yếu hại, mỗi một lần cung tiếng vang lên, đều đại biểu cho một địch binh trúng tên bỏ mình.

Khâu Chân không có tham gia chiến đấu, nhưng hắn cũng không nhàn rỗi, một hồi thu thập mũi tên, đưa đến bên người Nhạc Thiên, một hồi lại vận chuyển gõ lẫn lộn thạch tới giao cho Cổ Việt, bận bịu đầy đầu đại hán, thờ hồn hên liên tục.

Nhưng dù sao bọn họ chỉ có bốn người, làm sao có thể thủ được dài đến hơn mười mét tường thành, rất nhanh, Ninh binh liền đột giết đi lên, cùng đám người Đường Dần triển khai chém giết gần người.

Cận chiến, là Nhạc Thiên ghét nhất, hắn cung bắn hoàn toàn không cách nào phát huy, mà Đường Dần lại thích chiến đấu như vậy, thành đàn Ninh binh với hắn mà nói liền như là bỗng nhiên phong phú Mãn Hán toàn tịch, hắn một tay vùng vẫy linh hóa sau màu đen liềm đao, một tay thiêu đốt lên Hắc Ám Chi Hòa , vừa giết địch bên cạnh hấp thụ linh khí.

Nếu như người bình thường, trong cơ thể linh khí như thế tập nập tăng vọt, thân thể khẳng định không chịu nổi, sẽ tạo thành trong cơ thể cơ năng hư hao, nhưng thuở nhỏ, Đường Dần tập võ, thể trạng mạnh mẽ, cường tráng, linh khí bạo tăng chỉ sẽ tạo thành hắn thời gian ngắn khó chịu, nhưng thân thể rất nhanh liền có thể thích ứng tới.

Bên người hắn Ninh binh càng tụ càng nhiều, mà thi thể trên đất và không áo giáp cũng phi tốc gia tăng, hiện tại Đường Dần cũng triệt để giết chết lặng, xung quanh đông đảo Ninh binh trong mắt hắn đã không còn là người, là heo, là chó, là súc sinh, dù sao cũng không phải là người, cũng chỉ có ôm dạng này tâm lý, hắn mới có thể tiếp tục chiến đấu tiếp.

Đường Dần không cách nào tính toán mình đã giết bao nhiêu người, vèn vèn hắn tạo thành không khối giáp cũng không dưới mấy trăm phó nhiều, về phần bị hắn từ trên đầu thành quét xuống đi địch nhân, càng vô số kể.

Trong lúc hắn giết hồn thiên hắc địa thời điểm, chợt nghe có người sau lưng hô lớn nói: "Đường đại ca, cứu ta!"

Có thể gọi hắn Đường đại ca, ngoại trừ Khâu Chân sẽ không còn có người khác.

Đường Dần gấp vùng hai đao, giết lùi địch nhân ở chung quanh, tiếp lấy thừa cơ nhảy lên đồng tên, lưng mắt nhìn lên, được rồi, như dáng dấp trên tường thành chẳng biết lúc nào đã đứng đầy Ninh binh, mà Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên bị địch nhân đến một góc, Cổ Việt một người yểm hộ hai người, đối mặt người đông nghìn nghịt quân địch, đau khổ chèo chống, trên người hình như cũng bị thương, huyết thủy theo trên người hắn giáp da không ngừng nhỏ xuống.

Hắn chỉ liếc một cái, mới vừa rồi bị lui lần nữa Ninh binh vây công đi lên, Đường Dần xác nhận đám người Khâu Chân vị trí phương vị, sau đó nhảy xuống đồng tên, trong tay liềm đao liên tục ba cái nặng bỏ, chém ra ba đạo linh sóng, trùng sát mà tới Ninh binh tới nhanh, đến hạ càng nhanh, hơn mười người bị linh sóng quét vừa vụn, thân thể lập tức bị một phân thành hai, bóng loáng vết cắt đơn giản giống bị laser cắt qua giống như.

Đường Dần nghẹn đủ khí lực, hướng Khâu Chân bên kia toàn lực trùng sát, linh hóa liềm đao vùng vẫy ra, sắc bén không thể đỡ, Ninh binh bị giết kêu khóc không ngớt, liên miên liên miên hướng phía dưới ngược lại.

Trên đường đi, hắn cơ hồ là giẫm lên thi thể của địch nhân đi tới, trên người linh khải bị vấy ra máu tươi rửa sạch một lần lại một lần, đến bây giờ, đã

phân không rõ ràng linh khải là màu đen vẫn là màu đỏ.

Cuối cùng đã tới bên này Khâu Chân, thấy hán ba người chưa bao giờ chuyện, hán ngậm thờ dài một hơi, đối với Cổ Việt nói: "Ngươi trước lại đỡ một chút địch nhân!" Nói dứt lời, không đợi Cổ Việt phản ứng, hán đã đi đến phía sau hán, cũng ngồi xổm xuống.

Cổ Việt thấy thế, cái mũi kém chút tức điên, vốn cho rằng Đường Dần tới khả năng giúp đỡ mình cản cản địch nhân, phân tán đối phương tiến công, kết quả ngược lại Đường Dần tốt, vừa đến đã trốn đến phía sau mình đi.

Nếu như còn có dư lực, hán khẳng định sẽ giận khiển trách Đường Dần vài câu, chỉ tiếc trước mặt địch nhân nhiều lắm, hán ngay cả tự vệ cũng khó khăn, không tính lực đi và Đường Dần phí miệng lưỡi.

Đường Dần trốn đến Cổ Việt đằng sau cũng không phải vì nghỉ ngơi.

Hán ngồi xổm người xuống hình, quỳ một chân trên đất, dùng dính đầy máu tươi ngón tay trên mặt đất vẽ ra cái sao sáu cánh, sau đó bàn tay mở ra, theo tại sao sáu cánh chính giữa, ở trong lòng mặc niệm đồng thời, hán lòng bàn tay tràn ra bùng bùng hắc vụ, hắc vụ tản ra, từ máu tươi vẽ thành sao sáu cánh đột nhiên chiếu rọi ra chường mắt hồng quang, hán lạnh giọng quát to: "Đi ra! Hắc ám nô!"

Rầm rầm—— đám người chưa phân biệt rõ ràng chuyện gì xảy ra, nguyên bản đổ vào Cổ Việt dưới chân năm cổ thi thể Ninh binh đột nhiên đứng thẳng lên.

Thi thể con mắt là trống rỗng, nhưng thân thể lại tại hoạt động, từ mặt đất nắm lên vũ khí, không hướng Cổ Việt tiến công, mà thẳng hướng xung quanh Ninh binh.

Người chết phục sinh, vô luận đối với Ninh binh vẫn là đối với Cổ Việt và Nhạc Thiên mà nói, đều là một món cực kỳ không thể tưởng tượng nổi chuyện, mọi người đơn giản không dám tin vào hai mắt của mình, mà sự thật nhưng lại hết lần này tới lần khác bày ở trước mắt.

Chỉ trông thấy năm cổ thi thể Ninh binh, hai mắt đen nhánh, trên mặt không có bất kỳ cái gì biểu lộ, dường như năm con cái xác không hồn, nhưng thân thể khí lực lại lớn đến kinh người, một kiếm chém ra, gần như có thể đem Ninh binh ngay cả người mang khải từ chính giữa bỏ ra.

"Cái này. . . Đây là tử vong khế ước" Khâu Chân nhìn nửa quỳ trên mặt đất Đường Dần, giọng nói có chút cả lăm nói.

Đường Dần quay đầu, nhìn Khâu Chân cười một tiếng, nói: "Ngươi hiểu được chưa thật nhiều."

Vừa rồi hán sử dụng kỹ năng, đúng là trong Âm Hệ Linh Vũ học viện tử vong khế ước. Tử vong khế ước và Nghiêm Liệt ở trước khi chết sử dụng tử vong hiến tế là đồng loại hình kỹ năng, chỉ có điều cái sau là hi sinh tính, trước người là tiêu hao tính.

Tử vong khế ước chỉ có thể nhằm vào tử vong người, nó có thể để người chết phục sinh, hóa thân thành không có bất kỳ cái gì tình cảm hắc ám nô, nghe lệnh của thi thuật giả chỉ huy, về phần triệu hoán hắc ám nô số lượng, phục sinh thời gian dài ngắn, năng lực cao thấp thì cùng thi thuật giả tự thân linh khí tu vi có quan hệ.

Tử vong khế ước thuộc trong Âm Hệ Linh Vũ học viện cao cấp kỹ năng, trước kia Đường Dần không có năng lực sử dụng, nhưng bây giờ tu vi của hán đạt tới Linh Hóa cảnh giới, trong cơ thể linh khí chưa từng có dồi dào, cảm giác mình không sai biệt lắm có thể sử dụng, lúc này mới ần núp đến Cổ Việt sau lưng vụng trộm thi thuật, lấy làm thí nghiệm. Tử vong khế ước trong Âm Hệ Linh Vũ học viện cũng coi là cực kì ác độc kỹ năng, năm đó mặc dù Nghiêm Liệt sẽ, nhưng cũng chưa từng sử dụng qua, kỳ thật Đường Dần cũng chỉ là ôm thử nhìn một chút tâm lý, không nghĩ tới chưa bị hán thành công dùng ra.

Năm tên Ninh binh chết rồi sống lại, không tiến công địch nhân, ngược lại hướng mình người phát động công kích, biến cố bất thành linh khiến đồng đạo Ninh binh trở tay không kịp, lại thêm trong lòng sợ hãi, toàn bộ trận doanh tùy theo đại loạn.

Rút ra khe hở Cổ Việt rút lui hai bước, thừa cơ từng ngum từng ngum thở hổn hển, thở dốc một hồi lâu, hán nuốt nước bọt, quay đầu nhìn về phía Đường Dần, đứt quãng phỉ sức nói: "Ngươi... Vậy mà ngươi... Sẽ còn loại này âm hệ linh vũ kỹ năng!"

"Ha ha!" Mặt Đường Dần chôn ở linh khải phía dưới, nếu như hán không phải cười ra tiếng, không ai biết hán là đang cười.

Hán chậm ung dung nói: "Đây không tính là cái gì, ta biết kỹ năng còn nhiều nữa!" Nói xong, hán dò xét Cổ Việt vài lần, nói: "Và ngươi kẻ vai chiến đấu lâu như vậy, còn không biết tên của ngươi, ngươi tên gì"

"Cổ Việt!" Cổ Việt trả lời ngắn gọn.

Đường Dần quay đầu, ánh mắt mang theo hỏi thăm lại nhìn về phía Nhạc Thiên.

"Nhạc Thiên!"

"Hai ngươi linh khí tu vi cũng không tệ." Đường Dần dừng lại một lát, thở sâu, vắn vẹo cái cổ, nói: "Chậm không sai biệt lắm, lại giờ đến phiên chúng ta ra sân. Năm cái hắc ám nô chỉ có thể lấy ra dọa một chút người, không dạy được tác dụng quá lớn!"

Cổ Việt và Nhạc Thiên nhìn nhau cười khở.

Hai người bọn họ đều là gặp lần thứ nhất đến ám tu linh giả, cũng cho tới hôm nay hai người bọn họ mới tính hiểu ám hệ linh vũ chỗ đáng sợ, lúc đầu cùng Đường Dần phối hợp cộng đồng ngăn địch hẳn là môn rất dễ dàng chuyện, chỉ tiếc hai phe địch ta nhân số chênh lệch quá lớn, cảm mới đánh như thế tổn sức, ngay cả hảo hảo nghị khẩu khí thời gian đều không.

Cổ Việt cúi đầu kiểm tra một lần vết thương trên người mình miệng, xác nhận không trọng thương, ngay cả băng bó cũng không làm, phát phát tay bên trong linh đao, hướng về phía Đường Dần gật gật đầu, nghiêm mặt nói: "Lên!"

Người này cũng tính là một đầu hán tử! Đường Dần âm thầm gật đầu, ngửa mặt cười một tiếng dài, tiếp lấy xách liềm đao lại phóng tới trận địa địch.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40:

Hắc ám nô cũng không giống Đường Dần giảng thuật đơn giản như vậy, không chỉ là dọa người, sức chiến đấu cũng rất mạnh.

Bọn chúng không tình cảm, không có tâm tình sợ hãi, đối mặt lại nhiều địch nhân cũng có thể dũng mãnh xông đi lên; bọn chúng không cảm giác đau, không có sinh mệnh, dù cho thụ vết thương trí mạng, cho dù là cánh tay và chân đều bị chém đứt, cũng có thể dùng răng đi tê cắn lân cận địch nhân.

Ở số lượng địch nhân đông đảo hỗn chiến, năm cái hắc ám nô có khả năng phát huy ra lực sát thương có hạn, nhưng sinh ra lực uy hiếp lại cực lớn, có không ít Ninh binh căn bản không dám tới gần bọn họ, giống gặp quỷ giống như tránh ra thật xa.

Kể từ đó, Đường Dần và Cổ Việt áp lực cũng giảm bớt không ít.

Rất nhanh, hai người bọn họ liền hợp lực đem trên tường thành Ninh quân giết lùi, thắng được ngăn ngại thờ dốt thời gian. Lại nhìn năm cái hắc ám nô, có hai cái đã bị triệt để phá đi, cơ hồ bị chặt thành thịt nát, mặt khác ba cái cũng là thiếu cánh tay chân gãy, vết thương trên người vô số, nhưng cũng đều có thể kiên trì chiến đấu.

Khâu Chân đáp lấy địch nhân thối lui không mấy bay, tò mò đi đến ba cái kia hắc ám nô phụ cận, sợ hãi trong lòng đánh giá bọn chúng.

Nhìn một hồi, hẳn quay đầu đối với Đường Dần cười nói: "Đường đại ca, làm nhiều ra một chút hắc ám nô, có thể giúp chúng ta không ít việc!"

Đường Dần cười cười, nói: "Bằng vào ta tu vi hiện tại, gọi ra năm con hắc ám nô đã là cực hạn!" Nói chuyện, hẳn đi đến bên cạnh Khâu Chân, trong tay to lớn liềm đao tiện tay vung lên, theo ba tiếng giòn vang, còn lại ba cái hắc ám nô cùng nhau bị chém làm hai đoạn.

"" Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên ba người cùng giật nảy mình, kêu lên sợ hãi, không rõ Đường Dần vì sao đem ba cái hắc ám nô giết chết. Hắc ám nô mặc dù đã không còn là người, nhưng dù sao mới vừa rồi còn vì bọn họ chiến đấu, lãnh khốc như vậy mà đem chém giết, trong lòng ba người hoặc nhiều hoặc ít đều cảm giác không quá dễ chịu.

Đường Dần nửa quỳ trên mặt đất, lấy máu tươi một lần nữa vẽ ra Lục Mang Tinh, mượn nhờ thi thể Ninh binh, lại gọi ra năm cái mới hắc ám nô.

Thấy thế, Khâu Chân ba người giờ mới hiểu được ý của hắn.

Đường Dần đi đến bên tường thành, hướng phía dưới nhìn xuống, ánh mắt chiếu tới chỗ, đều là thành đàn liên miên Ninh binh, mặt ép một chút nhét chung một chỗ, nhận không ra số lượng.

Hắn khe khẽ thở dài, đưa mắt lại nhìn phía những phương hướng khác tường thành, có nhiều chỗ đang tiến hành công phòng chiến, có nhiều chỗ ở triển khai cận thân giết chóc, hai phe địch ta binh sĩ xen lẫn trong cùng một chỗ, người hô ngựa hí, kêu la âm thanh, đồ sắt tiếng va chạm còn có thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết nổi thành một mảnh, khắp nơi đều là thi thể, khắp nơi đều có tổn hại vũ khí, cả mặt tường thành đã biến thành rõ ràng rãnh nhân gian Địa Ngục.

Hiện tại hắn xem như hiểu, cá nhân thực lực mạnh hơn lại mãnh liệt, ở lớn như thế quy mô trong chiến tranh có khả năng đưa đến tác dụng cũng chỉ là cực kỳ bé nhỏ. Đương nhiên, đây chỉ là hạn giai đoạn hiện tại nhận biết.

Hắn dựa vào đồng tên, ngồi trên mặt đất, sờ sờ bụng, nói: "Nếu có thể làm ăn chút gì liền tốt."

Khâu Chân phốc phốc cười, sát bên Đường Dần cũng ngồi xuống, lắc đầu nói: "Hiện tại coi như để cho ta ăn tổ yến, vậy cá ta cũng không ăn được." Ở chân cụt tay đứt và máu tươi vòn quanh, hắn vừa nghĩ tới ăn cũng cảm giác traten traten buồn nôn.

"Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa đói hoảng!" Đường Dần thì thảo nói, hắn ngẩng đầu, ngưỡng vọng chân trời, yếu ớt nói: "Không biết hôm nay trận chiến này phải đánh tới lúc nào."

Mặc dù Đường Dần trời sinh tính phệ huyết như mạng, nhưng từ sáng sớm giết tới hiện tại, cũng thật sự giết ngán, thể xác tinh thần có loại không nói ra được cảm giác mệt mỏi.

"Có trời mới biết..." Khâu Chân cười khô.

Hắn đối với phe mình đến tốt cùng có thể hay không giữ vững Đồng Môn, không có chút nào lòng tin, nếu là không có viện quân, nếu còn như vậy kiên trì, đến cuối cùng sợ rằng đều chạy không thoát. "Không biết mưa hiện tại, tướng quân ở đâu..."

Tiếng nói hắn còn chưa rơi, liền nghe được dưới thành vang lên tiếng kèn.

Thổi hiệu tiến công, bây giờ thu binh, đây là thiên hạ chung quân lệnh.

Đường Dần chấn tác tinh thần, nhanh chóng đứng người lên, nói: "Địch nhân lại muốn lên đến rồi!"

Cổ Việt là điển hình quân nhân, giống mau chóng dây cột máy móc, vết thương trên người vừa băng bó một nửa, nghe nói quân địch kèn lệnh, người suy nghĩ một lát từ dưới đất lồm lên, nắm lên chiến đao, phóng thích linh khí, hoàn thành hóa binh lính, làm ra chuẩn bị chiến đấu tư thế.

Quả nhiên. Ninh quân tiến công lại tới.

Ninh binh lần này tiến công, ở bọn họ đoạn này tường thành đầu nhập binh lực càng nhiều, thang mây ở giữa sắp xếp không có chút nào khe hở, đen nghịt Ninh binh leo lên thang mây, gào thét giết tới đầu tường.

Sau đó, trận không ngừng không nghỉ ác chiến.

Ninh quân lần thứ hai công thành, từ giữa trưa tiếp tục đến chạng vạng tối, cho đến sắc trời bắt đầu tối, bắt lợi cho công thành, lúc này mới bây giờ thu binh.

Đây là một trận song phương tiêu hao chiến, Ninh quân đầu nhập công thành nhân số trước sau tổng cộng có mười vạn, hoàn hảo vô khuyết triệt hạ đi chỉ có năm vạn, thương vong đạt tới hơn phân nửa, mà Phong Quốc quân coi giữ cũng không chiếm được tiện nghi, ngày kế, hai vạn quân binh, gần như tìm không thấy mấy cái là trên người không tổn thương, vẹn vẹn từ trận nhân số liền đạt tới tám ngàn chúng.

Binh sĩ Phong Quốc thi thể, Ninh quân lưu lại thi thể, cuối cùng thu tập được cùng một chỗ, trợn vện La Thành mười toà núi thầy.

Máu tươi ngưng kết, khô cạn, màu xám tro đầu tường đã biến thành màu đỏ thẫm, tản mát mũ giáp và vũ khí khắp nơi đều là, vô số kẻ, mỗi một không chịu nổi Phong binh ngay tại chỗ nằm xuống nghỉ ngơi, ngổn ngang lộn xộn phủ kín đầu tường. Hiện tại, mọi người trên mặt đã nhìn không ra là vui sướng vẫn là sợ hãi, không có bất kỳ cái gì cảm xúc, đập vào mắt bên trong là liên miên bất tận chết lặng khuôn mặt.

Không có người nói chuyện, cũng không ai có tâm tư nói chuyện, toàn bộ đầu tường còn lại chỉ có tiếng thở dốc cùng người bị thương yếu ớt tiếng rên rĩ.

Đường Dần, Khâu Chân, Cổ Việt, bốn người Nhạc Thiên đạo bước hướng tháp lâu đi đến, trên đường đi bọn họ nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Đột nhiên, trong lòng Đường Dần có cỗ phẫn nộ, hắn không khí ngoài thành Ninh quân, tức giận đến là tứ đại quyền quý bên trong Lương gia, khí Lương gia viện quân chậm chạp chưa tới.

Đồng Môn quân coi giữ tại dùng sinh mệnh của mình đền đáp quốc gia, đổ máu chảy mồ hôi, lấy hai vạn người đổi đầu Ninh quân bốn mươi vạn, mà Lương gia lại bởi vì dạng này như thế tư lợi mà chậm chạp không đem viện quân phái đến, ghê tởm đến cực điểm.

Hắn đối với Phong Quốc tứ đại quyền quý vốn không hi ác, dù cho được Vũ Mị đề bạt cũng vẹn vẹn trùng hợp gặp được nàng thôi, nhưng lúc này, hắn đối với Lương gia sinh ra khó mà hình dung bài xích và phẫn nộ cảm giác, cái này cũng thành là ngày sau hắn cùng Lương gia trở mặt nguyên nhân chủ

yếu.

"Đường Dần!"

Bốn người bọn họ mới vừa đi tới tháp lầu chố, chợt nghe phía trên có người hô tên của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ trông thấy Vũ Mị từ trên lầu tháp nhô ra nửa người, tròng lớn hai mắt, đang vừa mừng vừa sợ mà nhìn xem hắn.

Lúc này, trên người Đường Dần linh khải sớm đã tán đi, lộ ra lúc đầu bộ dáng. Hắn hướng về phía Vũ Mị mỉm cười, thấy được nàng bình an vô sự, trong lòng của hắn hình như cũng thở dài một hơi.

Hắn leo lên tháp lầu, đi gặp Vũ Mị.

Tháp lầu không lớn, mọc ra bốn mét, chiều rộng hai mét, không đủ mười mét vuông không gian.

Trong lầu tháp không chỉ có Vũ Mị và Vũ Anh hai tỷ muội, trong đó còn có Đồng Môn thủ tướng Tông Chính Quảng Hiếu.

Tông Chính Quảng Hiếu một mực tại trong lầu tháp chỉ huy đại cục, cũng không tự mình tham chiến, nhưng một ngày quang cảnh xuống tới, cả người hắn nhìn qua tiêu tụy rất nhiều.

Vũ Mị và hiển nhiên Vũ Anh là tham dự vào ác chiến, trên người vết máu loang lổ, nhưng tinh khí thần còn rất đủ, xem ra cũng không thụ thương.

Không đợi Đường Dần nói chuyện, Vũ Mị đã đoạt trước nói: "Người chạy đến đâu đi ta làm sao vẫn luôn không tìm được người!"

Đường Dần cười nói: "Ta một mực tại thành bắc."

"Nha!" Vũ Mị lên tiếng, chấm dứt quan tâm hỏi thăm: "Mặt phía bắc bên kia tình thế như thế nào Ninh quân công thành, ta phát giác bọn họ ở mặt phía bắc đầu nhập nhân lực rất nhiều."

Đường Dần nhún nhún vai, thuận miệng nói: "Còn có thể như thế nào !" Nói, hắn quay đầu chỉ chỉ Khâu Chân ba người, nói: "Cuối cùng liền chỉ còn lại bốn người chúng ta, những người khác chết sạch."

Vũ Mị đối với Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên chỉ đơn giản nhìn lướt qua, không nói thêm gì, nàng than nhẹ một tiếng, xoay người lại, nói với Tông Chính Quảng Hiếu: "Tông Chính tướng quân, lấy trước mắt loại tình thế này, người là vô luận như thế nào cũng thủ không được Đồng Môn... Không thể lại trì hoãn, hay là theo ta đi, quân thượng rất rõ lý lẽ, loại tình huống này là không biết trách phạt người."

"Ha ha..." Tông Chính Quảng Hiếu cười, cười thê lương vừa khổ chất chất, hắn lắc đầu nói: "Hiện tại ta chỗ nào vẫn còn hồ quân thượng đối với ta trách phạt hay không ! Quân thượng nếu đem Đồng Môn giao cho ta trấn thủ, đó là đối với tín nhiệm của ta, mà ta, chỉ sợ phải có phụ quân thượng trọng thác!"

"Tông Chính tướng quân..."

Tông Chính Quảng Hiếu khoát khoát tay, đánh gãy Vũ Mị phía dưới khuyến cáo, nói: "Vũ tướng quân và ta chức trách khác biệt, không cần thiết lưu lại nữa."

Trông thấy Vũ Mị còn có nói chuyện, hắn lại nghiêm mặt nói: "Phong Quốc trăm ngàn năm hơn, từ trước đến nay chỉ có chiến tử sa trường chỉ tướng quân, mà không có lâm trận bỏ chạy chỉ tướng lĩnh, ta mặc dù Tông Chính Quảng Hiếu không e rằng có thể, cũng không dám mở này khơi dòng, làm lớn gió tội nhân. Hôm nay cho dù địch nhiều ta ít, cử tử nhất sinh, nhưng ta cũng sẽ cùng Đồng Môn tướng sĩ cùng tồn vong, không có nhục ta gió lớn chỉ quốc uy."

Nghe nói cái này tịch thoại, ở đây mọi người không khỏi động dung.

Xung quanh bọn thủ vệ nhện không được nhao nhao cúi đầu xuống, lau khóe mắt, Vũ Mị và Vũ Anh cũng là vành mắt phiếm hồng, nghẹn ngào nói không ra lời, ngay cả Đường Dần, cũng là trong lòng mỗi như, từ đáy lòng khâm phục Tông Chính Quảng Hiếu loại này ninh chiết không khúc khí phách.

"Ta chỉ có một việc xin nhờ Vũ tướng quân." Tông Chính Quảng Hiếu sờ tay vào ngực, móc ra một phong thư, đưa cho Vũ Mị phụ cận, nói: "Cái này phong thư nhà, ta hi vọng Vũ tướng quân ở trở lại Diêm Thành sau khi có thể đưa đến trong nhà của ta."

Bàn tay Vũ Mị khẽ run tiếp nhận thư, trầm mặc nửa ngày, lần nữa mở miệng nói: "Tông Chính tướng quân, người..." Lời mới vừa ra miệng, nhưng nhìn thấy Tông Chính Quảng Hiếu kiên định về mặt, nàng lại đem phía dưới nuốt trở vào, cảm thấy mình khuyên tiếp nữa, đã là đối với Tông Chính Quảng Hiếu bất kính và vô nhục.

Nàng đem thư cẩn thận thăm dò tốt, sau đó trùng điệp gập đầu, nghiêm mặt nói: "Tông Chính tướng quân xin yên tâm, ta chắc chắn đem thư nhà đưa đến."

", đa tạ Vũ tướng quân!" Tông Chính Quảng Hiếu lộ ra nụ cười, nhẹ giọng thở dài: "Dạng này, ta an tâm "

Hắn hướng ngoài thành Ninh quân đại doanh quan sát, lại nói: "Không biết đêm nay Ninh quân có thể hay không lại công, bây giờ tướng quân cần phải

động thân."

Vũ Mị hàm răng cắn cắn môi son, quyết tâm, quyết định không lại trì hoãn, nàng nói: "Ta ở Diêm Thành , chờ Tông Chính tướng quân lui địch tin tức tốt!"

Lời này, ngay cả chính nàng cũng không tin, nói như vậy nàng không chỉ là cổ vũ Tông Chính Quảng Hiếu, cũng là ở cho mình một hi vọng, hi vọng Tông Chính Quảng Hiếu có thể sống sót.

"Ha ha, hữu duyên, ta cùng Vũ tướng quân Diêm Thành gặp lại!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc Biến Thân Khuyển Thế Nữ Đế

<http://truyen.v.com/bien-than-khuyen-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41:

"Tông Chính tướng quân, cáo từ!" Vũ Mị nói xong, cũng không dừng lại, quay người hướng dưới tháp đi đến.

Trông thấy Đường Dàn đứng tại chỗ không động, sợ hãi lại phạm tính bướng bỉnh, muốn kiên trì lưu tại Đồng Môn, Khâu Chân gấp kéo hán góc áo, thấp giọng nói: "Chúng ta cũng nên đi."

Nhưng Đường Dàn không có ý định lưu tại Đồng Môn, chỉ là đang nghĩ chuyện.

Hắn đối với Khâu Chân gật đầu, ra hiệu hắn an tâm chờ vội, sau đó đối với Cổ Việt và Nhạc Thiên nói: "Hai người cùng ta cùng đi!"

"Cái gì" Cổ Việt và Nhạc Thiên cùng là sững sờ, hai người bọn họ là Đồng Môn quân coi giữ, có thể nào cùng Đường Dàn cùng rời đi

Xem hán vết máu trên người hai người và vết thương, Đường Dàn nói: "Hai người hiện tại cũng có thương tích trong người, đừng nói đánh trận, ngay cả đi lại cũng thành vấn đề, lưu lại lại có thể làm được cái gì "

Cổ Việt nghe vậy giận dữ, cả giận: "Người cho là ta là tham sống sợ chết người sao Tông Chính tướng quân đều thà cùng Đồng Môn cùng tồn vong, ta lại há có thể sợ hãi !"

Đường Dàn cười nhạo một tiếng, nói: "Cho là mình làm ra hy sinh vô vị, chính là cái gọi là tinh trung báo quốc sao "

"Người..." Nếu như không phải Đường Dàn quan giai cao hơn chính mình, Cổ Việt thật muốn tiến lên hung hăng đánh hắn hai quyền, đương nhiên, biết đánh nhau hay không qua hắn thì mặt khác vấn đề.

Nguyên bản phải xuống tháp lâu Vũ Mị dừng bước chân, quay đầu tò mò nhìn Đường Dàn, không rõ luôn luôn lạnh lùng bạc tình Đường Dàn làm sao đột nhiên như thế khẳng khái muốn dẫn hai người kia rời đi.

Kỳ thật, Đường Dàn có mình hắn dự định.

Nếu hắn quyết định lưu tại trong quân phát triển, liền muốn để cho mình làm tốt làm mạnh.

Mặc dù Vũ Mị cho hân đệ nhị bộ binh đoàn trưởng chức vị, nhưng này chỉ cái không chức, đệ nhị bộ binh đoàn sớm đã ở Hà Đông địa khu đã quang , chờ sau khi trở lại Diêm Thành, chắc chắn sẽ nhận người trùng kiến, về phần có thể chiêu đến hạng người gì, hân không rõ ràng, nhưng Cổ Việt và năng lực của Nhạc Thiên ngược lại hân là nhìn kỹ, muốn đem hai người này đặt vào dưới trướng, còn nữa nói, hân tự mình chọn lựa ra người, cũng dễ dàng bồi dưỡng thành thân tín, nếu như vền vền chỉ có một Khâu Chân, lại có thể nào dùng

Vũ Mị không rõ trong lòng Đường Dần nghĩ như thế nào, cho là hân cùng Cổ Việt, Nhạc Thiên kể vai chiến đấu cả ngày, bồi dưỡng được tình cảm, không đành lòng nhìn hân hai lưu tại Đồng Môn chờ chết.

Nàng lác đầu mà cười, nói: "Hai vị này là người Tông Chính tướng quân, Đường Dần, đừng lại ép buộc!"

Cổ Việt và Nhạc Thiên tham quân thời gian không dài, quan giai cũng không cao, chỉ quản lý đội trưởng trăm người mà thôi, Tông Chính Quảng Hiếu căn bản không biết hai người bọn họ, trông thấy Đường Dần kiên trì muốn dẫn đi hai người bọn họ, mà hai bọn họ lại xác thực bị thương mang theo, Tông Chính Quảng Hiếu cũng nguyện ý làm cái thuận nước đẩy thuyền, đối với cổ, nhạc hai người nói: "Đường Tướng quân nói không sai, ta nhìn hai người thương thế không nhẹ, dù cho lưu lại cũng chưa chắc có thể có tư cách, vẫn là theo Đường Tướng quân đi!"

"Tông Chính tướng quân..." Cổ Việt và Nhạc Thiên cùng nhau quỳ xuống đất, đồng thanh nói: "Thuộc hạ cũng không sợ chết!"

"Ta biết." Tông Chính Quảng Hiếu cười nói: "Kỳ thật chính như Đường Tướng quân nói, làm hy sinh vô vị còn không bằng lưu lại hữu dụng thân thể , chờ ngày sau lại báo đáp hiệu quốc gia!"

"Tông Chính tướng quân..."

"Không cần nói nữa, hai người người đi!" Nói, hân lại nói với Vũ Mị: "Vốn không dự định lại phiền phức Vũ tướng quân, chẳng qua trong thành thụ thương tướng sĩ đông đảo, không biết Vũ tướng quân có thể hay không đem bọn hân cùng nhau mang đi "

Như thế chuyện phiền toái, thương binh tối thiểu quá ngàn người, trong tay Vũ Mị có thể dùng binh cũng không nhiều, làm sao có thể mang đi cái này rất nhiều người nặng trăm ngàn một lát, nói: "Ta hết sức nỗ lực, có thể mang đi bao nhiêu là bao nhiêu."

"Thật sự quá phiền phức Vũ tướng quân."

"Tông Chính tướng quân khách khí."

Cứ như vậy, đám người Vũ Mị rời đi Đồng Môn, Đường Dần cũng đạt thành mong muốn địa mang đi Cổ Việt và Nhạc Thiên, đồng thời, bọn họ còn mang lên mấy trăm tên thương thế nặng hơn quân coi giữ.

Ở về hướng Diêm Thành trên đường, Cổ Việt và Nhạc Thiên đều là biểu lộ âm lãnh, trầm mặc im lặng, đối với Đường Dần không sắc mặt tốt.

Biết hân trong lòng hai người không thoải mái, Đường Dần cũng không trách móc, đi đến hân bên cạnh hai người, nói: "Đừng tưởng rằng không sợ chết liền đại biểu mình tận trung, cao thượng, trên thế giới này người không sợ chết có rất nhiều, không có chút ý nghĩa nào chết mất, chỉ đại biểu lấy ngu xuẩn và ngu muội!"

Đường Dần nói chuyện, thẳng tới thẳng lui, không biết lưu cái gì thể diện.

Cổ Việt và Nhạc Thiên hai người nghe vậy, sắc mặt cũng càng thêm khó coi.

"Chết có nặng như... Nặng như núi, cũng có nhẹ tại lông, nếu như hai người người quả thực là nguyện ý lựa chọn cái sau, ta cũng không ngăn cản hai người, nơi này khoảng cách Đồng Môn còn không tính xa, bây giờ hai người liền có thể trở về!" Hân vốn muốn nói chết có nặng như Thái Sơn, nghĩ lại, hai người hân sẽ không biết Thái Sơn là vật gì, liền dứt khoát tính lược rồi.

Cổ Việt muốn nói chuyện, khí đã nhấc lên, nhưng miệng há mở một chữ cũng không phun ra, trầm mặc một lát, hân nhấc lên khí lại giải tỏa.

Kỳ thật Đường Dần nói không sai, lấy hai người bọn họ tình trạng trước mắt, coi như lưu tại Đồng Môn cũng không hề có tác dụng, chỉ có thể để cho Đồng Môn quân coi giữ tăng thêm hai đầu anh linh.

Hai người bọn họ bất mãn chỉ Đường Dần không trưng cầu hai người bọn họ ý nguyện mà cưỡng ép làm chủ thái độ, cái này đã kích hai người lòng tự trọng.

Cúi đầu im lặng hồi lâu, Cổ Việt mới từ trong kẽ răng gạt ra hai chữ: "Cám ơn."

Bất kể nói thế nào, trên thực tế Đường Dần là đem hân và Nhạc Thiên cứu được, hân cảm thấy mình cần phải nói lời cảm tạ.

Đường Dần nhìn chăm chăm Cổ Việt một chút, khóe miệng hơi gợn lên.

"Về sau, hai người cùng ta!" Hân ném một câu, quay người đi ra.

"Mặc dù ta cảm ơn người, nhưng cũng không đại biểu về sau muốn vì người làm việc!" Lúc Đường Dần nói chuyện loại kia chuyện đương nhiên, không cho người thái độ cự tuyệt xác thực làm cho người rất khó tiếp nhận, còn nữa nói, hân vẫn là ám tu linh giả, mặc dù cùng hân kể vai chiến đấu cả ngày, nhưng Cổ Việt trong lòng vẫn mơ hồ hẹn ước chừng loại cảm giác bài xích.

Đường Dần cũng không quay đầu lại hừ cười, chỉ tùy ý phát phát tay, nói: "Nếu như về sau hai người có tốt hơn kết cục, ta cũng không ngại hai người rời đi."

"Người..." Cổ Việt tay chỉ Đường Dần cái ót, cũng không biết nên nói hần chút gì tốt.

Lãnh khốc, ngạo mạn, không ai bì nổi, đây chính là Cổ Việt trước mắt đối với cảm giác của Đường Dần.

Đường Dần rời đi không lâu, Khâu Chân lại tới, giao cho hai người bọn họ hai chi bình thuốc nhỏ, cũng cố ý nói rõ đó là Đường Dần đi tìm Vũ Mị muốn cầm máu, thuốc giảm đau.

Thuốc đúng là Đường Dần đi muốn, nhưng là được Khâu Chân nhắc nhở hần mới làm như vậy.

Đường Dần hữu tâm thu nạp hai người này, Khâu Chân là giờ hai tay tán thành, muốn thành đại sự, đương nhiên cần một nhóm lớn người có năng lực tương trợ, theo Khâu Chân, Cổ Việt và năng lực của Nhạc Thiên đều rất không tệ, làm người cũng trung hậu thiết thực, một khi thực tình đầu nhập vào Đường Dần, là có thể để cho người ta yên tâm.

Trên đường đi, bọn họ không dừng phải tiến về Đồng Môn viện quân, cũng không biết đạo thống đẹp trai viện quân Lương Khải đem quân đội đưa đến đi nơi nào, Vũ Mị và đám người Vũ Anh đều lộ ra u buồn không vui, trong lòng bọn họ rõ ràng, không viện quân, Đồng Môn căn bản không chống đỡ được Ninh quân vòng tiếp theo tiến công, lần này cùng Tông Chính Quảng Hiếu ly biệt liên thật thành vĩnh biệt.

Càng chết là, Đồng Môn nếu như mất, gió đều Diêm Thành sẽ không còn hiểm có thể thủ, vương đình sẽ thời khắc thụ lấy Ninh quân uy hiếp, Phong Quốc cũng đem vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.

Vũ Mị chú ý tình huống Đồng Môn, phái ra mười mấy tên thủ hạ, cười khoái mã đi tới đi lui tại Đồng Môn cùng đội ngũ ở giữa, có thể làm cho nàng thời khắc biết được Đồng Môn bên kia tin tức.

Hôm sau.

Đột thứ nhất thám tử mang về tin tức, Ninh quân đã ở hôm nay sáng sớm lần nữa phát động đại quân công thành. Tin tức này, để đám người Vũ Mị tâm cũng treo lên.

Chờ đợi thời gian luôn luôn qua chậm chạp. Trời đến buổi chiều, đột thứ hai thám tử trở về, tin tức làm người tuyệt vọng, xưng Đồng Môn phòng thủ thành phố bị phá, Ninh quân tiến vào Đồng Môn, Tông Chính Quảng Hiếu mang còn thừa quân coi giữ lui vào trong thành, cùng quân địch làm chiến đấu trên đường phố.

Địch nhân phá phòng vào thành, cái này không sai biệt lắm chẳng khác nào thành trì đã ném, nhận được tin tức, tất cả mọi người trầm mặc.

Sau đó, lại thỉnh thoảng có thám tử trở về, báo cáo Đồng Môn công phòng chiến tình huống cụ thể.

Ninh quân tiến vào Đồng Môn sau khi đại khai sát giới, mặc kệ là quân coi giữ vẫn là phổ thông bách tính, hết thảy chém giết.

Trong thành cùng địch nhân giao chiến Tông Chính Quảng Hiếu bị Ninh quân vây khốn, sau khi được qua liễu chết giết chóc, suất tàn chúng xông ra trùng vây, cũng ở thành tây tập kết tán loạn quân coi giữ, sau đó hướng Ninh quân khởi xướng phản kích.

Chiến đấu đánh dị thường thảm liệt, ở địch nhiều ta ít dưới hình thế, Tông Chính Quảng Hiếu quả thực là đem người đem giết tới trong thành Ninh quân lui về thành đông, sau đó Ninh quân đầu nhập càng nhiều binh lực phản sát trở về, song phương ở Đồng Môn dãi đất trung tâm người tranh ta đoạt, giao chiến mười mấy lần, đều là không nhượng chút nào.

Cái này thật ấn chứng một tác sơn hà một tác máu câu nói này.

Cuối cùng, lấy Tông Chính Quảng Hiếu cầm đầu quân coi giữ quả bất địch chúng, bị ép từ cửa thành phía Tây rời khỏi Đồng Môn, đến tận đây, Ninh quân triệt để chiếm lĩnh Đồng Môn.

Lại về sau, buồn cười chuyện phát sinh, ngay tại Ninh quân vừa mới chiếm lĩnh toàn bộ Đồng Môn, đang chém giết trong thành bách tính, bắt đầu đồ thành thời điểm, lấy lương khai cầm đầu mười vạn Phong Quốc viện quân thần kỳ xuất hiện.

Đồng Môn phía đông trực tiếp đối mặt với Ninh Quốc, tường thành lại cao lại dày, kiên cố dị thường, phòng thủ thành phố cũng hoàn thiện, mà Đồng Môn phía tây là Phong Quốc bản thổ, tường thành chỉ tượng trưng, có bằng không, lương khai cái này mười vạn viện quân cơ bản không phí bao nhiêu lực khí liền giết tiến Đồng Môn, cùng Ninh binh trong Đồng Môn triển khai thành chiến.

Ninh quân ưu thế ở chỗ cự ly xa mũi tên bắn, mà Phong binh năng khiếu là mặt đối mặt cận thân giết chóc, lấy phe mình trường công kích đối phương ngắn, bản thổ tác chiến, tăng thêm Đồng Môn thành trì không lớn, người Ninh quân số tuy nhiều nhưng lại không cách nào toàn bộ xâm nhập trong thành, không thi triển được, gió quân hà có không thắng đạo lý.

Đáng tiếc Ninh quân binh lực đông đảo, lại bị đột nhiên xuất hiện gió quân giết trở tay không kịp, quảng mũi còi gấp, chặt vật không chịu nổi, giao chiến chỉ duy trì hai canh giờ, vừa mới đánh vào trong thành Ninh quân liền bị ả ngoài.

Lúc này, Đồng Môn thủ tướng đổi thành Lương Khải, quân coi giữ thì đổi thành Lương gia dưới trướng mười cái binh đoàn, đã liên tục chiến đấu hai ngày Ninh quân lại nghĩ đánh vào Đồng Môn, đã là khó càng thêm khó.

Về phần Tông Chính Quảng Hiếu, cũng là xem như phúc lớn mạng lớn, trở về từ cõi chết, chỉ có điều Lương Khải ý vào xuất thân hiển quý, tâm cao khí ngạo, trực tiếp đem hấn phơi qua một bên, căn bản không để ý tới hấn.

Phòng thủ thành phố còn chưa triệt để củng cố, vị này lập công sốt ruột Lương gia Đại công tử lại bắt đầu làm cho người đẩy ra ngăn chặn cửa thành chướng ngại, chuẩn bị muốn đối ngoại thành Ninh quân áp dụng phản công kích.

Đồng Môn một trận chiến đánh thành loại hiệu quả này, có thể nói là nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, Ninh quân bên kia cũng là như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, ai có thể đoán được Lương Khải một đám sẽ ở thời khắc mấu chốt này quý thân xui khiến đột nhiên xuất hiện.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42:

Dùng Lương Khải lời nói của mình, hết thấy đó đều ở tính toán của hấn. Hấn cố ý kéo dài cứu viện thời gian, là không muốn cho hai vạn quân coi giữ có lưu hi vọng, khiến bọn họ cảm thấy tuyệt vọng, chỉ có dạng này mới có thể ở sống chết trước mắt bộc phát ra sức chiến đấu mạnh nhất, cũng có thể mức độ lớn nhất tiêu hao quân địch.

Ninh quân không quen ngộ hẹp gặp nhau cận chiến, mà lại Đồng Môn thành Tây tường lại mười phần yếu kém, có bằng không, dù cho để Ninh quân đánh vào Đồng Môn, muốn lấy thành Tây tường làm bình chướng, cũng không có khả năng thủ được, mặt khác, quân địch mỗi một, phe mình tiến công xuất kỳ bất ý, công lúc bất ngờ, ở trong thành Đồng Môn tác chiến, khẳng định sẽ đối với quân địch tạo thành tổn thương cực lớn.

Kết quả, Ninh quân ở công thành lúc hao tổn hơn năm vạn người, trong Đồng Môn cùng Lương Khải một đám chiến đấu lại thương vong năm vạn có thừa, thứ tư mười vạn đại quân đã rút lại đến không đủ ba mươi vạn, cái này một thủ một công hai trận kịch chiến đối với tiêu hao của Ninh quân xác thực đủ lớn.

Ở trong mắt Tông Chính Quảng Hiếu, Lương Khải là điển hình ăn chơi thiếu gia, ý vào xuất thân cao quý, mắt cao hơn đỉnh, sẽ chỉ ba hoa chích choè, có hoa không quả, về phần có thể đánh ra hiệu quả như vậy, hấn không biết là Lương Khải mưu kế tốt vẫn là vận khí của hấn tốt.

Lương Khải đoạt lại Đồng Môn, lúc này liền muốn phản kích Ninh quân, mặc dù Tông Chính Quảng Hiếu không quan tâm sống chết của hấn, nhưng cũng không muốn để Phong Quốc mười vạn con cháu không công đi chịu chết, kiên trì ra mặt cản trở.

Hấn đối với Lương Khải không ấn tượng tốt, mà Lương Khải nhìn hấn càng không vừa mắt. Trông thấy Tông Chính Quảng Hiếu ra mặt khuyên can, hấn cười lạnh thành tiếng, nói: "Tướng bên thua, còn có mặt mũi ở trước mặt ta đồng dạng!"

Tông Chính Quảng Hiếu bị hấn nói mặt mỗ lúc thì đỏ, lúc thì trắng.

Lương Khải gật gù đắc ý nói: "Người chính là chết đầu óc! Lấy hai vạn người muốn bảo vệ tốt bốn mươi vạn người tiến công, dù cho Đồng Môn phòng thủ thành phố lại kiên cố cũng không có khả năng làm đến, mà Tông Chính tướng quân biết rõ không địch lại, lại không nghĩ tới mưu biến, thực sự đàn có thể. Như nếu đổi lại là ta, căn bản sẽ không chặn cái gì cửa thành, tự tuyệt sinh lộ. Mặc dù Ninh quân chúng, nhưng không quen cận chiến, bốn mươi vạn

người ở ngoài thành tập kết, lúc trước sao mà hỗn loạn, mà lại Ninh quân biết rõ Đồng Môn quân coi giữ không đủ, tuyệt đoán không được sẽ chủ động xuất kích, nếu như lúc ấy Tổng Chính tướng quân suất lĩnh hai vạn quân coi giữ phân sát ra ngoài, thừa dịp lúc ban đêm đánh lên, nhất định có thể đại bại Ninh quân. Tổng Chính tướng quân, người tin hay không "

"Nha. . ." Lấy hai vạn người chủ động tiến công bốn mươi vạn người, chỉ có tên điên mới có thể làm như thế. Tổng Chính Quảng Hiếu toét miệng, nói không nên lời.

"Ta chỉ hỏi người tin hay không "

"Cái này. . ."

"Nếu người không tin, đêm nay, ta liền dẫn hai vạn tướng sĩ ra khỏi thành đánh lên Ninh quân đại doanh, để người nhìn xem đến tột cùng có thể thủ thắng hay không!"

" "

"Bốn mươi vạn Ninh quân, chẳng có gì ghê gớm, trong mắt ta, hình cùng cỏ rác!"

"Nha. . ."

"Vậy cứ thế quyết định!"

"Là. . ." Tổng Chính Quảng Hiếu bị Lương Khải nói sừng sốt một chút, không biết vị Lương gia này Đại công tử đến tột cùng ở phát cái gì thần kinh.

Chẳng qua nhưng Lương Khải không phải chỉ là nói suông, mà thật bắt đầu từ mười cái binh đoàn bên trong chọn lựa hai vạn tinh binh, chuẩn bị đêm đó giết ra thành đi đánh lên Ninh quân đại doanh.

Trông thấy Lương Khải không phải nói đùa, nhưng Tổng Chính Quảng Hiếu gấp, Lương Khải mình nổi điên không sao, lại phải lôi kéo hai vạn huynh đệ cùng hấn cùng nhau đi chịu chết, hấn không cách nào ngồi yên không lý đến.

Nhưng Lương Khải căn bản không nghe hấn, hấn khuyên can nghe vào lỗ tai Lương Khải bên trong đều thành gió bên tai.

Đang Tổng Chính Quảng Hiếu gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, không biết nên như thế nào cho phải, Diêm Thành lại người đến.

Lần này tới chính là vị thanh niên tướng lĩnh, người này là Lương gia thân tín, được lương hưng sai khiến, truyền lại thư nhà cho Lương Khải.

Lương Khải nhìn qua thư cha, không cần người khác khuyên bảo, mình hấn chủ động bỏ đi đánh lên Ninh quân đại doanh kế hoạch, sau đó bắt đầu chỉ huy thuộc hạ, tăng cường Đồng Môn phòng thủ thành phố, nguyên bản ngăn chặn cửa thành cự thạch đồng đất đã bị đẩy ra, hấn lại làm cho người dời trở về.

Hôm sau. Lần nữa Ninh quân quy mô công thành, kết quả lọt vào lấy Lương Khải cảm đầu quân coi giữ đón đầu thống kích, cuối cùng không lấy được bất kỳ thành quả nào, qua loa rút lui.

Mấy ngày kế tiếp, Ninh quân tổng phát động ba lần công thành, chém giết xuống tới, Đồng Môn phòng thủ thành phố như cũ kiên cố, mà Ninh binh thương vong lại rất lớn, cuối cùng, Ninh quân không còn dám tùy tiện tiến công, đại quân trú đóng ở ngoài thành, chuẩn bị cùng Đồng Môn triển khai bền bỉ giằng co.

Lương Khải thừa cơ hướng vương đình thượng tấu chương, thỉnh cầu Phong vương lại tăng phái năm cái binh đoàn, lấy tăng cường Đồng Môn phòng ngự.

Hiện tại nhưng Lương Khải là Phong Quốc nhân vật phong vân, chạm tay có thể bùng, hấn không chỉ có đánh bại Ninh quân tiến công, một lần nữa đoạt lại Đồng Môn, mà lại từ hấn trấn thủ Đồng Môn, vững chắc như núi, mấy chục vạn Ninh quân chỉ có thể vọng thành than thở.

Phong vương nhìn thấy tấu chương, gần như ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, nghị cũng không nghị, trực tiếp liền cho phê chuẩn.

Năm cái binh đoàn điều đến Đồng Môn, chưa qua bao lâu, lần nữa Lương Khải thượng tấu chương, thỉnh cầu vương đình tiếp tục tăng phái năm cái binh đoàn nhân lực, hấn đem đối với ngoài thành Ninh quân áp dụng phản công.

Lần này Phong vương trải qua cùng đại thần trong triều thương nghị, lần nữa phê chuẩn, từ các quận huyện rút ra năm cái binh đoàn binh lực, phái đi Đồng Môn.

Hiện tại, Lương Khải trực tiếp quản hạt lấy hai mươi cái binh đoàn, Lương gia thế lực triệt để ngăn đầu, lực áp ba nhà khác quyền quý.

Diêm Thành, Phong Quốc đô thành, cũng là Phong Quốc hạch tâm, ở chỗ này cảm giác không thấy biên quan chiến sự, đô thành phồn hoa, ngựa xe như nước, tiểu thương như rừng, phi thường náo nhiệt, đây cũng là Đường Dân đến thế giới này sau khi nhìn thấy chân chính đại đô thị.

Trở lại Diêm Thành về sau cũng không lâu lắm, Đường Dân tước vị đạt được liên tục gia phong.

Lần đầu tiên là bởi vì hấn ở Hà Đông địa khu chém giết quân địch Thiên phu trưởng, gia phong hấn làm chuẩn tước, lần thứ hai gia phong thì bởi vì hấn ở trong loạn quân lực bắt Ninh Quốc Tam vương tử, vì bản thân mới nhân viên thoát khốn lập xuống đại công, gia phong hấn là nam tước, ngay sau đó, lần thứ ba gia phong lại đến, bởi vì hấn ở Đồng Môn thủ chiến mà biểu hiện xuất sắc, giết địch vô số, hợp lực trăm Ninh Quốc trấn diện tướng quân, gia phong hấn là Tử tước.

Trong vòng một ngày, ngay cả thêm ba tước, cái này xem như cực kì hiếm thấy.

Mặt khác Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên cũng đều được trao tặng chuẩn tước tước vị.

Ở Đường Dần thêm tước ngày thứ hai, chính thức bổ nhiệm hấn làm đệ nhị bộ binh đoàn đoàn trưởng nghị định bổ nhiệm cũng đến.

Nghị định bổ nhiệm và quan ấn là từ Vũ Mị tự mình đưa đến, giao cho Đường Dần, nàng cười nói: "Đường Tướng quân, cùng ta đến thành bắc đại doanh đi một chuyến!"

Ở Diêm Thành mấy ngày này, Đường Dần đều là ở Vũ Mị vì hấn an bài chỗ ở, còn chưa đi qua quân doanh.

Hấn hỏi: "Đi thành bắc đại doanh làm cái gì "

"Chẳng lẽ ngươi muốn làm quang can tư lệnh binh đoàn trưởng sao đệ nhị bộ binh đoàn phải trùng kiến, vừa vận thành bắc đại doanh vừa tuyển nhận mấy vạn tân binh, ta muốn ngươi cần phải có hứng thú đi tự mình chọn lựa" Vũ Mị nói.

Đường Dần lập tức hứng thú, cười nói: "Đương nhiên là có hứng thú, đi!"

Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên ba người đều cùng Đường Dần ở cùng một chỗ, bọn họ cũng có hứng thú đi xem một chút náo nhiệt, đi theo Đường Dần và Vũ Mị cùng nhau đi tới.

Hôm nay Vũ Mị mặc thường phục, một thân đồ tươi, áo đỏ váy đỏ quần đỏ đồ giày, dường như một đoàn hỏa diễm nóng rực, tăng thêm nàng tướng mạo diễm lệ tuyệt luân, mặt trời sinh, phong tình vạn chủng, vô luận đi đến nơi nào đều là bị người chú mục tiêu điểm.

Mà Đường Dần cũng là thường phục, và Vũ Mị tương phản, hấn một bữa tiệc áo trắng, màu trắng vật áo bào, quần dài màu trắng, màu trắng ủng ngắn, tục ngữ nói muốn xinh đẹp, một thân hiếu, Đường Dần khí chất bất phàm, tướng mạo tuấn tú, mang trên mặt trời sinh cười nhạt, phối hợp toàn thân áo trắng, càng lộ ra tiêu sái lỗi lạc.

Hai người hấn cười ngửa, sóng vai mà đi, tuấn nam mỹ nữ, luôn luôn để quá khứ người qua đường nhìn không được quay đầu nhìn nhiều vài lần.

Trên đường, Vũ Mị nói: "Thiên phu trưởng là binh đoàn cốt cán, Đường Dần, trong lòng ngươi nhưng có lý tưởng ứng cử viên "

Mấy ngày liên tiếp ở chung, hai người hấn ở giữa đã dạn dĩ thường quen thuộc, trong âm thầm trò chuyện, đều là gọi thẳng đối phương tính danh.

Đường Dần lắc đầu, nói: "Tạm thời còn không có, bất quá ta sẽ chăm chú chọn lựa."

Vũ Mị cười nói: "Có cần hay không ta giúp ngươi đề cử mấy người "

Kỳ thật nàng muốn xếp vào Thiên phu trưởng, căn bản không cần Đường Dần đồng ý, chẳng qua hấn ở trong mắt của nàng địa vị cùng người khác khác biệt, Vũ Mị lần đầu tiên tôn trọng lên Đường Dần ý kiến.

Biết Vũ Mị ra ngoài hảo ý, cũng không phải là bởi vì không tin nhiệm hấn mà phải ở bên cạnh hấn an bài nhân tuyển, hấn nở nụ cười nhẹ, nói: "Chờ một chút, nếu như tìm không thấy nhân tuyển thích hợp, lại nhờ ngươi hỗ trợ."

"Buổi tối hôm nay, múa phủ có yến hội, ngươi muốn tới tham gia."

"Nhất định phải đi sao" Đường Dần đối với loại chuyện này không quá cảm thấy hứng thú.

"Gia phụ cũng muốn gặp ngươi một chút mà!" Đệ nhị bộ binh đoàn là Vũ gia lệ thuộc trực tiếp binh đoàn, múa ngu thân là Vũ gia đại gia trưởng, tự nhiên cũng nghĩ nhìn xem bị con gái mãnh liệt đề cử Đường Dần đến tốt cùng là người như thế nào.

"Nha!" Đường Dần gật gật đầu, nếu múa ngu muốn gặp hấn, hấn là thoái thác không xong, nhún vai cười nói: "Nhìn một chút cũng được."

"Nhìn thấy gia phụ cũng không cần quá khẩn trương, hấn rất hiền hoà."

Đường Dần nửa đùa nửa thật nói: "Ta chưa hề cũng không biết khẩn trương là cái gì."

Vũ Mị tức giận lườm hấn một cái, nhưng cũng bị hấn chọc cười, cười khanh khách không ngừng.

Nhìn hấn hai người ở phía trước cười cười nói nói, theo ở phía sau Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên ba người nhìn không được nhìn nhau một cái.

Cổ Việt ngồi trên lưng ngựa thân thể hướng Khâu Chân bên kia đung đung, thấp giọng hỏi: "Vũ tướng quân và Đường Tướng quân ở giữa có phải hay không. . ."

Thấy hấn biểu lộ mặt mờ, hiểu hấn ngụ ý, Khâu Chân cười nói: "Không trong tưởng tượng của ngươi tăng kia quan hệ."

"Nha! Ta còn tưởng rằng Đường Tướng quân có thể trở thành đệ nhị bộ binh đoàn đoàn trưởng bởi vì. . ."

"Không phải quan hệ bá mỵ." Khâu Chân nghiêm mặt nói: "Chẳng qua, Vũ tướng quân thường thức Đường đại ca ngược lại thật."

"Nhưng hấn là ám tu linh giả."

Khâu Chân nhin không được trọn trắng mắt, tức giận nói: "Ngươi cho rằng người người đều giống như ngươi có sâu như vậy dòng dõi góc nhìn sao Vũ tướng quân thường thức chính là Đường đại ca người này, ngươi có hiểu hay không "

Cổ Việt cái hiểu cái không gật đầu, còn muốn nói chuyện, một bên khác Nhạc Thiên bình chân như vại nói lầm bầm: "Cổ Việt, ngươi chừng nào thì biến thành người nhiều chuyện chuyện không liên quan tới ngươi, ngươi nghe ngóng nhiều như vậy làm cái gì "

Nhạc Thiên và Cổ Việt không tham quân trước đó liền nhận biết, từ nhỏ đến lớn bạn chơi, quan hệ quá quen, nói tới nói lui cũng không cần lo lắng, suy nghĩ gì liền nói cái gì.

"Ta chỉ hiểu kì mà thôi. Lại nói làm sao không quan hệ dù sao ngươi sau này, ta phải ở Đường Tướng quân thủ hạ làm việc mà!" Ngược lại hấn là dần dần tiếp nhận sự thật này. Mặc dù Đường Dần không phải hấn mười phần thường thức người, nhưng mấy ngày ở chung xuống tới, hấn cảm thấy ở Đường Dần thủ hạ làm việc cũng không phải món dễ cho người ta cảm thấy khó mà chịu được chuyện.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43:

Thành bắc đại doanh, ở vào Diêm Thành bên ngoài thành Bắc chừng năm dặm địa phương.

Đại doanh chiếm diện tích hơn mười dặm, doanh trại đông đảo, ven ven giáo quân tràng liền có năm sáu cái sân bóng lớn nhỏ.

Đường Dần không tâm tư đi chọn binh sĩ, một cái binh đoàn trên vạn người, hấn sao có thể từng cái đi qua mắt chọn lựa, hấn muốn tìm chính là Thiên phu trưởng.

Vũ gia bốn cái binh đoàn phải trùng kiến, người Thiên phu trưởng chọn triệu tập năm mươi số nhiều, lúc này đồng loạt đứng ở rộng lớn trung quân trong trường.

Chờ đám người Đường Dần đến, đám người đều là tả hướng Vũ Mị khom người thi lễ.

Nàng mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Đường Dần, nhìn hấn như thế nào chọn lựa.

Ánh mắt Đường Dần như đuốc, chậm rãi đảo mắt đám người, trên người bọn họ đều mặc Phong Quốc truyền thống giáp đen mũ đen, đỉnh đầu chùm tua đỏ, dưới xương sườn các phổi đao kiếm, một từng cái tư thế hiên ngang, tinh khí thần tràn trề.

Nhìn xong, hán Chấn Thanh nói: "Ta là đệ nhị bộ binh đoàn trưởng, Đường Dần, hôm nay phải từ trong các người chọn lựa ra mấy vị Thiên phu trưởng."

Nghe được hán đơn giản tự giới thiệu, đám người cùng là giật mình. Đường Dần tuổi còn trẻ, hơn hai mươi tuổi, người mặc thường phục, ai cũng không nghĩ tới vậy mà hán sẽ là binh đoàn trưởng, hơn nữa còn là thứ hai binh đoàn binh đoàn trưởng, khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phong Quốc bộ binh đoàn cũng là có phân chia mạnh yếu, càng là bài danh phía trên liền đại biểu thực lực càng mạnh, tí như đệ nhất bộ binh đoàn, chính là vương thất lệ thuộc trực tiếp thân binh đoàn, sức chiến đấu cực kì cường hãn.

Binh đoàn trưởng thống lĩnh trên vạn người, thuộc trong quân trọng yếu tướng lĩnh, bình thường mà nói, có thể làm được binh đoàn trưởng người hoặc là xuất thân hiển hách, hoặc là kinh nghiệm phong phú tướng lĩnh, giống như Đường Dần loại này không có danh tiếng gì người trẻ tuổi, vẫn là tuyệt vô cận hữu.

Nhìn đám người trên mặt vẻ kinh ngạc, Đường Dần cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, mấy ngày này, hán đã gặp rất nhiều vẻ mặt như thế.

Khóe miệng hán giờ lên, lạnh nhạt cười cười, hỏi: "Các vị ở trong có linh khí tu vi xin giơ tay."

Đám người lẫn nhau nhìn xem, cơ bản đều nắm tay giơ lên. Nhưng Thiên phu trưởng không phải văn chức chức vị, có thể trở thành người Thiên phu trưởng chọn đều là linh khí tu vi không tệ Linh vũ giả.

Đường Dần còn nói thêm: "Tu vi đạt tới linh động cảnh giới nhắc tay."

Năm mươi người, đều nắm tay giơ lên.

"Tu vi đạt tới Linh Chân nhắc tay."

Đám người vẫn là đồng loạt giơ tay lên.

Đường Dần âm thầm gật đầu, nhìn thấy nhóm người này chọn thực lực cũng không tệ. Hán còn nói thêm: "Tu vi đạt tới linh phá cảnh giới nhắc tay."

Lần này, năm mươi người bên trong có khoảng ba mươi người nhắc tay.

Đường Dần có chút giật mình, thật không nghĩ tới ngay trong bọn họ lại có cái này rất nhiều người tu vi đều đạt tới linh phá cảnh giới. Hán tiếp tục nói: "Linh Hóa cảnh giới nhắc tay."

Lần này, năm mươi người bên trong chỉ còn lại ba người nhắc tay.

Hán đành chỉ tra hỏi, quan sát tỉ mỉ ba người này.

Ba người đều là hơn ba mươi tuổi không đến bốn mươi bộ dáng, con mắt lần sáng, xem xét liền biết là linh khí tu vi tinh xảo cao thủ.

Chỉ có điều sau khi Đường Dần xem xong lại tại âm thầm lắc đầu, thuận miệng hỏi: "Ba người các người, nhưng có đạt tới Linh Nguyên Cảnh giới "

Ba người cau mày, cùng nhau lắc đầu.

Linh khí tu vi có thể đạt tới linh Hóa Cảnh, đối với tu lĩnh giả mà nói đã xem như có thành tựu, muốn từ linh Hóa Cảnh lại hướng sâu một tầng tu luyện, đạt tới Linh Nguyên Cảnh, vậy đơn giản quá khó khăn, trên dưới Phong Quốc cũng tìm không thấy mấy cái tu vi có thể đạt tới Linh Nguyên Cảnh giới tu lĩnh giả, về phần linh trời, Linh Thần, linh không cảnh giới tu lĩnh giả, gần như đều tồn tại ở trong truyền thuyết.

Đường Dần gật gù đầu, làm được trong lòng hiểu rõ, sau đó không tiếp tục để ý ba người này, duỗi ra ngón tay, trong đám người liền chút mười người, nói: "Các người đều đứng ra."

Mười người kia đầu tiên khẽ giật mình, sau đó đầy mặt mờ mịt từ trong đám người chậm rãi đi tới. Tu vi của bọn họ ở trong mọi người cũng không phải là cao nhất, không rõ Đường Dần đem mình điểm ra tới là dụng ý gì.

Mười người này cộng đồng đặc điểm chính là tuổi trẻ, xem ra đều không vượt qua hai mươi lăm tuổi, tu vi đều ở vào linh phá cảnh giới.

Đường Dần cười ha hả nhìn bọn họ một chút, giọng nói bình thản hỏi: "Các người tu luyện linh vũ đều bao lâu "

Trong mười người có người đáp mười năm, có người đáp năm năm, còn có người là ba năm, bốn năm.

Đường Dần trầm mặc một lát, tiếp theo tại trong mười người nhanh chóng điểm bốn phía, ngón tay chỉ qua bốn người, đối với Vũ Mị cười nói: "Bốn người ta phải."

Lời vừa nói ra, ở đây đám người cùng là giật mình, bao quát Vũ Mị cùng bị hán điểm đến bốn người ở bên trong.

Ai cũng không nghĩ tới, Đường Dần sẽ vứt bỏ ba vị tu vi cao nhất sâu Linh vũ giả, mà lựa chọn bốn cái tu vi coi như không tệ người trẻ tuổi.

Vũ Mị nhăn nhó đôi mi thanh tú, đi đến Đường Dần phụ cận, thấp giọng hỏi: "Đường Dần, ngươi không phải nói đùa "

Đường Dần buồn cười thấp giọng trả lời: "Loại chuyện này có thể nào nói đùa. Bốn người ta phải, mặt khác lại thêm Thượng Cổ cùng Nhạc Thiên, coi như đã có sáu tên người Thiên phủ trưởng chọn, về phần cái khác bốn cái trống chỗ, liền phiền phức Vũ tướng quân ngươi, người đề cử người ta có thể tin được."

"Là. . . Ngươi chọn bốn người đều rất bình thường, mà lại cũng quá trẻ!" Vũ Mị không thể không nhắc nhở Đường Dần, hẳn chọn lựa ra cũng không phải là nhân tuyển tốt nhất, hoặc là nói đơn giản hồng bút cực độ.

Theo Vũ Mị, Thiên phủ trưởng không chỉ có phải tu vi cao thâm, cũng đồng dạng cần kinh nghiệm, người trẻ tuổi cũng không phù hợp chức vị này.

Nhưng Đường Dần và ý nghĩ của nàng hoàn toàn tương phản.

Hắn chọn lựa bốn người này, mặc dù vẹn vẹn đạt tới linh phá cảnh giới, tu vi cũng không đột xuất, nhưng bọn hắn tu luyện linh vũ thời gian ngắn nhất, có thể trong khoảng thời gian ngắn có thể đạt tới linh phá cảnh giới, nói rõ thiên phú bốn người hơn người, rất có tiềm lực có thể đào.

Mặt khác, bọn họ đều rất trẻ trung, chuyện này đối với Đường Dần mà nói lại càng dễ khống chế, cũng dễ dàng đem nó bồi dưỡng thành thân tín của mình, hẳn một mực tin tưởng vững chắc, mình ở gió trong quân địa vị có thể hay không vững chắc, một trong mấu chốt chính là nhìn hắn có thể hay không thành lập nên một chi trung thành với hắn hạch tâm thế lực.

Còn có một điểm rất trọng yếu, bốn người bọn họ trong quân đội không kinh nghiệm, đây càng dễ dàng tiếp nhận hắn quán thâu tư tưởng. Hắn không học qua như thế nào lãnh binh đánh trận, nhưng hắn thấy, đánh trận và đi săn không sai biệt lắm, hắn từ nhỏ sinh hoạt ở đông bắc núi sâu rừng hoang, về sau lại lâm sát thú, là đi săn cao thủ.

Hắn mỉm cười nhìn lo lắng Vũ Mị, ngữ khí kiên định không cho người cự tuyệt nói: "Ta chỉ cần bốn người bọn họ."

Đối với hắn tính bướng bỉnh Vũ Mị là tràn đầy hiểu rõ, nếu không khuyên nài hắn, cũng chỉ có thể theo hắn đi. Nàng nói: "Tùy ngươi! Nhưng có một chút ta nhất định phải nhắc nhở ngươi, đệ nhị bộ binh đoàn là ngoại trừ đệ nhất bộ binh đoàn bên ngoài trong toàn quân mạnh nhất binh đoàn, ta hi vọng nó ở trùng kiến, như cũ có thể có vốn có địa vị."

Đường Dần cười híp mắt đuổi ra ba ngón tay, ở trước mặt Vũ Mị lung lay.

Nàng không giải thích được nhìn hắn, hỏi: "Cái gì "

"Cho ta thời gian ba tháng, ta sẽ đệ đệ nhị bộ binh đoàn trở về hình dáng ban đầu." Đường Dần tràn đầy tự tin nói.

Vũ Mị nhìn thẳng Đường Dần hồi lâu, sau đó yếu ớt thở dài.

Đường Dần là nàng thấy qua nhất có tự tin người, cũng là nhất một nghèo hai trắng không có chút nào căn cơ người, nàng thường thường không hiểu rõ tự tin của hắn là từ đâu sinh ra, nhưng đến cuối cùng, Đường Dần lại hết lần này tới lần khác thật có thể nói được thì làm được.

Khóe miệng nàng cong lên, bất mãn nói lầm bầm: "Chỉ riêng má mép khuê môi, người người đều biết."

Đường Dần cười mà chưa từng nói.

Hiện tại, hắn tràn đầy tự tin, muốn quyết đoán trọng chỉnh thứ hai binh đoàn, trong lòng đoán chừng thời gian ba tháng cần phải không sai biệt lắm đủ, nhưng hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, hắn cái này thứ hai binh đoàn trưởng chức vụ còn chưa tới ba tháng liền bị bỏ cũ thay mới rồi mất, đương nhiên, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Rời đi thành bắc đại doanh, trở lại Diêm Thành, Đường Dần hướng Vũ Mị cáo từ, mang theo hắn tuyển chọn tỉ mỉ đi ra bốn tên thanh niên đẹp đường hồi phủ.

Vũ Mị mượn hắn trạch viện diện tích không nhỏ, cũng rất chính quy, chính phòng, sương phòng, nội viện, ngoại viện, mọi thứ không thiếu, trong phủ có khác mấy thị vệ phụ trách cảnh vệ, mấy người hầu phụ trách tạp vụ.

Một đoàn người tiến vào chính phòng, phân chủ khách ngồi xuống, trạch viện tôi tớ lập tức đưa lên nước trà.

Đường Dần nguyên bản sinh hoạt ở hiện đại, nhưng đối với loại này cổ đại sinh hoạt cũng chưa nói tới không thích ứng, cái này ít nhất phải so với hắn nhi đồng thời đại thoải mái dễ chịu nhiều hơn nhiều.

Hắn bung lên nước trà, hơi thổi thổi, tiếp lấy hơi ngửa đầu, ừng ực một tiếng, đem nước trà uống sạch sẽ, sau đó lung lay không chén trà, đối với tôi tớ cười nói: "Làm phiền ngươi, lại đến một chén."

Hắn không chủ tứ quan niệm, nói tới nói lui cũng rất khách khí, vừa mới bắt đầu những người làm thái độ đối với hắn tức kinh ngạc lại có chút không thích ứng, nhưng mấy ngày liền ở chung xuống tới, bọn người hầu cũng đều dần dần quen thuộc.

"Tướng quân mời dùng!" Thời gian không dài, tôi tớ lại đồ đầy một ly trà, vô cùng cung kính thả bên người Đường Dần trên mặt bàn.

Đường Dần gật đầu, nhìn về phía bốn tên thanh niên, hỏi: "Các người đều gọi tên là gì "

"Đường Tướng quân, thuộc hạ tên là Lý Uy."

"Luu Trung thắng."

"Chung bày."

"Ngải Gia."

Khi bọn hắn tự báo tên họ thời điểm, Đường Dần mới đột nhiên phát hiện, vị kia tên là Ngải Gia thanh niên nhỏ giọng thì thầm, hắn quan sát tỉ mỉ, người này da mịn thịt mềm, mày rậm mắt phượng, mặc dù tướng mạo bên trong lộ ra một cỗ khí khái hào hùng, nhưng tính tế phân biệt vẫn có thể cảm giác được cùng nam nhân khác biệt.

Hắn nghi vấn hỏi: "Ngải Gia, người. . . Là nữ nhân "

Ngải Gia chần chờ một chút, gật gật đầu, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, tướng quân."

Đường Dần chậm rãi nhíu mày.

Mặc dù đế quốc Hạo Thiên dân phong mở ra, đối với cô gái cũng không kỳ thị, nhưng nữ nhân ở trong quân đội, đặc biệt ở tầng dưới chót, thực có rất nhiều không tiện, mà lại từ nội tâm Đường Dần mà nói, hắn cảm thấy quân đội cũng không thích hợp nữ nhân, hắn cũng không cho rằng nữ nhân có thể ăn trong quân nổi khổ, chớ nói chi là ra trận giết địch.

"Vì sao không nói sớm!" Trong lòng Đường Dần bất mãn, giọng nói cũng lạnh xuống. Chọn người, năm mươi người đều là người mặc giống nhau Phong Quốc khôi giáp, căn bản không phân biệt được ai là nam ai là nữ, mà lại cũng không hướng hắn nhắc lên trong đó còn hỗn có nữ nhân.

"Đường lúc ấy tướng quân cũng không có hỏi." Ngải Gia không kêu ngạo không tự ti nói.

Đường Dần nhướng mày, liếc nàng một chút, hơi trầm ngâm một lát, nói: "Người về thành Bắc Đại doanh đi, ta chỗ này cũng không cần người."

"Là không cần ta, vẫn là Đường Tướng quân xem thường nữ nhân "

"Cái gì" Đường Dần nheo mắt lại, cái này tiểu nữ nhân ngược lại gan lớn vô cùng, cũng dám như thế tự nhủ nói.

Ngải Gia nghiêm mặt nói: "Đường Tướng quân tuyển người, có một phong cách riêng, ta vốn cho rằng Đường Tướng quân không giống với người bên ngoài, bất quá bây giờ xem ra, ta muốn sai." Nói dứt lời, nàng đứng người lên hình, làm bộ phải hướng bên ngoài đi.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tây trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc Biến Thân Khuyển Thế Nữ Đế

<http://truyencv.com/bien-than-khuyenh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44:

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Đường Dần một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, quay đầu nhìn một cái những người khác, hiển nhiên đám người cũng vừa rời phát hiện Ngải Gia là nữ nhân, trong ánh mắt tức có kinh ngạc lại không tự giác toát ra nồng đậm hứng thú.

Đường Dần gõ gõ cái trán, lập tức nói: "Chờ một chút."

Ngải Gia dừng lại thân hình, nửa bên cạnh trở lại, hỏi: "Đường Tướng quân còn có việc sao "

"Người tạm thời lưu lại. Chẳng qua cảnh cáo ta trước nói đến phía trước, tại ta chỗ này, ta không biết đối với người nào đặc biệt chiếu cố, mặc kệ hấn là nam hay là nữ." Đường Dần cũng không xem trọng Ngải Gia, nhưng bỗng nhiên hấn nhớ tới một câu tục ngữ, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, lưu lại Ngải Gia chỉ làm cái bình hoa, cũng chưa hấn không thể nếm thử, dù sao hiện tại thứ hai binh đoàn trông chỗ chức vị nhiều lắm.

Ngải Gia xoay người, nghiêm mặt nói: "Ta cũng không cần Đường Tướng quân đối với ta đặc biệt chiếu cố, chỉ cầu Đường Tướng quân có thể đối với ta đối xử như nhau liền tốt."

"Rất tốt." Đường Dần thái độ đối với Ngải Gia rất hài lòng, gật gật đầu, khoát tay nói: "Mời về ngồi!"

Chờ Ngải Gia ngồi xuống, hấn chậm ung dung nói: "Các vị đều là ta tuyển chọn tử đi ra người, các người ngày sau chức vị, chắc hấn trong lòng chư vị cũng đều nắm chắc, ta mặc kệ bối cảnh của các người, gia thế như thế nào, tại ta chỗ này, ta tự sẽ đối xử như nhau." Nói chuyện, hấn đặc biệt nhiều nhìn Ngải Gia một chút, sau đó lại nói: "Nguyên tắc của ta rất đơn giản, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, không kẻ thích hợp đào thải, người có khả năng lên, không người có tài. Hiện tại thứ hai binh đoàn một lần nữa tổ kiến, ta hi vọng chư vị có thể cùng ta đồng tâm hiệp lực, tướng quân đoàn xây xong, xây mạnh, đừng để ta thất vọng, càng đừng để ta cảm thấy hôm nay, ta ánh mắt là sai lầm!"

"Đường Tướng quân xin yên tâm, chúng ta tự sẽ toàn lực ứng phó!" Lý Uy, Lưu Trung thắng, chung bày, bốn người Ngải Gia nhao nhao đứng dậy, cùng kêu lên đáp.

Đường Dần cười ha ha đảo mắt đám người, dừng một lát, hấn thở sâu, cao giọng nói: "Cổ Việt, ta bổ nhiệm người làm thứ hai binh đoàn trận thứ nhất Thiên phu trưởng."

Hấn nói cho hết lời, Cổ Việt ngồi trên ghế nửa ngày không kịp phản ứng.

Hấn biết Đường Dần muốn đề mình vì hấn làm việc, nhưng không nghĩ tới hấn sẽ cho mình Thiên phu trưởng chức vị.

Ngồi ở bên cạnh hấn Khâu Chân thanh thanh yết hầu, dùng cùi chỏ đẩy đẩy hấn, khẽ cười nói: "Đường đại ca thăng người đảm nhiệm Thiên phu trưởng, người còn phát cái gì gốc "

Cổ Việt lấy lại tinh thần, lắp bắp nói: "Đường. . . Đường Tướng quân. . ."

"Làm sao người không tiếp thụ?" Đường Dần buồn cười nhìn hấn.

"Không, không, không!" Cổ Việt trước kia vền vền cái đội trưởng, hiện tại nhảy lên trở thành Thiên phu trưởng, hấn nào có không tiếp thụ đạo lý. Hấn lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Đa tạ Đường Tướng quân, thuộc hạ lĩnh mệnh!"

Đường Dần lại tiếp tục nói: "Nhạc Thiên, ta bổ nhiệm người làm thứ hai binh đoàn trận thứ hai Thiên phu trưởng; Lý Uy, ta bổ nhiệm người làm thứ hai binh đoàn thứ ba trận Thiên phu trưởng; Lưu Trung thắng, ta bổ nhiệm người làm thứ hai binh đoàn thứ tư trận Thiên phu trưởng; chung bày, ta bổ nhiệm người làm thứ hai binh đoàn thứ năm trận Thiên phu trưởng; Ngải Gia, ta bổ nhiệm người làm thứ hai binh đoàn thứ sáu trận Thiên phu trưởng. Còn có, " nói đến nơi đây, hấn nhìn về phía Khâu Chân, nửa đùa nửa thật hỏi: "Khâu Chân, người đối với phó binh đoàn trưởng chức có thể hay không tiếp nhận "

Mặc dù sớm có đoán trước, nhưng Khâu Chân vẫn là trong lòng nóng lên, thân thể không tự chủ được khẽ run, hấn tham quân các loại chính là vì một ngày này, có thể bay hoàng lên cao một ngày này, hiện tại càng thêm chứng minh, lúc trước, hấn làm ra phụ tá Đường Dần quyết định là chính xác nhất chẳng qua.

Hấn hít hứ cái mũi, cưỡng chế tâm tình kích động, khom người thi lễ, trên mặt cứng rắn gạt ra mỉm cười, chẳng qua tiếng nói vẫn còn có chút khàn khàn, nói: "Đa tạ Đường lớn. . . Đường Tướng quân!" Hấn rất rõ lí lẽ, ở loại này công cộng trường hợp, hấn lại xưng hô Đường Dần là Đường đại ca liền lộ ra không quá phù hợp, cũng quá công và tư không phân.

"Kỳ thật, ta cần phải đa tạ người mới đúng!" Đường Dần yếu ớt nói.

Sở dĩ hấn có thể lưu tại trong quân, Khâu Chân đưa đến tác dụng cực kỳ trọng yếu, nếu như không phải có Khâu Chân thuyết phục, hiện tại, hấn cũng không biết chạy đến địa phương nào đi.

Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên, Lý Uy, Lưu Trung thắng, chung bày, Ngải Gia bảy người này là Đường Dần nhóm đầu tiên đề bạt lên thân tín, ngày sau, những người này cũng đều trở thành Đường Dần trung thành nhất tùy tùng, cũng cơ bản hợp thành Đường Dần thế lực hạch tâm cốt cán.

Ngày đó chạng vạng tối, được Vũ Mị mời, Đường Dần chỉ đem Khâu Chân một người, tiến đến tham gia Vũ phủ yến hội.

Phong Quốc đối với Ninh Quốc động binh, thảm bị thất bại, Vũ gia mặc dù là chủ chiến người một trong, nhưng cùng Tử dương gia so ra phải may mắn nhiều, cũng không nhận quá nhiều trách phạt, Phong vương đối với Vũ gia như cũ mười phần coi trọng và tín nhiệm.

Vũ gia là cao quý Phong Quốc một trong tứ đại gia tộc, môn khách đông đảo, thế lực khổng lồ, tổ chức yến hội, đô thành danh môn vọng tộc cơ bản đều có phái người tham gia.

Vũ phủ trước cửa, ngựa xe như nước, kín người hết chỗ.

Đường Dần và Khâu Chân đến lúc đó, từng chiếc hoa lệ xe ngựa gần như xếp đầy đường đi, đến đây tham gia tiệc tối đích xác rất ít người có giống như hai người bọn họ dạng này cưỡi ngựa tới.

Hắn và Khâu Chân bèn nhìn nhau cười, song song xuống ngựa, đem dây cương buộc tại cọc buộc ngựa, hướng trong phủ đi đến.

Vừa tới trước cổng chính, chưa đi vào, hai người liền bị thủ vệ thị vệ ngăn lại.

Thị vệ đầu lĩnh dò xét hai người hắn vài lần, lạnh giọng hỏi: "Hai vị có thiệp mời sao "

Vũ Mị chỉ làm cho Đường Dần tới tham gia yến hội, cũng không cho hắn cái gì thiệp mời, hắn lắc đầu, nói: "Cũng không có thiệp mời."

"Nhu vậy thật xin lỗi, ta không thể thả hai vị đi vào."

Đường Dần nhướng mày, vừa muốn nói chuyện, lúc này, Vũ Mị từ bên trong cửa bước nhanh đi ra, đối với thị vệ đầu lĩnh lạnh giọng nói: "Hai người bọn họ là ta mời khách nhân, vì sao cản trở "

Thị vệ đầu lĩnh nhìn thấy Vũ Mị, thân thể bỗng nhiên là chấn động, vội vàng thi lễ nói: "Hóa ra đại tiểu thư khách nhân, thuộc hạ không biết, mời đại tiểu thư thứ lỗi."

Vũ Mị không để ý đến hắn nữa, ánh mắt lưu chuyển, nhìn về phía Đường Dần, nở nụ cười xinh đẹp, ôn nhu nói: "Đường Dần, cùng ta đi vào!"

"Làm phiền đại tiểu thư!" Đường Dần học thị vệ đầu lĩnh khẩu khí nói.

" ! Người kêu lên vẫn rất ngọt mà!" Vũ Mị cười khanh khách.

Nói giỡn ở giữa, hai người đã đi vào trong phủ.

Bên ngoài Vũ phủ mặt nhiều người, trong phủ người càng nhiều, quan to hiển quý, nhiều vô số kể, tới tở trong đám người xuyên tới xuyên lui, đưa rượu đưa đồ ăn, vô cùng náo nhiệt.

Vũ Mị dẫn Đường Dần, trực tiếp đi hướng trong phủ đệ bùng, những nơi đi qua, thỉnh thoảng có người đứng dậy hướng Vũ Mị chào hỏi, càng nhiều hơn chính là các nam nhân quàng tới ánh mắt nóng hừng hực.

Thẳng đến lúc này, Đường Dần mới phát hiện Vũ Mị được hoan nghênh trình độ vượt quá tưởng tượng.

Lấy Vũ Mị tướng mạo cùng năng xử thế tác phong, hắn cảm giác nàng không thích hợp trong quân đội nhậm chức, càng thích hợp làm tên đoá hoa giao tiếp, để nàng đi xã giao nam nhân, chỉ sợ không có ai sẽ không quý mị lực của nàng phía dưới.

Vũ phủ chính đường.

Một dáng người khôi ngô tướng mạo đường đường người trung niên bị bảy người như chúng tinh phùng nguyệt bao quanh vòn quanh. Vũ Mị dẫn Đường Dần tách ra đám người, đi đến người trung niên phụ cận, trong giọng nói hiếm thấy toát ra tôn kính, lại mang chút nũng nịu khẩu khí, khinh thanh khinh ngữ nói: "Phụ thân đại nhân, vị này chính là Đường Dần Đường Tướng quân!"

"A" người trung niên nghe tiếng xoay người lại, sáng ngời có thần mắt hỏ nhìn thẳng Đường Dần.

Hắn đang đánh giá Đường Dần, cái sau cũng đồng dạng đang đánh giá hắn.

Hóa ra vị này chính là Vũ gia gia chủ, Vũ Ngu.

"Thuộc hạ Đường Dần, tham kiến Vũ tướng." Vũ Ngu là Phong Quốc hữu tướng, Vũ tướng là đối hắn tôn xưng.

"Ha ha! Ta đối với Đường Tướng quân là nghe tiếng đã lâu, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên khí độ bất phàm, tuấn tú lịch sự!" Chính như Vũ Mị nói, Vũ Ngu làm người hòa ái, không có chút nào giả đờ, để cho người ta một cách tự nhiên đối với hắn sinh ra một loại cảm giác thân thiết.

"Vũ tướng quá khách khí, thuộc hạ không dám nhận." Đường Dần lấy lời khách sáo ứng phó.

"A!" Vũ Ngu khoát khoát tay, cười nói: "Nếu như không có Đường Tướng quân, tiểu nữ hiện tại chỉ sợ còn vây ở Hà Đông, khó mà thoát thân!"

Đường Dần cũng không giành công, mắt nhìn Vũ Mị, lạnh nhạt nói: "toàn bộ nhờ múa mưu lược tướng quân hơn người, chỉ huy có phương pháp, thuộc hạ chỉ y theo múa mệnh lệnh của tướng quân làm việc thôi."

Đối với người khác nghe tới, hắn là đang tán thưởng Vũ Mị, chỉ có Vũ Mị có thể nghe ra trong lời nói của hắn nói móc vẻ cười nhạo.

Cái này lòng dạ hẹp hòi Đường Dần, hiện tại còn đối với chuyện này nhớ mãi không quên! Vũ Mị vụng trộm bay cho hấn cái rõ ràng mắt. Chính nàng cũng hiểu, lúc trước để Đường Dần đi làm mồi như mưu kế quá mức hèn hạ, nhưng cái này dù sao đã là chuyện đã qua, như đối thành hiện tại, nàng vô luận như thế nào cũng sẽ không lại để Đường Dần đi bốc lên nguy hiểm như vậy.

Không rõ nội tình đương nhiên Vũ Ngu nghe không ra trong lời nói của Đường Dần khác tầng hàm nghĩa, cảm thấy Đường Dần tuổi còn trẻ, lại giành công không ngạo, rất rõ lí lẽ, thực sự khó được.

Lúc đầu hấn cũng không hi vọng Vũ Mị cùng Đường Dần quá mức thân cận, nhưng hôm nay nhìn thấy Đường Dần, ngược lại hấn có chút cái biến cái nhìn.

Hấn cười ha ha, hiển nhiên đối với Đường Dần rất hài lòng, nói: "Ở chỗ này, Đường Tướng quân không cần khách khí, có gì cần, cứ việc phân phó phía dưới người hầu."

"Vâng, Vũ tướng!"

Bởi vì khách nhân quá nhiều, Vũ Ngu không cách nào cùng Đường Dần nhiều trò chuyện, lại đơn giản hàn huyên vài câu, liền đi xã giao cái khác khách nhân.

Vũ Ngu chân trước vừa đi, Vũ Mị liền không khách khí bên người Đường Dần ngay cả hừ mấy tiếng.

Đương nhiên Đường Dần biết nàng ở bất mãn cái gì, cười hỏi: "Làm sao đau răng "

Ngược lại Vũ Mị thật nhanh bị hấn khí đau răng. Nàng khẽ cắn môi, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi ngươi nói như vậy là có ý gì "

Đường Dần cười ha ha nói: "Đương nhiên ta là đang khen ngươi, để ngươi làm chúng kiếm đủ mặt mũi mà!"

"Đừng cho là ta nghe không ra ngươi ý tứ."

"Ta có ý gì "

"Ngươi đang tổ khổ ta, chế giễu ta. . ."

"Đây là ngươi nói, cũng không phải ta nói."

"Ngươi. . . Ngươi cái này tên đáng chết!"

"Ha ha ——" Đường Dần cười to. Ngay cả hấn đều không phát giác, hiện tại hấn cùng với Vũ Mị, cười số lần nhanh so với đời này, hấn cười số lần đều muốn nhiều, thậm chí còn học xong đầu võ mồm.

Yến hội cũng không trong tưởng tượng của Đường Dần nhàm chán như vậy, đương nhiên, có Vũ Mị làm bạn khoảng là trọng yếu nhân tố.

bốn phương tám hướng bay vút mà đến ghen ghét ánh mắt, không để cho Đường Dần cảm thấy không được tự nhiên, ngược lại thích thú, mòi phần hưởng thụ.

Tính cách của hấn, cách tự hỏi luôn luôn không giống với người bình thường.

Yến hội kết thúc, đã là canh ba sáng.

Vũ Mị tự mình đưa Đường Dần và Khâu Chân rời đi.

Lâm chia tay, nàng giật mình nhớ tới cái gì, nghiêm mặt nói: "Đúng rồi, mặt khác bốn vị người Thiên phu trưởng chọn ta đã giúp ngươi tìm xong, ngày mai ta dẫn bọn hấn đi ngươi nơi đó."

"Đa tạ." Đường Dần khua tay nói tạ, cùng Vũ Mị lẫn nhau tạm biệt, và Khâu Chân kết bạn rời đi.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc [Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế](#)

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45:

Trên đường hồi phủ, Khâu Chân thỉnh thoảng há mồm lại ngậm miệng, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

Đường Dàn nói: "Có lời gì cứ nói, không muốn ấp a ấp úng, để cho người ta nhìn đều thay người khó chịu."

Khâu Chân thờ dài, nói: "Đường đại ca, ta cảm thấy ở nơi công cộng, người không nên cùng Vũ Mị đi quá gần."

Đường Dàn nhú mày, nghi vấn hỏi: "Có ý tứ gì?"

Khâu Chân nói: "Xuất thân Vũ Mị cao quý, lại mỹ mạo tuyệt luân, đô thành rất nhiều danh môn vọng tộc con cháu đều đem nàng coi là vật trong bàn tay, Đường đại ca như cùng nàng quá thân cận, sợ rằng sẽ làm cho người ta đổ kỵ, bị đến tai họa. Chúng ta bây giờ ở đô thành đặt chân chưa ổn, lại không có rễ không cơ, một khi sinh ra sự cố, chỉ sợ gây bất lợi cho chúng ta."

Hắn, không phải là không có đạo lý, Đường Dàn suy nghĩ một lát, ngửa mặt mà cười, cũng không trực tiếp trả lời, mà ngao ngễ nói: "Thứ ta muốn, tự nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp tranh thủ tới tay, nếu như ta thật muốn Vũ Mị, vậy ta nữ nhân lại há có thể để người khác nhìn trộm và chỉ điểm?"

Từ trong lời của hắn, Khâu Chân không phân biệt được hắn đối với Vũ Mị đến tột cùng là ưa thích vẫn là không thích, chẳng qua hắn loại này muốn làm liên lụy, tùy tính mà vì cá tính cũng rất khiến Khâu Chân lo lắng, nhưng lại không biết nên như thế nào khuyên hắn.

Ai! Khâu Chân thờ dài trong lòng một tiếng, nói: "Bất kể nói thế nào, Đường đại ca cũng nên gia tăng chú ý, nhiều một chút cẩn thận."

"Ta đã biết." Đường Dàn giờ lên hàm dưới, lạnh nhạt nói.

Đường Dàn là cái tức kiêu ngạo lại tự ti, đã nhiệt tình lại lãnh khốc người, hắn tồn tại bản thân liền là cái mâu thuẫn tổng hợp thể.

Ngày thứ hai, Vũ Mị đem bốn tên người Thiên phủ trưởng tiến cử đến Đường Dàn nơi đó. Bốn người đều là nàng từ cái khác binh đoàn cẩn thận chọn lựa ra tinh anh, không chỉ có linh vũ cao cường, mà lại kinh nghiệm thực chiến phong phú, đều là lão tư cách Thiên phủ trưởng. Tiếp xuống, Vũ Mị lại dẫn Đường Dàn cùng thứ hai binh đoàn một đám hạch tâm cốt cán nhóm đều đi thành bắc đại doanh tiếp thu tân binh.

Đường Dàn một thân một mình, độc lai độc vãng quen thuộc, sợ nhất phiền phức, hắn làm việc sẽ không làm đến tận thân đi làm trình độ. Tiếp thu tân binh, hắn không có nói ra quá yêu cầu nghiêm khắc, chỉ qua loa nhìn qua một lần sau khi liền rời đi, về phần tân binh nên như thế nào huấn luyện, cùng phía dưới đội trưởng, tiểu đội trưởng ứng cử viên, toàn bộ giao cho các trận Thiên phủ trưởng tự động đi xử lý.

Ngày đó buổi chiều, hắn đem Khâu Chân và mười tên Thiên phủ trưởng toàn bộ triệu đến trụ sở của mình.

Hơn mười người phân ngồi khoảng hai hàng, chính sảnh vốn cũng không lớn, ngồi ở phía sau người đã bị chen đến nơi cửa.

Đường Dàn thấy thế, vẫy tay, nói: "Ngồi xa như vậy làm gì, tất cả mọi người vây tới ngồi!"

"Cái này. . ." Đám người lẫn nhau nhìn xem, ai cũng không dám động. Trong quân đội, trên dưới quan hệ là không thể vượt qua, coi trọng lễ nghi cấp bậc lễ nghĩa, vây qua ngồi thành gì thể thống

Nhìn mọi người chưa bao giờ động, Đường Dàn nghiêng đầu, bất mãn hỏi: "Làm sao mọi người có vấn đề gì không?"

"Nha. . ." Đám người lẫn nhau nhìn xem, không dám trả lời.

Khâu Chân tiếp xúc Đường Dàn thời gian lớn nhất, biết hắn làm người không câu nệ tiểu tiết, hướng đám người khua tay nói: "Mọi người không cần lại câu thúc, cứ dựa theo Đường ý của tướng quân làm!" Nói chuyện, hắn dẫn đầu di chuyển cái ghế, chuyển đến bên người Đường Dàn ngồi xuống.

Đám người biết Khâu Chân và Đường Dàn quan hệ thân mật nhất, thấy hắn như thế, đám người hơi cảm giác yên tâm, nhao nhao ngồi vây quanh tới.

Thấy bọn họ ngồi vây quanh một vòng, giờ Đường Dần cảm giác dễ chịu một chút, hần đầu tiên nhìn về phía Vũ Mị vì hần chọn bốn tên Thiên phu trưởng, ung dung nói: "Ta biết bốn vị đều là kinh nghiệm phong phú lão binh, đối với binh đoàn kiến thiết nếu có ý kiến gì, không cần khách khí, xin cứ việc nói ra."

"Đường Tướng quân quá khách khí!" Bốn người đều là hơn ba mươi tuổi, phân biệt gọi Đặng Minh Dương, lục băng, trương chín, Lý Phi Bằng.

Chính như Đường Dần nói, bọn họ đều là trong quân lão binh, trải qua nhiều năm kẻ già đời, nhìn qua, trải qua chuyện nhiều lắm. Bọn họ đối với Đường Dần mặt ngoài tôn kính, trên thực tế trong lòng xem thường, cho rằng Đường Dần không có chút nào bối cảnh lại tuổi còn trẻ, sở dĩ có thể làm được binh đoàn trưởng cao như vậy chức vị, toàn bộ nhờ Vũ Mị đề bạt, về phần hần hai người trong âm thầm là quan hệ như thế nào, liền không cần nói cũng biết.

Đường Dần không để ý bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ cần không ngại đến mình, tùy bọn họ đi suy nghĩ.

Hần thanh thanh yết hầu, nghiêm mặt nói: "Các người như thế nào huấn luyện tân binh, ta không nghĩ tới hỏi, nhưng có một chút ta phải nói rõ, ta muốn binh, không phải là đơn thuần bộ binh, nếu bọn họ trở thành lên ngựa là kỵ binh, xuống ngựa là bộ binh, cầm lấy cung tiễn là cung binh, thiếp thân lúc chiến đấu chính là pháo binh, có thể làm được sao?"

Cổ Việt, Nhạc Thiên, Lý Uy, Lưu Trung thắng, chung bày, Ngải Gia sáu người không có ý kiến gì, cảm thấy hần yêu cầu như vậy rất tốt, binh sĩ năng lực càng toàn diện, kéo lên chiến trường sau khi liền càng linh hoạt, tác dụng cũng càng lớn.

Chẳng qua Đặng Minh Dương, lục băng, trương chín, bốn người Lý Phi Bằng lại nhíu mày, cảm thấy làm như vậy đơn giản làm loạn.

Thứ hai binh đoàn là bộ binh đoàn, huấn luyện ra nhất định nếu là bộ binh, muốn để bọn họ chuyên tâm học cận thân kỹ xảo cách đấu, phải học các loại trận hình cùng trận hình biến hóa là đủ rồi, học tập cái khác kỹ năng có làm được cái gì mà lại nếu là thật sự dựa theo yêu cầu của Đường Dần như thế huấn luyện xuống tới, chỉ sợ không có mấy cái tân binh có thể kiên trì ở.

Nghe xong Đường Dần liền biết hần là cái ngoài nghề.

Đặng Minh Dương cười khan một tiếng, nói: "Đường Tướng quân, ta cảm thấy làm như vậy không thỏa đáng. Nếu chúng ta binh đoàn là bộ binh đoàn, như vậy học tập kỹ thuật không dùng được, mặt khác, cung bắn tự nhiên có cung binh binh đoàn đi làm, chúng ta chỉ làm tốt chính mình thuộc bốn phận chuyện là được rồi, làm gì lại phí sức đi học cái khác đâu dù cho học xong, các binh sĩ trên chiến trường cũng không cần đến!"

Làm sao lại không cần đến! Đường Dần đối với Ninh quân tiền trận ấn tượng quá sâu sắc, nhưng bọn họ không quen cận chiến, mà gió quân am hiểu cận chiến nhưng lại không quen mũi tên bắn, nếu như đem giữa hai bên sở trường tổng hợp đến cùng một chỗ, vô luận xa gần đều có thể phát huy ra lực sát thương to lớn, như vậy binh đoàn sức chiến đấu không thể nghi ngờ tương đương tăng trưởng gấp đôi.

Mặt khác, ở đại quy mô trên chiến trường có thể được đến ngựa cơ hội nhiều lắm, mà kỵ binh mạnh mẽ và tác dụng là bộ binh xa xa không cách nào địch nổi, nếu như binh đoàn bên trong binh sĩ không biết kỹ thuật, cho dù tìm được hàng loạt ngựa cũng không dùng được, ngược lại sẽ trở thành vướng víu.

Đường Dần là người hiện đại, tư tưởng của hần tự nhiên cũng cùng bọn họ một trời một vực. Ở lý niệm của hần bên trong, tổng hợp tổ chức càng cao binh sĩ chính là càng mạnh binh sĩ, chỉ tính thông một loại kỹ năng binh sĩ sớm tới muộn tới muốn bị đào thải, hiện tại đã có cơ hội cũng có thời gian tới làm dạng này rèn luyện, vì sao còn không làm chứ

Hần lười tốn nhiều miệng lưỡi đi thuyết phục đám người Đặng Minh Dương tiếp nhận tư tưởng của hần, đây cũng là hần trọng dụng Cổ Việt, Nhạc Thiên chờ người mới nguyên nhân vị trí.

Khỏe miệng hần bốc lên, nhẹ giọng cười nhạt, dò xét lại thân thể, đối với Đặng Minh Dương gần từng chữ nói: "Thiên phu trưởng, hiện tại, ta cũng không phải là đang trưng cầu ý kiến của các người, mà là tại để các người dựa theo yêu cầu của ta đi làm, ta chỉ hỏi các người, các người có thể hay không làm đến."

Nghĩ không ra cười ha ha Đường Dần nói tới nói lui như thế không nể mặt mũi, Đặng Minh Dương bị nói sắc mặt lúc thì đỏ, lúc thì trắng, cứng họng, nửa ngày không trả lời được.

"Nếu như mọi người cho rằng yêu cầu của ta quá phận, hoặc là con người của ta quá không thể thuyết phục, như vậy hiện tại mời đứng ra, ta sẽ hướng Vũ tướng quân nói rõ, đem các người điều đi cái khác binh đoàn." Đường Dần vênh lên chân bắt chéo, nghiêng đầu cười mỉm nói.

Không người sẽ ngốc đến chủ động đưa ra điều binh đoàn, dạng này chẳng khác nào đắc tội binh đoàn trưởng, vậy sau này còn như thế nào tại trong quân phát triển. Còn nữa nói, vị Đường Dần này binh đoàn trưởng cũng không đơn thuần, phía trên có Vũ Mị làm chỗ dựa, đắc tội hần chẳng khác nào đắc tội Vũ Mị, không phải là là tự đoạn sinh lộ mà!

Cổ Việt, Nhạc Thiên, Lý Uy, Lưu Trung thắng, chung bày, Ngải Gia sáu người vốn cũng không cho rằng yêu cầu của Đường Dần có cái gì quá phận chỗ, nghe hần nói như vậy, nghĩ cũng không nghĩ, không hèn mà cùng đứng người lên hình, cùng kêu lên nói: "Thuộc hạ không có ý kiến, cũng nhất định sẽ dựa theo Đường yêu cầu của tướng quân đem tân binh luyện tốt."

Bốn người Đặng Minh Dương lẫn nhau nhìn xem, đều âm thầm nhếch miệng, lấy hiện tại đến xem, Đường Dần phải hồ nháo, bọn họ cũng chỉ có theo Đường Dần cùng một chỗ hồ nháo.

Trầm mặc một lát, bốn người mới chậm rãi đứng người lên hình, nói: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Rất tốt."

Mặc kệ bọn hắn là thật tâm tiếp nhận hay là giả dối ứng phó, nhưng Đường Dần muốn hiệu quả cuối cùng là đạt đến, hắn cười ha ha, nói: "Nửa tháng sau, ta sẽ tự mình đi kiểm nghiệm các vị huấn luyện tân binh thành quả, đạt tới yêu cầu, ta sẽ là các vị hướng Vũ tướng quân xin thưởng, nhưng nếu không đạt tới yêu cầu, ta chỉ có thể lấy thất trách tội đem hắn đá ra thứ hai binh đoàn."

Đám người nhìn không được hít vào ngụm khí lạnh. Nhất là bốn người Đặng Minh Dương, đều cắn răng nói thầm, thật ác độc Đường Dần! Thất trách tội có thể lớn có thể nhỏ, chỉ khi nào trên lưng cái tội danh này, vậy sau này trong quân đội con đường hoạn lộ liền cơ bản xong đời.

Lúc này, bốn người Đặng Minh Dương cũng không dám lại coi thường Đường Dần, mặc kệ người này có hay không năng lực, nhưng cô tay lại đủ âm hiểm ác độc.

"Đường Tướng quân!" Đặng Minh Dương mặt lộ vẻ khó khăn nói.

"Thiên phu trưởng, ngươi còn có chuyện gì "

"Kỵ thuật, tiền thuật huấn luyện cũng không phải chỉ dùng miệng nói một chút là được rồi, mà phải thực tế ứng dụng, cung tiễn còn tốt lắm, mợn cũng có thể mợn đến, nhưng muốn mợn đến ngựa cũng không dễ dàng!"

Phong Quốc là coi trọng bộ binh các nước chư hầu, kỵ binh binh đoàn vốn cũng không nhiều, hơn vạn tân binh cần hơn vạn con chiến mã, trong lúc nhất thời đi sao có thể làm đến như vậy nhiều

Đường Dần gật gật đầu, như thế cái vấn đề. Suy nghĩ một lát, hắn nói: "Điểm này ta sẽ hướng Vũ tướng quân đi xách, các ngươi không cần tâm."

"Vâng, thuộc hạ hiểu." Nếu hắn nói như vậy, Đặng Minh Dương cũng không tốt nói thêm gì nữa.

"Mọi người nếu không có những chuyện khác, có thể đi trở về nghỉ ngơi!"

"Vâng! Đường Tướng quân, thuộc hạ cáo lui!"

Đám người nhao nhao đứng dậy, lần lượt rời đi. Thời gian không dài, trong sảnh chỉ còn lại Đường Dần và Khâu Chân.

Toàn bộ quá trình, Khâu Chân đều là ở cúi đầu, một câu không nói. Hắn không ở bên tai mình ồn ào, lạ thường trăm mặc khiến ngược lại Đường Dần không thích ứng, cười hỏi: "Khâu Chân, ngươi không có lời gì để nói "

Khâu Chân ngơ ngác một chút, vội vàng lắc đầu, nói: "Không! Nên như thế nào huấn luyện tân binh, nhưng ta không hiểu, chẳng qua, Đường đại ca yêu cầu nghe là hà khắc rồi một chút, nhưng nếu Đường đại ca như thế nói ra, trong đó khẳng định có đạo lý của nó, ta không có ý kiến."

Đường Dần cười ha ha gật gật đầu, đứng người lên hình, nhìn chăm chăm Khâu Chân một chút, tiếp lấy đưa tay hướng về sau một lưng, vừa đi ra phía ngoài vừa nói nói: "A dua nịnh hót ! Bất quá, ta thích nghe!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuyển Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyenh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46:

Ngày thứ hai, khi Đường Dần đi tìm Vũ Mị, để nàng nghĩ biện pháp lấy tới một vạn con chiến mã thời điểm, cái sau kinh ngạc cảm thấy nửa không đến rơi xuống.

Nàng âm thanh quái khiếu mà nói: "Đường Dần, ngươi lại làm cái quỷ gì mượn dùng nhiều như vậy chiến mã làm gì ngươi không phải là muốn đem thứ hai binh đoàn biến thành kỵ binh đoàn nếu là ngươi thực có can đảm làm như thế, ta liền và ngươi không dứt!"

Nàng bắn liên thanh giống như lên tiếng.

"Nếu ngươi đem thứ hai binh đoàn giao cho ta, nên tin tưởng ta. Hiện tại, ta chỉ hỏi ngươi có thể hay không mượn đến chiến mã, ngươi nói nhiều như vậy làm gì" Đường Dần bình chân như vại nói.

"dù sao ta cũng phải biết ngươi đến tốt cùng muốn làm gì!" Ở trước mặt Đường Dần, Vũ Mị khí thế luôn luôn không kiên trì được quá lâu, rất nhanh liền yếu đi xuống dưới.

"Ngươi biết kỵ binh sợ nhất cái gì sao" Đường Dần hỏi lại.

"Không biết." Vũ Mị thành thật lắc đầu.

"Cho nên nói, chỉ có kỵ binh hiểu rõ nhất kỵ binh nhược điểm. Ta huấn luyện binh sĩ kỹ thuật, liền tương đương khiến bọn họ nắm giữ kỵ binh nhược điểm, về sau trên chiến trường gặp được địch nhân kỵ binh thời điểm cũng đã biết nên như thế nào ứng đối." Đường Dần ăn nói - bịa chuyện nói. Hắn thực tế mục đích đương nhiên liền như chính hắn nói, hắn phải binh lính của hắn lên ngựa thành kỵ binh, xuống ngựa chính là bộ binh, nhưng hắn lo lắng nói như vậy Vũ Mị không thể nào tiếp thu được.

"Hóa ra dạng này." Vũ Mị nâng cái má, như có điều suy nghĩ, thì thảo nói: "Vậy cũng không cần như thế đại phí trắc trở "

"Ta có tính toán của ta, xem ra Vũ đại tiểu thư hay là không tín nhiệm ta!" Đường Dần bắt đầu dĩ nhún nhún vai, làm bộ muốn đi.

Vũ Mị vội vàng đem hắn gọi lại, nhìn nhin một hồi, phương thuyết nói: "Lấy tới một vạn con chiến mã quá khó khăn, mượn đến năm ngàn thớt là cực hạn của ta."

"Thành giao, liền năm ngàn thớt!" Đường Dần không chút suy nghĩ, sợ Vũ Mị hối hận, lập tức đáp ứng.

Nhìn hắn cười vui vẻ, bỗng nhiên Vũ Mị có một loại cảm giác bị lừa gạt.

"Một hồi có chuyện gì sao" Vũ Mị hỏi.

"Ân! Có chút việc."

"Cái gì "

"Đi lấy đao."

"Nhận lại đao" Vũ Mị không hiểu nhìn hắn.

Hắn nói: "Nguyên bản ở Đồng Môn đặt trước làm hai thanh đao, nhưng vừa vận dụng tới Ninh quân công thành, đao cũng không làm thành, đến Diêm Thành sau khi lại đặt trước làm hai thanh, coi như hôm nay cũng nên làm xong."

"Thật sự không hiểu rõ, ngươi đến tốt cùng dùng chính là dạng gì đao còn phải đặc biệt đặt trước làm, ta đi chung với ngươi, vừa vận nhìn trước cho thỏa chí." Xem đao là lấy cớ, nàng muốn cùng Đường Dần nhiều ở chung một hồi ngược lại thật.

Đường Dần không có ý kiến, hướng chỉ bên người có vị mỹ nữ tương bồi, cũng là món chuyện tốt.

Đường Dần, Vũ Mị hai người kết bạn mà đi, không cười ngựa, đi bộ đi Diêm Thành khu náo nhiệt.

Phong Quốc ở vào đế quốc Hạo Thiên Đông Bắc bộ, cùng nhiều cái quốc gia giáp giới, mật dịch hưng thịnh, rất nhiều nước khác đặc sản tại khu náo nhiệt bên trong đều có buôn bán, linh lang đầy rẫy, để cho người ta không kịp nhìn.

Đi vào Diêm Thành mấy ngày, Đường Dần vẫn là lần đầu tiên như thế nhẹ nhõm đi dạo, phố xá sầm uất ồn ào náo động và phồn hoa, bốn phía người đến người đi đám người, ồn ào âm thanh gào to, để hắn có loại trở lại hiện đại cảm giác.

"Sau này, ngươi có tính toán gì" Vũ Mị đi dạo phố xá sầm uất cơ hội cũng không nhiều, vừa tò mò nhìn xung quanh bên cạnh thuận miệng hỏi.

Dự định Đường Dần chưa không có tính toán gì. Hắn nói: "Về sau liền giống như bây giờ."

"Ngươi đã hơn hai mươi tuổi!" Vũ Mị tăng thêm giọng nói.

"Hai mươi lăm!" Đường Dần hỏi ngược lại: "Vậy thì thế nào "

"Không có suy nghĩ qua lấy vợ sinh con sao" Vũ Mị óng ánh đôi mắt thẳng vào nhìn hấn.

Đường Dần sững sốt, trầm mặc một hồi lâu mới lắc đầu nói: "Không có suy nghĩ qua."

Dừng một lát, hấn lộ ra nụ cười, nửa đùa nửa thật nửa tự giễu nói: "Giống như ta loại người này, khả năng cả một đời đều không thích hợp lấy vợ sinh con, cũng có thể là cả một đời cũng sẽ không bị người thích."

Xuất thân của hấn, tuổi thơ của hấn đều để hấn cảm thấy tự ti, nhưng hấn thân siêu quần bạt tụy bản lĩnh lại để cho hấn vô cùng kiêu ngạo, hấn trong tính cách mâu thuẫn cũng là có nguyên nhân.

Lúc hấn nói chuyện là đang cười, nhưng không biết vì cái gì, Vũ Mị chính là có thể cảm giác được nụ cười hấn phía sau cô đơn.

"Không muốn nói như vậy, người là một cái xuất sắc người, chỉ ít trong lòng ta, người là xuất sắc nhất." Vũ Mị từ đáy lòng nói, nàng không tự giác vươn tay, muốn nắm chặt bàn tay Đường Dần.

Không biết là trùng hợp vẫn là Đường Dần cố ý né tránh, đúng lúc này, hấn tay giơ lên, ngón tay phía trước, nói: "Tiệm thợ rèn ngay ở phía trước, chúng ta nhanh qua!"

"Nha!" Vũ Mị lấy lại tinh thần, trong lòng run sợ một hồi, sắc mặt cũng có chút hơi hồng nhuận, chẳng qua điều này cũng làm cho dáng dấp của nàng nhìn càng thêm mê người.

Căn này tiệm thợ rèn trong Diêm Thành có danh khí nhất, không chỉ có rèn đúc kỹ thuật tinh xảo, hơn nữa còn có thể làm đến đặc thù chất liệu, đương nhiên, giá tiền cũng là không ít.

Khi chủ quán lão bản đem chế tạo tốt song đao giao cho Đường Dần, cái sau lập tức liền thích.

Dựa theo yêu cầu của hấn, chuyện này đối với loan đao là hình nửa vòng tròn, chủ yếu vật liệu là thép, nhưng bên trong lại dung nhập một phần nhỏ vẫn thạch, dùng đao thân hiện lên ám sắc, ô thình thịch cũng không dễ thấy, nhưng thân đao cứng cỏi, phong mang sắc bén, phân lượng cũng nặng, Đường Dần tiện tay quơ quơ, cảm giác mười phần thuận tay.

"Khách quan, có muốn thử một chút hay không đao" chủ quán lão bản tiện tay từ dưới đất nhặt lên hai đoạn miếng sắt, đưa tới trước mặt Đường Dần.

Đường Dần nhìn một chút, tiện tay bắn ra, miếng sắt phát ra thanh thúy tiếng vang, cảm giác coi như cứng rắn, hấn gạt gạt đầu, lùi lại một bước, trong tay đao từ dưới hướng lên vẩy một cái, chỉ nghe răng rắc một tiếng, hai đoạn miếng sắt, lên tiếng mà đứt.

"Hảo đao!" Hai mắt hấn sáng lên nhìn trong tay song đao, từ đáy lòng tán thưởng.

"Khách quan, tám lượng vàng ở bên trong cửa hàng cũng không phải hoa trắng, sau này nếu như đánh tiếp tạo vũ khí, hi vọng khách quan còn có thể quang lâm tiêu điểm." Chủ quán lão bản mười phần sẽ làm sinh ý, thái độ cũng khiêm tốn.

Đường Dần thuận miệng lên tiếng, dưới cánh tay rũ xuống, song chưởng đồng thời phóng thích linh khí, sương mù màu đen cùng loan đao dung hợp, làm loan đao lập tức dài ra hơn hai lần, thân đao cũng theo đó biến thành đen tuyền.

Hai tay hấn rất nhỏ quơ quơ, đón lấy, đem song đao hợp đến một chỗ, lấy linh khí kết nối song đao, khiến cho hợp hai làm một, ngay sau đó đao hình lại phát sinh biến hóa, trong đó một thanh loan đao hóa thành thẳng hình, một thanh khác loan đao vòng tròn tăng lớn, hai thanh loan đao hợp thành một thanh nhưng hai tay sử dụng thật dài liêm đao.

Biến hóa như thế linh cảm là đến từ hấn ở Đồng Môn trên tường thành trận chiến kia.

Hai tay hấn cầm đao quơ quơ, sau đó tán đi linh khí, làm song đao khôi phục nguyên hình, cổ tay run run, song đao ở trong lòng bàn tay hấn xoay chuyển một vòng, hấn hướng về phía một bên Vũ Mị cười tủm tỉm nói: "Có song đao nơi tay Đường Dần, mới thật sự là Đường Dần!"

Vũ Mị và chủ quán lão bản ở bên đơn giản đều nhanh nhìn tròn tròn mắt, nhất là Vũ Mị, không nghĩ tới Đường Dần có thể đem hóa binh linh vận dụng như thế tự nhiên, mà lại là ở hóa binh linh về sau còn có thể lần nữa tiến hành linh hóa, chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe thấy.

Nàng tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Đường Dần, kinh ngạc nói: "Người... Người làm như thế nào "

Đường Dần không giải thích được hỏi ngược lại: "Cái gì làm sao làm được "

"Liên tục hai lần hóa binh linh!"

"Cái này không có gì, rất bình thường." Đường Dần cũng không biết mình là thế nào làm được, hấn chỉ tùy tâm mà phát, cũng không tận lực đi làm.

Vũ Mị không thể nào hiểu được lắc đầu, lập tức lại thoải mái, và Đường Dần tiếp xúc lâu như vậy, hình như ở trên người hấn vô luận phát sinh cỡ nào thiên hình vạn trạng chuyện đều rất bình thường, không cần đi ngạc nhiên.

"Chúng ta đi!" Nàng mắt nhìn tiệm thợ rèn lão bản, cảm thấy lại không đem Đường Dần lĩnh đi, trông mắt lão bản đều nhanh trốn đi.

"Tốt!" Đường Dần thu hồi song đao, đứng tại dưới áo, cùng Vũ Mị đi ra tiệm thợ rèn.

"Cách nơi này không xa, có nhà không tệ tiệm cơm, chúng ta đi ăn một chút gì thế nào" Vũ Mị nghiêng đầu hỏi hắn.

Trời sắp giữa trưa, bụng Đường Dần cũng có chút đói bụng, hào sảng đáp: "Đi, hôm nay ta mời khách."

Vũ Mị cười hỏi: "Trên người ngươi có tiền sao "

Đường Dần là binh đoàn trưởng, mỗi tháng bổng lộc vẫn chưa tới một trăm lượng bạc, mà lại hắn nhậm chức không lâu, trước mắt còn chưa lĩnh qua bổng lộc.

"Đương nhiên." Hắn trả lời dứt khoát.

Lần trước ở Đồng Môn, Vũ Mị từng đã cho hắn mười lượng vàng, đặt trước làm song đao dùng xong tám lượng, hiện tại còn thừa lại hai lượng. Hắn ăn ở đều có Vũ gia an bài, bình thường cơ bản không có gì tiêu tiền, tiền cũng một mực lưu tại trên người.

"Ngươi làm sao lại có tiền" Vũ Mị không hiểu hỏi.

Đường Dần mỉm cười giải thích một phen, giờ Vũ Mị bừng tỉnh đại ngộ, nhìn không được quái dị nhìn hắn vài lần.

Nàng chỗ nhận biết các quan to hiển quý, cái nào không phải xài tiền như nước, mà ngược lại Đường Dần tốt, từ đến Diêm Thành, ngoại trừ chế tạo hai thanh đao bên ngoài, lại có chút xu bạc không tốn, làm cho người cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Không cần như vậy tiết kiệm, nếu như ngươi thiếu tiền, có thể trực tiếp tới tìm ta." Vũ Mị hào tâm nhắc nhở.

Nàng là hảo ý, chẳng qua nghe vào lỗ tai Đường Dần bên trong lại rất cảm thấy không thoải mái, lấy tính cách của hắn, cũng không cho phép hắn đi hoa tiền của nữ nhân.

"Nếu như ngươi làm ta là bằng hữu, về sau cũng không cần nói như thế nữa."

Trông thấy sắc mặt Đường Dần đột nhiên lạnh xuống, Vũ Mị không biết mình nói sai cái gì, nàng vội vàng hỏi: "Thế nào "

"Ta nói lại lần nữa, ta sẽ không đi hoa tiền của nữ nhân, ngươi cho ta mượn mười lượng vàng, sau này, ta cũng nhất định sẽ trả cho ngươi."

Vũ Mị lý giải không được ý nghĩ của hắn, cũng không hiểu hắn vì sao đối với chuyện này thật tình như thế.

Trong lòng nàng bất mãn, thờ phỉ phò nói: "Ngươi đến tốt cùng ở và ta khó chịu cái gì "

Đường Dần nhượng mảy, dừng bước, lặng lẽ nhìn chăm chú lên Vũ Mị.

Dừng một hồi, hắn quay người đi trở về, khoát tay nói: "Không đi tiệm cơm, ta về nhà ăn mình tốt."

Trông thấy hải tử hắn khí cử động, Vũ Mị vừa bực mình vừa buồn cười, chẳng qua vẫn là bước nhanh về phía trước giữ chặt hắn, nói: "Tốt tốt tốt, về sau ta không còn nói như vậy cũng có thể!"

Bị Vũ Mị lôi kéo, Đường Dần chậm rãi đi từ từ, nhìn mặt mũi nàng đầy cười làm lạnh, hắn không buông lỏng, ngược lại ở trong lòng khe khẽ thở dài, hắn lần thứ nhất phát giác, mình và thân phận của Vũ Mị, địa vị hình như thật chênh lệch rất cách xa.

Ở Vũ Mị phía trước, hắn thân là nam nhân tự tôn dường như cũng trở nên không có ý nghĩa, càng là biểu hiện ra ngoài ngược lại càng giống là ở làm bộ làm tịch, làm ra vẻ.

Hắn chán ghét loại này bị đè nén, bó tay bó chân cảm giác, liên đới, hắn đối với tình cảnh trước mắt mình cũng không ở như vậy hài lòng.

Hắn tùy tính đã quen, hắn cũng tôn trọng tự do, thích loại kia tự do tự tại, tùy tâm sở dục sinh hoạt, nhưng đó là cần nhờ thực lực làm cơ sở, hiển nhiên hiện tại hắn căn bản không có tùy tâm sở dục thực lực và quyền lợi.

Giờ khắc này Đường Dần, khả năng ngay cả hắn đều không phát giác, đã tâm của hắn đang dần dần thức tỉnh, cũng bắt đầu bành trướng.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47:

Mặc kệ thứ hai binh đoàn mười vị Thiên phu trưởng đối với Đường Dân lý niệm có tiếp nhận hay không, nhưng ai cũng không muốn trên lưng thất trách tội danh, đối với tân binh huấn luyện có thể nói là tàn khốc tới cực điểm, cơ hồ là ma quỷ thử huấn luyện.

Sáng sớm là rèn luyện thể năng, buổi sáng là huấn luyện kỹ xảo cách đấu, chờ đến xế chiều lại tiến hành kỹ thuật hoặc tiến thuật huấn luyện, dù cho đến ban đêm còn có tiến hành phương trận huấn luyện và trận pháp diễn biến huấn luyện, gần như suốt cả ngày đều là ở sâm nghiêm khổ luyện bên trong vượt qua, lớn như thể cường độ, tân binh lại chỗ nào chịu được.

Thời gian ba ngày, một vạn tân binh rời khỏi bốn thành, chỉ có sáu ngàn người kiên trì nổi. Các Thiên phu trưởng đem tình huống báo cáo nhanh cho Đường Dân, ngược lại hắn cũng không ngoài lệ, nguyên tắc của hắn chính là kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, đã có người chịu không được, hắn cũng sẽ không đi miễn cưỡng. Hắn tìm tới Vũ Mị, hướng nàng phải tân binh. Cái sau đương nhiên đáp ứng.

Bổ sung bên trên tân binh, lại qua ba ngày, vẫn có hai ngàn người rời khỏi, Đường Dân như cũ, lại đi tìm Vũ Mị yêu cầu tân binh, điền vào chỗ trống. Lần này Vũ Mị cũng kì quái, không biết Đường Dân đang làm cái gì, vì cái gì binh sĩ ở dưới tay hắn sẽ rời khỏi nhiều như thế, lại như thể nhanh chóng.

Nhưng nàng hiểu rõ tính tình Đường Dân, cũng không nhiều hơn truy vấn, lại điều động cho hắn hai ngàn tân binh.

Là không quá hai ngày, Đường Dân lại tới, lần này lại muốn tám trăm tân binh điền vào chỗ trống.

Như thế lặp đi lặp lại, đến cuối cùng Vũ Mị đều nhanh biến chết lặng, chỉ cần thấy được Đường Dân tìm đến mình, không cần hắn lên tiếng, nàng chủ động đặt câu hỏi, có phải hay không lại tới muốn người.

Loại tình huống này, cho đến nửa tháng sau mới xem như có chút làm dịu.

Đường Dân đối với nửa tháng này huấn luyện thành quả coi như hài lòng, hắn cái này cả ngày đều ở quan sát tân binh huấn luyện, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng đã xem huấn luyện quá trình từng cái nhớ kỹ, cần nhắc trong đó phải chăng có chỗ không ổn.

Cùng ngày buổi chiều, hắn lại đem mười tên Thiên phu trưởng tìm tới trụ sở của mình, đầu tiên cho thấy đối với mười vị Thiên phu trưởng hết sức hắn rất hài lòng, đón lấy, hắn lại đưa ra yêu cầu của mình.

"Trên chiến trường, tốc độ cực kỳ trọng yếu, chúng ta binh đoàn là bộ binh đoàn, vô luận lộn lộn đường xa vẫn là đột nhiên đánh lén, đều cần dựa vào hai cái đùi, cho nên, thể lực cực kỳ trọng yếu. Chỉ sáng sớm làm huấn luyện thân thể còn chưa đủ, ta nhìn dạng này," nói chuyện, hắn nhìn về phía Khâu Chân, hỏi: "Ta nhìn thành bắc đại doanh phụ cận có ngọn núi, núi tên gọi là gì "

Khâu Chân đáp: "Năm Dương Sơn, khoảng cách đại doanh có khoảng mười lăm dặm."

"Àn!" Đường Dân gật gật đầu, nói: "Về sau huấn luyện thể năng, liền để tân binh hướng năm Dương Sơn làm hành quân gấp, vừa đi vừa về ba mươi dặm, trong vòng một canh giờ hoàn thành, còn có, không thể khinh trọng thượng trận, nhất định phải chiến giáp đầy đủ vũ khí, mặt khác lại thêm hai mươi cân phụ trọng."

Nhào! Mười vị Thiên phu trưởng kém chút đều muốn thổ huyết. Ba mươi dặm, hai mươi cân phụ trọng, trong vòng một canh giờ hoàn thành, đối không có tu luyện qua lĩnh vũ binh lính bình thường nhóm mà nói có chút quá khó khăn, hiện tại tân binh đội hình thật vất vả mới vững chắc xuống, nếu dạng này luyện, chỉ sợ lại phải có một nhóm người lớn không kiên trì nổi.

"Dạng này... Có phải hay không quá nghiêm khắc chút" mười vị Thiên phu trưởng không dám nói lời nào, nhao nhao đem ánh mắt thấu hướng cùng Đường Dân quan hệ thân cận nhất Khâu Chân. Khâu Chân hiểu đám người nổi khổ tâm trong lòng, hắn dò xét lấy thân thể, thăm dò tính hỏi.

"Ném trái trong khổ đau, mới là người trên người, đây là thiên cổ không đổi đạo lý." Đường Dần nói: "Đệ nhị bộ binh đoàn muốn trở thành Phong Quốc mạnh nhất bộ binh đoàn, chẳng lẽ ngồi trong nhà không nổi, mạnh nhất danh hiệu liền sẽ từ trên trời rớt xuống sao "

Nói chuyện, hán vương người đứng dậy, đảo mắt đám người, yếu ớt nói: "Người đi lên, nước chảy xuống, người sống tại thế, liền muốn có chí khí. Các vị huynh đệ, ta hi vọng chúng ta binh đoàn có thể trở thành Phong Quốc thậm chí toàn bộ đế quốc tốt nhất mạnh nhất binh đoàn, chẳng lẽ cứ vị chỉ an vu hiện trạng, mà không muốn nâng cao một bước sao nếu chúng ta lựa chọn tham quân, chẳng khác nào từ bỏ tham sống sợ chết sinh hoạt, nếu như không có bốc đồng, không hướng về phía trước động lực, chúng ta trong quân đội ý nghĩa làm sao ở "

Đám người nghe vậy, đều động dung, lẫn nhau nhìn xem, đều thật sâu gặt đầu, sau đó đồng loạt đứng người lên hình, Chấn Thanh nói: "Đường Tướng quân dạy phải, thuộc hạ tất hết sức nỗ lực!"

Có lẽ vừa mới bắt đầu Đặng Minh Dương, lục băng, trương chín, bốn người Lý Phi Bằng xem thường Đường Dần, cho là hán là dựa vào quan hệ bám váy đi lên, nhưng bây giờ, bọn họ đối với Đường Dần ấn tượng đã lớn là đổi mới, chỉ ít hán không phải loại kia ngồi ăn rồi chờ chết trong quân đội kiếm sống người.

"Rất tốt!" Đường Dần nhìn đám người, nói: "Chỉ cần chúng ta đã lấy hết lực, coi như không làm được tốt nhất, coi như không có đem người khác làm hạ thấp đi, nhưng ít ra chúng ta có thể yên tâm thoải mái, không có chỗ áy náy và tiếc nuối."

"Đúng vậy, Đường Tướng quân!"

"Nửa tháng này, tất cả mọi người vất vả, ngày mai nghỉ ngơi!"

Chuyện này đối với mọi người tới nói là cái tốt đẹp tin tức, nửa tháng trôi qua, các tân binh vất vả không chịu nổi, bọn họ cũng mệt mỏi quá, có thể được đến một ngày nhàn rỗi, trong lòng tự nhiên nhảy cẫng. Mặt mọi người lộ vui mừng, trong sảnh bầu không khí cũng theo đó buông lỏng.

"Tốt, ta phải nói chỉ những thứ này, các vị nếu như không có chuyện gì đều có thể mời về."

"Đường Tướng quân, thuộc hạ cáo từ!"

Tâm tình mọi người vui vẻ địa tướng kể rồi đi, ngược lại Khâu Chân không có đi, mà hai mắt lấp lóe dị sắc, cười ha hả nhìn Đường Dần.

Hán nghi hoặc nhủ mảy, nghi vấn hỏi: "Đang nhìn cái gì lỗ mũi của ta bên trên mọc hoa rồi "

"Thế thì không có, ta chẳng qua là cảm thấy, người càng ngày càng thích hợp làm hiện tại chức vị này, thậm chí nói người so với trong tưởng tượng của ta làm còn tốt hơn." Khâu Chân nói ra trong lòng ý tưởng chân thật.

Đường Dần vui vẻ, nói: "Đây là người đang khích lệ ta "

Khâu Chân gật đầu nói: "Đương nhiên."

"Ta còn cần người khích lệ" Đường Dần nhìn từ trên cao xuống Khâu Chân, lời nói xoay chuyển, nói: "Người cái này phó binh đoàn trưởng hình như rất nhàn!"

Khâu Chân có loại muốn bị tính toán dự cảm, gấp vội vàng nói: "Nào có ta cũng có rất nhiều chuyện tình muốn làm."

"Không phải !" Con mắt Đường Dần đi lòng vòng, nói: "Đoán chừng lần này huấn luyện bắt đầu, lại phải có rất nhiều sĩ tốt chịu không được rời khỏi, về sau hướng Vũ Mị phải tân binh chuyển giao cho người đi làm, mặt khác, ta nhìn trang bị của binh lính cũng không tính quá chỉnh tề, người thống kê một chút, nhìn đều thiếu khuyết cái gì, lại hướng quan tiếp liệu đi phải. Về sau giống như mọi việc như thế việc vặt, người tự động tự giác đi làm liền tốt, không cần tìm ta hỏi đến."

"Ta..." Khâu Chân có chút dở khóc dở cười, lắc đầu bắt đầu đi.

Cho thù hạ sĩ tốt nhóm thả nghỉ một ngày, Đường Dần cho rằng ngày này sẽ rất nhẹ nhõm, không có việc gì cần tìm tới trên đầu của mình, kết quả, ngày này ra chuyện hết lần này tới lần khác phiền toái nhất.

Sáng sớm, Đường Dần rời giường, sau khi rửa mặt , dựa theo quen thuộc ở trong viện đánh một chuyến quyền, hoạt động gân cốt. Sau khi cơm nước xong, liền bắt đầu trong phòng đọc sách.

Trong khoản thời gian này, hán nhìn sách khả năng so với đời này, hán nhìn sách đều muốn nhiều, một là hán nóng lòng hiểu rõ thế giới này, từ ký ức Nghiêm Liệt bên trong đạt được tri thức thực sự quá có hạn, mặt khác, nếu hán đã đi bộ đội, nhất định phải đến quen thuộc các loại binh pháp, binh thư, nắm giữ một chút tác chiến kỹ xảo, dù cho cảm thấy trong sách vở đồ vật tác dụng không lớn, nhưng ít ra cũng phải làm đến trong lòng hiểu rõ.

Đợi đến buổi trưa, Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên ba người kết bạn tới.

Hiện tại bọn hán đều có trụ sở của mình, không cần lại sống nhờ ở Đường Dần nơi này, chẳng qua chỉ cần có rảnh rỗi, bọn họ vẫn là thích hướng Đường Dần nơi này chạy.

Khâu Chân, chỉ là đơn thuần vì nói chuyện phiếm, hoặc là đàm luận binh đoàn phương diện chuyện, hán ở Diêm Thành không thân thích và bằng hữu, có thể nói tới bên trên nói chỉ có Đường Dần một cái. Văn nhân ngạo mạn, đây là sự thật, có thể để cho Khâu Chân để mắt người cũng không có mấy cái.

Mà Cổ Việt và Nhạc Thiên thì có mục đích khác.

Hắn trong lúc vô tình, hai người nhìn qua Đường Dần luyện tập công phu quyền cước, vừa mới bắt đầu cảm thấy rất mới lạ, nhưng chân chính tiếp xúc về sau mới phát hiện ảo diệu bên trong và uy lực.

Hai người đều hi vọng có thể từ Đường Dần nơi này học được một chút tức đơn giản lại thực dụng công phu hoặc là chiêu thức, một là có thể tăng cường thực lực bản thân, còn nữa cũng có thể dạy bảo hai người hán binh lính dưới quyền, đề cao sĩ tốt nhóm sức chiến đấu.

Đường Dần đối với mình công phu sẽ không đi tuyên dương khắp chốn, nhưng cũng không biết tàng tư. Cổ Việt và Nhạc Thiên đều có linh vũ cơ sở, tố chất thân thể tốt, căn cơ vững chắc, học khởi công phu đến cũng rất thuận tiện, Đường Dần đem mình học cũng truyền cho hai người hán không ít.

Bọn họ cùng một chỗ, lẫn nhau cũng luận bàn, không sử dụng linh vũ, đơn thuần so đấu quyền cước.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Giống như ngày thường, Cổ Việt và Nhạc Thiên hai người hợp lực đánh Đường Dần một cái, Khâu Chân thì tại bên cạnh xem náo nhiệt.

Ứng phó hai bọn họ, Đường Dần mười phần nhẹ nhõm, hai tay đeo tại sau lưng, chỉ bằng mượn linh hoạt thân pháp khoảng du động, liền đã một cổ, nhạc hai người thờ hồng học.

Đánh hồi lâu, ngay cả y phục của hán bên cạnh đều không dính đến, Cổ Việt và Nhạc Thiên đều từ bỏ, ngồi ở trong viện trên băng ghế đá miệng lớn thờ hồn hèn.

Nhìn đầy mặt nhẹ nhõm Đường Dần, Cổ Việt nhìn không được hỏi: "Đường đại ca, thân pháp của ngươi là thế nào luyện "

Bởi vì và Đường Dần quan hệ dần dần quen thuộc, Cổ Việt, Nhạc Thiên giống như Khâu Chân, trong âm thầm cũng gọi hán Đường đại ca, mà Đường Dần không có đẳng cấp quan niệm, người khác đối với hán xưng hô cũng không phải rất để ý.

"Luyện rất thống khổ." Đường Dần nhún vai cười nói.

""" cổ, nhạc hai người không hiểu ý của hán.

Đường Dần ngồi xuống, ánh mắt dần dần biến thâm thúy, nói: "Ta giờ hầu, sinh hoạt ở trong rừng sâu núi thẳm, mỗi ngày đều phải Thượng Sơn đốn củi, nhưng trong núi nhánh chạc cây quá nhiều, thường xuyên sẽ câu y phục rách rưới, mà ta lại không có dư thừa quần áo có thể đổi, muốn giữ ấm, không trong núi chết công, chỉ có thể chú ý tránh né chạc cây, một lúc sau, phản ứng và tốc độ liền đều luyện nhanh "

"Hóa ra dạng này!" Cổ Việt và Nhạc Thiên thầm giật mình không thôi, thật không nghĩ tới, bộ dáng bạch bạch tịnh tịnh vậy mà Đường Dần xuất thân như thế nghèo khổ.

Nếu như hai người hán biết, Đường Dần còn có vị sư phụ, một khi phát hiện y phục của hán có hại xấu đều thường hán dừng lại cây gậy, hai người bọn họ chắc hẳn sẽ kinh ngạc hơn.

Tuổi thơ khốn khổ, để tính cách Đường Dần biến vận vẹo, biến hận đời, cho đến hán đi vào thế giới này, mới chậm rãi biến giống như người, biến sẽ vui, sẽ giận, sẽ có lo lắng, mà không phải hoá ra cái kia chỉ biết giết người Lãnh Huyết máy móc.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Chương 48:

Giữa trưa sau khi ăn cơm xong, bốn người ngồi phía trước sảnh nói chuyện phiếm.

Đường Dần hỏi Khâu Chân nói: "Hiện tại có nghe nói hay không Đồng Môn tình huống bên kia "

Khâu Chân nói: "Ninh quân trú đóng ở ngoài thành, Lương Khải thống lĩnh hai mươi cái binh đoàn canh giữ ở trong thành, Ninh quân không dám tùy tiện tiến công, mà Lương Khải cũng không phát động phản kích, song phương cứ như vậy giằng co, chẳng qua, khẳng định là Ninh quân trước hết nhất không kiên trì nổi."

"Rất kỳ quái!" Cổ Việt xen vào nói: "Nghe nói lúc trước Lương Khải tiến vào Đồng Môn vận may thế rất thịnh, muốn một hơi giết ra thành đi, hiện tại hẳn trong tay binh lực tăng nhiều, ngược lại từ thủ Đồng Môn."

"Cái này không có gì thật là kỳ quái." Khâu Chân cười rạn rở, nói: "Đối với Ninh quân phản kích, mặc kệ có thể thủ thắng hay không, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện thương vong, kiểu gì cũng sẽ đối với Lương gia lệ thuộc trực tiếp binh đoàn tạo thành tổn thất, Lương Khải từ thủ Đồng Môn nhiều dễ chịu, tức không có nguy hiểm, lại có thể thỉnh thoảng hưởng vương đình phải binh tiếp viện. Nguyên bản Lương gia chỉ khống chế mười cái binh đoàn, mà bây giờ, trong tay đã chừng không hai mươi cái binh đoàn, tức kiếm được lợi ích thực tế, lại thắng được danh vọng, có thể nói là song bội thu!"

"Thì ra là thế!" Cổ Việt búng tỉnh đại ngộ gật đầu, kinh ngạc nói: "Thật là giao hoạt Lương Khải!"

Khâu Chân khoát khoát tay, nói: "Cái này chưa chắc là Lương Khải bản ý, ta nhìn càng giống tả tướng lương hưng chủ ý. Nhưng Lương Khải xem như một vị thống binh thiên tài, nhưng không phải trêu đùa quyền mưu cao thủ, mà lương hưng mới là phương diện này kẻ già đời!"

"Xem ra, ngày sau Lương gia phải một nhà độc đại!" Cổ Việt trầm nói.

"Ai biết được!" Nói chuyện, Khâu Chân quay đầu nhìn về phía Đường Dần, mà cái sau chỉ yên lặng uống nước trà, tựa hồ đối với bọn họ nội dung nói chuyện không có gì hứng thú.

Trầm mặc ít nói Nhạc Thiên mở miệng nói ra: "Lương gia thế lực mở rộng, về sau chắc chắn sẽ xa lánh ba nhà khác, đây đối với chúng ta cũng sẽ có ảnh hưởng "

Khâu Chân gật gật đầu, nói: "Chẳng qua quân thượng đối với Vũ gia hay là vô cùng xem trọng, đối với thứ hai binh đoàn, Vũ gia cũng là sẽ không dễ dàng buông tay."

Đang nói chuyện ở giữa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận kêu la âm thanh, ngay sau đó, người mặc nhung trang thị vệ đầu lĩnh từ bên ngoài bước nhanh chạy vào, đến Đường Dần phụ cận, khom người thi lễ, chấp tay nói: "Đường Tướng quân, đang ngàn quân cầu kiến!"

Đặng Minh Dương hẳn tới làm cái gì Đường Dần ngẩng đầu nói: "Để hẳn gần đây."

"Rõ!" Thị vệ đầu lĩnh lên tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thời gian không dài, Đặng Minh Dương từ bên ngoài vội vã chạy vào.

Hôm nay, hẳn thân mặc tiện trang, chẳng qua nhìn bộ dáng của hắn, Đường Dần, Khâu Chân, Cổ Việt, bốn người Nhạc Thiên kém chút đều cười ra tiếng.

Chỉ trông thấy Đặng Minh Dương tóc tai bù xù, đen vành mắt, gương mặt sưng lên, quần áo bị xé mở mấy đầu lỗ hồng, dính đầy bụi đất, bộ dáng chật vật, sống giống chạy nạn này ăn mỳ.

Đường Dần nhìn từ trên cao xuống hai mắt hắn, cười hỏi: "Ta nói Thiên phu trưởng, đây là người diễn cái nào xuất diễn "

Lời vừa nói ra, Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên ba người cũng nhin không được nữa, đều thổi phè một tiếng bật cười.

"Đường. . . Đường Tướng quân!" Đặng Minh Dương bịch một tiếng uốn gối quỳ xuống, gấp giọng nói: "Chúng ta cùng thứ tám, bước thứ chín binh đoàn người đánh nhau, Ngải Gia ngải ngàn quân bị bọn họ bắt đi!"

Hắn lời mở đầu không đáp sau khi ngừng, Đường Dần nghe không hiểu thấu.

Hắn trầm giọng nói: "Người, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, người nói cho ta rõ!"

"Là như vậy. . ." Đặng Minh Dương nuốt nước bọt, tận lực chậm dần giọng nói, nói: "Buổi trưa hôm nay, chúng ta mấy cái Thiên phu trưởng kết bạn đi

uống rượu, kết quả trong quán rượu gặp thứ tám, bước thứ chín binh đoàn hai cái binh đoàn trưởng, còn có mấy cái Thiên phu trưởng, lúc đầu vừa mới bắt đầu bình an vô sự, nhưng về sau. . . Về sau đối phương nói thực sự để cho người ta khó mà chịu đựng, chúng ta liền cùng bọn hắn bắt đầu cãi cọ, kết quả ngôn ngữ bất hòa, song phương đều động thủ, ta. . . Ta bị đánh thành cái dạng này, các huynh đệ khác cũng không tốt đi nơi nào, còn có, Ngải Gia cũng bị bọn họ bắt lấy, nàng là nữ nhân, rơi vào đám người kia trong tay chỉ sợ. . ."

Không chờ hắn nói hết lời, Đường Dần đã đứng đứng người lên hình, quay đầu nhìn về phía Khâu Chân, hỏi: "Thứ tám, bước thứ chín binh đoàn binh đoàn trưởng là ai"

"Nếu như nhớ không lầm, hắn là lương nguyên và ngô lực hùng." Nói xong, hắn lại nhỏ giọng bổ sung một câu, nói: "Hai cái này binh đoàn đều là vương thất lệ thuộc trực tiếp binh đoàn, mặt khác, cái kia lương nguyên bối cảnh không đơn giản, hắn là người Lương gia."

Lại còn có người Lương gia ! Đường Dần vô ý thức nhíu mày lại.

Đặng Minh Dương sợ Đường Dần nhất gan sợ phiền phức, không dám ra mặt cứu người, bận bịu còn nói thêm: "Lúc ấy bọn hắn thực sự thật khó nghe, nói. . . Nói cái gì Đường Tướng quân là Vũ tướng quân khách quý, có thể trở thành binh đoàn trưởng, không phải dựa vào thực lực, mà dựa vào bề ngoài, căn bản không có tư cách cùng bọn hắn bình khởi bình tọa. . ."

Hắn càng nói thanh âm càng nhỏ, bởi vì sắc mặt Đường Dần càng ngày càng khó coi, trong mắt hung quang cũng càng ngày càng thịnh.

Dù cho biết rõ hắn không phải ở hướng mình nổi giận, nhưng Đặng Minh Dương vẫn bị trong mắt hắn cổ âm lãnh gần như như đã thú ánh mắt hù đến, hai chân không tự chủ được run rẩy. Đường Dần không phóng thích linh áp, nhưng hắn quả thật cảm nhận được áp lực tồn tại, không phải đè ở trên người, mà giống khối cự thạch đặt ở trong lòng của mình.

"Hiện tại, bọn họ ở nơi nào" rất nhanh, trên mặt Đường Dần sắc mặt giận dữ biến mất, lấy mà mang chính là nụ cười, chỉ cười không có bất kỳ cái gì nhiệt độ, ngược lại tràn ngập tà khí.

"Ừng. . . Hắn là còn ở quán rượu!"

"Mang ta tới!" Đường Dần cười ha hả bắt lấy bờ vai của hắn, lôi kéo hắn liền sai bước đi ra ngoài.

Hắn là không coi trọng Ngải Gia, nhưng bất kể nói thế nào, hiện tại, nàng là thuộc hạ của hắn, Ngải Gia có việc, hắn không thể không cứu, mà lại việc này nghe vẫn là do hắn mà ra, hắn há có ngồi nhìn mặc kệ đạo lý

Biết việc này khẳng định nhỏ không được, Cổ Việt và Nhạc Thiên vội vàng đi theo ra ngoài, Khâu Chân chạy lên trước, đem hắn hai người ngăn lại, nói: "Hai người nhanh Vũ tướng quân nơi đó thông báo một tiếng, ta lo lắng lấy Đường đại ca tính tình sợ rằng sẽ đem chuyện làm lớn chuyện!"

"Cái này. . . Hiểu!" Cổ Việt và Nhạc Thiên đáp ứng một tiếng, sau đó đối với bóng lưng Đặng Minh Dương lớn tiếng hỏi: "Gian kia quán rượu tên gọi là gì"

"Tiếp khách lâu!"

Đường Dần bên cạnh đi ra phía ngoài bên cạnh để người hầu chuẩn bị ngựa, đến bên ngoài phủ, tung người lên ngựa, Khâu Chân và Đặng Minh Dương cũng tới riêng phần mình ngựa, ba người hướng phía quán rượu đi vội mà đi.

Trên đường, Khâu Chân thỉnh thoảng nhắc nhở Đường Dần, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, hiện tại Lương gia danh tiếng đang thịnh, không ích và Lương gia phát sinh xung đột chính diện.

Đường Dần mỉm cười gật đầu, liền thanh đáp ứng, chẳng qua ở trên người hắn lại có cỗ mưa gió sắp đến khí tức.

Tiếp khách lâu, đây là một nhà hai tầng lầu lớn quán rượu, ở Diêm Thành cũng coi là có chút danh tiếng.

Khi Đường Dần ba người đến lúc đó, người còn không có xuống ngựa, từ bên cạnh quán rượu ngõ hẻm nhỏ bên trong lập tức xông ra hơn mười người, đem bọn hắn vây quanh.

Những người này đều là đầu tóc rối bời, quần áo không ngay ngắn, có mấy vị trên mặt còn mang theo màu. Đường Dần cúi đầu, lưng mắt cẩn thận nhìn lên, được rồi, bọn sói này bái không chịu nổi thanh niên đúng là mình dưới trướng mấy vị kia Thiên phu trưởng, Lý Uy, Lưu Trung thắng, chừng bảy, Trương Cửu đều ở trong đó, ngoài ra còn có mấy tên thanh niên hắn thì không biết.

"Đường Tướng quân, cuối cùng người đến rồi!"

"Đám người kia liền trong quán rượu!"

"Ngải Gia còn ở trong tay bọn họ, Đường Tướng quân, người phải tất yếu đem nàng cứu ra!"

Đám người mồm năm miệng mười nói, trong bọn họ, ngoại trừ mấy vị bên ngoài Thiên phu trưởng, còn lại đều chính là thứ hai binh đoàn đám đội trưởng.

Đường Dần tung người xuống ngựa, ánh mắt ở trên mặt của mọi người từng cái đảo qua, sau đó lạnh như băng nói: "Nếu không có bản lãnh, cũng không cần đi gây chuyện thị phi, thật sự mất mặt dễ thấy!"

"Nếu như có thể sử dụng linh vũ, chúng ta cũng chưa chắc thất bại. . ." Trương Cửu cầm giận bất bình nói, nhưng nói đến một nửa, liền bị Đường Dần ánh mắt sắc bén đánh gãy.

Gió trong quân bộ cũng Vô Minh văn quy định cấm chỉ tư đấu, nhưng nếu như ở tư đấu bên trong sử dụng linh vũ, vậy thì là đại tội, đem nhận trọng phạt, nghiêm trọng người càng sẽ bị xử tử.

Người Phong Quốc tình cương liệt, tính khí nóng nảy, một lời bất hòa liền có thể có thể ra tay đánh nhau, trong quân tư đấu ngược lại thường có phát sinh, nhưng ở tư đấu thắng trình bên trong là tuyệt sẽ không có người dám can đảm sử dụng linh vũ, cái này đã thành gió quân cấm kỵ.

Đám người Đặng Minh Dương cùng đối phương phát sinh xung đột, mặc dù đều ăn phải cái lỗ vốn, nhưng chỉ chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, cũng không lo ngại, chân chính thua trận chính là mặt mũi, không chỉ có là bọn họ người mặt mũi, cũng bao quát toàn bộ binh đoàn mặt mũi.

Đường Dần thu hồi ánh mắt, nếu không nói, nhanh chân đi tiến trong tửu quán.

Bởi vì vừa mới phát sinh đánh nhau, trong quán rượu lộn xộn không chịu nổi, trên mặt đất tản mát không ít rượu ẩm, cái chén và chén đĩa, uống rượu ăn cơm khách nhân cũng cơ bản đều chạy hết, bên trong chỉ còn lại ba bàn người ở hô to kêu to uống, Ngải Gia ngay tại trong đó.

Nàng đằng sau đứng có hai tên đáng người khôi ngô đại hán, bàn tay thật to ngăn chặn hai vai của nàng, khiến nàng khó mà động đậy, mà ở nàng khoảng các có ngồi một hơn ba mươi tuổi hán tử, nói giọng ở giữa thỉnh thoảng cười đùa tí tưng đối với nàng động thủ động cước, nhìn ra được, trên mặt Ngải Gia biểu lộ vẫn bình tĩnh, nhưng này chỉ cố giả bộ trấn định, trên thực tế là ở cổ nén.

"Chư vị uống rượu, muốn tìm nữ nhân tiếp khách, cái kia hẳn là đi kỹ viện, mà không nên đem chủ ý đánh tới trên thân thể người của ta." Đường Dần bên cạnh hướng bọn họ đi tới bên cạnh cười ha hả cao giọng nói.

Ba bàn đại hán, hơn hai mươi người nghe vậy nhao nhao quay đầu, trông thấy gần đây chính là vị hơn hai mươi tuổi, mặt trắng thanh niên tuấn tú, ở sau lưng hắn, còn cùng có thứ hai binh đoàn một đám Thiên phu trưởng, đội trưởng. Không cần hỏi, bọn họ đã xem người đến thân phận đoán đi ra.

Ngải Gia bên tay trái hán tử cười nhạo một tiếng, có ý hỏi: "Ngươi là ai "

"Đường Dần!" Đường Dần cười mỉm nói.

"Nha! Hoá ra ngươi chính là Đường Dần!" Hán tử ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ đáng vẻ, cười quái dị nói: "Ta biết ngươi, ngươi không phải là và Vũ Mị có một chân Tiểu Bạch kia mặt sao "

"Ha ha —— "

Lời này vừa nói ra, đang ngồi bọn đại hán cười vang.

Đám người Đặng Minh Dương sắc mặt lại khó coi tới cực điểm. Minh người lãnh đạo trực tiếp bị người trước mặt mọi người như thế chế giễu, cái này so với đánh bọn hắn dừng lại càng làm cho bọn họ cảm thấy mất mặt.

Ngược lại Đường Dần là sắc mặt không thay đổi, nụ cười trên mặt không có giảm bớt một phần, ngược lại biến càng thêm nồng đậm.

Hắn cười ha hả đi đến đại hán phụ cận, khi hắn còn muốn tiếp tục tiếp cận, mặt khác hai bàn bọn đại hán cùng nhau đứng người lên, trừng mắt mắt lạnh lẽo nhìn hắn chằm chằm.

"Không có việc gì!" Đại hán không hề lo lắng khoát khoát tay, cười đùa nói: "Chính là cái tiểu bạch kiêu mà thôi, các ngươi nghèo khổ trưng cái gì !"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc [Biển Thân Khuyết Nữ Đế](#)

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Chương 49:

Bị đại hán kiều nói này, xung quanh đám người một trận cười to.

Lý Uy nhin không được tức giận quát: "Móa nó, lương nguyên, ngươi không nên quá phận!"

"Tiểu tử, nhưng ngươi biết ngươi ở cùng ai nói chuyện sao dám mắng chúng ta binh đoàn trưởng, lão tử giết ngươi!" Theo tiếng nói, một tráng hán rời ghế, khí thế hung hăng thẳng hướng đi đến Lý Uy.

Khi hán đi ngang qua bên người Đường Dàn, cái sau vươn tay ra, đem hán ngăn lại, cười nói: "Bằng hữu, tất cả mọi người là người một nhà, cũng không phải cừu địch, không cần thiết nháo đến động đao động thương tình trạng, nếu có hiểu lầm gì đó, ta hi vọng mọi người có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện, hòa bình giải quyết!"

Đám người Lý Uy thăm than, thứ tám, thứ chín binh đoàn người rõ ràng chính là cố ý tìm phiền toái, cùng bọn hán còn có gì để nói. Nhưng Đường Dàn là binh đoàn trưởng, thái độ hán không cường cứng ngạnh, bọn họ cũng cường thế không nổi.

"Ai mẹ hán và ngươi là người một nhà !" Tráng hán đột nhiên hất lên bàn tay, đem Đường Dàn ngã vào trước mặt hán cánh tay mở ra, sau đó dùng khoeo mắt liếc qua liếc nhìn hán, cười nhạo nói: "Ngươi ít hương trên mặt mình dát vàng, giống như như ngươi loại này dựa vào nữ nhân bò lên người, có tư cách gì cùng chúng ta xưng huynh gọi đệ còn cái gì người một nhà, ta nhổ vào!"

Đường Dàn cười ha hả nhìn hán, hỏi: "Các hạ là..."

"Lão tử là thứ tám binh đoàn trận thứ hai Thiên phu trưởng, Triệu Mãnh!"

"Thiên phu trưởng ngươi chỉ là một Thiên phu trưởng chính là như thế và binh đoàn trưởng nói chuyện sao" Đường Dàn chấp tay sau lưng, cười hỏi.

"Hán ngươi mẹ nó xem như cái rầm chó binh đoàn trưởng..." Tráng hán nói chuyện, duỗi ra rộng lượng bàn tay, hung hăng chụp vào cổ Đường Dàn.

Đường Dàn đáng người đã không thấp, nhưng cùng tráng hán đứng chung một chỗ vẫn là kém thật lớn một đoạn, bên ngoài hai người hình chênh lệch cách xa, cảm giác thật muốn bị hán bắt lấy, cổ Đường Dàn đều có thể bị hán bóp gãy.

Đang Lý Uy, đám người Đặng Minh Dương muốn xông về phía trước hộ vệ Đường Dàn thời điểm, cái sau thân hình đột nhiên động.

Chỉ thấy hán thân thể hơi nghiêng, khi bàn tay của đối phương lập tức sẽ tiếp cận mình cái cổ, hán xuất thủ như điện, bịch một tiếng đem cổ tay của đối phương chế trụ, không gặp hán dùng lực như thế nào, vành tai bên trong chỉ nghe răng rắc một tiếng, tay đại hán cổ tay lên tiếng mà gãy.

Bê gãy xương cốt đâm rách da thịt, lộ ra bên ngoài cơ thể, trắng hếu mảnh xương được không dọa người.

Không đợi xung quanh đám người kịp phản ứng, Đường Dàn thuận thế một cước đá ra, chính giữa tráng hán ngực.

chùng hai trăm cân thân thể cao lớn tựa như điều bị đứt dây, nảy lên khỏi mặt đất, thẳng hướng phía sau bay đi.

Bịch, rầm rầm —— tráng hán đang ngã xuống ở cái kia bàn trên mặt bàn, bàn gỗ sao có thể tiếp nhận hán áp lực lớn như vậy, lập tức vỡ vụn, chén rượu, bát đĩa tán nát đầy đất. Lại nhìn tráng hán, ngửa mặt triều thiên nằm trên mặt đất, sắc mặt buồn bực đỏ, thở gấp gấp hai cái, tiếp lấy oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt trắng dã, tại chỗ đã hôn mê.

Chỉ một cước, liền đem thân thể hùng tráng đại hán đá nát, ở đây đám người thấy thế, đều quá sợ hãi, khó có thể tin, giống như tựa như nhìn quái vật nhìn Đường Dàn, bao quát chính hán thủ hạ Thiên phu trưởng và đám đội trưởng.

Bọn họ đây cũng là gặp lần thứ nhất biết đến Đường Dàn chân chính thực lực.

Từ đầu đến cuối, trên mặt Đường Dàn đều mang nồng đậm ý cười, dường như động thủ người căn bản không phải hán.

Hán đưa mắt nhìn về phía Ngải Gia bên tay trái tên kia đại hán, cười nói: "Chắc hẳn các hạ chính là lương nguyên Lương Tướng quân, thuộc hạ của ngươi quá không hiểu quy củ, cũng quá không lễ phép, ta ra tay giúp ngươi quản giáo một hai, Lương Tướng quân không hội kiến quái !"

"Đường Dàn, ta cái tổ tông!" Lương nguyên còn chưa lên tiếng, thứ tám binh đoàn mấy tên Thiên phu trưởng đồng loạt hướng hán đánh tới, tốc độ nhanh nhất tên kia trong tay đại hán còn đang nắm một cái ghế, giơ cao khỏi đỉnh đầu, đến Đường Dàn phụ cận, nhắm ngay đầu của hán, toàn lực đập xuống.

Đường Dần cái nào đem kiêu người như vậy để vào mắt, hấn hơi tụ lực, sau đó dúi phải nhấc lên, đột nhiên hướng lên đá ra, mặc dù đối phương ra chiêu phía trước, mà hấn ra chiêu ở phía sau, nhưng hấn chân lại trước một bước vẩy trên ghế.

Răng rắc!

Gỗ thật chế tác cái ghế bị hấn một cước đá cái vỡ nát, hấn không có chút nào dừng lại, thân thể trước dò xét, tia lửa điện thiểm trên không trung bắt lấy một khối phiến gỗ vỡ vụn, chộp vào trong lòng bàn tay, tiện tay hoành gai.

Nhào! Phỗ phỗ thông thông phiến gỗ trong tay hấn lại trở thành muôn mạng vũ khí. Phiến gỗ từ đại hán trái cái cổ bên cạnh đâm vào, phía trước từ phải cái cổ bên cạnh toát ra, đem đại hán toàn bộ cổ đều đâm xuyên qua.

Đại hán thân thể bỗng nhiên cứng ngắc ở, hai con mắt trũng sâu như chuông đồng, nhìn chăm chăm gần trong gang tấc Đường Dần, thân thể lay động mấy lần, không tự chủ được quỵ rạp xuống đất.

Hai tay hấn che lấy cổ, há to mồm, muốn gọi hô, lại một chữ đều nhả không ra, ngược lại mạng theo bọt khí huyết thủy từ trong miệng hấn ừng ực ừng ực mà bốc lên tới.

"——" đằng sau mấy vị thứ tám binh đoàn Thiên phu trưởng nhìn thấy tình cảnh như thế, đều không kém gà gỗ, bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không ra Đường Dần thân thủ sẽ tốt như thế, càng không nghĩ tới hấn ra tay sẽ như thế ác độc, đơn giản không có ý định để lại người sống.

"Hắc hắc ——"

Nhìn bọn họ chấn kinh lại hoảng sợ biểu lộ, trên mặt Đường Dần nụ cười càng sâu càng đậm, hấn nghiêng đầu, phát ra tiếng cười chói tai, chậm rãi đi hướng mấy tên Thiên phu trưởng, nói: "Mấy vị muốn so thử thân thủ, có thể, ta ngay ở chỗ này, các người là từng cái, vẫn là cùng tiến lên bất quá ta đề nghị các người tốt nhất cùng tiến lên, dù sao kết quả đều như thế, còn có thể tiết kiệm một chút thời gian."

Thứ tám binh đoàn cũng coi là có thực lực binh đoàn, mà binh đoàn trưởng lương nguyên lại xuất thân từ Lương gia, bối cảnh hùng hậu, bình thường bọn họ vô luận đi đến nơi nào đều bị người kính, sùng ái, khi nào giống như như bây giờ bị người vũ nhục

Mấy tên Thiên phu trưởng đề xuống trong lòng sợ hãi, không hèn mà cùng kêu quái dị lên tiếng, theo kho lang lang kim minh thanh, mấy người đồng thời đem bội kiếm rút ra, sau đó đồng loạt hướng Đường Dần đánh tới.

Sáu người, sáu thanh kiếm, phân đâm cổ Đường Dần và trước ngực.

Mấy người đồng thời ra chiêu, cho rằng dù cho không thể gây tổn thương cho đến Đường Dần, cũng đem hấn lui, nhưng ngoài dự liệu chính là, thân hình Đường Dần trượt như bùn thu, lại từ sáu người ở giữa trong khe hở quả thực là chạy ra ngoài, tốc độ như tia chớp, như quỷ mị thân pháp, ở đây đám người ai cũng không thấy rõ ràng hấn đến tột cùng là thế nào làm được.

Chạy tới sáu người phía sau, Đường Dần xách chân liên kích ba cước, đồng thời quát: "Lăn ra ngoài!"

Bành, bành, bành!

Cái này ba cước, gần như không phân tuần tự đá vào ở giữa ba người giữa lưng.

Giữa lưng là nhân thể yếu hại, tăng thêm Đường Dần cước lực lại quá nặng, trúng chiêu ba tên Thiên phu trưởng nhao nhao má ơi hú lên quái dị, toàn bộ thân hình hướng về phía trước đoạt ra cách xa mấy mét, lần lượt ngã chó găm phân, sau khi hạ xuống, ba người các thổ huyết nước, tứ chi kịch liệt run rẩy mấy lần, sau đó liền không có động tĩnh, không biết người sống hay chết.

Mặt khác ba tên Thiên phu trưởng bị hú sắc mặt đột biến, vội vàng quay đầu trở lại, tìm kiếm thân ảnh Đường Dần.

Bọn họ là thấy được Đường Dần, có thể đồng thời cũng nhìn thấy Đường Dần đối diện đánh tới nắm đấm.

Ba người cùng là cái mũi bị đánh trúng, theo xương cốt vỡ vụn thanh âm, ba người xương mũi lập tức sập xuống dưới, một người trong đó hai tay che mặt, lúc ấy liền quỵ trên mặt đất đứng không dậy nổi, kéo cổ liệu mạng tru lên, hai người khác coi như cường ngạnh, nhịn đau đau nhức, như bị điên lần nữa nhào về phía Đường Dần.

Hai người bọn họ máu chảy đầy mặt, ngũ quan vẩn vơ, hai tám mắt dữ tợn người tàn tật hình, phảng phất là trong Địa Ngục bò ra tới lệ quỷ.

Khi hấn hai thần trí rõ ràng thời điểm đều không phải là đối thủ của Đường Dần, hiện tại ở vào nửa điên trạng thái dưới, bại càng nhanh.

Đường Dần khom lưng, thân hình trầm xuống, một cái quét đường chân, trực tiếp đánh ngã hai người, không đợi hai người từ dưới đất bò dậy, hấn bước nhanh về phía trước, ở hai người nơi bụng các đá một cước.

Hai tên Thiên phu trưởng, dường như hai viên to lớn bowling, dán mặt đất trượt ra ngoài, liên đới lấy đụng đổ vài trương cái bàn, cho đến hai người thân thể trùng điệp đụng vào vách tường mới tính dừng lại, hai vị này miệng mũi chảy máu, người đã tiến vào nửa hôn mê trạng thái.

Sáu tên Thiên phu trưởng, tăng thêm phía trước hai vị kia, tổng tám tên Thiên phu trưởng, ở Đường Dần thủ hạ không có một cái nào gắng gượng qua một chiêu, mọi người không nháy mắt nhìn trước mắt tình cảnh, gần như sắp phải quên hô hấp.

Không có người nói chuyện, loạn thành một bầu quán rượu lạ thường yên tĩnh, bầu không khí quý dị, từng đạo vừa kinh vừa sợ ánh mắt đều rơi xuống Đường Dần trên người một người.

Đường Dần từ trước đến nay đều không phải là cái nhân từ nương tay người, hắn cũng không phải cái sẽ đối với người còn có tình cảm hoặc thương hại người.

Ánh mắt hắn liếc nhìn một vòng, cuối cùng, rơi vào quỳ gối bên cạnh hắn vẫn còn bung lầy cái mũi tru lên trên người Thiên phu trưởng.

Thật đáng ghét tiếng kêu!

Hai mắt hắn cười cong cong, toét miệng, lộ ra hai hàng hàm răng trắng nõn, chân tại mặt đất tùy ý một câu, bốc lên một thanh cương kiếm, cầm trong tay tùy ý nhìn một chút, đón lấy, đem thép kiếm của kiếm nhọn chống đỡ tên kia Thiên phu trưởng sau khi cái cổ rề chỗ.

Hắn cúi người, thiếp tiến Thiên phu trưởng bên tai, thấp giọng nói: "Bằng hữu, muốn trách thì trách binh đoàn của ngươi dài không dạy ngươi giỏi, mà không phải ta tâm ngoan thủ lạt!" Hắn vừa nói chuyện, kiếm trong tay đã bên cạnh chậm rãi đâm xuống dưới.

Kiếm nhanh rất chậm, tên kia Thiên phu trưởng có thể cảm giác được kiếm lạnh buốt một chút xiu địa thứ vào trong cơ thể của mình, loại kia băng lãnh, là trước khi chết lạnh, là thấu xương khắc sâu trong lòng lạnh.

"Rồi... Rồi..."

Cương kiếm đâm đoạn Thiên phu trưởng băng ghi âm, hắn không phát ra được tiếng kêu, trong cổ họng chỉ còn lại máu tươi bên trong hỗn tạp bọt khí thanh âm.

Ở đây tất cả mọi người là Phong Quốc quân nhân, đều là trên chiến trường giết người không chớp mắt chiến sĩ, giết qua nhiều người như vậy, trong lòng bọn họ không run rẩy qua, nhưng bây giờ, nhìn thấy Đường Dần lấy loại này gần như làm nhục thủ đoạn giết chết tên kia Thiên phu trưởng, bọn họ từ nội tâm chỗ sâu sinh ra hàn ý, quên đi tiến lên ngăn cản, quên đi lên tiếng ngăn cản, thậm chí quên đi hô hấp.

Bịch!

Trên cổ cầm thép thi thể kiếm trùng điệp té lăn trên đất, phát ra tiếng vang trầm nặng, tiếng vang cũng như cự chùy, chấn tỉnh ở đây mỗi người.

"Hoa —— "

Trong nháy mắt, trong quán rượu một mảnh xôn xao.

Tới gần cổng thứ hai binh đoàn tất cả mọi người là cắn răng kiên trì lấy mới đưa chạy mất dục vọng cường chế đi, mà lương nguyên, ngô lực hùng cùng riêng phần mình các bộ hạ thì không tự chủ được rung mình một cái, trước mắt Đường Dần khiến bọn họ cảm giác được sợ hãi thật sâu, tình cảnh trước mắt khiến bọn họ nhận không được sắp phun ra.

Đường Dần ngồi xổm trên mặt đất, lấy dưới chân thi thể quần áo xoa xoa trên tay vết máu, sau đó đứng dậy, cười mỉm hướng lương nguyên đi đến.

Hắn ngoẹo đầu, ôn nhu nói: "Lương Tướng quân, hiện tại, có thể đem người ta trả lại cho ta sao" nói chuyện, ánh mắt hắn lệch ra, lại nhìn về phía Ngải Gia một bên khác ngô lực hùng, cười nói: "Hoặc là nói, Ngô Tướng quân cũng nghĩ so với ta thử tỷ thí!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Chương 50:

Nhìn chậm rãi đi tới, cười dương quang xán lạn, giọng nói hòa ái dễ gần Đường Dần, Lương Nguyên và Ngô Lực Hùng bản năng đứng lên.

Cái này. . . Cái này căn bản liền không phải người, là thằng điên, là cái phệ huyết quái vật! Lương, ngô hai người riêng phần mình rút ra bội kiếm bên hông, song song gác ở cổ Ngải Gia, trăm miệng một lời run rẩy nói: "Không được qua đây! Người. . . Người lại tới, ta liền giết nàng!"

"Ha ha. . . Ha ha. . ."

Đầu tiên Đường Dần cười khế, tiếp theo là ngửa mặt cười to, bước chân không ngừng, chỉ ôn nhu nói: "Muốn giết cứ giết tốt, cái này không uy hiếp được ta, chẳng qua ở ngay trước mặt ta, giết chết ta bộ hạ, này bằng với là ở trước mặt mọi người đánh ta cái tát, ta sẽ rất tức giận, sẽ quát người hai gân, lột hai người da, giã nát hai người xương, dù cho Thiên Vương lão tử đến cũng không thể nào cứu được các người. Đương nhiên, hai người có thể không tin lời của ta, cũng có thể thử nhìn một chút!"

Ngữ khí của hắn thân hòa mềm mại, nhưng lời nói ra lại trắng trợn huyết tính, trên mặt của hắn mang theo cười, nhưng từ hắn lãnh khốc không có chút nào tình cảm trong mắt lại có thể nhìn ra, hắn không chỉ là uy hiếp, mà hắn thật có thể nói được thì làm được.

Lương Nguyên không có gì bản lĩnh thật sự, có thể làm được binh đoàn trưởng, đó là thật dựa vào Lương gia quan hệ.

Lúc này, hắn là triệt để bị Đường Dần hù ngã, cổ áp lực vô hình kia gần như muốn đem thần kinh của hắn kéo đứt, đập vỡ, mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng hắn quả thật là sợ, ở khát máu trước mặt Đường Dần, hình như hiển hách bối cảnh đã biến không có ý nghĩa, căn bản là không có cách bảo hộ tính mạng của hắn.

"——" Lương Nguyên hét lên một tiếng, cổ tay giống bị rấn cắn một ngụm, ném đi trong tay bội kiếm, hướng về sau liên tục rút lui, cho đến thối lui đến vách tường, lại không đường thối lui, hắn mới tính định chỉ, thân thể dán chặt lấy mặt tường, chậm rãi trượt ngồi trên mặt đất, nước mắt nước mũi đồng loạt chảy ra.

Thật là vô dụng bao cô!

Thấy hắn bộ này đức hạnh, trong lòng Đường Dần ngược lại có chút thất vọng, lúc này, hắn phệ huyết bản tính đã bị kích thích, cũng không muốn cứ như vậy qua loa kết thúc. Hắn quay đầu lại nhìn về phía Ngô Lực Hùng, cười tủm tỉm nói: "Ngô Tướng quân, đồng bạn của người rất không cốt khí." Nói, hắn khinh bỉ chỉ chỉ ngồi dưới đất toàn thân vô lực Lương Nguyên, tiếp tục nói: "Ngô Tướng quân chúng quy không biết giống như hắn!"

Ngô Lực Hùng đứng tại chỗ không hề động, không phải không sợ, tay cầm kiếm trần trần run run đã xuất bản sự chột dạ của hắn, chỉ tôn nghiêm hắn không cho phép hắn lui lại.

Không rõ Đường Dần nói như vậy là có ý gì, hai mắt hắn nhìn chăm chăm hắn, nhìn hắn từng bước một đi đến mình phụ cận, mà dưới trướng hắn trung thành tuyệt đối các Thiên phu trưởng nhưng không có một cái dám lên trước ngăn cản Đường Dần, chỉ đứng bình tĩnh ở một bên giương mắt nhìn.

"Chỉ bằng vào thân thủ, người thắng không được ta, chỉ có sử dụng linh vũ, người mới có phần thắng." Đường Dần trước mặt Ngô Lực Hùng đứng vững, cười ha hả khuyến khích: "Các hạ thân là binh đoàn trưởng, cũng không thể ở thủ hạ của mình trước mặt làm rùa đen rút đầu nhanh lên, nhanh lên sử dụng người linh vũ, chẳng lẽ người không muốn giết ta, là vừa rồi những người kia báo thù sao "

"Người. . . Người. . ." Ngô Lực Hùng không biết Đường Dần đang có ý đồ gì, càng không biết hắn vì sao mình dùng linh vũ.

Mục đích của Đường Dần rất đơn giản, đối phương một khi sử dụng linh vũ, chẳng khác nào phạm vào trong quân tối kỵ, hắn cũng có thể tên thuận nói đang giết chết hắn.

Hắn thấy, tu vi Ngô Lực Hùng cũng không tính yếu, ăn cũng hắn là xem như ngon miệng.

Nghĩ đến, hắn là lưỡi, liếm môi một cái, gần sát Ngô Lực Hùng bên tai, cười hi hi nói: "Ngô Tướng quân còn đang chờ cái gì người là phải như thế một mực chịu đựng ta đối với người nhục nhã sao làm một tướng lĩnh, tôn nghiêm muốn so sinh mệnh trọng yếu, mà các hạ, nhìn căn bản cũng không xứng làm một binh đoàn trưởng."

Nói dứt lời, trông thấy Ngô Lực Hùng vẫn là không hề bị lay động, Đường Dần thẳng tắp thân thể, ánh mắt quét về phía thứ chín binh đoàn các Thiên phu trưởng, cười nhạo nói: "Đây chính là binh đoàn của các người dài, hai mắt mở to nhìn xem cái này không có ích lợi gì phệ vật! Binh hùng hùng một cái, tướng hùng hùng một tổ, ta nhìn thứ chín binh đoàn về sau vẫn là hủy bỏ được rồi, để những người này các người đi trên chiến trường lãnh binh đánh trận, sẽ chỉ hại chết bên người đồng bào." Nói dứt lời, hắn đưa tay kéo một phát Ngải Gia, nói: "Ta Thiên phu trưởng, người tác bồi thời gian đầy đủ lớn, hiện tại cần phải đi!"

Ngải Gia nhìn Đường Dần, giống vừa mới biết hắn, hiện tại Đường Dần, đối với nàng mà nói là hoàn toàn xa lạ.

Nhưng rất kỳ quái, nàng đối với hắn, tức có cảm giác sợ hãi, lại có một cổ khó mà hình dung cảm giác an toàn, hình như biết hắn lãnh khốc và phệ huyết sẽ chỉ chỉ hướng địch nhân, mà sẽ không tổn thương bên người hắn đồng bạn.

Đường Dần lời kéo Ngải Gia, lại không để ý tới Lương Nguyên và đám người Ngô Lực Hùng, quay người đi ra ngoài cửa.

Nê Bò Tát còn có ba phần thổ tính. Bọn họ những người này bình thường đều là mắt cao hơn đỉnh, lúc này được Đường Dần làm nhục như vậy, trong lòng sao có thể không khí, rất nhanh, bọn họ lửa giận trong lồng ngực liền ép rơi đối với Đường Dần sợ hãi.

Không biết là ai trước hết nhất bắt đầu thi triển hóa binh linh, theo sát phía sau, còn lại đám người cũng nhao nhao cầm trong tay kiếm linh hóa, mà Ngô Lực Hùng thì đồng thời hoàn thành hóa linh khải và hóa binh linh, đối với bóng lưng Đường Dần, hét lớn: "Đường Dần, coi như khoát tính mạng, lão tử hôm nay cũng trước hết giết ngươi!"

Ai nha! Thấy đối phương đều thi triển ra linh vũ, Ngải Gia, Lý Uy, đám người Đặng Minh Dương thậm kê không tốt, thần kinh đều tùy theo kéo căng, chỉ có Khâu Chân nhủ mày, cũng chỉ có hắn biết đây chính là Đường Dần muốn hiệu quả.

Quả nhiên, ở trên mặt Đường Dần, căn bản tìm không thấy bất luận cái gì tâm tình khẩn trương, trong mắt ngược lại thả ra vui sướng lại hưng phấn hào quang.

Hắn đem Ngải Gia hướng đám người Lý Uy bên kia đẩy, đồng thời nói: "Các ngươi không cần ra tay, nơi này không chuyện của các ngươi, bọn họ hết thấy đều của ta!" Nói chuyện, cổ tay hắn lắc lư, trong lòng bàn tay lập tức thêm ra hai thanh nguyệt nha hình loan đao, thân đao phát ô, cũng không hàn quang, nhưng lại tự nhiên mà vậy tản mát ra người hàn khí.

Động tác của hắn quá nhanh, hắn là như thế nào rút đao, đao giấu ở trên người hắn địa phương nào, ở đây nhiều người như vậy, không có một cái nào thấy rõ ràng.

Hai tay hắn cầm đao, quay người lại hình, đối mặt với đám người Ngô Lực Hùng, cười nói: "Àn! Dạng này mới ra cái gì mà! Các vị không cần thủ hạ lưu tình, cứ việc tới tốt!"

"Đường Dần, ngươi để mạng lại —— "

Ngô Lực Hùng dẫn đầu rống to, xách linh kiếm phóng tới Đường Dần, cùng một thời gian, thứ chín binh đoàn các Thiên phu trưởng cũng cùng nhau phát động, trong lúc nhất thời, trong quán rượu hiện đầy linh áp cùng linh sóng, Linh vũ giả ở giữa kịch chiến hết sức căng thẳng.

Nhìn đối phương công tới, Đường Dần đứng tại chỗ động cũng không động, chỉ song chưởng tản mát ra nồng đậm hắc vụ, đem song đao bao phủ lại, không có lập tức dung hợp, mà xoay quanh thân đao bốn phía, ngưng tụ không tan.

Ngay vào lúc này, bỗng nhiên quán rượu ngoài cửa có người quát to một tiếng: "Hết thấy dừng tay!"

Theo tiếng nói, một đạo đỏ như lửa điểm thân ảnh từ bên ngoài vọt lên gần đây.

Nhìn người nọ, Ngô Lực Hùng cùng dưới trướng các Thiên phu trưởng đều là chấn động trong lòng, thi triển ra sát chiêu hết thấy cũng đều thu về, vọt tới trước thân hình cũng khó khăn lắm dừng lại, một từng cái biểu lộ phức tạp, đứng ở nơi đó cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Người đến đột nhiên hiện thân, cũng làm cho Đường Dần nhìn không được âm thầm thờ dài, có loại thất vọng không nói ra được cảm giác, mới vừa rồi là tốt bao nhiêu cơ hội, nhưng hết lần này tới lần khác ở thời khắc mấu chốt này, nàng lại xuất hiện.

Cùng Đường Dần thất vọng hoàn toàn tương phản, đám người Khâu Chân không khỏi là vừa mừng vừa sợ, ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Có thể vừa xuất hiện liền chấn trụ song phương đám người, mà lại nữ nhân, ngoại trừ Vũ Mị không còn vị thứ hai.

Nàng kiều mị gương mặt hiếm thấy toát ra lãnh sắc, mắt sáng như đuốc, chậm rãi tuần sát quán rượu, tiếp lấy khẽ kêu nói: "Ai có thể nói cho ta, cuối cùng là chuyện gì xảy ra "

Kỳ thật mặc dù không có ở đây, nhưng chuyện đã xảy ra nàng cũng đoán ra cái đại khái.

Nhìn thi thể trên đất còn có hôn mê bọn đại hán, âm thầm nhếch miệng, nàng biết Đường Dần ra tay lại hung ác lại độc, nhưng cũng không nghĩ tới hắn đối với mình người cũng như thế vô tình.

Không nhìn Đường Dần, mà trừng mắt về phía toàn thân linh khải cầm trong tay linh kiếm Ngô Lực Hùng, giọng điệu Vũ Mị lạnh như băng quát: "Ngô Tướng quân, ngươi và thuộc hạ của ngươi nhóm cũng dám tự mình vận dụng linh vũ, trong mắt các ngươi còn có hay không quân kỷ "

"Cái này. . ."

Ngô Lực Hùng có thể xem thường Vũ Mị, nhưng lại không dám ở trước mặt nàng làm càn, mà lại hắn sử dụng linh vũ, xác thực đã làm sai trước, lại bị Vũ Mị đụng vừa vụn, nơi nào còn dám nhiều lời, hắn vội vã tản mát trên người linh khải, trong tay cương kiếm cũng trở về hình dáng ban đầu.

Hắn còn như vậy, phía dưới các Thiên phu trưởng lại không dám lơ đãng, nhao nhao tản mát hóa binh linh, quy quy củ củ đứng ở một bên.

Thở sâu, Ngô Lực Hùng tiến lên hai bước, gấp giọng nói: "Vũ tướng quân, người tới vừa vặn, chúng ta cùng Đường Tướng quân ở giữa chỉ có chút ít hiểu lầm, mà Đường Tướng quân lại ngay cả giết mấy Thiên phu trưởng, quả thật tội ác tày trời, nhìn Vũ tướng quân nghiêm trị!"

"Hừ!" Đường Dần cười nhạt một tiếng, đem đầu ngẩng, nhìn cũng không nhìn Ngô Lực Hùng, cũng lười lấy giải thích.

Hắn không nói lời nào, chẳng khác nào đem tất cả sai lầm đều dưới lưng. Khâu Chân lại không cách nào trăm mặc, mở miệng nói ra: "Ngô Tướng quân ngược lại sẽ ác nhân cáo trạng trước, nếu như người không phải nói xấu Đường Tướng quân trước đây, lại động thủ đả thương người, cũng ý đồ phi lễ ta binh đoàn Thiên phu trưởng, Đường Tướng quân lại có thể nào tìm các người lý luận, mà lại Đường Tướng quân đả thương người đó là ra ngoài tự vệ, rõ ràng là thứ tám binh đoàn các Thiên phu trưởng động thủ trước cũng lộ ra vũ khí, mà Đường Tướng quân từ đầu đến cuối đều không nhúc nhích gia hòa."

Hắn nói đây đều là tình hình thực tế, Ngô Lực Hùng không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể nào ngụy biện, sắc mặt chột đỏ bừng, một câu cũng nói không nên lời.

Mặt khác chết Thiên phu trưởng đều là thứ tám binh đoàn, hắn cái này thứ chín binh đoàn binh đoàn trưởng cũng không dễ chịu nhiều truy cứu.

Hắn không phản bác được, chỉ có thể nhìn hướng Lương Nguyên.

Làm hắn khí muộn chính là, Lương Nguyên vẫn còn kinh hãi bên trong.

Xuất thân Lương gia hắn, từ nhỏ nuông chiều từ bé, đời này cũng chưa từng thấy qua máu tanh như vậy tình cảnh, càng không gặp qua Đường Dần dọa người như vậy người, lúc này cả người đều choáng váng, người là còn trong quán rượu, nhưng ý thức đã không biết trôi đến phương nào đi.

Vũ Mị nhìn xem Ngô Lực Hùng, lại nhìn một cái ngồi ở góc tường run rẩy Lương Nguyên, trong lòng nàng cười thầm, biểu hiện trên mặt như cũ băng lãnh, nói: "Chuyện này, ta sẽ nghiêm tra rõ ràng, hiện tại, các người hết thấy cho ta rồi đi, còn có, về sau nếu lại để cho ta phát hiện các người tụ chúng tụ đầu, thậm chí vận dụng linh vũ, ta tất nghiêm trị không tha!"

PS: Hôm nay là ba mươi tết, cùng chúc mọi người năm mới vui sướng! Ảnh gia đình nhạc! Vui mừng hôn hờ! 12 giờ tối còn có một chương!

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51:

Vũ Mị đến, kịp thời ngăn trở song phương sắp triển khai ác chiến.

Đường Dần không nói thêm gì, mang theo người thủ hạ của hắn chờ dẫn đầu rời đi, lưu lại đám người Ngô Lực Hùng thu thập hậu sự.

Ra quán rượu, hắn không lên ngựa, lôi kéo dây cương, trên đường đi bộ.

Lúc này, trên mặt hắn nụ cười tà khí biến mất, sắc mặt âm trầm như nước, biểu lộ lạnh lùng.

Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên cùng Lý Uy, Ngải Gia, Đặng Minh Dương bọn người yên lặng cùng ở phía sau hắn.

Hiện tại những này Thiên phu trưởng, đám đội trưởng xem như triệt để quen biết Đường Dần, bọn họ vốn cho rằng đáng người gầy gò, không công tuấn tuấn Đường Dần là người nhất gan người, hiện tại xem ra, là gan của hắn đơn giản so với ai khác đều lớn hơn, bọn họ vốn cho rằng Đường Dần là dựa vào lấy Vũ Mị mới ngồi lên binh đoàn trưởng vị trí, hiện tại xem ra, bản lĩnh của hắn cao dọa người, nhất là đang đánh nhau bên trong phe huyết như mạng đáng về, tàn khốc, bạo lực, điên cuồng, âm tà, để cho người ta có loại như đang ở sông băng bên trong cảm giác, từ trong đáy lòng run rẩy.

Có thể nói một trận chiến này, Đường Dần đem thủ hạ tất cả mọi người dọa cho phát sợ, bao quát hiểu rõ nhất hắn Khâu Chân ở bên trong.

Lúc này, đám người thái độ đối với hắn có thể nói là vô cùng cung kính, là loại kia tâm phục khẩu phục vô cùng cung kính, mà không còn là mặt ngoài qua loa.

Hắn đi ở phía trước, đám người theo sát phía sau, không có người nào dám lên tiếng nói chuyện, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Không biết đi được bao lâu, bỗng nhiên Đường Dần dừng bước, tiếp lấy quay người lại nhìn, nhìn đám người, lông mày dần dần nhăn lại, lạnh giọng hỏi: "Ta cần các người giúp ta ra mặt sao ta cần các người đi là ta chứng minh giá trị của ta sao "

Lý Uy, Ngải Gia, đám người Đặng Minh Dương lần lượt cúi đầu, ai cũng không dám nói tiếp, chỉ ở trong lòng lầm bầm: Hiện tại xem ra, là không quá cần...

Đường Dần run lên ngựa dây cương, lại nói: "Về sau các người ít cho ta gây chuyện thị phi, nếu như phải cứ cùng khác binh đoàn đánh, vậy liền đánh cho ta thắng, đánh phục bọn họ, mình không có bản lĩnh, chọc sự cố liền chờ người khác cho các người chùi đất, đây là cái gì các người thật mất mặt mặt dễ thấy, mặt ta đều sắp bị các người vứt sạch!"

Hắn càng nói, đầu mọi người liền càng thấp, nói xong lời cuối cùng, bọn họ đều nhanh biến thành cong cong thân thể.

Đáng về mọi người để hắn tức vừa bực mình vừa buồn cười, yếu ớt nói: "Hiện tại các người đều biết, vô luận là ở đâu, muốn không bị người ta xem thường, phải có thực lực, có thực học, bằng không thì để cho người ta mắng, đánh, khi dễ đến đỉnh đầu lên đều phải giấu ở trong lòng, về sau, chur vị huynh đệ tu vi cũng phải bắt gấp thời gian tu luyện."

"Thuộc hạ hiểu!" Nghe giọng nói Đường Dần có chút hòa hoãn, giờ mọi người dám lên tiếng ứng nói.

"Được rồi, các người đều trở về!" Đường Dần khoát khoát tay.

"Đường Tướng quân, thuộc hạ cáo từ!" Nói chuyện, mọi người không khỏi tăng tốc bước chân, trốn cũng rời đi.

Ngải Gia không giống những người khác như thế lập tức rời đi, chờ tất cả mọi người đi không sai biệt lắm, chỉ còn lại Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên ba người, giờ nàng nhẹ nói: "Đa... đa tạ Đường Tướng quân chạy đến giúp ta giải vây!"

Đường Dần ngấm nằng một chút, giữ chặt yên ngựa, tung người lên ngựa, bất mãn nói lầm bầm: "Ta bắt đầu cũng đã nói, nữ nhân chính là phiền phức, ngay cả bình hoa cũng làm không tốt, còn có thể làm tốt cái gì..."

Hắn lầm bầm âm thanh rất nhỏ, Ngải Gia nghe cũng không phải là rất rõ ràng, mơ hồ nghe được bình hoa cái gì, nàng không hiểu đó là cái gì ý tứ, chẳng qua cũng có thể cảm giác ra không phải cái gì tốt lời nói, nguyên bản trong lòng đối với Đường Dần còn có nồng đậm lòng biết ơn, nhưng chỉ chớp mắt, liền bị đầy ngập tức giận thay thế.

"Nữ nhân về nhà sớm, đừng ở bên ngoài gây họa câu dẫn nam nhân!" Đường Dần nói xong, hướng Khâu Chân ba người bỏ rơi đầu, cười ngựa về nhà, ném cứng họng Ngải Gia.

Mình lúc nào câu dẫn nam nhân chờ Đường Dần đi một hồi lâu nàng mới hoàn hồn, nhìn không được ở trong lòng thăm mắng Tam Tự kinh, ân cần thăm hỏi Đường Dần, trong lúc vô tình cúi đầu nhìn lên, nàng hai gò má lập tức ửng đỏ, hoá ra hôm nay, nàng cũng là mặc thường phục, chỉ không biết lúc nào cổ áo bị giặt ra thật lớn một khối, bên trong lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng.

Không cần hỏi, vừa rồi Đường Dần khẳng định là thấy được, vừa nghĩ đến điểm này, sắc mặt Ngải Gia càng đỏ, tâm cũng để lộ hai nhip.

Đường Dần đang hướng trong nhà đi tới, đằng sau truyền đến tiếng chào hỏi, hắn quay đầu quan sát, hóa ra Vũ Mị đuổi theo.

Hắn giữ chặt dây cương, nhìn về phía Vũ Mị.

"Lúc này, người lại tại làm cái quỷ gì làm sao đột nhiên dẫn xuất chuyện lớn như vậy" vừa tới phụ cận, Vũ Mị liền không kịp chờ đợi đặt câu hỏi, ác liệt giọng nói cũng cho thấy tâm tình nàng hồng бет.

Đường Dần không hề lo lắng nhún nhún vai, nói: "Chuyện đã xảy ra vừa rồi Khâu Chân không phải đã nói qua sao trên thực tế chính là dạng như vậy."

Vũ Mị cá giận: "Bất kể có phải hay không là đối phương không đúng, nhưng người có biết hay không, thứ tám binh đoàn tám tên Thiên phu trưởng, chết bốn người, trọng thương bốn người, người ra tay làm sao ác như vậy, coi như là người ta trước tìm người phiền phức, nhưng bây giờ ngược lại biến thành người từng có sai!"

"A" Đường Dần nâng cằm lên, ngẩng đầu lên, lộ ra một bộ suy nghĩ bộ dáng, qua nửa ngày, hắn mới thì thào nói: "Rõ ràng đối với năm người xuống từ

thủ, làm sao chỉ chết bốn người, xem ra trong khoảng thời gian này thân thủ của ta có lui bước!"

Vũ Mị có rất ít tức giận vô cùng mất khống chế thời điểm, nhưng bây giờ, nàng có kéo xuống Đường Dần đánh nằm bẹp hẳn một trận nổi kích động. "Người đến cùng có hay không đang nghe ta nói cái gì người giết bốn người, hơn nữa còn là bốn tên Thiên phu trưởng, chẳng lẽ người đối với mình tình cảnh liền một điểm không lo lắng sao người cho rằng Lương gia sẽ đối với việc này từ bỏ ý đồ sao "

"Trên chiến trường, tìm không thấy thân ảnh của bọn hắn, mà đối với mình người ngang ngược trên chóc, lại một cái so với một cái lành nghề, loại người này rất đáng chết, không phải sao ta chỉ giết bốn cái người đáng chết mà thôi, nếu như Lương gia có bất mãn, khiến bọn họ cứ tới tìm ta tốt." Đường Dần cười lạnh nói.

"Người cái này kêu cái gì nói !" Vũ Mị thờ phỉ phò nâng lên má phẫn, nói: "Bất kể nói thế nào, thứ hai binh đoàn vẫn là dưới trướng của ta binh đoàn, nếu như Lương gia phải động tới người, ta có thể ngồi yên không lý đến sao người gây phiền toái, người cho là ta có thể không có chút nào liên quan thoát thân sao "

Đường Dần bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, nói: "Hoá ra người là sợ ta liên lụy đến người, vậy rất tốt xử lý, hiện tại, người liền có thể triệt tiêu ta binh đoàn trưởng chức vụ, sau đó trốn ta đi Lương gia thỉnh tội, cứ như vậy, Lương gia cũng sẽ không làm khó người."

"Người..." Vũ Mị đơn giản muốn bị hắn giận điên lên, nàng âm thanh kêu lên: "Ta là đang lo lắng người, người có biết hay không !"

Đường Dần nhìn thẳng Vũ Mị, nửa ngày, giọng điệu hẳn buông lỏng xuống tới, nói: "Nếu như lần này ta thật cho người tạo thành khó mà ứng đối phiền phức, ta nguyện ý để người cột ta đi Lương gia thỉnh tội, bởi vì, ta không muốn bởi vì ta quan hệ mà liên lụy đến trên người của người."

Vũ Mị nghe vậy, đột nhiên cảm giác một trận tâm khô ý lạnh, mình như thế giúp Đường Dần, cam tâm tình nguyện vì hắn làm tốt hết thấy, mà hắn không chỉ có không hiểu rõ tâm ý của mình, đơn giản chính là thờ ơ, đến bây giờ còn chỉ đem mình làm cái người ngoài đối đãi.

Về mặt nàng âm đạm xuống tới, tiếng nói có chút khàn khàn, thấp giọng nói: "Người đã nói, coi ta là thành bằng hữu."

"Không sai! Ta nói qua, mà lại ta cũng vẫn luôn đem người trở thành bằng hữu."

"Người còn nói qua, bằng hữu cùng giữa bằng hữu là tâm cùng tâm quan hệ, bây giờ người nói, lại làm cho ta cảm giác rất lạnh, rất bất đắc dĩ, cũng rất lạ lẫm."

Đường Dần sững sốt, sau một lúc lâu, hắn mới hiểu được ý của nàng.

Hắn nhin không được cười lên ha hả.

Vũ Mị không giải thích được nhìn hắn, khí hỏi: "Người cười cái gì "

"Người nghĩ nhiều lắm, ta nói những lời kia cũng không phải là ỡ và người khách khí, cũng không phải ỡ và người khách sáo, mà chính là bởi vì đem người trở thành bằng hữu ta mới nói như vậy." Đường Dần thu lại nụ cười, yếu ớt thờ dài, nghiêm mặt nói: "Bởi vì là bằng hữu, ta mới quan tâm người, quan tâm người, không muốn để cho người khó xử, càng không muốn liên lụy đến người. Nếu như không coi người là bằng hữu, ta quản người chết sống, ta quản người sẽ có dạng gì phiền phức, thật xảy ra vấn đề, ta cùng lắm thì phải mong một cái đi, sẽ còn ngốc đến để người trốn chặt đi mời tội "

Trên mặt Vũ Mị thương cảm biến mất, thay vào đó là đầy mặt kinh ngạc.

Nàng ngờ ngác nhìn Đường Dần, sau đó thối phũ một tiếng cười. Không sai, đây là Đường Dần lạnh khốc vô tình cá tính, chính như hắn nói, nếu quả như thật không quan tâm nàng, thật xảy ra vấn đề, hắn đâu còn quan tâm nàng sống hay chết, chính hắn đã sớm chạy trước rồi mất.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng nàng tảng đá lớn phảng phất lập tức bị xóc hết lên, thờ dài ra một hơi, sắc mặt cũng không giống vừa rồi khó coi như vậy.

Nàng mỉm cười nói: "Chuyện mặc dù phiền phức, nhưng cũng không phải không thể giải quyết, dù sao Lương Nguyên đã làm sai trước, thật đem chuyện làm lớn chuyện, Lương Nguyên hạ trảng cũng được không được."

Đường Dần không quan trọng nhún nhún vai.

Lúc này, cuối cùng Khâu Chân tìm tới xen vào cơ hội, hắn nói: "Vũ tướng quân, ta cảm thấy chúng ta cần phải chủ động đi lợi tá tướng phủ!"

Cùng Khâu Chân quen biết lâu, Vũ Mị cũng biết đến đầu óc của hắn thông minh hơn người, lòng dạ cũng nặng, giỏi về mưu tính.

Nàng nhướng mày, kinh ngạc nói: "Đi tá tướng phủ, chủ động tìm tá tướng lương hưng chẳng lẽ người cho rằng thật muốn đem Đường Dần buộc qua thỉnh tội không thành "

Khâu Chân liền vội vàng lắc đầu, nói: "Vũ tướng quân hiểu lầm ta ý tứ. Chuyện này, Lương gia chắc chắn sẽ không như vậy bỏ qua, cùng bị động chờ người ta tìm tới cửa, không bằng đi trước tìm tới Lương gia, làm như vậy chúng ta chỉ ít có thể nắm giữ chủ động, cũng không cho Lương gia đùa bỡn thủ đoạn đùa nghịch tâm kế thời cơ!"

Đường Dần gật đầu, biểu thị đồng ý, nói: "Khâu Chân nói có đạo lý."

Vũ Mị nghĩ nghĩ, nói: "Nếu như vèn vèn là chúng ta tiến về, chỉ sợ phân lượng còn chưa đủ, ta phải lại tìm người cùng chúng ta cùng đi."

"Tìm ai?" Khâu Chân tò mò hỏi.

"Phụ thân của ta." Vũ Mị cười nói.

Khâu Chân ồ một tiếng, lớn một chút đầu, cười nói: "Nếu như Vũ tướng có thể tự mình cùng đi tiến về, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn, chi, Vũ tướng có thể đồng ý không?"

Lần này tiến đến tả tướng phủ, làm không cẩn thận liền sẽ và Lương gia tại chỗ trở mặt, lấy Vũ Ngu ôn tồn lễ độ lại an tường hiền hoà cá tính, chỉ sợ hẳn là sẽ không nguyện ý ra mặt.

Vũ Mị vui vẻ, lòng tin mười phần nói: "Yên tâm, ta đi cầu phụ thân hỗ trợ, phụ thân là tuyệt sẽ không cự tuyệt."

Khâu Chân nghe vậy, cuối cùng là hơi cảm giác an tâm, mặc dù Vũ Mị là người nhà họ Vũ, nhưng hù dọa người khác còn có thể, muốn chấn trụ lương hưng, không đủ phân lượng, mà Vũ Ngu là Vũ gia gia chủ, từ hấn ra mặt, lương hưng vẫn phải cho mấy phần mặt mũi.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyên Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyen-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52:

Đường Dân, Vũ Mị, đám người Khâu Chân đầu tiên đi Vũ gia, đi tìm Vũ Ngu, đem chuyện nói rõ.

Nghe xong bọn họ giảng giải, Vũ Ngu cũng là giật nảy mình, không phải là bởi vì chết thứ tám binh đoàn Thiên phu trưởng, mà bị Đường Dân thân thủ giết nảy mình.

Hắn không ít nghe Vũ Mị nhắc lên Đường Dân, cũng biết hắn trên chiến trường biểu hiện mười phần dũng mãnh, nếu không không có khả năng bắt sống Dư Thượng, giặc chém Ninh Quốc trấn điện tướng quân, nhưng hắn tuyệt không nghĩ tới Đường Dân sẽ là lợi hại như vậy, một hơi đánh bại thứ tám binh đoàn tám tên Thiên phu trưởng, còn giết trong đó bốn vị, làm cho người không thể không đối trước mắt cái này hào hoa phong nhã không chút nào thu hút người trẻ tuổi lau mắt mà nhìn.

Hắn an tọa ở trên ghế, trầm mặc một lát, chậm ung dung nói: "Đường tướng quân xuất thủ mặc dù là nặng chút, nhưng cũng là chuyện ra có nguyên nhân, có thể thông cảm được."

"Vâng, cha, Đường Dân cũng không sai lắm lớn, chẳng qua, thứ tám binh đoàn binh đoàn trưởng là Lương Nguyên, chắc hẳn Lương gia không biết đối với chuyện này từ bỏ ý đồ, ta muốn mời cha cùng chúng ta cùng đi lợi Lương gia, đem chuyện nói rõ."

Vũ Mị rúc vào bên người Vũ Ngu, khinh thanh khinh ngữ nửa làm nũng nói.

Nhìn ra được, Vũ Ngu đối với Vũ Mị là mười phần sủng ái, trong mắt tràn đầy hiền hòa ý cười.

Hắn cướp cướp ngắn râu, ra về khó xử nói: "Từ ta ra mặt, khả năng không tốt lắm!"

"Làm sao lại thế" Vũ Mị kêu lên: "Nếu như cha không ra mặt, ta đi Lương gia, khẳng định sẽ bị Lương lão đầu từ người một nhà khi dễ!"

"Ha ha ——" Vũ Ngu ngửa mặt cười to, bắt đầu đi gật gật đầu, thờ dãi: "Tốt, thật sự bắt người không có cách nào." Nói chuyện, hắn lại nhìn về phía Đường Dần, trầm giọng nói: "Lần này cũng chính Mị nhi cầu ta, bằng không, ta vô luận như thế nào cũng sẽ không quản người sự tình. Người trẻ tuổi có bốc đồng cố nhiên là tốt, nhưng cũng muốn làm theo khả năng."

Trong lòng Đường Dần xem thường, nhưng mặt ngoài còn phải giả trang ra một bộ lắng nghe thụ giáo bộ dáng.

Hắn lạnh nhạt đáp: "Vũ tướng nói rất đúng."

Vũ Ngu lịch duyệt nhiều phong phú, sao có thể nhìn không ra hắn ứng phó thái độ, âm thầm lắc đầu, có lẽ! Đường Dần là vị thanh niên tài俊, nhưng rất khó khăn không chế, không ích ở lâu bên người, nếu không ngày sau định sinh mầm tai vạ.

Kỳ thật dù cho Vũ Mị không để van cầu Vũ Ngu, hắn đối với chuyện này cũng không biết mặc kệ, cũng không phải là bởi vì Đường Dần, mà bởi vì thứ hai binh đoàn.

Vũ gia không chế tám chi binh đoàn, mỗi chi đều có thể nói là Vũ gia mệnh căn tử, dung không được xuất hiện bất kỳ thất lạc, mặc dù Vũ Ngu làm người hòa ái dễ gần, đây chẳng qua là biểu tượng mà thôi, trên thực tế nhưng hắn là tính khôn rất, khéo léo, bụng dạ cực sâu, ở binh đoàn phương diện này vẫn đề, hắn là nửa bước sẽ không để cho, càng sẽ không cho người ta có lưu cướp đi binh đoàn quyền không chế đầu đề câu chuyện và cơ hội.

Vũ gia thế lực khổng lồ như vậy, mà lại ở phạm phải sai lầm tình huống dưới vẫn có thể đạt được Phong vương trọng dụng, gia chủ lại há có thể là mềm yếu hời hợt hạng người.

Vũ Ngu từ Vũ Mị, Đường Dần, đám người Khâu Chân cùng đi, tự mình tiến về tả tướng phủ.

Hắn và Lương Hưng một vị là hữu tướng, một vị là tả tướng, một cái chương quân chính vụ, một cái chương quân quân vụ, hai người chức vị nếu chuyển đến hiện đại, không sai biệt lắm chính là thủ tướng và Bộ trưởng bộ quốc phòng.

Hai người các là hai đại gia tộc gia chủ, lại cùng là vương đình trọng thần, mặc dù âm thầm lẫn nhau phân cao thấp, mâu thuẫn trùng điệp, nhưng ngoài mặt vẫn là sẽ giả trang ra một bộ vô cùng thân cận đáng vẻ.

Nghe nói Vũ Ngu tới, Lương Hưng tự mình ra tướng phủ nghênh đón, gặp mặt, hai người là tay kéo tay, dường như quen biết nhiều năm lại đã lâu không gặp lão bằng hữu, làm ra vẻ bộ dáng đề ở bên quan sát Đường Dần kém chút cười ra tiếng.

Mặt ngoài cười thoải mái, mà trên thực tế lại hung ác không được đâm đối phương mấy đao, đây chính là Vũ Ngu và trong lòng Lương Hưng chân thực khắc họa. Đường Dần ở trong lòng yên lặng nói thầm, con mắt cũng không nhàn rời, từ tiến vào tả tướng phủ đề, ánh mắt hắn lưu chuyển, bốn phía xem xét, hiểu rõ bố cục, làm được trong lòng hiểu rõ, lấy ứng bất cứ tình huống nào.

Tả tướng phủ và Hữu tướng phủ quy mô không sai biệt lắm, nhưng bố cục là hoàn toàn khác biệt, Vũ Ngu là cái văn nhân, bố cục coi trọng chính là hàm súc, khắp nơi ẩn mà không lộ, mà Lương Hưng là võ tướng xuất thân, phủ đề bố cục cũng mười phần trương dương, khí thế mười phần.

Tiến vào chính sảnh, đầu tiên đón vào tầm mắt chính là trên vách tường một bộ bức họa, họa bên trong một đầu mãnh hổ làm xuống núi chụp mỗi tư thái, họa sĩ tinh tế, chậm chậm như sinh, hướng về hai bên phải trái nhìn, hai mặt cái bàn đằng sau đều bày ra có giá vũ khí, phía trên cấm có súng mâu đao kích, búa rìu câu xiên, có thể nhìn ra được, không đơn thuần là bài trí, các binh khí đều đã khai phong lưỡi đao, thỉnh thoảng lóe ra đạo đạo hàn quang.

Nếu chỉ từ cách cục và bài trí đã nói, Đường Dần càng thưởng thức tả tướng phủ, nơi này cũng càng hợp cá tính của hắn.

Lương Hưng và trong Vũ Ngu mà ngồi, mỗi ngày, hai người ở vương đình bên trên gặp mặt, nhưng trong âm thầm hình như vẫn có nói không hết, trò chuyện chính vụ, trò chuyện việc nhà, thiên mã hành không, chính là mỗi một câu lời thật lòng.

Hai người trò chuyện vui vẻ, giống đem những người khác, chuyện khác đều quên, đúng lúc này, từ trong chính sảnh quả nhiên cửa nách thoát ra một thân ảnh, bước nhanh chạy tới bên người Lương Hưng, ngón tay Đường Dần, thét to: "Đại bá, chính là hắn! Hắn chính là Đường Dần! Chính là hắn giết tiểu chủ thủ hạ bốn cái Thiên phu trưởng!"

Đám người tập trung nhìn vào người tới, vị này không phải người bên ngoài, chính là vị kia kém chút bị Đường Dần sợ mất mật thứ tám binh đoàn binh đoàn trưởng —— Lương Nguyên.

Cho dù là ở bên trái tướng phủ đề, dù cho có Lương Hưng ở bên cạnh hắn, nhìn thấy Đường Dần, Lương Nguyên vẫn cảm giác trong đáy lòng trận trận run rẩy, không dám cùng hắn đối mặt.

"Hỗn trướng! Không hiểu quy củ!" Lương Hưng trừng mắt Lương Nguyên, tức giận tức giận quát lớn.

"Bá phụ, hắn. . . Đường Dần. . . Hắn. . ." Lương Nguyên vẫn đưa tay chỉ điểm lấy Đường Dần, còn muốn nói chuyện, nhưng nhìn thấy Lương Hưng ánh mắt sắc bén, bị hù嚇 bụ lời vừa ra đến khóe miệng nuốt trở về.

Lương Hưng hướng về phía Vũ Ngu áy náy cười một tiếng, nói: "Đây là tiểu chủ Lương Nguyên, tuổi nhỏ không hiểu quy củ, Vũ huynh đừng nên trách!"

"Ha ha ——" Vũ Ngu khẽ cười một tiếng, khoát tay nói: "Lương huynh thực sự quá quá khiêm tốn, Lương hiền chất tuần tú lịch sự, chắc hẳn cũng là vị thiếu niên anh hùng."

Lời này của hắn là mình bao ngầm phụng.

Lương Hưng hắc hắc gượng cười, nói: "Cái gì thiếu niên anh hùng, kỳ thật chính là cái loại người vô dụng trướng, thân là binh đoàn trưởng, lại tro mắt nhìn thuộc hạ của mình bị giết bị đánh, Vũ huynh người nói, hắn đến tội cùng có nên hay không trọng phạt "

Nói là nói với Lương Nguyên, nhưng lúc nói chuyện ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào Đường Dần, nếu như ánh mắt có thể biến thành mũi tên, hiện tại, trên người Đường Dần được nhiều ra mấy cái lỗ thủng.

Vũ Ngu thông minh như vậy, sao có thể nghe không ra Lương Hưng nói có chỗ chỉ, hắn cười ha hả nói: "Vạn sự đều có nhân, Lương huynh dù cho phải phạt, cũng hẳn là hỏi trước cái rõ ràng mà!"

"Ân! Vũ huynh nói cực phải!" Nói, hắn cười xem Đường Dần, nói: "Như vậy, có phải hay không liền mời Đường tướng quân đem việc này tiền căn hậu quả nói rõ ràng!"

"Lương tướng, ta đề giải thích. . ." Vũ Mị cảm thấy Đường Dần bất thiện ngôn từ, lại sinh sợ hắn đem lời nói quá cứng ngạnh, không tốt kết thúc, dự định giúp hắn nói.

Đường Dần hướng về phía nàng khoát tay cười một tiếng, thấp giọng nói: "Không sao, để cho ta nói!"

Chưa ăn qua thịt heo, cũng đã gặp heo chạy đường. Thông qua Lương Hưng và Vũ Ngu trò chuyện, Đường Dần liền đem bọn họ phương thức nói chuyện hiểu rõ đại khái.

Hắn thanh thanh yết hầu, nói: "Thuộc hạ của ta nhóm đi quán rượu uống rượu, trùng hợp gặp Lương Tướng quân và Ngô đốc người tướng quân, nguyên bản mọi người bình an vô sự, nhưng Lương Tướng quân và Ngô Tướng quân lại đem chủ đề kéo tới trên người của ta, nói ta và Vũ tướng quân quan hệ mập mờ, mới đến binh đoàn trưởng chức vị, lời này bởi vì lên ta bọn thuộc hạ bất mãn, song phương phát sinh tranh chấp, cứ thế động thủ, Lương Tướng quân, ta nói không sai "

Nói, hai mắt hắn bắn ra tinh quang, nhìn thẳng Lương Hưng.

Lương Nguyên dọa khẽ run rẩy, vô ý thức gắt gát đầu, nói: "Không sai là không sai, nhưng người giết người chính là không đúng. . ." Hắn nói chuyện lực lượng không đủ, tiếng nói càng ngày càng nhỏ.

"Hừ!" Đường Dần hừ cười một tiếng, nói: "Theo ta được biết, binh đoàn trưởng bổ nhiệm cũng cần quân thượng phê chuẩn, lấy lương ý của tướng quân, là quân thượng biết ta và Vũ tướng quân quan hệ mập mờ, mới phê chuẩn ta làm binh đoàn trưởng, vẫn là cho rằng quân thượng không biết nhân chi minh, mà đề bạt một cái bao cò "

Lời này quá nặng, không ai dám nói Phong vương lại bởi vì quan hệ bám vấy mà bỏ nhiệm binh đoàn trưởng, càng không có người dám nói Phong vương không biết nhân chi minh, vậy tương đương là trực tiếp mắng quân thượng ngu xuẩn, quả thật đại nghịch không đến.

Lương Nguyên thân thể chấn động, hai chân như nhũn ra, kém chút nằm sát xuống đất. Ngón tay hắn run rẩy chỉ điểm Đường Dần, lắp bắp nói: "Người. . . Người không nên ngấm máu phun người!"

"Ta ngấm máu phun người lương vừa rồi tướng quân không phải đã thừa nhận mình nói qua những lời kia sao trong mắt của ta, lương lúc ấy tướng quân là ở mặt ngoài mắng ta, mà trên thực tế thâm mắng quân thượng!"

"Ta. . . Ta không!" Lương Nguyên lại xuẩn, cũng biết tự mình cũng không dậy nổi tội danh như vậy, hắn vội vàng hấp tấp quay đầu nhìn về phía Lương Hưng, liền thanh kêu lên: "Đại bá, ta. . . Ta không mắng quân thượng, ta căn bản không có ý tứ này. . ."

Thật sự không có đồ vật! Cùng là binh đoàn trưởng, cháu của mình và Đường Dần so ra, đơn giản có cách biệt một trời! Lương Hưng hận không mạnh, giận không tranh, thật muốn đi lên vung hắn hai bàn tay.

Chẳng qua hắn đối với phản ứng Đường Dần nhanh chóng cũng âm thầm lưu luyến. Lấy Đường Dần làm việc đến xem, giống cái hữu dũng vô mưu mắng phu, nghĩ không ra lúc này sẽ đem quân thượng dòi ra ngoài đề người, làm cho người ngoài ý muốn, nên không phải Vũ Ngu lão già kia dạy hắn !

Nghĩ đến, hắn nhìn trộm nhìn về phía Vũ Ngu, cái sau ngược lại vững như Thái Sơn, ngồi trên ghế, vênh lên chân bắt chéo, đang tỉnh tề thường thức trà, bày ra một bộ việc không liên quan đến mình bộ dáng, hắn càng là như thế, Lương Hưng càng là cảm thấy trong lòng không chắc.

Kỳ thật Đường Dần rất thông minh, đầu não linh hoạt, tâm tư chu đáo chặt chẽ, nhạy bén hơn người, chỉ cách làm người của hắn quá tùy tính, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cho người cảm giác giống làm việc không biết suy nghĩ, tứ chi phát triển mà đầu não quá đơn giản.

Hắn một phen nói xuống, Vũ Ngu cũng trong lòng vì hắn vỗ tay, âm thầm gọi tốt.

Nói chuyện nên nói ở trên lưỡi đao, một lời đánh trúng chỗ yếu hại. Có vài nhân khẩu như treo sông, thực tế lại là nói nhảm hết bài này đến bài khác, nhưng Đường Dần chỉ dăm ba câu liền đem đối phương loạn tay chân, trên khí thế ngăn chặn đối phương.

"Đường tướng quân trước không muốn ngông cuồng suy đoán, mời nói tiếp!"

Gừng càng già càng cay. Nhưng Lương Hưng so với Lương Nguyên trầm ổn nhiều, lòng dạ cũng sâu nhiều, hấn ung dung thản nhiên, một câu liền đem Đường Dần câu chuyện nhẹ nhõm mang qua.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyh Thể Nữ Đế*

<http://truyen cv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53:

Đường Dần mắt nhìn Lương Hưng, nói: "Chuyện kể tiếp, Vũ tướng quân cũng đều có nhìn thấy, Lương Tướng quân và Ngô Tướng quân cưỡng ép ta binh đoàn dưới cờ một nữ Thiên phu trưởng, bách năng bồi tửu, lại động thủ động cước, ta tiến đến giải cứu, Lương Tướng quân dưới trướng các Thiên phu trưởng ra mặt ngăn cản, sau đó liền động thủ, người bọn họ nhiều, lại động trước vũ khí, ra ngoài tự vệ, ta rơi vào đường cùng là ra tay nặng một chút, nhưng lúc đó ra ngoài cứu người sốt ruột, căn bản không nghĩ tới muốn thương tổn bọn họ, lại sau này, ngộ đám người tướng quân đều sử dụng linh vũ, cũng may Vũ tướng quân ở đây, bằng không thì, hiện tại, ta liền sẽ không bình yên vô sự đứng ở chỗ này."

Đừng nhìn Đường Dần kiêu ngạo không tuân, nhưng nói lên lời nói dối đến cũng là ra dáng, mặt không đỏ, hơi thở không gấp, đối phương là động trước gia hỏa, nhưng này hoàn toàn là bị hấn, đối phương là sử dụng trước linh vũ, cũng đồng dạng ở hấn bách phía dưới bắt đắc dĩ vì đó.

Cuối cùng, Đường Dần nói: "Đang đánh nhau trong quá trình, chết bốn tên Thiên phu trưởng, ta là có trách nhiệm, nhưng những người này cũng đều đáng chết, theo quân pháp, khi nhục phụ nữ xác nhận tội chết, hưởng chi bọn họ còn khi dễ đến trong quân người mình trên đầu, càng tội đáng chết vạn lần, ta tướng anh minh, chắc hẳn trong lòng tự có định đoạn!"

Hấn lại nói rất khéo léo, bắt đầu có nâng lên Lương Nguyên, tiếp xuống liền chỉ nhắc tới Thiên phu trưởng sai lầm, cố ý khoe mẽ, để các Thiên phu trưởng lưng trách nhiệm, thay Lương Nguyên giải vây, nhưng trái lại nói, Lương Hưng nếu cần hẳn không thả, hẳn cũng kéo Lương Nguyên xuống nước.

Vũ Mị và Khâu Chân đơn giản giống mới quen hấn, không thể không đối với hấn khiến mắt nhìn nhau, đồng thời lại tại trong lòng âm thầm lớn tiếng khen hay.

Thật là giỏi hoạt người trẻ tuổi! Trên mặt Lương Hưng mang theo ung dung thản nhiên nụ cười, ánh mắt lại là lạnh mang lấp lóe.

Trầm mặc một lát, giọng điệu hấn bình thản nói: "Bất kể nói thế nào, Đường tướng quân không phải chấp pháp quan viên, ai có tội ai không tội, còn luận không đến người để phán đoán, ai đáng chết ai nên sống, người càng không có quyền lợi quyết định, ở tư đầu ở trong giết chết bốn tên Thiên phu trưởng, chuyện ác liệt, lẽ ra nhận vốn có trừng phạt!"

Quan hơn một cấp đề chết người, hưởng chi Lương Hưng vẫn là tả tướng, hấn cứng rắn muốn là trị Đường Dần tội, ai cũng không có cách nào.

Lúc này không đợi Đường Dần nói chuyện, Vũ Ngu đặt chén trà xuống, mở miệng nói ra: "Lương huynh nói không sai, Đường tướng quân xác thực có lỗi, cũng xác thực cần phải định tội, nhưng việc này còn dính đến Lương hiền chất, Ngô Tướng quân cùng phía dưới các Thiên phu trưởng, phạm vi quá rộng, một khi chuyện làm lớn chuyện, không chỉ có khó mà kết thúc, đối với ta Đại Phong quân đội hình tượng cũng ảnh hưởng quá xấu. Mà lại hiện tại quốc gia nguy nan thời điểm, chính là lúc dùng người, lập tức trừng phạt nhiều tướng quân như vậy và Thiên phu trưởng, thực đối với quân ta bất lợi, hưởng chi Lương đại công tử vẫn còn phía trước cùng Ninh quân giao chiến, mà trong nhà bên này Lương hiền chất lại làm ra chuyện như vậy, làm không

cẩn thận quân thượng liền sẽ giận chó đánh mèo đến phía trước tướng sĩ trên người, ảnh hưởng sĩ khí quân ta, mong rằng Lương huynh nghĩ lại!"

Hắn nghe hợp tình hợp lý, tức là quốc gia xã tắc suy nghĩ lại là gió quân suy nghĩ, mà trên thực tế uy hiếp ý vị mười phần, nếu như Lương Hưng không buông tha Đường Dần, hắn cũng biết bắt được việc này không thả, đem chuyện làm lớn chuyện, dù sao Lương Nguyên là người Lương gia, hắn từng có sai, mọi người không biết chỉ đem ánh mắt chăm chú vào một mình hắn trên người, mà lại nhìn toàn bộ Lương gia, hiện tại lương nhà đang được Phong vương trọng dụng, Lương Nguyên xảy ra chuyện, cũng tất nhiên sẽ để Lương gia ở Phong vương trong lòng ấn tượng giảm bớt đi nhiều.

Lương Hưng và Vũ Ngu cùng hưởng cộng sự mấy chục năm, lẫn nhau ở giữa mình tranh ám đấu không tri giao tay qua bao nhiêu lần, sao có thể nghe không ra trong lời nói của hắn ý tứ.

Đối với vị Vũ Ngu này mặt ngoài ôn hòa mềm mại mà âm thầm âm hiểm giáo hoạt lão hồ ly, trong lòng hắn rất nhiều kiêng kỵ, nếu Vũ Ngu chịu tự mình ra mặt, nói rõ trong lòng hắn đã có nắm chắc, mình lại truy cứu, khó mà chiếm được tiện nghi.

Hắn cười ha ha một tiếng, lớn một chút đầu, theo Vũ Ngu mượn sườn núi xuống lửa, thuận nước đẩy thuyền nói: "Vũ huynh rất rõ lý lẽ, cần nhắc chu toàn, việc này nên xử lý như thế nào, toàn theo ý của Vũ huynh xử lý!"

Vũ Ngu ha ha cười khẽ, thờ dài nói: "Ai nha, Lương huynh thực sự quá quá khiêm tốn. Lương hiền chất trẻ tuổi nóng tính, làm việc khó tránh khỏi xúc động, ăn giáo huấn liền tốt, đối với việc này, về sau ai cũng đừng nhắc lại."

"Ân!" Lương Hưng lên tiếng, không tỏ thái độ.

Vũ Ngu lại nói: "Về phần Đường tướng quân nha, vẫn phải phạt, ta nhìn, trọng trách hai mươi quân còn như thế nào "

"Âi" Lương Hưng khoát khoát tay, ra về hào phóng, phản khuyên nhủ: "Đường tướng quân cũng rất trẻ trung, người trẻ tuổi nào có không phạm sai lầm đạo lý ! Quân còn vẫn là miễn đi!"

"Ha ha, Lương huynh quả nhiên lòng dạ rộng lớn..."

Sau đó, hai người lại bắt đầu kéo lên râu ria lời xã giao, lẫn nhau kính nể, lẫn nhau giở giọng, việc này liền ở hai người đàm tiếu ở giữa bị một bút thay thế.

Cháu của mình không có, ăn phải cái lỗ vốn, Lương Hưng khí hắn về khí hắn, nhưng trong lòng cũng hận hàm răng ngứa, tục ngữ nói đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, Đường Dần khi dễ Lương Nguyên, chẳng khác nào là đang khi dễ đến Lương gia, oán thù này xem như triệt để kết.

Lương Hưng không nghiêm trị đến Đường Dần, thế nhưng đem tên của hắn thật sâu khắc ở trong đầu.

Rời đi tả tướng phủ, trở về phải phủ trên đường, Vũ Mị thật dài phun ra một ngụm trọc khí, lúc đến nàng còn có chút lo lắng, Lương Hưng không biết đối với chuyện này từ bỏ ý đồ, nhưng chuyện tiến triển thuận lợi, ngoài dự liệu, cơ bản không phí cái gì trắc trở liền đem chuyện giải quyết.

"Cha, lần này nhờ có có người ra mặt, Lương lão đầu từ kiêu ngạo như vậy cũng bắt chúng ta không có cách nào!" Nàng ôm cánh tay Vũ Ngu, vui rạo rạo nói.

Vũ Ngu chỉ cười cười, chuyển mắt nhìn về phía Đường Dần, mỉm cười nói: "Sớm biết Đường tướng quân như thế biết ăn nói, ta còn không bằng ngồi trong nhà uống trà, ha ha..."

Đường Dần chấp tay nói: "Vũ tướng quá khen."

"Người trẻ tuổi cơ linh về cơ linh, nhưng làm việc còn ứng phải hiểu được thu lại, không muốn phong mang quá lộ."

Vũ Ngu là thật có chút thích cùng thưởng thức Đường Dần người trẻ tuổi này, nói cũng là ra ngoài hảo ý nhắc nhở, nhưng nghe ở lỗ tai Đường Dần bên trong, lại không tốt như vậy nghe.

Hắn chán ghét bị người quản thúc, đáng ghét hơn có người ở trên đỉnh đầu hắn khoa tay múa chân, Vũ Ngu vốn là và hắn không chút nào liên quan người, bây giờ lại giống một trường bối đồng dạng đối với hắn phát biểu, trong lòng hắn mười phần không thoải mái.

Trời sinh tính lạnh lùng Đường Dần đã sớm quen thuộc không toát ra mình chân thực tình cảm, hi vọng cũng vô hình vu sặc, hắn mỉm cười nói: "Đa tạ Vũ tướng nhắc nhở, thuộc hạ tự sẽ ghi nhớ."

Đường Dần nộ sát thứ tám binh đoàn bốn tên chuyện Thiên phu trưởng cứ như thế trôi qua, nhưng phong ba nhưng không có như vậy dừng lại.

Chưa qua mấy ngày, trong quân tràn đầy lời đồn đại không phải ngữ, mọi người bí mật đều ở đàm luận việc này, đem Đường Dần miêu tả thần hồ kỳ thần, chẳng qua lời đồn đại cũng có một cái chỗ tốt, từ đó về sau, lại không người dám nói Đường Dần là bởi vì và Vũ Mị quan hệ mập mờ mới trở thành thứ hai binh đoàn binh đoàn trưởng, cũng lại không có người dám đi coi thường và xem thường thứ hai binh đoàn người, trong lúc vô hình, Đường Dần và thứ hai binh đoàn thanh danh truyền xa, trong quân đội địa vị xích ngược lớp mười mắng lớn.

Không mập mờ ngôn luận, Đường Dần cảm giác nhẹ nhõm không ít, địa vị đề cao, để thứ hai binh đoàn mỗi một vị tướng sĩ đều rất kiêu ngạo, cảm giác tự hào cũng theo đó sinh ra.

Mặc dù binh đoàn bên trong huấn luyện càng ngày càng gian khổ, nhưng lựa chọn chuyển binh đoàn binh sĩ lại càng ngày càng ít, đến tận đây, thứ hai

binh đoàn nhân lực kết cấu cũng coi là triệt để định ra hình.

Việc này có thể sinh ra dạng này liên tiếp hiệu ứng, ngược lại Đường Dần không kịp chuẩn bị.

Mấy ngày sau khi.

Đường Dần tiến đến Vũ phủ họp.

Lần này hội nghị người chủ sự là Vũ Mị và Vũ Anh, tham dự hội nghị người là bốn cái tròng kiến binh đoàn binh đoàn trưởng và phó binh đoàn trưởng.

Khi Đường Dần đến lúc đó, mặt khác ba cái binh đoàn người phụ trách cùng với phụ tá đều đã đến đông đủ.

Cái này ba cái binh đoàn theo thứ tự là thứ ba, thứ mười một, thứ mười hai bộ binh đoàn, Vũ Mị và Vũ Anh các chương quân hai cái binh đoàn, cái trước là thứ hai, thứ ba binh đoàn, cái sau là thứ mười một, mười hai binh đoàn.

Thứ ba binh đoàn binh đoàn trưởng là Vũ Dịch, cùng là từ Hà Đông địa khu đào vong trở về đồng bạn, Đường Dần đối với tự nhiên hắn rất quen thuộc, về phần hai vị khác binh đoàn trưởng thì người mới, phân biệt gọi múa trung và tử cón, Đường Dần có và hai người bọn họ có từng thấy mặt, nhưng cũng không tiếp xúc, chỉ sơ giao mà thôi.

Hội nghị không phải mười phần chuyện gấp gáp, chỉ tìm hiểu một chút binh sĩ huấn luyện tiến độ, bốn cái binh đoàn ở giữa cũng lẫn nhau làm tương đối.

Liên giai đoạn hiện tại đến xem, thứ hai binh đoàn binh sĩ thể năng tốt nhất, cách đấu kỹ có thể mạnh nhất, nhưng kỷ luật kém cỏi nhất, cũng nhất tản mạn, phương trận sắp xếp, tổ hợp và biến hóa cũng là kém nhất, mặt khác ba cái binh đoàn thì đều không khác mấy, các phương diện không chỗ nổi bật, nhưng cũng tìm không thấy rõ ràng khuyết điểm.

Mỗi binh đoàn đều có linh hồn của nó, cũng có thể gọi là quân hồn, quân hồn và người lãnh đạo tính cách cùng một nhịp thở, nếu như binh đoàn người lãnh đạo là cái nghiêm cẩn người, như vậy cái này binh đoàn binh sĩ cũng rất thủ kỷ luật.

Đường Dần là cái tùy tâm sở dục người, thứ hai binh đoàn quân hồn cũng kế thừa tính cách của hắn, dưới trưởng binh lính đơn binh năng lực tác chiến cực mạnh, nhưng đối với coi trọng phối hợp bày trận thì phải kém rất nhiều.

Chờ Vũ Mị và Vũ Anh đối với các binh đoàn tròng kiến làm xong ước định, ánh mắt hai người cùng nhau rơi trên người Đường Dần, hai tỷ muội ngược lại tâm linh tương thông, trăm miệng một lời: "Đường tướng quân, người không cho rằng nên giải thích chút gì sao "

Đường Dần bay tới lên chín tầng mây thần trí rốt cục bị kéo lại, hắn ngồi thẳng thân thể, nghiêm mặt nói: "Binh sĩ phải có cá tính của mình, chỉ có dạng này, trên chiến trường mới có thể đem thực lực bản thân làm trình độ lớn nhất phát huy, có khi chẳng phải coi trọng kỷ luật, cũng là có thể tha thứ . Còn phương trận phương diện vấn đề, sau này, ta sẽ chú ý, chẳng qua trên chiến trường trận vô định thuật, quá giáo điều ngược lại sẽ hoàn toàn ngược lại."

Đám người nghe xong hắn, tất cả đều sững sờ.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Không biết qua bao lâu, Vũ Mị kịp phản ứng, ho nhẹ một tiếng, không tự giác đề cao tiếng nói, hỏi ngược lại: "Binh lính của người không tuân thủ kỷ luật, ở phương trận phương diện lại làm kém cỏi nhất, người còn lý luận "

Đường Dần nhún nhún vai, đây là mang binh lý niệm bên trên khác nhau, bàn về đến liên không dứt, không quá thích hợp ở trường hợp công khai xuống tranh luận, hắn tránh nặng tìm nhẹ, nói: "Ta sẽ đem binh đoàn huấn luyện tốt."

"Hi vọng như thế!" Vũ Mị duỗi ra ba ngón tay, nhắc nhở: "Đừng quên lúc trước, người đối với ta hứa hẹn, ba tháng, thời gian ba tháng nhaoáng một cái tức thì nha!"

Đường Dần cười, gật đầu nói: "Đa tạ Vũ tướng quân nhắc nhở, trong lòng ta tự do phân tặc."

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tây trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc [Biển Thân Khuyết Nữ Đế](#)

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dấn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54:

Hội nghị qua đi, Đường Dấn vốn định thuận theo người hấn cùng nhau rời đi, nhưng lại bị Vũ Mị và Vũ Anh gọi lại.

Không biết lại có chuyện gì, Đường Dấn lòng tràn đầy kỳ quái, ngồi trên ghế không hề động, hấn không đi, Khâu Chân cũng đi không được, chỉ có thể ở lại chờ hấn.

Các cái khác người đều sau khi rời đi, Vũ Mị mới mở miệng nói: "Đường Dấn, lần này cần giao cho các người binh đoàn một nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ gì" hấn tò mò hỏi.

"Nói nhẹ nhõm cũng nhẹ nhõm, nói trọng đại cũng nhiệm vụ trọng đại." Vũ Mị gõ gõ cái trán, trầm ngâm một lát, nói: "Chúng ta cùng Ninh Quốc đã giao chiến mấy tháng, chó nước lại đối ta gió lớn ngo ngoe muốn động, chiến sự lúc nào cũng có thể bộc phát, mà Hoàng Đình là không hi vọng nhìn thấy các nước chư hầu ở giữa xuất hiện đại quy mô chiến tranh, cho nên, lần này Hoàng Đình lại phái người xuống tới điều đình, các người binh đoàn nhiệm vụ chính là đến Phong Mạc biên cảnh, đem nòng an toàn hộ tống đến đô thành Diêm Thành."

"Nàng nàng là ai "

"Để quốc đại công chúa điện hạ."

"Là nữ nhân !" Đường Dấn kỳ quái nói.

"Nếu là công chúa, chẳng lẽ còn có thể là nam nhân "

Chính như Vũ Mị nói, để quốc Hạo Thiên bên trong chín nước chư hầu ở giữa một khi xuất hiện chiến tranh, Hoàng Đình là có trách nhiệm ra mặt điều đình, ngăn lại chiến tranh.

Lúc đầu nếu Hoàng Đình ra mặt, các nước chư hầu ở giữa cần phải tuân thủ thánh dụ, ngừng tranh đấu, nhưng đế quốc hoàng quyền đã càng ngày càng yếu ớt, các nước chư hầu căn bản không nghe hoàng thượng chỉ huy, hoàng thượng thánh chỉ đối với chư quân vương mà nói dường như không có gì.

Phong Quốc là chiến tranh nhà giàu, gần như mỗi năm động binh, lấy chiến dưỡng chiến, Hoàng Đình đi sứ Phong Quốc số lần cũng nhiều nhất, nhưng mỗi một lần Phong Quốc chưa bao giờ có phục tùng qua thánh chỉ, đối với điều đình cũng tràn ngập ứng phó thái độ.

Mà lần này, Phong Quốc đối với hoàng thất điều đình ngược lại rất xem trọng, chủ yếu là trước mắt Phong Quốc tình cảnh không lạc quan. Đại quân Ninh Quốc tiếp cận, đóng quân tại Đồng Môn, mà chó nước đại quân cũng hướng Phong Mạc biên cảnh tập kết, tùy thời có quy mô tiến công khả năng, Phong Quốc lại vừa mới tổn thất hai mươi vạn đại quân, binh lực không đủ, còn có Phong Quốc cảnh nội, giặc cỏ bạo tăng, bốn phía làm loạn, lúc này xem như loạn trong giặc ngoài.

Nếu Hoàng Đình có thể điều giải thành công, ngăn lại chiến tranh, đối với Phong Quốc không thể nghi ngờ là có lợi nhất, cũng có thể thừa cơ chậm qua khẩu khí này.

Lần này Hoàng Đình phái ra là đại công chúa Ân Nhu điện hạ, tức có điều đình chỉ ý, cũng có nặng chấn hoàng thất uy nghiêm tâm.

Ân Nhu đầu tiên đi sứ chính là chó nước, không biết có phải hay không bởi vì nàng quan hệ, chó nước ngược lại thật sự là không có lập tức đối với Phong Quốc động binh. Tiếp xuống, Ân Nhu chính là Bắc thượng đến Phong Quốc, sau đó lại đi về phía tây đi Ninh Quốc.

Mặc kệ đế quốc hoàng quyền có bao nhiêu yếu ớt, nhưng dù sao Ân Nhu là đại công chúa, là Hoàng tộc, tiến vào Phong Quốc cảnh nội, Phong Quốc nhất định phải đến cam đoan an toàn của nàng, chính là bởi vì dạng này, Phong Quốc vương đình mới quyết định phái ra một cái binh đoàn hộ giá.

Từ một cái binh đoàn đi bảo vệ công chúa, ở Phong Quốc cảnh nội, không thể nghi ngờ là món tức nhẹ nhõm lại có thể lập công mỹ soạn, ở vương đình phía trên, Vũ Ngu cùng Lương Hưng tốt một phen thân thương khẩu chiến mới tính đem lần này hộ tống công chúa nhiệm vụ tranh thủ lại đây, sau đó lại cùng Vũ Mị, Vũ Anh hai tỷ muội một thương nghị, quyết định phái Đường Dấn thứ hai binh đoàn tiến về, đây cũng là rõ ràng là Đường Dấn gia tăng công tích, chuẩn bị ngày sau tăng lên chỉ dưng.

"Chỉ bảo vệ một người, có cần phải xuất động một cái binh đoàn sao" Đường Dần khó có thể lý giải được.

"Công chúa xuất hành, có thể nào là một người bên người còn có số lớn cung nữ cùng hoàng cung thị vệ." Vũ Mị cười nói: "Nhưng bất kể nói thế nào, công chúa điện hạ là thiên kim thân thể, ở Phong Quốc không thể xuất hiện bất kỳ thất lạc, xuất động một cái binh đoàn, là biểu hiện Phong Quốc coi trọng, cũng có thể thể hiện ra Phong Quốc quân lực. Tóm lại, nhiệm vụ rất nhẹ nhàng, người một mực bảo vệ tốt công chúa điện hạ là được, nhưng công chúa nếu phát sinh ngoài ý muốn, người mười cái đầu đều không gánh nổi, hơn nữa còn sẽ liên lụy đến toàn bộ Vũ gia, cho nên nói, nhiệm vụ này cũng can hệ trọng đại, Đường Dần, người hiểu sao "

"Tốt, biết." Đường Dần hỏi: "Lúc nào lên đường "

"Từ đô thành đến biên cảnh, dù cho hành quân gấp cũng cần sáu bảy ngày hành trình, ngày mai người liền phải mang binh đoàn lên đường." Vũ Anh nói.

"Không có vấn đề." Đường Dần đáp ứng dứt khoát.

Nhiệm vụ lần này ngược lại Đường Dần là thật thích, hẳn là lãng tử tập tính, ở Diêm Thành đã ở tốt một đoạn thời gian, vừa mới bắt đầu mới lạ kinh sớm đã biến mất, lần này đi biên cảnh làm hộ tống nhiệm vụ coi như giải sầu.

"Vậy thì tốt, người trở về chuẩn bị một chút."

"Cáo từ!"

Rời đi tướng phủ, Đường Dần và Khâu Chân trở về mình trụ sở. Trên đường, Khâu Chân vui vẻ ra mặt nói: "Đường đại ca, nhiệm vụ lần này là món mỹ soạn, xem ra, Vũ tướng có đề bạt người ý tứ!"

Đường Dần ngẩng đầu lên, nói: "Hiện tại, ta đã là binh đoàn trưởng, lại đề bạt, còn có thể làm cái gì chức vị "

Khâu Chân nghĩ nghĩ, hạ giọng, nói: "Hiện tại Lương gia làm lớn, làm không cẩn thận Vũ gia cũng chuẩn bị mở rộng dưới trướng binh đoàn, đến lúc đó, đề Đường đại ca chưởng quân hai ba cái binh đoàn cũng không phải là không thể được."

"Ha ha!" Đường Dần cười khoát khoát tay, nói: "Hạt giống này ô hử hữu suy đoán ta không có hứng thú."

Hắn đối với nhiệm vụ lần này không quá để vào trong lòng, nhưng Khâu Chân lại lưu tâm, đầu óc cũng bắt đầu xoay nhanh, cân nhắc làm sao có thể để Đường Dần đem nhiệm vụ làm tức hoàn thiện lại phong quang.

Hai ngày vô sự, đến lên đường họp lý ngày, Đường Dần sớm rời giường, cùng Khâu Chân kết bạn đi binh doanh.

Hắn vừa tới binh doanh không lâu, Vũ Mị cũng chạy đến tiễn đưa, nhìn thấy Đường Dần, nàng nhiều lần nhắc nhở, để hắn không thể phớt lờ, cần phải chắc chắn công chúa an toàn.

Đường Dần miệng đầy đáp ứng, về phần có nghe được hay không, chỉ có trong lòng hắn hiểu.

Thứ hai binh đoàn cùng cái khác binh đoàn có chỗ khác biệt, binh sĩ cũng không phải là đơn thuần cận chiến bộ binh, sĩ tốt trên người đều có gánh vác cung tiễn, bên hông một mặt đeo đao, một mặt vác lấy túi đựng tên, trong tay thì thuần một sắc một tay trường mâu một tay thuẫn. Nhìn có chút dờ dờ ương ương, không biết là cung tiễn binh vẫn là cận chiến trường mâu binh hoặc là phác binh.

Nhưng như thế trang bị, phụ trọng tương đương so với binh thường binh sĩ nặng còn nhiều gấp đôi, nhưng toàn đoàn trên dưới không có người nào kêu khổ kêu mệt, bởi vì từ đám bọn hắn gia nhập thứ hai binh đoàn lên vẫn là như thế luyện, mà lại bọn họ binh thường huấn luyện lúc phụ trọng lượng so với cái này phải chìm được nhiều.

Binh sĩ thể lực tuy mạnh, nhưng toàn bộ đội ngũ nhìn lại không chỉnh tề, nhân viên thừa thớt, trước một đợt, sau khi một đợt, trái một đám, phải một đám, một vạn quân tốt, đội ngũ trọn vẹn lòi ra hai dặm dài.

Đường Dần, Khâu Chân hai người cười ngựa cao to, đi đến đội ngũ hàng trước nhất.

Binh đoàn ra Diêm Thành địa giới, hướng nam mà đi, trên đường đi, cũng là tán tẩn mạn khắp, nhưng cũng may hành quân tốc độ không chậm, không biết chậm trễ hành trình.

Cùng ngày buổi chiều, đội ngũ tiến vào Uyển Thành.

Uyển Thành thành chủ sớm đã nhận được tin tức, tự mình mang Uyển Thành quan viên ra khỏi thành nghênh đón.

Thành chủ là địa phương bên trên chức vị nhỏ bé quan viên, cùng binh đoàn trưởng phải chênh lệch nửa cấp, huống chi Đường Dần được Vũ gia chiếu cố là chuyện mọi người đều biết, Uyển Thành thành chủ nào dám lãnh đạm.

Để binh đoàn ở ngoài thành đóng quân, Đường Dần, Khâu Chân mang theo hơn mười người thân binh tiến vào trong thành Uyển Thành.

Uyển Thành thành chủ tên là Lý Hiền, thái độ khách khí lại khiêm tốn, đầu tiên hắn mời Đường Dần và Khâu Chân đến phủ thành chủ ăn cơm, sau đó lại muốn lưu hai người trong phủ ngủ lại.

Đường Dần uốn lượn cực tuyệt, cùng Khâu Chân vào ở trong thành hành quán.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai sắc trời mờ vừa hừng sáng, Đường Dần dẫn đầu binh đoàn liền lại bắt đầu hướng biên cảnh xuất phát.

Trên đường, bọn họ lại dọc đường tư lự thành, phong thành, giản thành các vùng, cuối cùng đến Trùng Thành.

Trùng Thành ở vào Phong Mạc hai nước biên cảnh phụ cận, lại hướng đi về phía nam ba mươi dặm, chính là Phong Quốc Bá Quan. Bá Quan là biên cảnh cũ điển, và Đồng Môn không sai biệt lắm, chỉ địa thế không Đồng Môn như vậy hiểm yếu, Bá Quan phía bắc là gió thổ, phía Nam thì chớ cảnh. Mục đích của Đường Dần cũng chính là Bá Quan.

Đứng nhìn thứ hai binh đoàn tán loạn, nhưng hành quân tốc độ xác thực rất nhanh, nguyên bản sáu bảy ngày lộ trình, bọn họ không dùng năm ngày đã đến. Trên đường đi, có thể nói là gió êm sóng lặng, không phát sinh bất kỳ ngoài ý muốn, đương nhiên cái này cũng có thể lý giải, mặc dù Phong Quốc cảnh nội gần nhất giặc cướp tung hoành, nhưng còn không có cái nào giặc cướp đội dám can đảm trêu chọc một cái binh đoàn, trừ phi chính bọn hắn không muốn sống.

Trên đường, chỉ có ở Uyển Thành, Khâu Chân là cùng Đường Dần ở chung hành quán, lại sau này, đi ngang qua cái khác thành trì, Khâu Chân đều là ở thành chủ phủ, mặc kệ thành thành chủ có hay không phát ra mời, hắn đều mặt dạn mày dày ở lại, Đường Dần không hiểu rõ hắn là vì cái gì, hành quân điều kiện là đơn sơ một chút, nhưng cũng không đạt tới làm cho không người nào có thể ngủ lại trình độ.

Hắn đã từng hỏi qua Khâu Chân hai lần, nhưng cái sau đều là cười không nói, chính hắn không muốn nói, Đường Dần liền không hỏi tới nữa, theo hắn đi.

Đến Trùng Thành thời điểm, vừa là giữa trưa, Đường Dần muốn trực tiếp xuyên thành mà qua, thẳng đến Bá Quan, dù sao chỉ còn lại hơn ba mươi dặm lộ trình, chẳng vụng tối trước đó có thể đuổi tới, không cần thiết ở chỗ này trì hoãn.

Mà Khâu Chân lại khẳng khái ở Trùng Thành đặt chân.

Đường Dần không hiểu, hỏi hắn nguyên nhân, Khâu Chân nói: "Chúng ta đi sớm cũng vô dụng, đến Bá Quan cũng đã làm chờ lấy, mà lại nơi đó là biên tái, điều kiện tự nhiên so ra kém Trùng Thành, phía dưới huyênh đệ ngay cả đuổi vài ngày con đường, lại mệt lại bại, vẫn là ở Trùng Thành hảo hảo chỉnh đốn một ngày!"

Xưa nay không biết Khâu Chân vẫn là cái sẽ vì các binh sĩ suy nghĩ tướng lĩnh, Đường Dần nhìn cười không được, hỏi: "Khâu Chân, ngươi đến tột cùng đang đánh ý định quỷ quái gì "

Khâu Chân thần bí cười một tiếng, nói: "Không bao lâu Đường đại ca liền sẽ biết."

Đường Dần bất đắc dĩ lắc đầu, chẳng qua vẫn là nghe Khâu Chân ý kiến, khiến đội ngũ ở Trùng Thành đóng trại.

Trùng Thành thành chủ tự mình chiêu đãi hắn hai người, ngủ lại, Khâu Chân giống như quá khứ, vào ở phủ thành chủ.

Hôm sau.

Đường Dần và Khâu Chân khởi hành, tiến về Bá Quan.

Bá Quan chỉ có thể coi là trong đó cỡ nhỏ cứ điểm, còn không có Diêm Thành bên trên thành bắc bình doanh lớn, dù cho đến thời gian chiến tranh, nơi này tối đa cũng có thể dung nạp cái ba, bốn vạn người.

Bốn bề tường thành cũng không tính là cao, càng không kiên cố, có thật nhiều địa phương đều lâu năm thiếu tu sửa, nhìn có chút nghèo túng, bên trong phòng thủ thành phố công trình vẫn còn tính đầy đủ, chỉ số lượng quá ít, Đường Dần tiến vào cứ điểm, cảm giác nơi này và Đồng Môn so ra có cách biệt một trời, bởi vậy cũng có thể nhìn ra, Phong Mạc hai nước dù cho trở mặt, nhưng ở giữa chiến tranh cũng không nhiều.

Bá Quan chủ tướng tên là Anh Bộ, một vị hơn ba mươi tuổi thanh niên tướng lĩnh, dáng người gầy còm, làn da lại đen lại cẩu thả, trên môi giữ lại râu cá trê, nhìn người lúc trông mắt nhanh như chớp loạn chuyển, trên người đem chứa áo giáp hình như có mấy tháng không thanh tẩy sát qua, dính đầy tro bụi, có nhiều chỗ thậm chí còn sinh rỉ sắt.

Vì cái gì huyện được sự lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc **Biển Thân Khuyết Thế Nữ Đế**

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55:

"Nghe qua Đường tướng quân đại danh, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên oai hùng phi phàm, huynh đệ bội phục, bội phục!"

Cứ điểm thủ tướng, chức vị cũng không so với Đường Dàn thấp, nhưng hấn lấy lòng từ lại khiến Đường Dàn nổi lên một thân nổi da gà.

Dạng này phòng thủ thành phố, dạng này thủ tướng, hấn thật lo lắng một khi đại quân Mạc Quốc đánh tới, Bá Quan chỉ sợ ngay cả nửa ngày thời gian đều chống đỡ không nổi liền phải bị người ta san bằng.

Nhưng đây không phải hấn cai quản chuyện, hấn cũng lười lấy tâm, Đường Dàn ha ha cười khề hai tiếng, không nói thêm gì.

Trong Bá Quan không dân cư, thuần một sắc quân binh doanh trại, thủ tướng phủ đệ cũng mười phần đơn sơ, từ đồng đất và hòn đá hỗn hợp lũy lên đơn giản trụ sở, dường như gió lớn điểm có thể đưa nó thổi ngã giống như.

Tiến vào trong phòng, phân chủ khách ngồi xuống, Đường Dàn không lời khách sáo, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Anh tướng quân, không biết công chúa điện hạ khi nào có thể đến Bá Quan "

"Cái này sao..." Anh Bộ nâng cằm lên, cân nhắc rất lâu phương thuyết nói: "Đoán chừng trong một hai ngày có thể đến."

"Đoán chừng" Đường Dàn đối với loại này lập lòe nước đôi trả lời chắc chắn đương nhiên không biết hài lòng. Hấn hỏi: "Chẳng lẽ công chúa điện hạ cùng Mạc Quốc bên kia không phải người sớm chạy đến báo cho sao "

Anh Bộ gượng cười lắc đầu nói: "Dường như còn không có, ta không có đạt được phương diện này tin tức."

Trong quân từ trước đến nay coi trọng nghiêm cấm, dung không được nửa điểm qua loa, cái gì đoán chừng, dường như các loại cái này mơ hồ từ ngữ đều là tối kỵ, nhìn cười rạng rỡ Anh Bộ, Đường Dàn thực sự không hiểu rõ hấn là như thế nào ngồi lên Bá Quan thủ tướng vị trí này.

Lời không hợp ý không hơn nửa câu, Đường Dàn từ Anh Bộ nơi này hiểu không đến mình muốn đáp án, tăng thêm đối với hấn ấn tượng lại không tốt, chỉ qua loa hàn huyên vài câu, liền cáo từ về binh đoàn.

Trong Bá Quan không hành quán, hấn và Khâu Chân vào ở binh đoàn trong doanh trường.

Lúc ăn cơm, Đường Dàn hỏi: "Anh Bộ người này nhìn chẳng ra sao cả mà!"

"Ha ha!" Khâu Chân lý giải cười, khề thở dài, nói: "Bá Quan điều kiện quá kém, bầu không khí khàn trương nhưng lại không chiến sự, có tài năng người ai nguyện ý giấu ở nơi này "

Hấn cầm rượu lên đàn, phân biệt cho Đường Dàn và mình hấn các ngược lại một chén rượu, sau đó bùng lên uống một hớp lớn, lại nói: "Hiện tại Phong Quốc có hai cái địa phương chức vị là không ai tranh không ai cướp, xếp tại đệ nhất Thiên Uyên quận bình nguyên huyện, nơi đó lân cận hấn là tư Liên Bang, trong huyện hai cái thành, năm cái trấn, một số thôn trang, tùy thời đều có thể bị hấn là tư kỵ binh quấy rối và tập kích, ngăn ngại trong mười năm, bình nguyên huyện chỉ là huyện thủ đã đổi mới đổi sáu đảm nhiệm, trong đó có năm vị huyện thủ là âm tổn thương tử trận, về phần thành chủ, đã không biết thay đổi bao nhiêu vị; xếp tại thứ hai chính là cái này Bá Quan, Bá Quan quân coi giữ tại không có đạt được vương đình phê chuẩn tình huống dưới là không thể tự tiện rồi đi nơi này, nói cách khác quân coi giữ cơ bản một năm bốn mùa đều muốn bị vây ở cái này nhỏ trong cứ điểm, mà lại ngăn ngại liền có thể là nhiều năm thậm chí vài chục năm, buồn tẻ, không thú vị, lại người binh thường cũng có thể bị điên rồi."

"Nha! Thì ra là thế." Đường Dàn nghe vậy, gật đầu, khó trách Anh Bộ nhìn lờ thôi lếch thếch, lờ thôi, nghèo túng, cũng khó trách hấn nhìn thấy mình lúc nhiệt tình như vậy, đoán chừng hấn ở Bá Quan nhiều năm đều chưa hấn có thể nhìn thấy một tấm khuôn mặt mới. Hiện tại, hấn ngược lại có chút đồng tình lên Anh Bộ, như nếu đổi lại là đem hấn vây ở chỗ này, hấn đoán chừng mình so với Anh Bộ không khá hơn bao nhiêu.

Đường Dàn hỏi: "Chúng ta còn có rượu thịt sao "

"Có! Từ Trùng Thành đi ra, ta để cho người ta chuẩn bị không ít." Khâu Chân cười nói.

"Vậy thì thật là tốt, nhiều chuẩn bị một chút rượu thịt, chúng ta đi Bá Quan ăn uống." Đường Dần mỉm cười, động thân đứng lên.

Hắn đi mà quay lại, ngược lại ưỡn ra dự kiến của Anh Bộ, nhất là nhìn hắn lấy ra rượu thịt, Anh Bộ càng giật mình.

Không cần Anh Bộ thu xếp, Đường Dần đem rượu thịt từng cái bày ra đến trên mặt bàn, khoát tay nói: "Anh tướng quân không biết để ý theo giúp ta cùng nhau uống rượu ăn cơm "

Anh Bộ lấy lại tinh thần, lắc đầu liên tục, vội vàng nói: "Làm sao lại thế !" Nói chuyện, sợ Đường Dần sẽ đem rượu thịt lấy đi, hắn bằng nhanh nhất tốc độ ngồi xuống, đầu tiên nắm lên một khối lớn thịt bò nhét vào trong miệng, lại bụng chén lên, làm bộ muốn uống, nhưng bát xuôi theo vừa chống đỡ đến niêng một bên, động tác của hắn đột nhiên cứng đờ, hắc hắc cười khan một tiếng, nhìn về phía Đường Dần, nói: "Đường tướng quân, trong quân không cho phép uống rượu, người... Không phải là đến xò xét ta "

Đường Dần đối diện cười to, cầm lấy bát rượu của hắn, nói: "Anh tướng quân, ta uống trước rồi nói!" Nói chuyện, ừng ực một tiếng, đem trong chén uống rượu sạch sẽ.

Người Phong Quốc tình cương liệt, rượu cũng cay độc, uống vào trong bụng, thật tốt giống như có mấy trăm thanh đao nhỏ ở hoạch cắt mình ruột, nhưng uống thả cửa lại dị thường đã nghiền, thông khoái.

Thấy hắn trước tiên đem uống rượu, Anh Bộ không do dự nữa, hơi ngửa đầu, cũng đem rượu uống cạn. Hắn dài một âm thanh, khen: "Rượu ngon, thật sự rượu ngon!" Nói chuyện, hắn nhìn về phía Đường Dần, cười nói: "Nhớ kỹ lần trước lúc uống rượu, hắn là ở năm ngoái, không đúng, dường như... Có hai ba năm!"

Nhìn hắn cười thoải mái, Đường Dần lại cảm giác chua xót, cầm rượu lên đàn, đổ đầy rượu, chỉ nói: "Uống rượu!"

"Làm!"

"Làm!"

Hai người đụng cốc, lại đem trong chén rượu uống một hơi cạn sạch. Khâu Chân tử lượng không tệ, nhưng cùng hai người hắn không so được, mấy bát vào trong bụng, người đã đủ mặt đỏ bừng, hiện ra men say.

Mà Đường Dần và ngược lại Anh Bộ là một bát tiếp lấy một bát uống, thời gian không dài, tràn đầy hai vò rượu đã thấy ngon ngon.

Đường Dần tử lượng cực giai, lúc này ngay cả hơi say đều không đạt được, Anh Bộ tử lượng mặc dù cũng không tệ, nhưng bây giờ nói tới nói lui đầu lưỡi cũng có chút đăm đăm.

Hắn vỗ bả vai Đường Dần, lắc đầu thở dài nói: "Đường lão đệ, thật sự hâm mộ người, có thể ở đô thành làm việc, cái nào giống như ta, sáu năm, ta khoảng chừng sáu năm chưa có trở về nhà!" Trên bàn rượu chỉ nói việc tư, không trò chuyện chính vụ, xưng hô cũng thay đổi thành xưng huynh gọi đệ.

"Vì sao không hướng vương đình xin điều đi" Đường Dần mở ra một vò rượu mới.

"Tại sao không có !" Anh Bộ đầu dao giống như trống lúc lắc, nói: "Vừa tới thời điểm, ta gần như Nguyệt Nguyệt đều xin điều lệnh, nhưng mỗi lần đưa đến đô thành, đều là đá chìm đáy biển, thật vất vả đụng tới một lần hồi âm, cũng chỉ là nói viết để cho ta ở Bá Quan đợi một chút, đừng sốt ruột, giữ nghiêm cương vị của mình, không nên gấp tại về cũng chờ một chút mọi việc như thế nói nhảm!"

"Hiện tại, ta là triệt để suy nghĩ mình bạch, lại xin điều lệnh cũng là uống phí, loại này địa phương quý quái, chỉ có tên điên mới bằng lòng tới." Anh Bộ lại uống một chén rượu, cười khổ nói: "Có đôi khi ta thật hi vọng Mạc Quốc đại quân có thể tiến đánh tới, dạng này ta liền triệt để giải thoát, là ta còn không yên lòng phía dưới hơn một vạn huynh đệ, bọn họ so với ta càng khổ..."

Đối với Anh Bộ cùng phía dưới quân coi giữ nổi khổ tâm trong lòng, Đường Dần có thể lý giải, là hắn cái gì đều không làm được, gấp cái gì đều không thể giúp, chỉ có thể bụng chén lên, nói: "Nhất túy giải thiên sầu! Làm!"

"Nhất túy giải thiên sầu, nói rất hay, làm!"

Một ngày này, Anh Bộ uống say mèm, Đường Dần hơi say rượu, nhưng đơn giản một bữa rượu cũng làm cho hai người kết xuống giao tình, mà ngày sau Anh Bộ cũng thật giúp Đường Dần đại ân, cái này bởi vì cái gọi là là vô tâm trồng liễu liễu thành âm.

Vị đế quốc kia hoàng thất đại công chúa cũng không để cho Đường Dần chờ quá lâu, hôm sau buổi sáng, công chúa đội ngũ điện hạ liền đến Bá Quan.

Phát hiện trước nhất chính là trên lầu tháp quân coi giữ, xa xa nhìn tới một chi đánh lấy chó quân đại kỳ đội ngũ, lính phòng giữ nhóm bị hù sắc mặt đột biến, trước tiên chạy xuống tường thành, tiến đến thông báo Anh Bộ.

Lúc này Anh Bộ và Đường Dần vẫn còn ngủ say, đột nhiên nghe nói xuất hiện đại đội chó quân, hai người đều tỉnh rượu, riêng phần mình mặc khôi giáp, vội vã lên tường thành.

Hai người đứng ở đầu tường, lưng mắt xem xét, chỉ trông thấy nơi xa nhanh chóng đi tới một chi hơn hai vạn người đội kỵ binh ngũ, đội ngũ đánh chính là Mạc Quốc đại kỳ , chờ khoảng cách tiệm cận, nhìn càng thêm rõ ràng, chi kỵ binh này, thật tính được là binh cường mã tráng, ngựa khoác chiến bào, phía trên kỵ sĩ nhẹ nón trụ giáp nhẹ, nhanh như vậy tốc độ tiến lên, nhiều như vậy kỵ binh, vẫn có thể bảo trì lại đội hình chỉnh tề, vền vẹn thanh thế, liền

đầy đủ uy hiếp người ba phần.

Thật là tinh nhuệ một chi kỵ binh! Đường Dần cũng không biết, Mạc Quốc chính là lấy kỵ binh điều luyện lấy xưng.

"Đây không phải quân địch!" Anh Bộ chỉ nhìn qua hai lần, liền đoán được, nói: "Trong đội ngũ có đánh để quốc cờ hiệu, đây cũng là công chúa điện hạ bảo hộ quân!"

"A" tinh thần Đường Dần chấn động, cẩn thận quan sát, quả nhiên, ở trong đội ngũ có mặt kim hoàng sắc đại kỳ, phía trên rồng bay phượng múa có thêu hai cái chữ to —— Hạo Thiên.

Rất nhanh, chi kỵ binh này ở Bá Quan trước một tiền địa phương dừng lại, đón lấy, từ trong đội ngũ nhanh chóng vọt ra đến hai thớt chiến mã, lập tức nhị tướng, mặc nhẹ nhàng xích sắt áo giáp, đỉnh đầu màu trắng dây dài, nhanh như điện chớp đến Bá Quan dưới thành, một người trong đó cao giọng quát: "Ta chính là Mạc Quốc phi kỵ tướng quân Liễu Cương, nay hộ tống công chúa điện hạ đến đây, đề tướng quân các người đi ra nói chuyện!"

Tên tướng lĩnh này hơn hai mươi tuổi, lúc nói chuyện lực lượng mười phần, chữ chữ to như chuông.

Quả nhiên! Đường Dần hướng về phía Anh Bộ gật đầu, nói: "Ta đi nghênh đón công chúa điện hạ, anh tướng quân lưu tại trong thành, để phòng bắt trặc!"

"Tốt!" Anh Bộ nhắc nhở: "Đường tướng quân cẩn thận!"

"Không cần lo lắng." Trong lúc nói chuyện, Đường Dần cũng bước nhanh chạy xuống tường thành.

Anh Bộ nằm ở đầu tường, hướng phía dưới hô lớn: "Ta là Bá Quan chủ tướng Anh Bộ, xin các hạ chờ một lát một lát."

Tự xưng Liễu Cương thanh niên tướng lĩnh ngẩng đầu dò xét Anh Bộ vài lần, khóe miệng cong lên, trên mặt bỗng nhiên lộ vẻ coi thường, nói cũng không về, chỉ dùng lỗ mũi hừ một tiếng xem như làm đáp lại.

Thời gian không dài, Đường Dần mang theo Cổ Việt, Nhạc Thiên hai tên Thiên phu trưởng cùng hai ngàn tên lính ra khỏi cửa thành.

Hắn giục ngựa đi vào Liễu vừa phụ cận, nói: "Các hạ có thể để công chúa đội ngũ điện hạ đến đây."

Liêu vừa cau mày dò xét Đường Dần, cảm giác vị tướng lĩnh này so với trên tường thành vị kia tinh thần rất nhiều, hắn hỏi: "Ngươi là..."

"Phong Quốc thứ hai binh đoàn binh đoàn trưởng, Đường Dần!"

"Nha! Hoá ra chỉ tên binh đoàn trưởng." Liễu Cương cười nhạo một tiếng, nói: "Xem ra gió thà giao chiến, các người thua quả nhiên rất thảm, chỉ có thể phái ra một binh đoàn trưởng đến đây nghênh đón công chúa điện hạ, buồn cười đến cực điểm!"

"Ha ha!" Đường Dần cười khẽ, nói: "Bảo vệ công chúa điện hạ an toàn, chỉ binh đoàn trưởng liền đầy đủ, cái nào giống như quý quốc, hưng sư động chúng như vậy, chẳng lẽ Mạc Quốc cảnh nội thật sự như thế không yên ổn "

Liêu Cương bị Đường Dần nói mặt mỗ đồ ửng, cả giận nói: "Đây là biểu thị đối với công chúa điện hạ tôn kính, chẳng lẽ ngươi ngay cả cái này cũng không hiểu sao "

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dần Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56:

"Đối với công chúa tôn kính hay không, không phải biểu hiện tại ngoài miệng, càng không phải là biểu hiện tại phô trương lên!" Đường Dần nói: "Các hạ có lẽ thời gian dư dả, nhưng ta không thời gian ở chỗ này và người nhiều phế miệng lưỡi, có thể để công chúa điện hạ đi giá vào thành "

Liêu Cương khí thẳng cần răng, là lại không thể nào phát tiết, chỉ hung ác Hận Địa trợn mắt nhìn Đường Dần một chút, sau đó bên cạnh trở lại, hướng phía sau đội kỵ binh ngũ vẩy vẩy tay.

Nhìn thấy chỉ thị của hắn, đội ngũ chậm rãi tiến lên, đến trước cửa thành, chớ quá kỵ binh nhao nhao lui ra phía sau, chỉ để lại công chúa xe ngựa cùng tùy hành nhân viên.

Thẳng đến lúc này, Đường Dần mới nhìn rõ ràng, công chúa ngồi xe ngựa từ tám ngựa cường tráng đỏ tông ngựa lôi kéo, xe ngựa cảnh trí, bên trên khắc long phượng hoa văn, gần như mỗi một chỗ nơi hẻo lánh đều là trải qua tình điều tế tác.

Xe ngựa rộng lớn, cửa sổ đều che có màu đỏ rèm vải, thấy không rõ lắm tình huống bên trong.

Ở xe ngựa xung quanh hộ vệ kỵ sĩ là thuần một sắc nữ binh nữ tướng, một từng cái cười ngựa cao to, người mặc ngân sắc lại tinh xảo để quốc mũ sắt giáp, nhìn tư thế hiên ngang, được không mê người.

Đường Dần dò xét một vòng, sau đó giục ngựa hướng xe ngựa tới gần.

Không đợi hắn đến phụ cận, liền bị mấy nữ thị vệ cản trở ở, không có người nói chuyện, chỉ ánh mắt sắc bén đề phòng rơi trên người Đường Dần.

Đường Dần rất thông minh, tâm cũng rất nhỏ, cửa xe ngựa màn cửa đều có cản trở, thấy không rõ lắm bên trong đến cùng có người hay không, vạn nhất Mạc Quốc đùa nghịch cái mảnh khỏe, không để công chúa trong xe, đến lúc đó mình tìm ai nói rõ lý lẽ đi

Bị nữ thị vệ nhóm ngăn lại, hắn cũng không để ý, hắng giọng, hỏi: "Công chúa điện hạ một đường mạnh khỏe "

"..."

Đội một hồi, trong xe không người trả lời.

Đường Dần nhẫn nại tính tình, hỏi lần nữa: "Công chúa điện hạ nhưng một đường mạnh khỏe "

"..." Trong xe vẫn không có người tiếp lời.

Trong lúc Đường Dần chuẩn bị lần thứ ba đặt câu hỏi thời điểm, một nữ tướng lĩnh cười ngựa tới, nói với Đường Dần: "Trên đường xóc nảy mệt nhọc, công chúa điện hạ đã nghỉ ngơi!"

"Như vậy... Xin đem màn xe mở ra, ta phải kiểm tra thực hư!" Đường Dần nghiêm mặt nói.

"Lớn mật!" Nữ sắc mặt tướng lĩnh lập tức trầm xuống, tức giận quát: "Người là ai dám mạo phạm công chúa điện hạ, phải bị tội gì "

Một nữ nhân, cũng dám ở trước mặt mình như thế điều vô gương oai, Đường Dần tức vừa bực mình vừa buồn cười.

Hắn nghiêng đầu, nói: "Ta nhất định phải xác nhận công chúa điện hạ ở đây không trong xe, hoặc là để công chúa điện hạ lên tiếng, hoặc là đẩy ra màn xe để cho ta xem xét, nếu không, chúng ta cũng chỉ có thể ở chỗ này giằng co!"

"Người... Người thật là lớn gan chớ!" Tên kia nữ tướng khí sắc mặt trắng bệch, mặc dù hoàng thất lực ảnh hưởng ngày càng yếu ớt, nhưng công chúa dù sao cũng là công chúa, là hoàng gia người thừa kế một trong, vô luận đi đến cái nào các nước chư hầu, đều là được người kính ngưỡng, khi nào bị người làm khó dễ như vậy qua

Nữ tướng tay chỉ Đường Dần, tức giận không chịu nổi, lạnh lùng ở giữa rút ra dưới xương sườn trường kiếm, lấy kiếm nhọn chỉ vào mũi Đường Dần, quát: "Người cút ngay cho ta!"

Việc không liên quan đến mình, Liêu Cương ở bên cười trên nỗi đau của người khác xem náo nhiệt, gia hỏa này dẫn lừa công chúa thị vệ bên người dài, nhìn hắn như thế nào kết thúc công việc.

Mà Cổ Việt và Nhạc Thiên hai người thấy đối phương động gia hỏa, đều giật mình, hai người tay đề chuỗi kiếm, làm bộ rút kiếm.

Đường Dần hướng hai người hắn khoát khoát tay, ra hiệu hai người bọn họ không nên khinh cử vọng động, hắn cười nhìn lấy tên kia nữ tướng, đối với chỉ đến trước mặt mình trường kiếm làm như không thấy, mặt mỉm cười nói: "Ta kiên trì."

Lần thứ nhất đụng tới giống như Đường Dần người dạng này, nữ thị vệ dài cũng không biết nên bắt hấn làm sao bây giờ, thật đem hấn một kiếm giết, không biết sẽ dẫn phát dạng gì hậu quả, mà muốn để hấn kiểm tra xe ngựa, tôn nghiêm Hoàng tộc làm sao ở

Trong lúc nàng đâm lao phải theo lao, không biết kết cuộc như thế nào thời điểm, trong xe ngựa vang lên tiếng nện như chuông bạc thanh âm: "Tiểu Mẫn, hấn phải kiểm tra liền để hấn kiểm tra xong, dù sao hiện tại cũng không ai quan tâm Hoàng Đình, lại không người quan tâm ta vị công chúa này!"

Đường Dần nghe tiếng đột nhiên sững sốt, không phải là bởi vì trong xe người nói, mà bởi vì thanh âm của nàng.

Thanh âm này để hấn có loại tức quen thuộc vừa xa lạ cảm giác, hấn dám khẳng định, mình có ở đâu nghe qua, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra.

Nhưng cái này lại không hợp với lẽ thường, mình làm sao có thể nghe qua công chúa thanh âm đâu

Hấn kinh ngạc ngẩn người, thật lâu chưa kịp phản ứng.

Lúc này, nữ thị vệ dài đem chiến mã bên cạnh vừa rút lui, khuôn mặt lạnh lùng như băng, tức giận nói: "Ngươi phải tra liền tra, chẳng qua, ngươi nhất định sẽ là hôm nay lỗ mắng mà trả giá đắt!"

Đối phương lời nói lạnh nhạt uy hiếp để Đường Dần lấy lại tinh thần, hấn là rất muốn nhìn một chút trong xe công chúa đến tột cùng là ai, vì sao thanh âm của nàng để hấn như thế quen tai, nhưng hấn cũng biết, làm như vậy thực sự quá thất lễ, vạn nhất trở lại Diêm Thành để người ta cáo một hình, mình lại sẽ phiền phức không ngừng.

Hấn trên chiến mã chấp tay một cái, nói: "Công chúa điện hạ không cần tức giận, thuộc hạ chỉ tại làm xác nhận, nếu công chúa điện hạ có trong xe, thuộc hạ cũng yên lòng." Nói chuyện, hấn nghiêng đầu hạ lệnh: "Hộ tống công chúa điện hạ vào thành!"

Theo tiếng nói của hấn, thứ hai binh đoàn hơn hai ngàn tên lính chen chúc tiến lên, bảo hộ lấy công chúa vị trí xe ngựa, chậm rãi tiến vào Bá Quan.

Đề qua công chúa đội ngũ, Đường Dần quay đầu nhìn một cái có chút thất vọng Liễu Cương, hấn nói: "Đa tạ các hạ một đường hộ tống công chúa điện hạ đến đây, cáo từ!" Nói dứt lời, hấn quay đầu ngựa lại, dự định về thành.

Hấn muốn đi, mà Liễu Cương lại không dự định thả hấn rời đi, cười hỏi: "Đường Dần, ta ngươi có thể ở Bá Quan trước gặp nhau cũng coi như hữu duyên, không biết nhưng nguyện so với ta thử một hai" nói chuyện, hấn từ yên ngựa trên cầu gối xuống một thanh Yên Nguyệt Dao, xách ngược trong lòng bàn tay, tiện tay quơ quơ.

Đường Dần cười, nhìn ra được, vị này tu vi Liễu Cương không yếu, là trong đó cao thủ, nhưng cùng hấn giao chiến, không có chút ý nghĩa nào.

Đầu tiên Phong Mặc hai nước còn chưa giao chiến, không cùng hấn động thủ lý do, tiếp theo hấn lại không thể giết hấn, nếu không có thể sẽ gây nên tranh chấp.

Không thể giết hấn không thể ăn roi hấn, nhưng Đường Dần không cái này thời gian rồi liền đi làm như vậy một kiện không có chút ý nghĩa nào chuyện.

Hấn lắc đầu nói: "Thật xin lỗi, ta đối với và ngươi tỷ thí không hứng thú." Hấn giục ngựa về thành.

Liêu Cương không cam tâm, ở phía sau lớn tiếng kêu lên: "Chẳng lẽ các hạ không dám sao "

Đường Dần cũng không quay đầu lại nhún nhún vai, nói: "Tùy ngươi nói thế nào."

"Hừ, thật là một cái vô dụng hèn nhát, ngươi dù cho làm binh đoàn trưởng cũng không đủ tư cách!" Liêu Cương cực điểm nói móc sở trường, chỉ muốn Đường Dần cùng hấn giao thủ.

Nào biết Đường Dần căn bản không quan tâm hấn. Hấn ngay cả hấn người này đều không để vào mắt, như thế nào lại đi quan tâm hấn nói cái gì đó

Chẳng qua hấn coi thường theo người ngoài chính là nhu nhược e sợ chiến, Mạc Quốc bọn kỵ binh phát ra trợn trợn tiếng cười nhạo.

Đường Dần lười để ý tới, trực tiếp trở lại Bá Quan, sau đó quân coi giữ nhóm lập tức đóng lại cửa thành, dường như sợ đối phương xông tới gần đến giống như.

Thấy thế, Liêu Cương cũng tự giác không thú vị, dẫn đầu thủ hạ hơn hai vạn cười, nhanh chóng rời đi.

Đường Dần vừa mới tiến thành, đối diện liền vọt tới một ngựa, hấn nhìn chăm chú nhìn lên, người đến chính là công chúa bên người nữ thị vệ dài.

Nàng Phượng Nhân liếc hấn mấy lần, bĩu bĩu miệng nhỏ, cười nhạo nói: "Mới vừa rồi còn như vậy uy phong, làm sao để cho người ta gạt mình liền tè ra quần trốn về đến thật sự không có, đồ hèn nhát!" Bắn liên thanh giống như nói xong câu này, nàng lập tức thúc ngựa, đường cù chạy về.

Hình như nàng vội vã tới chỉ vì trào phúng Đường Dần câu này.

Đường Dần dở khóc dở cười, này chỗ nào giống công chúa điện hạ thị vệ trưởng, đơn giản giống sẽ còn đầu khí không thành thực hài tử.

Nàng lớn bao nhiêu thật trưởng thành sao hấn ở trong lòng nhin không được yên lặng nói thẳm

Lúc này, Anh Bộ từ trên tường thành bước nhanh chạy xuống tới, đến Đường Dần trước ngựa, nói: "Mạc Quốc kỵ binh đã rút đi."

"Ân!" Đường Dần cũng không thèm để ý lên tiếng.

"Đường tướng quân..." Anh Bộ muốn nói lại thôi.

"Anh tướng quân có chuyện cứ việc nói đi."

Anh Bộ nghiêm mặt nói: "Ta nhìn Đường tu vi tướng quân không yếu, vừa rồi vì sao không cùng Liêu Cương tỷ thí, giết giết nhục khí của đối phương."

Đường Dần lắc đầu, nói: "Hấn không xứng."

"Cái gì" Anh Bộ không hiểu ý của hấn.

"Để cho ta giết người, ta không biết bắt bẻ đối thủ, ai cũng có thể giết!" Đường Dần cười tủm tỉm nói: "Nhưng muốn và ta làm đơn thuần tỷ thí, hấn còn thiếu nhiều lắm tư cách."

"" Anh Bộ sừng sốt, ngo ngác nhìn Đường Dần, nửa ngày phản ứng không kịp. Lời nói này cũng quá cuồng, dường như Đường Dần căn bản không đem vị Mạc Quốc này đường đường phi kỵ tướng quân để vào mắt.

Sưng sốt một hồi, hấn lắc đầu, chẳng qua hấn lại thật thích Đường Dần loại này tính tình cao ngạo.

"Anh tướng quân, ta phải hộ tống công chúa điện hạ về đô thành, ngươi ta... Xin từ biệt!" Đường Dần trên ngựa chấp tay chào từ biệt.

Anh Bộ khe khẽ thở dài, nói: "Hôm nay từ biệt, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại."

"Hữu duyên tự sẽ gặp nhau!" Đường Dần thoải mái cười một tiếng, nói: "Cáo từ!"

"Đường huynh đệ một đường cẩn thận."

Nghe hấn gọi mình Đường huynh đệ, Đường Dần trả lời: "Nguyên anh huynh sớm ngày trở về đô thành, các ngươi lại đem rượu ngon hoan."

Câu nói này, kếm chút đem Anh Bộ nói khóc, hấn gục đầu xuống hít mũi một cái, ra về vô tình phát phát tay, nói: "Đi mau, đừng chậm trễ hành trình!"

"Bảo trọng."

"Bảo trọng!"

Đường Dần chỉ huy thứ hai binh đoàn, hộ tống công chúa một đám rời đi Bá Quan, về hướng gió đều Diêm Thành.

Dọc đường Trùng Thành thời điểm, bởi vì sắc trời còn sớm, đội ngũ cũng không ngừng, trực tiếp xuyên thành mà qua.

Chờ ra Trùng Thành, Khâu Chân khoái mã đi vào bên người Đường Dần, thần thần bí bí từ trong ngực móc ra mấy trương vải lụa, hấn từ đó rút ra một tấm, giao cho trước mặt Đường Dần, cười nói: "Đường đại ca, ngươi xem một chút."

Không biết hấn trong hồ lô muốn làm cái gì, Đường Dần nghi ngờ tiếp nhận vải lụa, cúi đầu nhìn lên, hóa ra trương giản dị địa đồ, vẽ mười phần viết ngoáy, mơ mơ hồ hồ. Hấn nghi vấn hỏi: "Đây là cái gì."

"Là địa đồ!" Khâu Chân nói: "Phía trên đánh dấu địa phương là phụ cận Trùng Thành gác cướp sào huyết."

Đường Dần không giải thích được nháy mắt mấy cái, gác cướp sào huyết cùng mình có quan hệ gì

Khâu Chân cười mờ ám lấy thấp giọng nói: "Đường đại ca không biết thật dự định cứ như vậy một đường thái bình hộ tống công chúa điện hạ về Diêm Thành nhiệm vụ lần này là lập công cơ hội thật tốt, Đường đại ca ngàn vạn không thể bỏ qua!"

Đường Dần nhướng mày, nói: "Đem lời nói rõ ràng điểm."

"Tiêu diệt gác cướp sào huyết, đối đầu bảmbáo, gác cướp ý đồ tập kích công chúa điện hạ, chúng ta khí lực va chạm chúng phi, liệu mình hộ giá, bảo đảm công chúa điện hạ an toàn đồng thời, lại giết chết số lớn gác cướp, này công đủ để quân thượng coi trọng Đường đại ca, đều xem trọng nặng phong thưởng!" Khâu Chân ở tại Đường Dần trầm thấp thì thào.

Vì cái gì huyện được sự lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyên Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyen-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57:

Nghe xong lời này, Đường Dân hấp khí, đồng thời con mắt cũng theo đó sáng lên, thẳm kêu cao minh! Hấn thấp giọng hỏi lại: "Làm như thế, có thể hay không khiếm khuyết thỏa đáng "

"Không biết!" Khâu Chân khẳng định nói: "Tiêu diệt sào huyệt, chúng ta tức lập xuống chiến công, lại là dân chúng địa phương trừ bỏ tai họa, nhất cử lưỡng tiện chuyện, làm sao lại không thỏa đáng đâu "

"Vạn nhất bị người phát hiện làm sao bây giờ" Đường Dân lo âu hỏi.

"Làm sao lại thế ai sẽ đi điều tra việc này, mà lại chỉ cần chúng ta làm cẩn thận, không biết tiết lộ phong thanh. . ." Nói chuyện, hấn thân thể bên cạnh dò xét, tiến đến Đường Dân bên tai, chít chít bên trong Cô Lỗ nói.

Nhìn ra được, Khâu Chân là đã sớm chuẩn bị, kế hoạch thành hình, ngay cả địa đồ đều chuẩn bị xong, mà lại không phải một tấm bản đồ, trong tay hấn vài lụa đều là dọc đường các thành trấn lúc nghe được nơi đó giặc cướp sào huyệt.

Khâu Chân không cùng Đường Dân ngủ nghỉ quán, mà ở tại các thành chủ phủ đệ, nhưng hấn không phải ham thoải mái dễ chịu, mà mượn dùng chân cơ hội tìm thành chủ nói chuyện phiếm, mượn cơ hội bộ lấy nơi đó nạn trộm cướp tình báo.

Có thể nói Đường Dân còn không có ra Diêm Thành, Khâu Chân liền đã nghĩ kỹ đầu này mưu kế, cùng nhau đi tới đem đường cũng trải tốt.

Có Khâu Chân dạng này trợ thủ bên người mình tuyệt đối là loại phúc khí, hiện tại, Đường Dân xem như cảm thấy.

Hấn tiếp nạp Khâu Chân mưu kế, chuẩn bị ở về Diêm Thành trên đường thuận tiện tiêu diệt phụ cận sào huyệt, vì chính mình tích lũy chiến công.

Ra Trùng Thành đại khái hơn hai mươi dặm địa, Đường Dân hạ lệnh đội ngũ đình chỉ tiến lên, sau đó hấn sốt ruột dưới trướng mười tên Thiên phu trưởng, tiếp lấy lại hồi mã chạy về phía công chúa vị trí xe ngựa.

Công chúa tọa hạ nữ thị vệ trưởng đối với Đường Dân ấn tượng hồngбет cực độ, xa xa nhìn hấn dẫn một đám người cưỡi ngựa tới, nàng lập tức nghênh đón tiếp lấy, đem đám người Đường Dân ngăn lại, quát hỏi: "Lúc này người lại có chuyện gì nên không phải lại muốn kiểm nghiệm công chúa điện hạ xe ngựa "

Đường Dân trên mặt nghiêm mặt, nói: "Ta có việc gấp hướng công chúa bẩm báo!"

"Chuyện gì "

"Căn cứ dò xét báo, phía trước có giặc cướp mai phục, có thể sẽ tập kích bản đội, ta nhất định phải lĩnh người đi đầu một bước, tiến đến tiêu diệt!"

Lời này vừa nói ra, đừng nói nữ thị vệ trưởng giật nảy cả mình, ngay cả sau lưng hấn mười tên Thiên phu trưởng cũng giật nảy mình, phía trước lại có giặc cướp bố trí mai phục mình làm sao không biết thăm từ lúc nào tình báo truyền về

Can hệ trọng đại, nữ thị vệ trưởng cũng không dám lại lãnh đạm, vội vàng dẫn đám người Đường Dân đi vào trước xe ngựa, vô cùng cung kính nhẹ nói: "Công chúa điện hạ, vừa mới nhận được tin tức, phía trước mai phục có giặc cướp, đội ngũ hiện tại chỉ có thể dừng lại, Đường. . . Đường tướng quân muốn đích thân tiến đến tiêu diệt phi loạn!"

"Nha! Vậy liền vất vả Đường tướng quân." Công chúa giọng hơi hột từ trong xe truyền ra.

Vô luận như thế nào nghe, Đường Dần đều cảm thấy công chúa thanh âm quen tai, nhưng hần lại hết lần này tới lần khác nghĩ không ra đến tột cùng ở đâu nghe qua. Hần vỗ vỗ cái trán, âm thầm rên rĩ thốt khổ một tiếng, tiếp lấy chấn tác tinh thần, nói: "Công chúa điện hạ khách khí, đây là thuộc hạ phải làm, mời công chúa ở chỗ này chờ một lát, thuộc hạ sẽ mau chóng chạy về."

Nói dứt lời, hần quay lại chiến mã, đối với mười tên Thiên phu trưởng ngắn gọn hạ lệnh nói: "Cổ Việt, Nhạc Thiên, hai người người suất bản bộ theo ta tiến đến tiểu phi, đám người còn lại, lưu thủ tại chỗ, cần phải bảo vệ tốt công chúa an toàn, ai như dám can đảm tự ý rời vị trí, định trăm không tha!"

"Vâng! Đường tướng quân!" Đám người rất ít nhìn thấy Đường Dần như thế nghiêm khắc truyền đạt mệnh lệnh quân lệnh, đều kinh hãi, nhấc lên hai trăm phần trăm tinh khí thần, trăm miệng một lời đáp.

"Ta không ở trong lúc đó, tạm thời do Lý Uy thiên quân, Đặng Minh Dương thiên quân toàn quyền phụ trách!"

"Hiểu!"

"Đi!" Bàn giao Đường Dần xong, hướng Cổ Việt, Nhạc Thiên hai người bỏ roi đầu, mang lên hai ngàn quân binh, từ Khâu Chân cùng đi, trùng trùng điệp điệp đi phía trước tiểu phi.

Nam nhân chăm chú thời điểm là đẹp trai nhất, mà chăm chú lên tiếng ra lệnh nam nhân thì đẹp trai hơn.

Đường Dần dứt khoát quả quyết liên tục truyền đạt mệnh lệnh quân lệnh, đem vị kia nữ thị vệ trưởng cũng hồ sùng sốt một chút, nhìn hần cười ngửa đi xa bóng lưng, nửa ngày không trở về được thân.

Lại nói Đường Dần một đám, đi về phía trước một đoạn lộ trình, quẹo mấy cái cua quẹo, liền xuống quan đạo, hướng xa xa rừng sâu núi thẳm chạy đi.

Đám người càng đi càng xa, Cổ Việt và Nhạc Thiên cũng càng đi càng cảm thấy đến không thích hợp, không phải nói giặc cướp có mai phục, phải đánh lên bản đội sao nhưng cái này cũng mai phục quá xa điểm

Theo Đường Dần lại chạy ra thật xa, trong rừng chuyển bầy bất tỉnh tám choáng, Cổ Việt trước hết nhất không giữ được bình tĩnh, thăm dò hỏi: "Đường tướng quân, còn. . . Còn chưa tới sao "

Đường Dần từ trong ngực lấy ra Khâu Chân cho hần địa đồ, đối chiếu địa đồ hướng nơi xa quan sát, nói: "Cũng nhanh đến, xuyên qua mảnh này rừng, lại vòng qua phía trước thế thì eo núi còn kém không nhiều lắm "

Trong miệng hần nói nhẹ nhõm, trong lòng đã ở thăm mắng sào huyết làm sao chọn lựa như thế cái xó xỉnh địa phương, khó trách nơi đó quan binh mấy lần đều không tiêu diệt rồi, nếu đạo tặc trước đó nhận được tin tức, chỉ là trong rừng quán cũng có thể đem người quán phủ.

Đây là tình hình thực tế, bọn phi đồ trong thành cũng là xếp vào có nhãn tuyến, chỉ cần đại cổ quan binh xuất động, bọn họ lập tức có thể được đến tiếng gió, hoặc là tránh né, hoặc là thiết hạ mai phục chờ quan binh trúng kế.

Đường Dần cái này một đám người số tuy nhiều, nhưng mặc cho vụ là bảo vệ công chúa, ai có thể ngờ tới bọn họ sẽ suy nghĩ khác người, nửa đường tiểu phi, cho nên lúc này giặc cướp nhóm là không có chút nào phòng bị, bằng không thì thật ở trong rừng thiết hạ mai phục, cũng đủ Đường Dần cái này hai ngàn người tới chịu.

Bình an vô sự xuyên qua rừng cây, lại hướng phía trước đều là đường núi, mặt đất khắp nơi đều là loạn thạch, Đường Dần dứt khoát từ trên ngựa xuống tới, đi bộ tiến lên.

"Đối phương thật chỉ có chừng năm trăm người" trên đường, Đường Dần vừa đi vừa hỏi sau lưng Khâu Chân.

"Trùng Thành thành chủ là nói như vậy." Khâu Chân mình cũng không xác định.

Lúc này Cổ Việt lại hiểu kỳ hỏi: "Không phải nói giặc cướp có mai phục sao "

Đường Dần và Khâu Chân bèn nhìn nhau cười, hướng về sau hần người ngẩng đầu nói: "Nói cho hai bọn họ tình hình thực tế!"

Khâu Chân đem cổ, nhạc hai người kéo đến bên cạnh, đem kế hoạch của hần từ đầu tới đuôi, từ đầu chí cuối giảng thuật một lần.

Giấu điểm Thiên phu trưởng khác, cũng không phải Đường Dần và Khâu Chân không tin nhiệm bọn họ, mà can hệ trọng đại, biết nội tình người càng ít càng tốt, so ra mà nói, Đường Dần và Khâu Chân đối với cô, nhạc hai người tin cậy nhất, cho nên lần này hành động chỉ đem hai người bọn họ đi ra, về phần phía dưới binh sĩ, bọn họ căn bản không hiểu chuyện gì xảy ra, tự nhiên cũng không cần nói nhiều.

Cổ Việt và Nhạc Thiên nghe Khâu Chân nói xong, thế mới biết mình muốn làm gì, hai người đều cười, mình cho mình sáng tạo công lao, việc này rất mới mẻ, chẳng qua nghe cũng thật có ý tứ.

Cổ Việt hỏi: "Làm như thế, về đô thành về sau thật có thể đạt được khen thưởng "

Khâu Chân gật đầu nói: "Đương nhiên! Công chúa nếu đi vào gió lớn, chính là chúng ta gió lớn trách nhiệm, nếu xảy ra bất trắc, cái này khuyết điểm ai

cũng gánh vác không dậy nổi, chúng ta giết địch thì sống chết bảo vệ công chúa, nhưng xa so với một đường thái bình trở về công lao lớn. Đây không phải đùa nghịch tâm cơ, đây chính là chính trị, muốn trèo lên trên, liền phải mình cho mình sáng tạo cơ hội."

"Lời bàn cao kiến!" Cổ Việt là đơn thuần võ giả, cũng không hiểu rõ những này, nhưng nghe Khâu Chân nói đạo lý rõ ràng, hắn cũng thành tâm bội phục, bốc lên ngón tay cái tán thưởng.

"Hắc hắc!" Khâu Chân cười nói: "Chuyện đánh giặc, ta không thể giúp các ngươi bận bịu, nhưng ở phương diện khác, ta còn là có thể ra chút lực."

Bọn họ vừa đi vừa nói, vòng qua một chỗ eo núi, thấy lại đi về trước, chính là đường lên núi.

Nơi này đường càng thêm khó đi, mặt đất mập mờ, một mặt là vách đá, một bên khác thì vách núi, con đường chật hẹp, gập ghềnh, không cẩn thận liền có ngã xuống sườn núi nguy hiểm.

Đang đi về phía trước, đột nhiên, phía trước tiếng huýt sáo nổi lên bốn phía, trong đó còn kèm theo dồn dập tiếng kêu to.

Không cần hỏi, phi trong ổ giặc cướp nhóm đã phát hiện bọn họ bộ dạng.

Trên mặt Đường Dần lộ ra nụ cười, âm lãnh lại nụ cười tà khí, hiện tại Khâu Chân, Cổ Việt, Nhạc Thiên xem xét hắn loại này cười trong lòng đều hiểu, đây là Đường Dần động sát cơ chuẩn bị giết người biểu lộ.

Hắn tăng tốc bước chân, hướng về phía trước đi vội, cùng lúc đó, trên người tán mát ra tầng tầng hắc vụ, đem quanh thân hắn bao phủ, trong nháy mắt, hắc vụ hóa thành thực chất, phụ thuộc ở trên người hắn, hình thành một tầng đen tuyền lấp lóe u quang chiến giáp.

Thấy thế, Cổ Việt và Nhạc Thiên cũng song song lấy ra riêng phần mình vũ khí, quay đầu hô lớn: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Chiến đấu lúc nào cũng có thể triển khai, Khâu Chân thả chậm bước chân, dần dần thối lui đến đội ngũ sau cùng, không phải hắn nhát gan, mà hắn không năng lực tự vệ, trên chiến trường không những giúp không được gì, còn có thể sẽ để cho đám người Đường Dần phân tâm chiếu cố hắn, không muốn cho người khác thêm phiền phức, hắn tự động tự giác rời xa tranh đấu.

Người Đường Dần khoát linh khải, xông lên phía trước nhất, lại đi về phía trước ra không xa, chỉ nghe phía trước suu suu thanh âm nổi lên bốn phía, đối diện bay tới trên trăm chi chạm khắc linh.

Hắn ngay cả tránh cũng không tránh, mặc cho mũi tên bắn trên thân mình. Mũi tên sắt đầu va chạm linh khải, đỉnh đương rung động, tia lửa tung tóe, lại không đá thương được linh khải mấy may.

Hiện tại, hắn tu vi đạt tới Linh Hóa Cảnh, được xung tưng cao thâm, thả ra linh khải cũng đầy đủ cứng cỏi, chỉ cần không bị hóa binh linh sau vũ khí công kích đến, phổ thông tiến công đối với hắn căn bản vô hiệu.

Bước chân hắn không ngừng, như cũ nhanh chân hướng về phía trước, trước mặt mũi tên một mực không có đình chỉ, những nơi đi qua, mặt đất che kín tán lác xuống tàn mũi tên, hình thành rất dài một đầu.

Lại qua một hồi, dường như đối phương cũng nhìn ra không đá thương được hắn, mưa tên đình chỉ, ngay sau đó, lại truyền tới âm âm tiếng nổ lớn.

Không biết đối phương lại sử dụng vũ khí gì, Đường Dần ngẩng đầu nhìn lên, chỉ trông thấy một cỗ hướng xe từ giữa sườn núi mãnh liệt trượt xuống tới.

Hướng xe phía trước là sắt, cũng nằm ngang buộc có bao nhiêu thanh đao kiếm, công kích phạm vi cực lớn, hướng xe đằng sau thì trống không, bên trong đầy to lớn hòn đá, toàn bộ hướng trên xe cái cân xưng một xưng, nói ít cũng có ngàn tám trăm cân, từ trên cao đi xuống vọt tới, quán tính đầu chi ngàn cân, ở cái này chật hẹp trên sơn đạo, thật bị vọt tới binh sĩ đội ngũ, tử thương khó mà đoán chừng.

Đường Dần giật nảy mình, nghĩ không ra giặc cướp lại còn có dạng này vũ khí, hắn không cách nào né tránh, hắn nếu để cho mờ, binh lính phía sau nhóm liền tao ương, không kịp ngầm nghĩ nữa, hai tay Đường Dần về sờ, ở phía sau nơi hông linh khải vỡ ra hai cái khe hở khe hở, từ đó nhô ra hai con cán đao, Đường Dần nắm chặt, rút ra song đao.

Màu đen ám linh khí từ hắn song chưởng chảy ra, cùng hai thanh tàn nguyệt loan đao dung hợp, đón lấy, đem hai con linh hóa sau loan đao hợp hai làm một, tạo thành một thanh loại cực lớn số màu đen liêm đao.

Nói đến chậm, kì thực cực nhanh, toàn bộ quá trình chỉ chuyện trong nháy mắt.

Một tay Đường Dần cầm liêm, giờ lên cao cao, lúc này hướng xe đã đến hắn phụ cận, hắn hét lớn một tiếng, liêm đao từ trên xuống dưới đánh rớt, lưỡi đao phá phong, phát ra bén nhọn tiếng rít.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58:

Chương 58:

Một trận đại chiến đánh xuống, ba thủy quân số thương vong ngàn chúng, nhưng không có lấy được bất kỳ chiến quả, về phần phương diện Theia, Kevin đức Padie suất quân về thành cứu viện, phí hết sức chín trâu hai hổ mới đem giết vào trong thành đỡ cơ quân đỉnh ra khỏi thành ao, thương vong mặc dù không lớn, nhưng từ thương bách tính lại có mấy ngàn nhiều.

Trận chiến này vô luận đối với ba thủy quân vẫn là đối với Theia, đều xem như đủ nén giận.

Chờ Thượng Quan Nguyên Nhượng trở lại nơi trú quân, ngay cả nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp kéo lấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao xông vào trung quân trước, chất vấn vì sao Lương Khải triệt binh nhìn hấn một bộ muốn ăn thịt người bộ dáng, phí công dừng chỉ có thể đứng ra ở hấn và Lương Khải ở giữa sung làm người hoà giải, đem Thượng Quan Nguyên Nhượng ngăn lại, hướng hấn giải thích cận kề phe mình triệt binh nguyên nhân.

Thượng Quan Nguyên Nhượng nghe xong, tức giận đến cầm trong tay đao hung hăng áp chế tới đất, ngồi xuống, vừa thở hắt hắt bên cạnh mắng: ", đồ cơ quân làm sao biết chúng ta sẽ cùng Theia trong quân ứng bên ngoài hợp hết lần này tới lần khác đuổi tại Theia quân ra khỏi thành thời điểm tiến công thành Theia!"

Phí công dừng im lặng, không phản bác được. Lúc này, một mực nhắm hai mắt không lên tiếng Lương Khải đem con mắt mở ra, nói: "Đây cũng là Remy Azabo tính toán đến. Quân ta đến đây giải vây, bị nhốt Theia quân thừa cơ xuất kích, đó cũng không phải cỡ nào để cho người ta không tưởng tượng được chiến thuật."

Nhìn hấn một cái, Thượng Quan Nguyên Nhượng thở phì phò hừ một tiếng, không nói tiếp, hiện tại ngay cả chính hấn cũng không biết ở tức giận ai đây, tóm lại cuộc chiến này đánh quá làm cho người ta âm ức.

Lương Khải lại yếu ớt nói: "Vừa rồi, ta đem đồ cơ quân chiến thuật vừa cẩn thận suy nghĩ hai lần, không thể không thừa nhận, chiến thuật của bọn hấn là phá giải quân ta và Theia trong quân ứng bên ngoài hợp biện pháp tốt nhất, mà lại quân ta và Theia căn bản không có cách đối phó."

Thượng Quan Nguyên Nhượng nhướng mày, nghi vấn hỏi: "Chẳng lẽ cái kia đồ cơ quân thống soái cái gì lỗi a Bảo so với người còn xảo trá không thành "

Lương Khải vui vẻ, không có trả lời vấn đề của Thượng Quan Nguyên Nhượng, hấn thấp giọng nói: "Chỉ sợ sau trận chiến này, Theia quân không dám tiếp tục tùy tiện ra khỏi thành một trận chiến, chỉ có thể dựa vào chính chúng ta đến và đỡ cơ quân."

Điểm này Thượng Quan Nguyên Nhượng cũng cảm giác được, hiện tại hấn quá bội phục lúc trước, Lương Khải sáng suốt, tiến quân trước thành Theia trước kéo Thiên Ưng Quân làm hậu viện. Nghĩ đến Thiên Ưng Quân, con mắt hấn đột sáng lên, nói: "Lương Khải, đồ cơ quân cũng không biết chúng ta có Thiên Ưng Quân hậu viện."

Bị hấn không đầu không đuôi một câu nói sừng sốt, Lương Khải nháy mắt mấy cái, nghi hoặc mà nhìn xem Thượng Quan Nguyên Nhượng.

Thượng Quan Nguyên Nhượng nói: "Chiều như lời người nói, đồ cơ quân thống soái khẳng định là cái rất biết dụng binh người, chắc hấn hấn cũng có thể suy đoán ra đến quân ta lách qua Ngõa Nhĩ Trấn, đột tiến đến thành Theia là cực kì mạo hiểm hành vi, sẽ mất đi hậu cần tiếp tế, ta muốn hấn hấn sẽ liên hợp Ngõa Nhĩ Trấn đồ cơ quân trái lại giáp công quân ta, nhưng trên thực tế, quân ta vẫn có Thiên Ưng Quân làm hậu viện, cũng không sợ hấn giáp công. . ." Nói nói, Thượng Quan Nguyên Nhượng suy nghĩ ngược lại trước loạn, hấn vỗ vỗ đầu của mình, lại gãi gãi đầu phát, nói: "Dù sao tại dùng binh phương diện này người so với ta lành nghề, ta cảm thấy ở trong đó có chiến cơ có thể tìm ra, Lương Khải, người cảm thấy thế nào "

Lương Khải liếc mắt liếc nhìn Thượng Quan Nguyên Nhượng, thật lâu không lên tiếng. Thấy thế, Thượng Quan Nguyên Nhượng không kiên nhẫn phát

phát tay, nói lầm bầm: "Được, đến, đến! Coi như ta không nói!"

"Không! Ta cảm thấy Nguyên Nhượng nói có lý." Lương Khải vẫn như cũ hai mắt thẳng vào liếc nhìn hắn, qua nửa ngày, hắn bỗng nhiên ngửa mặt cười ha ha, khen: "Nguyên Nhượng đối chiến mấy bay khứu giác nhưng hơn xa tại ta!"

Nghe vậy, trung quân trong trường chúng tướng lẫn nhau nhìn xem, đều tối tinh thần, không hện mà cùng đứng người lên, xúm lại đến soái án bốn phía, bao quát Thượng Quan Nguyên Nhượng ở bên trong.

"Lương Khải, ngươi đánh cái gì bí hiểm nói một chút ngươi nghĩ đến cái gì" Thượng Quan Nguyên Nhượng hỏi.

"Cái này nhờ có Nguyên Nhượng ngươi nhắc nhở ta." Lương Khải nghiêm mặt nói: "Ngươi nói đúng, quân ta mời Thiên Ưng Quân tiếp viện, cái này ngay cả đại vương cũng không biết, đồ cơ quân càng không khả năng biết, hiện tại, năm vạn Thiên Ưng Quân viện quân xem như một chỉ kì binh." Dừng một chút, ngón tay hắn lấy địa đồ, nói: "Quân ta chủ động tới công, sĩ khí đang thịnh, đồ cơ quân còn không dám tùy tiện ra doanh một trận chiến, nhưng nếu lại kéo lên mấy ngày, quân ta đánh lâu không xong, sĩ khí yếu dần, lương thảo không tốt, lúc này, đồ cơ quân nhất định chủ động khiêu chiến, toàn lực đến công, khi đó quân ta đem rất khó ngăn cản được, chỉ cần quân ta vừa lui, Ngõa Nhĩ Trăn đồ cơ quân cũng chắc chắn sẽ đi ra ngăn chặn, đến lúc đó, đồ cơ quân liền hình thành giáp công chi thế, quân ta tất bại. Là có năm vạn Thiên Ưng Quân làm hậu viện, chiến cuộc liền không giống nhau, quân ta hoàn toàn trước tiên có thể tiêu diệt Ngõa Nhĩ Trăn quân địch, sau đó lại thay đổi quay đầu, hợp lực đánh tan đồ cơ quân chủ lực!"

Chúng tướng nhóm vừa nghe vừa gật đầu, Thượng Quan Nguyên Nhượng cau mày nói: "Ngươi dài dòng một đại thông, cũng không nói rõ ràng quân ta hiện tại phải đánh thế nào, là chiến là rút lui!"

"Tự nhiên là chiến!"

"Tốt! Ta trước hết đi nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai xuất chiến!" Thượng Quan Nguyên Nhượng lung tung lau mặt một cái bên trên mồ hôi, quay người liền muốn đi ra phía ngoài.

Lương Khải vội vàng đem hắn gọi lại, nói: "Nguyên Nhượng hãy nghe ta nói hết mà! Ta nói chiến, là quân ta không lùi, ở chỗ này và đồ cơ quân kéo, chẳng qua phải bày ra tùy thời xuất chiến tư thế."

Nhìn Thượng Quan Nguyên Nhượng nhướng mày, lại lộ ra bất mãn chi sắc, Lương Khải đành phải lại nhẫn nại tính tình giải thích nói: "Đồ cơ quân hiện tại hi vọng nhất chiến cuộc có thể kéo dài xuống dưới, đến tiêu hao quân ta lương thảo, như vậy chúng ta giống như ước nguyện của hắn, và hắn đông dài, chờ đến thời cơ thành thực, quân ta liền lui lại, dẫn địch đến công."

"Như thế mà nói, vậy ngày mai. . . Không có chuyện làm "

Lương Khải cười tặc, nói: "Tuy là phải hao tổn, nhưng lại không thể để cho đồ cơ quân nhìn ra, cho nên quân ta không thể nhàn rỗi." Hắn nhìn chung quanh bốn phía chúng tướng, nghiêm mặt nói: "Truyền lệnh xuống, ngày mai, thứ nhất đến thứ năm binh đoàn giữ nghiêm doanh trại quân đội, thứ sáu đến thứ mười binh đoàn hết thảy đi khai thác đá, đốn củi, để đồ cơ quân cho là chúng ta tại làm đại chiến trước chuẩn bị!"

Chúng tướng đầu tiên sững sờ, tiếp lấy cũng đều cười, nhao nhao nhúng tay thi lễ, đồng nói: "Mặt tướng tuân mệnh!"

Thượng Quan Nguyên Nhượng nói: "Phải mê hoặc địch nhân cũng không cần phải dùng năm cái binh đoàn huynh đệ ra ngoài thân thể lực sống "

Lương Khải nghiêm mặt nói: "Ta phải các huynh đệ đi khai thác đá, đốn củi cũng không vẹn vẹn là mê hoặc đối thủ, tiếp xuống chiến cuộc, quân ta sẽ hàng loạt tiêu hao tên nỏ và đạn đá, nhiều dự trữ một chút luôn luôn có cần phải." Ngừng tạm, hắn lại đối chúng tướng nói: "Đúng rồi, hiện tại quân ta đến thao túng lương thảo tiêu hao, lưu thủ doanh trại quân đội huynh đệ mỗi ngày hai bữa ăn, mỗi bữa ăn trọng lượng giảm ba thành, ra doanh làm việc huynh đệ ba bữa cơm như cũ, nhưng không thêm lượng."

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau, chờ một hồi, mới cùng kêu lên đáp: "Vâng! Tướng quân!"

Vào lúc ban đêm, thám tử hồi báo, Thiên Ưng Quân viện quân đã rời đi lương châu, đang trên đường chạy tới Theia, bởi vì Thiên Ưng Quân chưa mang số lớn đồ quân nhu, là khinh trang thượng trận, hành quân tốc độ sẽ nhanh hơn một chút, không sai biệt lắm ở sau năm ngày có thể đến Ngõa Nhĩ Trăn. Còn thống soái viện quân tướng lĩnh, là Thiên Ưng Quân phó thống soái, quan canh.

Nghe xong là quan canh lĩnh quân, ba thủy quân chúng tướng tiếng oán than dậy đất, từ anh phái ai không tốt, làm sao đem cái này thẳng xui xẻo phái đến đây. Cũng không phải là mọi người và quan canh sâu bao nhiêu mâu thuẫn, mà bởi vì quan canh không may là có tiếng, lúc trước Đường Dần đem hắn lại lần nữa quân thống soái điều đến Thiên Ưng Quân đảm nhiệm phó thống soái lúc đã nói, quan canh năng lực không có vấn đề, chính là vận khí quá kém, không thích hợp làm một quân thống soái. Trong Phong quân, quan canh còn thu hoạch được cái thường bại tướng quân ngoại hiệu.

Ngược lại Lương Khải là có thể hiểu từ anh ý đồ, hắn phái quan canh đến đây, khẳng định là kết luận đến đây chiến phe mình có thể thắng, để quan canh tới lập chút công lao, dù sao thường bại tướng quân không phải cái gì thanh danh tốt đẹp, treo lên cái ngoại hiệu này đảm nhiệm toàn quân phó thống soái, khó mà phục chúng không nói, quan canh mình cũng xấu hổ, từ anh cũng là thừa dịp cơ hội lần này giúp hắn một tay.

Có thể cùng từ anh người dạng này cùng lều cộng sự, thật sự là một chuyện chuyện may mắn! Trong lòng Lương Khải cảm thán.

Biết viện quân hành trình, trong lòng Lương Khải cũng càng thêm nắm chắc, truyền lệnh hậu phương, vận chuyển lương thảo, lương thảo nhiều ít không quan trọng, nhưng đội hình nhất định phải lớn, dẫn Ngõa Nhĩ Trăn đồ cơ quân đi đánh, chỉ cần nhìn thấy đồ cơ quân tới, không cần chống cự, vứt bỏ lương thảo là đủ.

Hôm sau , dựa theo Lương Khải quân lệnh, ba thủy quân bắt đầu giống trống khua chiêng cách doanh khai thác đá, đồn cùi. Trong nước Theia trái rộng son phong, rừng rậm, khai thác đá, đồn cùi đều không phải việc khó. Ba thủy quân lớn như thế quy mô cử động, tự động không gạt được đỡ cơ quân nhân tuyến, rất nhanh, tin tức liền truyền đến đỡ cơ quân liên doanh.

Hôm nay Phong quân và quân Theia tương lai công, nhưng đỡ cơ quân doanh bầu không khí vẫn ngưng trọng như cũ, biết được Phong quân bắt đầu đại quy mô khai thác đá, đồn cùi, đỡ cơ chúng tướng đều khẩn trương dị thường, tề tụ doanh trưởng, phỏng đoán nhưng Phong quân có thể phải dùng đại quy mô cường công, hơn nữa còn sẽ vận dụng rất nhiều cỡ lớn vũ khí công kích.

Remy Azabo không giống đám người lo lắng như vậy, ngược lại còn cười lên ha hả, hỏi chúng nhân nói: "Hiện tại, Phong quân khai thác đá, đồn cùi, nói rõ cái gì "

Đám người không hiểu, cùng nhau lắc đầu.

"Nói rõ Phong quân quá khinh địch, chuẩn bị không đủ , chờ bọn họ đều chuẩn bị sẵn sàng, tối thiểu còn phải mấy ngày, khi đó, Phong quân lương thảo đã sớm báo nguy, không cần bọn họ đến công, quân ta còn muốn chủ động xuất kích!" Remy Azabo lòng tin mười phần mỉm cười nói.

"Là. . . Vạn nhất Phong quân hậu phương vận chuyển đi lên lương thảo làm sao bây giờ" có tướng lĩnh lo lắng nặng nề mà nói.

"Nếu là như vậy, cho dù Eder là huynh đệ của ta, ta cũng trọng phạt với hắn!" Remy Azabo thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói. Hiện tại Ngõa Nhĩ Trần liền ngăn tại Phong quân đường tiếp tế, nếu có lương thảo vận chuyển đi lên, như vậy đóng giữ Ngõa Nhĩ Trần Eder Azabo tự nhiên khó thoát tội lỗi.

Hắn nói như vậy, chúng tướng không nói nữa có thể nói, lúc này, lại có người đưa ra thừa dịp hiện tại cơ hội, mãnh liệt công thành Theia. Giống như đề nghị như vậy, Remy Azabo đều lười lấy làm ra trả lời, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Toàn quân án binh bất động." Liền không cần phải nhiều lời nữa.

Chính như Thượng Quan Nguyên Nhượng nói như vậy, Remy Azabo đối với ba thủy quân tình huống hiện tại hiểu rõ vô cùng, cũng biết rõ ba thủy quân sở trường và điểm yếu, nhưng hắn duy nhất tính sát chính là ba thủy quân phía sau năm vạn viện quân, cái này năm vạn Thiên Ứng Quân cũng thành khoảng song phương chiến cuộc máu chó.

Nghiêm chỉnh mà nói, đây cũng không phải là là Remy Azabo sai lầm, mà đỡ cơ tình báo sai lầm, đỡ cơ ở Phong Quốc nhân tuyến không để ý đến thà bên này, một mực tại gấp chăm chăm Diêm Thành, bên này Diêm Thành trong Phong quân ương quân không điều động, đỡ cơ liền tự cho là ba thủy quân phía sau không ai giúp.

Tình báo sơ hở, thường thường trực tiếp quyết định chiến tranh thành bại.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59:

Chương 59:

Tam Thủy quân giống trống khua chiêng khai thác đá, đồn cùi, ngay tại chỗ đào tạo tên nô và đạn đá, một bên khác, hậu phương lương thảo cũng hướng

Tam Thủy quân trụ sở vận chuyển. Bởi vì Ngõa Nhĩ Trấn vẫn còn Theia quân không chế bên trong, Tam Thủy quân hậu cần đội còn cố ý tránh đi Ngõa Nhĩ Trấn, muốn đường vòng thông qua. Đáng tiếc bọn họ không trốn qua Đổ Cơ quân trinh sát con mắt

Khi hậu cần đội đi đến phụ cận Ngõa Nhĩ Trấn thời điểm, nhận được tin tức Eder Azabo suất quân ra trấn. Đổ Cơ quân đa số kỵ binh, am hiểu ở đất bằng làm chính diện giao chiến, song phương còn chưa tiếp xúc, chỉ nhìn đối phương đánh tới chính là thuần một sắc kỵ binh, áp vận lương cỏ Phong quân liền đã hoảng sợ tay hoảng chân, không làm ra cái gì chống cự, vứt bỏ lương không để ý, hốt hoảng mà chạy.

Biết rõ Phong quân giao hoạt, sợ bên trong đối phương mai phục, Eder Azabo chưa xuống khiến truy sát, mang lên Phong quân vứt bỏ lương thảo, khai hoàn mà về. Chỉ mấy ngày kế tiếp, Eder Azabo suất quân liên tục đánh xuống Phong quân ba đợt hậu cần tiếp tế đội, tịch thu được lương thực khoảng chừng hơn hai mươi vạn thạch, có thể nói là chiến quả huy hoàng.

Eder Azabo hưng phấn sau khi, chưa hướng mình huynh đệ Remy Azabo truyền lại tin chiến thắng, đem phía bên mình tình huống nói rõ chi tiết. Tiếp vào huynh đệ tin chiến thắng, Remy Azabo tự nhiên cũng là hết sức cao hứng, trong lòng cũng càng thêm có ngọn nguồn, chỉ cần Phong quân lương thảo bổ sung không được, như vậy Phong quân lạc bại cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Hắn đoán chừng mấy ngày gần đây nhất, Phong quân khẳng định sẽ có một đợt đại quy mô tiến công, đây cũng là Phong quân đánh cược lần cuối, có thể công phá phe mình liên doanh liên thắng, nếu không công nổi, Phong quân cũng chỉ có thể bị ép triệt thoái phía sau, đến lúc đó, cũng chính là phe mình chủ động xuất kích cơ hội tốt.

Remy Azabo hạ lệnh toàn quân giữ nghiêm doanh trại, bất kỳ người nào không được cách doanh xuất chiến, mặt khác, hắn đem mười vạn Đổ Cơ quân điều đến đồng doanh, tây doanh chỉ lưu hơn hai vạn binh lực.

Suy đoán của hắn không sai, Tam Thủy quân chưa giống như hắn dự liệu như thế, ở đến thành Theia ngày thứ năm, đối với Đổ Cơ quân quân doanh triển khai vòng thứ hai toàn quân tiến công.

Lần này, Tam Thủy quân rõ ràng so với một lần trước tiến công cẩn thận rất nhiều, không tiếp tục qua loa toàn quân đẩy về phía trước tiến, mà trước tiên đem cỡ lớn công thành vũ khí dời ra ngoài, đối với Đổ Cơ quân đồng doanh cuồng oanh loạn tạc.

Kỳ thật Tam Thủy quân sử dụng vũ khí rất đơn giản, chỉ có hai loại, một loại là Phá Thành Nổ, một loại là máy ném đá, chỉ Phong quân chuẩn bị nổ kiếm và đạn đá nhiều lắm, phát xạ, không xong không được, không gián đoạn đã kích lấy Đổ Cơ quân doanh phòng tuyến.

Bởi vì là tạm thời chế tạo gấp gáp, Phá Thành Nổ tên nổ ngay cả sắt lá cũng không bao, bất quá đối phó làm bằng gỗ trại tường là đầy đủ, tên nổ bị bắn ra đi, va chạm hái tường, tiếng nổ lớn chói tai, mảnh gỗ vụn bay tứ tung, thường thường có thể trực tiếp đem trại tường xuyên qua, tên nổ một nửa dính vào trong tường, một nửa khác thì lưu tại ngoài tường.

Rất nhiều đứng vững trại tường đồ cơ sĩ tốt hoàn toàn không có chuẩn bị, bị đột nhiên bắn vào tên nổ mặc vừa vận, thân thể treo mũi tên, kêu thảm, gãy dựa lấy.

Máy ném đá đạn đá uy lực càng lớn, từng khối to lớn tảng đá từ trên trời giáng xuống, nện trong đám người, tiếng kêu gào nổi lên bốn phía, đám người bỏ nhào một mảnh, nện ở trại trên tường, đại địa rung động, cọc gỗ vỡ vụn một đoạn lớn.

Ở Tam Thủy quân cỡ lớn vũ khí mạnh mẽ công kích phía dưới, Đổ Cơ quân đồng doanh trại tường trở nên thùng trăm ngàn lỗ, thi thể trên đất trùng trùng điệp điệp Lala, không phân biệt được số lượng. Đồng dạng, Đổ Cơ quân cũng triển khai mãnh liệt đánh trả, bất quá bọn hắn không Phá Thành Nổ, chỉ dùng máy ném đá đập mạnh Tam Thủy quân trận doanh.

Song phương người tới ta đi, cự thạch đầu trên không trung xuyên tới xuyên lui.

Tam Thủy quân cỡ lớn vũ khí trợn vụn liên tục phát xạ hơn hai canh giờ, đem trước kia dự trữ cùng mấy ngày liên tiếp chế tạo gấp gáp tên nổ và đạn đá toàn bộ dùng hết, giờ Lương Khải truyền đạt mệnh lệnh tiến công mệnh lệnh. Tam Thủy quân đây cũng không phải là đánh nghỉ binh, mà thực sự thật công, nếu như bây giờ có thể nhất cổ tác khí công chiếm đồ cơ liên doanh, Lương Khải liền không cần đến lại lui về, liên hợp Thiên Ứng Quân.

Oanh, oanh, oanh —— Tam Thủy quân phương trận đều nhịp đẩy về phía trước tiến, mọi người cất bước động tác gần như nhất trí, mỗi một bước bước ra, đều phát ra đinh tai nhức óc tiếng oanh minh, đại địa cũng vì thế mà chấn động.

"Gió! Gió! Gió!" Phong quân chiến trận ở thúc đẩy đồng thời, trên dưới tướng sĩ cũng cùng kêu lên hò hét, cũng lấy vũ khí đập nện tầm chấn, một là cổ vũ phe mình sĩ khí, thứ hai cũng có thể cực lớn chấn nhiếp đối thủ

Lúc này doanh trại bên trong Đổ Cơ quân đều đã cháy ra mồ hôi lạnh, một từng cái đem vũ khí nắm thật chặt, ánh mắt lom lom nhìn mà nhìn chăm chăm vào ngoài doanh trại trận doanh Phong quân.

Remy Azabo tự mình xuất chiến, chỉ huy trận chiến đầu này. Hắn một bên đem phần lớn binh lực rút về bên trong trại tường, một bên lại khiến một phần nhỏ Đổ Cơ quân tiếp tục tử thủ bên ngoài trại tường.

Đổ Cơ quân doanh bên trong trại tường kỳ thật chỉ cao cỡ một người gạch mộc, chiến mã chỉ là một cái nhảy vọt liền có thể nhảy qua đi, nhưng tương đối, gạch mộc trại tường cũng càng thêm rắn chắc, không sợ máy ném đá đã kích.

Bên trong trại tường so với bên ngoài trại tường phải thấp rất nhiều, phòng thủ thời điểm, chỉ cần bên ngoài trại tường không có bị đột phá, bên trong trại tường không hề có tác dụng, nhưng bây giờ bên ngoài trại tường tổn hại nghiêm trọng, rất nhiều nơi bị nện hủy đập sập, lúc này bên trong trại tường tác

dụng liền hiển lộ ra, mọi người đứng ở bên trong trại trên tường, có thể theo bên ngoài trại tường khe trực tiếp đem mũi tên bắn đi ra.

Tam Thủy quân tốc độ tiến lên rất nhanh, thời gian không dài, song phương đều đã tiến vào đối phương tầm bắn, chỉ nghe song phương trong trận doanh dây cung bùng ra bành bành âm thanh nổi thành một mảnh, ngay sau đó, đen ngịt mưa tên lên không, dường như hai đóa mây đen, trên không trung giao nhau mà qua, phân hướng đối phương trận doanh đình đầu rơi đi.

"Lên thuận —— "

Phong quân và trong Đỗ Cơ quân tướng lĩnh không sai biệt lắm là đồng thời cao giọng hò hét, sĩ tốt nhóm nhao nhao nhô lên tằm chắn, sau đó, đình đình đang đang thanh âm nổi lên bốn phía, mưa tên khuynh tiết tại trên tằm chắn, hoá tính bốn mũi tên, thanh thúy tiếng vang liên tiếp, trong đó còn thỉnh thoảng xen lẫn kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Đỗ Cơ quân bên ngoài trại tường khe quá nhiều, hiện tại đã thùng rỗng kêu to, nhưng phía trên vẫn đứng có đỗ cơ sĩ tốt, thậm chí có chút trại tường bị nện chỉ còn lại rộng năm, sáu mét, hai bên đều là lỗ thùng to lớn, nhưng phía trên vẫn như cũ có mấy danh đỗ cơ tiễn thủ đang không ngừng hướng phía dưới bắn tên, cho Phong quân tạo thành tổn thương.

Đối với những tổn hại nghiêm trọng trại tường, Tam Thủy quân ngay cả thang mây đều lười lấy đỡ, chỉ sợ thang mây đỡ đến phía trên, người ở hướng lên vừa bỏ, trại tường liền phải bị áp đảo. Chờ Tam Thủy quân vọt tới trại dưới tường, mấy chục trên trăm binh lính chen chúc chung một chỗ, cùng nhau dùng sức, mãnh liệt đẩy còn sót lại trại tường.

còn sót lại vài mét rộng trại tường sớm đã lung lay sắp đổ, chỗ nào còn có thể đỡ được nhiều người như vậy đưa đẩy, ở Phong quân sĩ tốt cùng kêu lên hò hét, từng mặt không trọn vẹn không chịu nổi trại tường âm vang sụp đổ, phía trên Đỗ Cơ quân sĩ tốt kêu thảm từ không trung ngã xuống khỏi, có ít người tại chỗ ngã chết quảng bất tỉnh, có ít người thì té xương cốt đứt gãy, trên mặt đất giãy dụa lấy hướng về sau bỏ.

Đỏ mắt Phong quân chỗ nào còn quân người là chết là tổn thương, còn có hay không sức chiến đấu, ủa lên, loạn lười đao đủ rơi, đem chưa chết đỗ cơ sĩ tốt chặt cái hiểm nát. Nhưng bên ngoài trại tường khê đảo, bên trong bên trong trại tường lập tức hiển lộ ra, vô số đứng bên trong trại trên tường Đỗ Cơ quân sĩ tốt cùng nhau bắn tên, ở đây đặc mưa tên bên trong, vừa mới đẩy ngã bên ngoài trại tường Tam Thủy quân sĩ tốt nhao nhao trúng tên ngã xuống đất.

Phản ứng Tam Thủy quân cũng không chậm, tùy theo triển khai phản kích, nguyên bản kêu loạn đám người ở thời gian cực ngắn bên trong một lần nữa xếp tề chỉnh phương trận, trước mặt sĩ tốt nhô lên thuận trận, ngăn cản ngựa mặt mà đến mưa tên, phía sau sĩ tốt về cung cài tên, triển khai bắn trở về phản kích.

Bên trong trại trên tường đỗ cơ tiễn thủ không kịp trốn tránh, bị Phong quân một vòng tiễn trận bắn ngã rỗng rã một loạt người.

Rất nhanh, Đỗ Cơ quân tiễn thủ lui ra bên trong trại tường, trong vòng trại tường làm công sự che chắn, tiếp tục bắn tên bắn giết Phong quân.

Song phương ở gạch mộc trong tường bên ngoài, người một vòng tiễn trận, ta một vòng tiễn trận, lẫn nhau bắn không ngừng, hai bên trong trận doanh binh lính thỉnh thoảng trúng tên ngã lật, thi thể trên đất càng để lâu càng nhiều, song phương trúng tên thương binh đều là thành xe thành xe hướng phía sau kéo đưa. Kịch chiến đến tận đây, chiến đấu triệt để tiến vào mức độ kịch liệt.

Trận chiến này vô luận đối với Phong quân vẫn là đối với Đỗ Cơ quân mà nói, đều gọi được là một trận gian khổ ác chiến.

Mũi tên của Đỗ Cơ quân trận mặc dù mãnh liệt, nhưng Phong quân trận doanh vẫn là đang không ngừng đẩy về phía trước tiến. Lúc này, Phong quân quân tiên phong đã tiến vào đỗ cơ liên doanh, lập tức sẽ tiếp xúc đến bên trong trại tường.

Mất thấy Phong quân càng càng gần, đã nhanh đến phụ cận, trong Đỗ Cơ quân tướng lĩnh lên tiếng ra lệnh, tiễn thủ tiếp tục bắn tên, trường mâu binh, trường thương binh bên trên trại tường ngăn địch.

Ở các tướng lĩnh thanh âm ra lệnh bên trong, vô số đỗ cơ binh chui lên trại tường, ở trên cao nhìn xuống hướng ngoài tường Phong quân mãnh liệt chọn mãnh liệt đâm.

Đỗ cơ và bối tát đều thuộc cùng một cái chủng tộc, thân thể cường tráng, toàn thân man lực, so sánh Phong quân, tại thân thể tổ chất bên trên chiếm hữu Tiên Thiên ưu thế, mặt khác đỗ cơ hoàn cảnh gian khổ, cảnh nội tuyệt đại đa số lãnh thổ thuộc hoang mạc, cái này làm đỗ cơ người càng thêm bư hãn, dũng mãnh thiện chiến.

Bọn họ ở trại trên tường một thương đâm xuống, Phong quân cho dù dùng tằm chắn ngăn cản được, cũng bị lực va đập dính liền tiếp lui về phía sau, cảm tằm chắn cánh tay đều bị chắn trận trận run lên, không làm gì được. Nếu không tới kịp dùng tằm chắn ngăn cản, hạ tràng thì thảm hại hơn, tại chỗ liền sẽ bị ngay cả người mang giáp đâm thủng.

Đương nhiên, Đỗ Cơ quân ở đâm chọn ngoài tường Phong quân đồng thời, mình cũng thừa nhận trận doanh Phong quân bên trong mũi tên bắn, rất nhiều Đỗ Cơ quân trước ngực, cánh tay, đùi đã bên trong mấy mũi tên, nhưng vẫn đứng ở trên tường đất, tiếp tục chiến đấu.

Đỗ Cơ quân bư hãn, Tam Thủy quân cũng không kém nơi nào, thảm liệt như vậy kịch chiến, trong quân không một tên tham sống sợ chết binh, cho dù biết rõ trên đỉnh tiến đến sẽ bị địch nhân giết chết, nhưng mọi người vẫn như cũ không ngừng hướng về phía trước đè ép, đánh thẳng vào địch nhân một đạo phòng tuyến cuối cùng.

Song phương giao chiến binh lính là ngược lại người một loạt, ngược lại ta một loạt, giao chiến còn chưa tới nửa canh giờ, tường đất bên ngoài thi thể đã

chông la lên nửa tường cao bao nhiêu, bên trong có thi thể Phong quân, cũng có thi thể Đồ Cơ quân, song phương thi thể hỗn tạp cùng một chỗ, máu thịt be bét, không phân rõ số lượng.

Chiến đấu vẫn còn vĩnh viễn tiếp tục, song phương thương vong vẫn còn hiện lên thẳng tắp tăng lên. Chờ trời đến buổi chiều, bên trong trại ngoài tường thi thể đã lũy đến và trại tường đồng dạng cao trình độ, Phong quân đẩy về phía trước tiến lúc đã mất căn trèo tường, giẫm lên thi thể có thể trực tiếp leo lên đi.

Chẳng qua Phong quân xông nhanh, ngã xuống cũng nhanh, hoặc là bị phản công địch nhân đâm ngã, hoặc là bị quân địch tiền thủ bắn ngã lật địa, là phản xung đi lên Đồ Cơ quân cũng đứng không được bao lâu, lập tức lại bước phía trước Phong quân theo gót.

Ở thấp thấp bên trong trại tường nơi này, song phương đều liều lên toàn lực, người tranh ta đoạt, nhưng Đồ Cơ quân phản công không đi ra, Phong quân cũng mạnh mẽ xông tới không tiến vào, song phương đánh lên máu tanh nhất cũng thảm thiết nhất tiêu hao chiến, đây là thuần túy so đầu binh lực, so với ai khác binh lực nhiều, so với ai khác có thể thương vong nổi.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuyển Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyenh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60:

Chương 60:

Tam Thủy quân và Đồ Cơ quân ác chiến từ dưới buổi trưa lại một mực đánh tới sắc trời đại hắc, chiến đến đến lúc này, Đồ Cơ quân bên trong trại tường cũng hoàn toàn không tìm được, chỉ có thể nhìn thấy hai quân ở giữa có một tòa rất dài đồng xác chết lũy lên thật cao, máu tươi từ trong đồng xác chết cốt cốt chảy ra, xen lẫn trong xung quanh trong đất bùn, làm chiến trường mặt đất đều biến vô cùng vùng bùn, một cước đạp xuống đi, đến sử dụng khí lực thật là lớn mới có thể đem chân rút ra. Rất nhanh, máu tươi ngưng kết, làm thổ địa ngưng kết thành màu đỏ sậm miêng đất, sau đó, lại có mới máu tươi đổ vào tới. . .

Chiến đấu đã đánh đến loại trình độ này, đối với song phương binh lính mà nói là con ác mộng, đối với song phương thống soái cũng đồng dạng là trận khảo nghiệm, hiện tại so đã không còn là toàn quân chiến lược, mà ý chí lực, xem ai có thể kiên trì được, xem ai có thể chịu tới cuối cùng.

Trận so đấu này, Remy Azabo chiến thắng Lương Khải. Remy Azabo là tử chiến đến cùng, chỉ có thể cắn răng thủ vững, không đường lui lại, mà Lương Khải thì không phải vậy, hắn còn có hậu chiêu, còn có viện binh có thể trông cậy vào, hắn không biết cũng không có khả năng cầm toàn quân tính mạng của tướng sĩ đến đối trận này thắng thảm.

Chiến đến trời tối, Lương Khải dẫn đầu truyền đạt mệnh lệnh rút quân mệnh lệnh, mệnh lệnh này, đối địch ta song phương đều xem như cái tin tức vô cùng tốt, như thế ác chiến cả ngày, song phương tướng sĩ đều đã liều đến tình trạng kiệt sức, hết thấy trước mắt đều là song ảnh, hai chân thỉnh thoảng run lên.

Chờ Tam Thủy quân lúc rút lui, Đồ Cơ quân tướng lĩnh còn hạ lệnh toàn quân truy sát, nhưng phía dưới sĩ tốt nhóm đã không chịu nổi, rất nhiều sĩ tốt tại chỗ liền mệt ngã ở bùn máu, nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, có ít người thì oa oa đại thổ, cũng không biết là mệt vẫn là bị trước mắt như núi thi thể buồn nôn.

Kịch chiến qua đi, còn lại chính là lạ thường yên tĩnh, Phong quân đại doanh và Đồ Cơ quân đại doanh đều là lặng ngắt như tờ. Song phương nhặt xác

thể đội nhau xuất động, trên chiến trường thu nạp riêng phần mình bỏ mình tướng sĩ thi thể. Cũng chỉ có lúc này, Phong quân ở Đỗ Cơ quân trong doanh trại là không cần và đối phương giao chiến.

Như núi thi thể bị mọi người một chút xúi tách ra, chờ đi, qua loa đoán chừng, hai quân lưu lại thi thể không hạ bốn vạn, ai cũng không chiếm được đối phương tiện nghi, căn bản là Phong quân một nửa Đỗ Cơ quân một nửa, thật ứng với người chết một ngàn ta vong tám trăm câu nói kia.

Trở lại quân doanh, Lương Khải lập tức làm cho người thống kê phe mình thương vong. Tam Thủy quân ở đây chiến trận vong nhân số cao tới đến hai mươi hai ngàn người, bị thương binh lính cũng nhiều đạt hơn vạn người, thương vong thêm đến cùng một chỗ vượt qua ba vạn 5, đây là Tam Thủy quân tiến vào Theia đến nay thương vong lớn nhất một trận chiến đấu.

Nhìn qua thương vong thống kê, Lương Khải yếu ớt thở dài một tiếng, thật lâu không lên tiếng. Thật lâu, hần mới mở to mắt, nói: "Mau chóng đem quân ta bỏ mình tướng sĩ thi thể thu hồi, mặt khác, truyền thư quan canh tướng quân, đề hần không nên quá tiếp cận Ngõa Nhĩ Trán, nhưng tại Ngõa Nhĩ Trán ngoài mười dặm tìm chỗ bí mật tạm làm đóng quân."

"Vâng! Tướng quân!" Một bên phí công dừng chấp tay đáp.

Thượng Quan Nguyên Nhượng nói: "Chỉ một trận chiến đấu xuống tới, quân ta thương vong liền như thế thảm trọng, chế tạo tên nỏ và đạn đá cũng hao phí sạch sành sanh, kế tiếp còn đánh như thế nào "

"Đánh" Lương Khải cười khổ, cuộc chiến này chỗ nào còn có thể lại cường công xuống dưới, Đỗ Cơ quân chiến lực quá mạnh, lại ở vào thủ thế, chỉ sợ phe mình toàn quân binh lực đều liệu sạch, cũng chưa chắc có thể đem Đỗ Cơ quân doanh đánh xuống, hần lúc đầu nói: "Quân ta đã vô lực lại làm cường công, canh năm trời, quân ta vứt bỏ doanh rút lui."

Thượng Quan Nguyên Nhượng dùng sức dậm chân, hần thực sự không nguyện ý thừa nhận, phe mình và Đỗ Cơ quân làm chính diện giao phong không chiếm bất kỳ thượng phong. Hần gục đầu xuống, chưa lại nói tiếp.

Lương Khải đảo mắt, nói: "Rút lui nhất định phải nhanh, bằng không thì chúng ta đi không được bao xa liền phải bị quân địch đuổi kịp, trong quân đồ quân nhu, chỉ cần không phải vật nhất định phải có, toàn bộ lưu lại!"

Nghe nói lời này, Thượng Quan Nguyên Nhượng tức giận chất vấn: "Đều lưu cho Đỗ Cơ quân "

Lương Khải nói: "Chỉ gửi lại! Chờ chúng ta thất bại quân địch chủ lực, sẽ còn một lần nữa đoạt lại."

"Hừ!" Thượng Quan Nguyên Nhượng hừ một tiếng, thở phì phò ngồi xuống, quay đầu, nhìn về phía nơi khác.

Cho đến canh ba sáng, Phong quân nhất xác đội mới đem bỏ mình tướng sĩ thi thể toàn bộ chuyển về đại doanh, không cần đi nhìn thi thể, vền vền là thu nạp quân bài liền đủ để chứa mười con rương nhỏ. Rút lui lúc không cách nào mang theo nhiều như vậy thi thể, mà lại Theia khoảng cách Phong Quốc bán thổ quá xa xôi, thi thể chở về đi, nửa đường liền phải hư thối, Lương Khải hạ lệnh, thi thể ngay tại chỗ đốt cháy, chờ chiến hậu mang bỏ mình tướng sĩ tro cốt về nước.

Hơn hai vạn bộ thi thể, đốt cháy cũng không dễ dàng, đạt được phê phán lần hỏa táng. Cũng may Phong quân giai đoạn trước đón củi khá nhiều, lúc này không cần lại đi hiện tìm củi.

Đốt cháy thi thể thời điểm, Lương Khải, Thượng Quan Nguyên Nhượng, phí công dừng chư tướng đều có thân đến hiện trường.

Nhìn qua chồng chất thật cao thi thể dần dần bị liệt hỏa bao phủ, Thượng Quan Nguyên Nhượng tỉnh sáng con người chiết xạ ra nhảy vọt ánh lửa, hần thở dài một tiếng, thì thảo nói: "Bọn họ đều là ta gió lớn đừng sĩ!"

Lương Khải hít lại hai mắt, đáp: "Đúng thế."

"Là, ai sẽ nhớ kỹ bọn họ "

Lương Khải trầm mặc một hồi, nói: "Quốc gia."

"Nếu như không có chiến tranh, bọn họ sẽ không phải chết."

"Chỉ có tin tưởng mình là vì nước mà chiến, là chính nghĩa chi sư, mới sẽ không bị chiến tranh áp lực đánh sụp." Lương Khải quay đầu, liếc mắt nhìn chăm chăm Thượng Quan Nguyên Nhượng, nói: "Nguyên Nhượng, chúng ta có không thể không chiến lý do, sở dĩ lại ở chỗ này, chúng ta vì bảo vệ quốc gia của chúng ta."

Thượng Quan Nguyên Nhượng cười, khẽ thở dài: "Đứng ở nước khác lãnh thổ, lại nói là tại bảo vệ quốc gia của mình, đây không phải rất buồn cười đúng không "

Lương Khải im lặng. Một bên phí công dừng thì trùng điệp háng giọng.

Thượng Quan Nguyên Nhượng biết, lời này của mình đã có thể bị định bên trên nhiễu loạn quân tâm tội danh, chẳng qua hần căn bản không quan tâm, hần cau mày nói: "Vì cứu Theia, lại phải hi sinh ta gió lớn nhiều như vậy đừng sĩ, ai dám cam đoan trận chiến tranh này nhất định là đúng "

Bỗng nhiên Lương Khải hỏi: "Biết vì sao ta chưa từng và trong quân huy nhĩ đệ đi quá gần sao "

Thượng Quan Nguyên Nhượng nghi hoặc mà nhìn xem hắn, nghĩ một lát, nói: "Bởi vì ngươi quá cao ngạo, tự cho là xuất thân cao quý, cho nên cao cao tại thượng. . .

Không chờ hắn nói xong, Lương Khải đã nói tiếp: "Bởi vì ta rất sợ nhớ kỹ xuống tới gương mặt ở một trận chiến đấu qua đi liền rồi cuộc không thấy được. Nếu đi bộ đội, liền muốn làm tốt vì nước là vua hi sinh chuẩn bị, liền muốn tin tưởng vững chắc quân thượng, triều đình làm ra quyết nghị đều là chính xác, không giác ngộ như vậy, liền không cần lại lưu tại trong quân, còn không bằng về nhà trồng trọt, chỉ ít kia đối quốc gia cũng là một loại cống hiến. Trong quân nhất không cần chính là oán trách và thanh âm nghi ngờ." Nói dứt lời, Lương Khải quay người, hướng mình doanh trưởng đi đến, đồng thời cũng không quay đầu lại khoát khoát tay , vừa đánh ngáp vừa nói nói: "Ta hơi mệt chút, hiện tại còn có thể nghỉ ngơi hơn một canh giờ, ta đi thêm thiếp một hồi."

Nhìn tiểu thuyết liền đến ~0]. n] lấy Lương Khải càng chạy càng xa bóng lưng, Thượng Quan Nguyên Nhượng nhủ lòng mảy, nói lầm bầm: "Hôm nay, Lương Khải nhìn có chút không giống nhau lắm."

Phí công dừng gập gập đầu, đi đến bên cạnh Thượng Quan Nguyên Nhượng, thấp giọng nói: "Quân ta đã rất lâu không lớn như thế thương vong, trong lòng tướng quân cũng nhất định là khổ sở cực kỳ, mặc dù tướng quân xưa nay không nói, thân là một nguyên soái quân đoàn, tướng quân gánh vác lấy toàn quân tính mạng của tướng sĩ, áp lực hơn xa ngươi ta. . ."

"Như thế." Đương nhiên Thượng Quan Nguyên Nhượng có thể biết Lương Khải áp lực lớn bao nhiêu, chính là bởi vì dạng này, Lương Khải nhiều lần đem nhiệm vụ nguy hiểm nhất giao cho hắn, nhưng hắn chưa hề thật oán hận qua Lương Khải.

Chờ thân ảnh Lương Khải triệt để từ trong tầm mắt biến mất, bỗng nhiên Thượng Quan Nguyên Nhượng nói: "Hắn không biết tránh về trong doanh trưởng đi khốc "

Phí công dừng sững sờ, gãi gãi đầu phát, không xác định nói: "Không biết "

Thượng Quan Nguyên Nhượng vầy vầy đầu, nói: "Đi! Chúng ta đi xem một chút."

"Cái này. . . Không quá phù hợp. . ."

"Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì !" Nói chuyện, Thượng Quan Nguyên Nhượng nắm lấy phí công dừng cổ tay sai bước hướng Lương Khải doanh trưởng đi đến

Đến phụ cận, cũng không và công thủ vệ lên tiếng kêu gọi, Thượng Quan Nguyên Nhượng dắt phí công dừng trực tiếp xông vào.

Trong doanh trưởng, Lương Khải và áo nằm nghiêng ở sàng thấp, mượn một bên ánh nến, đang lại tụ họp tình hội thần nhìn địa đồ. Đối với đột nhiên xông gần đây Thượng Quan Nguyên Nhượng và phí công dừng, trên mặt của hắn không lộ ra chút nào về kinh ngạc, chỉ hơi hột hỏi: "Có việc "

Lương Khải bình tĩnh như vậy, ngược lại làm cho Thượng Quan Nguyên Nhượng và phí công dừng có chút ngoài ý muốn, cái trước xấu hổ lấy cười ha ha, nói: "Ta và Bạch Tướng quân đánh cược, cược ngươi biết không biết chạy về trong doanh trưởng trốn khốc. . ."

"Kết quả hai người ngươi thất vọng."

"Ngươi thật đúng là không có chút nào khổ sở!" Thượng Quan Nguyên Nhượng đi lên phía trước, lắc đầu nói.

Lương Khải buông địa đồ, nhìn về phía Thượng Quan Nguyên Nhượng, nói: "Nam nhân bị thương, không phải chỉ biểu hiện tại trên ánh mắt. Không phải sao" nói dứt lời, hắn lại mắt cúi xuống nhìn về phía địa đồ, tiếp tục nói: "Ta hi vọng ngươi biểu hiện bị thương phương thức là tại ngày mai chiến, dùng đao của ngươi chặt xuống Remy Azabo đầu."

Thượng Quan Nguyên Nhượng chậm rãi nắm chặt nắm đấm, gập đầu nói: "Ta biết nên làm như thế nào." Nói, hắn hướng phí công dừng nháy mắt, quay người đi ra ngoài.

Ở hắn ra đến doanh trưởng trước, Lương Khải gọi lại hắn: "Nguyên Nhượng!"

"Ân" Thượng Quan Nguyên Nhượng quay đầu.

Lương Khải nghiêm mặt nói: "Chúng ta là không thể không đến đến Theia và Đỗ Cơ quân tác chiến. Nếu như ngươi đối với cái này chiến tín niệm còn chưa đủ kiên định, vậy liền đem câu nói này mỗi ngày nhắc tới một trăm lần."

Thượng Quan Nguyên Nhượng mặt mỗ mỗ ửng, xùy âm thanh nói lầm bầm: "Đầu của ta rất bình thường." Nói dứt lời, người hắn đã đi ra doanh trưởng. Phí công dừng nhìn một cái Lương Khải, chưa dám lưu lại, vội vàng cũng đi theo ra ngoài.

Canh năm trời, thi thể đã toàn bộ đốt cháy xong, còn sót lại tro cốt tạm thời ngay tại chỗ vùi lấp, cũng làm tốt tiêu ký, sau đó, Lương Khải truyền lệnh, toàn quân quần áo nhẹ rút lui, phạm là nặng nề đồ vật hết thảy vứt bỏ.

Dựa theo mệnh lệnh của hắn, hơn bảy vạn người Tam Thủy quân chỉ mang theo khẩu phần lương thực, vô thanh vô tức cách ra quân doanh, hướng phía Ngõa Nhĩ Trấn rút lui.

Rút lui trong quá trình, trong đội ngũ lặng ngắt như tờ, chỉ có thể nghe được rầm rập tiếng bước chân, hiện tại cũng không ai còn có nói chuyện phiếm trò chuyện tâm tình.

Một bên khác, Đỗ Cơ quân doanh.

Chờ sắc trời dần sáng, Remy Azabo rời giường, hẳn làm chuyện thứ nhất chính là đi ra doanh trường, đi đến phòng quan sát, quan sát Tam Thủy quân đại doanh tình huống.

Hắn đưa mắt hướng đối diện nhìn ra xa, Tam Thủy quân đại doanh gió êm sóng lặng, hoàn toàn tĩnh mịch. Remy Azabo trong lòng hơi động, hơi trầm ngâm một lát, đột nhiên kêu lên: "Không tốt, Phong quân bại lui!" Nói chuyện, hẳn quay đầu đối với bên người truyền lệnh quan quát: "Truyền ta quân lệnh, chỉ lưu hai vạn binh lực thủ doanh, cái khác tướng sĩ hết thảy theo ta xuất chiến, truy sát Phong quân!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61:

Remy Azabo đối với Phong quân chủ động rút lui tuyệt không ngoài ý muốn, sớm tại mấy ngày trước đó coi như hắn đến Phong quân sẽ triển khai một trận sau cùng quyết chiến, có thể thắng liền thắng, đánh không thắng cũng chỉ có thể rút lui, hiện tại quả nhiên như hắn liệu.

Hắn đã tính trước, nhưng cái khác đồ cơ nhưng tướng lĩnh không nghĩ như vậy, nhìn qua bình tĩnh Phong quân đại doanh, doanh trại quân đội, doanh trường đều ở, thậm chí liên doanh bên trong cờ thường cũng không trông thấy ít, thấy thế nào Phong quân cũng không giống là rút đi.

Một đồ cơ tướng lĩnh lo lắng lo lắng nghi vấn hỏi: "Quân ta cũng không đạt được Phong quân rút lui tin tức, tướng quân làm sao biết "

Remy Azabo lờm hắn một cái, ngừng đầu nói: "Ngày bình thường lúc này Phong quân đã sớm lên lò ăn cơm, hiện tại nhưng người thấy gió trong doanh có khói bếp "

Nghe nói lời này, chúng tướng cùng là giật mình, nhìn chăm chú nhìn kỹ, còn không phải sao, Phong quân trong đại doanh không một chút xíu khói lửa, khó trách quan sát sẽ cho người cảm thấy doanh trại quân đội vẫn như cũ, lại thiếu khuyết sinh khí, hóa ra phương diện này nguyên nhân. Lại có tướng lĩnh nhỏ giọng hỏi: "Tướng quân, cái này. . . Không phải là Phong quân làm quỷ kế "

Remy Azabo lười lại đi trả lời dưới tướng nghi vấn, hẳn lạnh lùng nói: "Ai lại nhiều nói, loạn quân tâm, ta liền đem đầu của hắn đính đến trên cột cờ!"

Một câu, đem chúng tướng bị hù co rút lại cái cổ, không dám tiếp tục chất vấn nữa câu.

Remy Azabo suất lĩnh tám vạn khoảng Đỗ Cơ quân vọt ra liên doanh, thẳng đến đối diện Phong quân đại doanh mà đi. Hắn trước đó cũng không phái ra trinh sát tìm hiểu Phong quân doanh trại quân đội đến cùng phải hay không không doanh, suất lĩnh đại quân vọt thẳng đi vào. Remy Azabo xác thực tính thông tính toán, mà lại can đảm can trọng, Phong quân động tĩnh cơ bản đều ở trong dự đoán của hắn.

Hiện tại Phong quân trong đại doanh ngay cả Phong bình gió đem cái bóng cũng không tìm tới, từng tòa doanh trường đều là không có một ai, bên trong tạp vật tàn nát đầy đất, tiếp cận ba trăm đờ máy ném đá và Phá Thành Nỗ toàn bộ vứt bỏ trong doanh, trong kho hàng, không tới kịp mang đi vũ khí,

khôì giáp, quân trang đến hàng vạn mà tính.

Thấy tình cảnh này, Đỗ Cơ quân sĩ tốt đều hưng phấn dị thường, triển khai phong thưởng, mọi người đều suy nghĩ nhiều cảm một chút , chờ về nước lúc nhưng làm chiến lợi phẩm của mình.

Remy Azabo rất nhanh truyền xuống quân lệnh, Phong quân đồ quân nhu phe mình tướng sĩ đồng dạng đều không cho cảm, toàn quân mặc doanh mà qua, tiếp tục đuổi giết Phong quân. Đồng thời, hấn lại phái ra phe mình tinh nhuệ ba vạn kỵ binh, dẫn đầu truy sát ra ngoài, hi vọng có thể dùng tốc độ của kỵ binh mau chóng gặp phải Phong quân, đem nó ngăn chặn. Sau đó, hấn lại khiến người ta cho Ngõa Nhĩ Trăn dùng bò câu đưa tin, khiến nơi đó đóng giữ ba vạn Đỗ Cơ quân dốc toàn bộ lực lượng, nghênh kích rút lui trốn qua đi Phong quân, vô luận như thế nào cũng không thể lại để cho Phong quân lập lại chiêu cũ, quần trần mà qua, thuận lợi rút đi.

Hiện tại hấn là tự tin hơn gấp trăm lần, chính là muốn toàn diệt Tam Thủy quân toàn bộ, một hồi đem Phong Quốc đánh sợ, để Phong Quốc hiểu và đồ cơ là địch hạ tràng, tránh khỏi ngày sau lại cho phe mình thêm phiền.

Đỗ cơ và bồi táat mặc dù đồng xuất một mạch, nhưng binh chủng khác nhau rất lớn, Đỗ Cơ kỵ binh là thuần một sắc khinh kỵ binh, ở hoang mạc chi địa, trọng trang kỵ binh không thi triển không gian. Ở Remy Azabo mệnh lệnh dưới, Đỗ Cơ kỵ binh từ Kamal và Zoe hai tên đồ cơ tướng lĩnh thống soái, như gió lốc đuổi theo.

Tam Thủy quân rút lui so với Đỗ Cơ quân truy sát trọn vẹn phải sớm một canh giờ, toàn quân chưa mang đồ quân nhu, khinh trang thượng trận, nhưng dù vậy, vẫn là không chạy nổi đồ cơ khinh kỵ binh.

Vừa tới giữa trưa buổi trưa thời điểm, bộc hậu thám tử liền chạy về trong quân hướng Lương Khải bẩm báo, phía sau có số lớn kỵ binh đuổi tới.

Lương Khải nghe vậy, cũng là thảm kinh hãi, Đỗ Cơ quân truy sát tốc độ so với hấn trong dự đoán thực sự nhanh hơn nhiều. Phí công dừng khẩn trương hỏi: "Quân địch kỵ binh có bao nhiêu người "

"Cái này còn không có tìm kiếm rõ ràng, chẳng qua nghe tiếng vó ngựa, chỉ ít có mấy vạn cưỡi!"

Phí công dừng hít vào ngum khí lạnh, thì thảo nói: "Xem ra địch nhân là đem tất cả kỵ binh đều phái ra. . ." Ngừng tạm, hấn lập tức lại nói với Lương Khải: "Tướng quân, tốc độ Đỗ Cơ kỵ binh quá nhanh, quân ta nếu không chia binh bộc hậu, chỉ sợ không bao lâu địch nhân liền sẽ truy sát đi lên!"

Ở thời đại binh khí lạnh, kỵ binh uy lực quá lớn, và chiến tranh hiện đại bên trong lính thiết giáp là một cái khái niệm, cái này nếu như bị Đỗ Cơ kỵ binh truy sát đi lên, lấy bộ binh làm chủ Tam Thủy quân đem thiệt thòi lớn. Phí công dừng hiểu điểm này, tự nhiên Lương Khải cũng hiểu. Hấn như có điều suy nghĩ lên tiếng.

Phí công dừng cần mỗi một cái, nói: "Tướng quân suất quân rút lui trước, mặt tướng suất một vạn huynh đệ lưu lại bộc hậu!"

Còn chưa chờ Lương Khải nói xong, Thượng Quan Nguyên Nhượng ở bên cười nhạo một tiếng, hỏi ngược lại: "Người lưu lại bộc hậu có thể ngăn địch bao lâu nửa canh giờ vẫn là một canh giờ "

Thượng Quan Nguyên Nhượng lời tuy khó nghe, nhưng cũng là lời nói thật, suất một vạn bộ binh ngăn cản mấy vạn chúng kỵ binh, hơn nữa còn không cự ngựa hoặc thổ lũy làm phòng ngự, có thể ngăn cản đối phương nửa canh giờ đều xem như không tệ. Phí công dừng nói: "Đây cũng là không có biện pháp biện pháp, có thể cản địch bao lâu tính bao lâu. . ."

"Được rồi! Quân ta tử trận huynh đệ đã đủ nhiều, người muốn đi tự sát cũng không cần đến kéo một vạn huynh đệ làm đệm lưng!" Thượng Quan Nguyên Nhượng nói với Lương Khải: "Quân ta còn có vạn cưỡi, ta chọn năm ngàn huynh đệ, lưu lại ngăn chặn địch nhân kỵ binh.

Một mực trầm mặc im lặng Lương Khải nghe xong lời này, lập tức nói tiếp: "Vậy liền xin nhờ Nguyên Nhượng người." Ở trong lòng Lương Khải, ai lưu lại bộc hậu đều vô dụng, chỉ có Thượng Quan Nguyên Nhượng lưu lại có lẽ còn có một tia hi vọng.

Phí công dừng nhếch nhếch miệng, lo âu nói: "Cái này. . . Cái này quá nguy hiểm!"

Thượng Quan Nguyên Nhượng nhìn không được ngửa mặt mà cười, nói: "Nhưng phạm là nhiệm vụ nguy hiểm, ta không đi làm lại có ai đi làm Lương Khải mời đại vương phái ta theo quân xuất chinh, cũng không phải là ra ngoài mục đích này mà !"

Bị hấn một câu nói trung tâm chuyện, ngược lại Lương Khải là mặt không đỏ, hơi thở không gấp, ngược lại còn dày hơn nghiêm mặt da khen: "Người hiểu ta, Nguyên Nhượng vậy!"

Thượng Quan Nguyên Nhượng lờm hấn một cái, đem đến miệng bên cạnh tiếng mắng lại nuốt trở vào.

Hấn tiến đến kỵ binh Tam Thủy quân phương trận, đầu tiên nói rõ mình muốn tìm ra năm ngàn người lưu lại bộc hậu, ngăn cản đồ cơ truy binh, hỏi tiếp đám người ai muốn theo hấn lưu lại. Vạn tên kỵ binh không một người hồi hộp, nhao nhao giục ngựa tiến tới một bước, đều biểu thị nguyện lưu lại. Thượng Quan Nguyên Nhượng gật gật đầu, để tinh thông cười ngựa bắn cung kỵ binh ra khỏi hàng.

Vạn tên kỵ binh đại đa số người đều ra khỏi hàng, ở Phong Quốc, cưỡi ngựa bắn cung là kỵ binh kiến thức cơ bản một trong, về phần tinh không tinh, không ai nguyện ý thừa nhận mình so với người khác yếu. Trông thấy có nhiều người như vậy đều ra khỏi hàng, ngược lại Thượng Quan Nguyên Nhượng có chút hơi khó, suy nghĩ một hồi, hấn trông nom việc nhà bên trong là con trai độc nhất, chưa thành thân hoặc là còn chưa có dòng dõi toàn bộ loại bỏ, đến cuối cùng, chỉ còn lại bốn ngàn cưỡi, giờ hấn thỏa mãn nói: "Các người theo ta lưu lại, các huynh đệ khác, nhanh chóng theo đại quân rút lui!"

Tam Thủy quân tiếp tục nhanh chóng đường cũ rút lui, Thượng Quan Nguyên Nhượng thì suất lĩnh bốn ngàn khoảng kỵ binh lưu lại bọc hậu, Thiên Nhân và địa vòng thám tử giống như đèn kéo quân giống như A nhanh nhất ~, tới tới lui lui, không ngừng đem quân địch phương vị và tin tức hồi báo cho hắn.

Hiện tại thám tử đã cơ bản xác định, đồ cơ kỵ binh có chừng ba vạn, như thế nào dùng bốn ngàn kỵ binh ngăn chặn đối phương ba vạn kỵ binh, Thượng Quan Nguyên Nhượng cũng nghĩ không ra biện pháp quá tốt.

Bốn ngàn kỵ binh bên trong chỉ có ba tên Thiên phu trưởng, Thượng Quan Nguyên Nhượng đem ba người đều gọi đến mình phụ cận, nói: "Chờ một chút cùng địch giao chiến thời điểm, các người mang theo các huynh đệ theo ta đi, ta trùng sát, các người liền theo ta trùng sát, ta rút lui, các người liền theo ta rút lui, hiểu chưa "

"Vâng! Thượng tướng quân!" Ba tên Thiên phu trưởng cùng nhau chấp tay.

"Trận chiến này, chúng ta có thể đánh thì đánh, không thể đánh liền vừa đánh vừa lui, tận lực dùng tên bắn tiêu hao quân địch!" Thượng Quan Nguyên Nhượng nghiêm mặt nói: "Đồ Cơ kỵ binh giỏi về ném mạnh, nhưng tầm bắn kém xa mũi tên bắn, đây chính là chúng ta cơ hội."

Ba tên lần nữa Thiên phu trưởng gật gật đầu, đáp: "Chúng ta hiểu."

Thượng Quan Nguyên Nhượng đem hắn cho rằng có thể được chiến thuật bàn giao xuống dưới, sau đó, [lập mã hoành đao] đứng giữa đường, yên lặng chờ quân địch đến.

Còn chưa nhìn thấy quân địch thân ảnh, trước thấy được nơi xa cuốn lên thật cao bụi đất, đồng thời ầm ầm sấm rền không ngừng truyền đến, tiếng vang càng lúc càng lớn, thời gian dần trôi qua, mặt đất cũng bắt đầu chấn động, lúc này, đám người Thượng Quan Nguyên Nhượng vượt dưới chiến mã cũng bắt đầu bất an, thỉnh thoảng dùng móng đá sập mặt đất.

Thượng Quan Nguyên Nhượng ổn định chiến mã, hơi hít thở mở mắt, trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chậm rãi giơ lên, cũng không quay đầu lại quát: "Bên trên mũi tên!"

Rầm rầm—— theo mệnh lệnh của hắn, bốn Thiên Phong kỵ binh nhao nhao gỡ xuống cung tiễn, cái tên lên dây cung, mũi tên nhất trí nhắm ngay phía trước giữa không trung.

Tốc độ của Đồ Cơ kỵ binh nhanh đến mức kinh người, mới vừa rồi còn ở bên ngoài hai dặm địa phương, nhưng trong nháy mắt, tiên phong bộ đội thân ảnh đã hiển hiện ở trong mắt mọi người.

Thượng Quan Nguyên Nhượng không phải cái bày mưu tính kế, bày mưu nghĩ kế trí tướng, chẳng qua kinh nghiệm chiến trường cực kì phong phú, lúc nào nên bắn tên, lúc nào nên công kích, trong lòng hắn hết sức rõ ràng.

Nhìn ra quân địch khoảng cách đã không sai biệt lắm, hắn nâng tay giữa không trung trường đao đột nhiên hướng phía dưới vừa rơi xuống, hô lớn: "Bắn tên!"

Ồng!

Bốn ngàn cây chạc khắc lĩnh ở sau lưng của hắn cùng nhau bay lên không, lên tới cực chí, mũi tên ở giữa không trung vẽ ra từng đạo đường vòng cung, hướng Đồ Cơ kỵ binh trong trận doanh rơi xuống.

Nhào, nhào, nhào—— trong nháy mắt, trận doanh Đồ Cơ kỵ binh bên trong trầm đục âm thanh nổ thành một mảnh, chỉ nghe người hô ngựa hí, tiếng kêu rên liên hồi, có binh lính tại chỗ bị bắn xuống chiến mã, có chút thì trong chiến mã mũi tên, cả người lẫn ngựa hướng về phía trước lăn lộn, rất nhiều xuống ngựa chưa chết binh lính vừa giãy dụa lấy đứng người lên, liền bị đằng sau công kích đi lên đồng bạn đụng bay ra ngoài.

Chỉ một vòng tiễn trận qua đi, chạy ở trước mặt mấy trăm Đồ Cơ kỵ binh có một nửa trúng tên xuống ngựa, không quá thừa dư kỵ binh cũng không bối rối, càng thêm đủ khí lực xông về phía trước phong.

Sau đó, bọn họ còn muốn tiếp nhận Phong quân vòng thứ hai, vòng thứ ba. . . tiễn trận.

Số lớn Đồ Cơ kỵ binh ở công kích trong quá trình bị bắn thành con nhím, mới vừa rồi còn trong đám người kêu giết kỵ sĩ, khả năng thoát qua ở giữa liền sẽ biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại trống không chiến mã, đến cuối cùng ngay cả cỗ hoàn chỉnh thì thể cũng không tìm tới.

Treo lên mũi tên của Phong quân trận, Đồ Cơ kỵ binh quả thực là xông tới gần Phong quân hai mươi bước bên trong, lúc này đã tiến vào bọn họ tầm bắn. Chỉ trông thấy chạy ở phía trước Đồ Cơ kỵ binh nhao nhao cầm trong tay trường thương, trường mâu toàn lực ném mạnh ra ngoài, đón lấy, xoay tay lại rút ra loan đao, trường kiếm, tiếp tục trùng sát.

Khoảng cách song phương xa, ném mạnh không phát huy ra uy lực, nhưng hai mươi bước bên trong, Đồ Cơ kỵ binh ném mạnh uy lực không thể khinh thường, trường thương, trường mâu bay vào Phong quân trong đám người, chỉ cần bị đâm trúng, cả người liền sẽ bị mặc hạ chiến ngựa, tươi sống đóng ở trên mặt đất.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyenCV.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62:

Chương 62:

Thượng Quan Nguyên Nhượng vùng dao đánh rụng đối diện bay tới một cây trường thương, tiếp lấy lại lấy tay bắt lấy một cây bản tới trường mâu, vùng tay hướng ra phía ngoài hất lên, nhào một tiếng, một sắp vọt tới hấn phụ cận Đỗ Cơ kỵ binh lên tiếng xuống ngựa.

Trông thấy địch nhân đã đến phụ cận, Thượng Quan Nguyên Nhượng vùng dao quát: "Hướng!"

Hấn ra lệnh một tiếng, phía sau bốn ngàn kỵ binh cùng nhau thu hồi cung tiễn, từ yên ngựa đặc thẳng câu bên trên lấy xuống trường thương, đi theo Thượng Quan Nguyên Nhượng, đón Đỗ Cơ kỵ binh trùng sát đi lên.

Song phương là kỵ binh đối với kỵ binh, không tồn tại binh chủng bên trên ưu thế, hiện tại so đấu chính là thuần túy ngựa chiến kỹ đúng dịp.

Phong kỵ binh cầm trong tay trường thương vọt tới trước, mà Đỗ Cơ kỵ binh quân tiền phong thì dùng chính là loan đao và bội kiếm, ở công kích trong quá trình, bọn họ trường thương và trường mâu đều đã ném mạnh ra ngoài.

Chờ song phương kỵ binh tiếp xúc đến cùng một chỗ, trong vành tai vang lên một mảnh nhào nhào lưỡi dao phá giáp âm thanh. Trường thương trong tay Phong kỵ binh trước một bước đâm trúng địch nhân thân thể, trong nháy mắt, tính ra hàng trăm trên người Đỗ Cơ kỵ binh còn cầm trường thương, người đã kêu thảm quăng xuống chiến mã.

Kỵ binh chiến đấu chính là như vậy, dài phần lớn binh khí thời điểm chỉ có thể sung làm duy nhất một lần vũ khí đến dùng, trường thương, trường mâu ném mạnh ra ngoài tự nhiên là không có, chờ đến cận chiến thời điểm, kỵ binh xung lực quá lớn, một thương hoặc là một mâu đâm ra, thường thường đem địch nhân trực tiếp đâm thủng, lại nghĩ rút ra không cái kia thời gian, chỉ có thể vứt sạch không cần, rút mang theo người bội kiếm hoặc bội đao tiếp tục chiến đấu.

Hiện tại Phong quân chính là như vậy, song phương đều là kỵ binh, lại đối diện công kích, kỵ trùng lực lớn đến kinh người, Phong kỵ binh cầm trong tay trường thương, không cần dùng lực, chỉ cần nhắm chuẩn tốt địch nhân vị trí, vền vẹn lợi dụng quán tính là có thể đem địch nhân đâm xuyên.

Dùng trường thương đâm chết địch nhân, Phong Quốc kỵ binh lập tức buông ra trường thương, xoay tay lại rút ra dưới xương sườn bội đao, chém giết địch nhân ở chung quanh.

Thượng Quan Nguyên Nhượng phía trước, bọn kỵ binh ở phía sau, cùng Đỗ Cơ kỵ binh triển khai ngõ hẹp gặp nhau cận thân vật lộn.

Địch nhiều ta ít, Thượng Quan Nguyên Nhượng vừa lên đến liền không giữ lại chút nào sử xuất toàn lực, đầu tiên phóng thích Thập tự giao nhau trăm, đem ngay phía trước mười mấy địch cả người lẫn ngựa xoắn nát, đón lấy, lại phóng xuất ra uy lực càng lớn linh loạn cực. Ở bay múa đầy trời linh nhận phía dưới, ngay cả trên đất bụi đất đều bị linh áp cuốn lên cao bao nhiêu, ở bên trong phạm vi công kích, nhân mã đều khó mà may mắn thoát khỏi.

Theo hấn linh loạn cực qua đi, lại nhìn phía trước, trên mặt đất ngổn ngang lộn xộn bày khắp thi thể Đỗ Cơ kỵ binh, có vài thớt máu me khắp người chiến mã còn chưa tắt thở, ngã trên mặt đất giãy dụa lấy, xé mình. . .

Thấy gió đem vô cùng lợi hại, ba tên đỗ cơ tướng lĩnh nhanh chóng ngheh tới, vừa tới phụ cận, hướng về phía Thượng Quan Nguyên Nhượng cùng nhau phóng thích linh vũ kỹ năng.

Nào biết Thượng Quan Nguyên Nhượng không trốn không né, chỉ lập lại chiêu cũ, lần nữa phóng xuất ra linh loạn cực, ba tên đồ cơ tướng lĩnh lĩnh vũ kỹ năng ở hần linh loạn cực phía dưới, nhao nhao hóa thành hư không, mà còn sót lại linh nhận thể đi không giám, tiếp tục bay về phía đối phương ba người.

Hai tên đồ cơ tướng lĩnh né tránh không kịp, bị đối diện bay tới linh nhận thổi qua, trên người lĩnh khái, khôi giáp, quần áo từng mảnh vỡ vụn, trên người bị hoạch tất cả đều là sâu có thể đục xương lỗ hổng, hai người song song kêu thảm một tiếng, cả người lẫn ngựa ngã nhào xuống đất.

Còn lại một đồ cơ đòi này, tướng lĩnh cũng chưa từng thấy qua lợi hại như thế tu lĩnh giả, bị hù hồn phi phách tán, không dám tiếp tục chiến, thúc ngựa muốn chạy. Thượng Quan Nguyên Nhượng giục ngựa vọt tới, đồng thời trong tay lĩnh đao quang mang đại thịnh, nghiêng cầu vai lưng hướng đối phương chém vào. Hần lần này đúng chính là Linh Thần ngưng.

Đồ cơ tướng lĩnh không có thời gian trốn tránh, chỉ có thể xoay trở lại, hoành lĩnh thương chống đỡ.

Leng keng! Răng rắc!

Hần lĩnh thương là đem Thượng Quan Nguyên Nhượng lĩnh đao kê vào, nhưng Linh Thần ngưng một kích trí mạng uy lực lại không phải hần có khả năng chịu được đầu tiên một tiếng vang giòn, Thượng Quan Nguyên Nhượng lĩnh đao trực tiếp đem đối phương lĩnh thương chém thành hai đoạn, sau đó lưỡi đao rơi thể không giám, lại thuận thể bổ tới bả vai của đối phương, cái này một cái trọng đao, đem tên kia đồ cơ tướng lĩnh sống sờ sờ chém thành hai đoạn, lưỡi đao từ bả vai vào, ở dưới lưng ra, nửa thân trên cắm xuống chiến mã, mà xuống nửa thân thể vẫn ngồi ở yên ngựa. Chiến mã loạng tuếch hú lên quái dị, kéo lấy một nửa thân thể, chạy trời chết.

Trên chiến trường, Thượng Quan Nguyên Nhượng đã không thể xưng là giết người ma vương, mà một đài Lãnh Huyết cổ máy giết người, các loại Quang Minh Hệ phạm vi lớn công kích lĩnh vũ kỹ năng bị hần tùy tâm sở dục liên tục phóng thích, vô luận đối địch binh vẫn là đối địch tướng, hần đều là một cái như ác mộng tồn tại địch nhân.

Năm ngàn người Đồ Cơ tiên phong kỵ binh, bị Thượng Quan Nguyên Nhượng suất lĩnh bốn Thiên Phong kỵ binh giết đại bại, tử thương không hạ hai ngàn nhiều, còn lại gần ba ngàn Đồ Cơ kỵ binh trông thấy địch tướng dũng mãnh dị thường, sắc bén không thể đỡ, vô tâm ham chiến, quay đầu ngựa, nhao nhao bại xuống trận đi.

Đây chính là Đồ Cơ quân cùng Bối Tát quân khác nhau, ở bối tát, chỉ cần phía trên sĩ quan không truyền đạt mệnh lệnh mệnh lệnh rút lui, cho dù là chiến đến người cuối cùng, cũng sẽ không lui lại nửa bước, mà đồ cơ thì không phải vậy, bọn họ quen thuộc ở hoang mạc bên trên du ký chiến, chiến đấu tư tưởng luôn luôn là có thể đánh thì đánh, không thể đánh thì lui, trước tránh né mũi nhọn, sau đó lại tính toán. Cái này làm chính thể chiến đấu tư tưởng còn tốt, nhưng bị phổ thông sĩ tốt chỗ lạm dụng, thì đề Đồ Cơ quân lộ ra dấu chỉ không đủ ương ngạnh, cũng khuyết thiếu tính kỷ luật.

Nhìn thấy Đồ Cơ kỵ binh chủ động rút lui, Thượng Quan Nguyên Nhượng nào sẽ thả qua bỗng đánh rắn giáp đầu cơ hội, đại đao vung về phía trước một cái, thét ra lệnh dưới trướng kỵ binh, truy sát quân địch, không muốn sống miệng, tận khả năng nhiều sát thương địch nhân.

Phong kỵ binh thừa chính là lấy tốc độ tăng trưởng chó ngựa, so với Đồ Cơ kỵ binh chạy thực sự nhanh hơn nhiều, mọi người đi theo Thượng Quan Nguyên Nhượng, toàn lực hướng về phía trước truy sát. Khoảng cách gần lúc Phong kỵ binh dùng đao chặt, dùng súng đâm, khoảng cách xa lúc dùng cung tiễn bắn, ba ngàn Đồ Cơ kỵ binh là chạy một đường, chết một đường, rất nhiều sĩ tốt thụ thương xuống ngựa, liền đứng lên tái chiến cơ hội đều bị không có, bị đằng sau Benz tới Phong kỵ binh đụng bay, sau đó lại bị giẫm thành thịt nát.

Nhưng Đồ Cơ tiên phong kỵ binh gọi là vỡ tan ngàn dặm, bại rồi tinh rồi mù, chờ bọn họ thật vất vả tụ họp chủ lực, ngừng lại bại thế, lại kiểm kê nhân số, bại trốn ba ngàn cười đã chỉ còn lại chừng một ngàn người.

Thượng Quan Nguyên Nhượng đưa mắt nhìn ra xa, phía trước chen chúc mà đến Đồ Cơ kỵ binh ùn ùn kéo đến, không phân biệt được số lượng, số lượng nhiều kinh người, không cần giao chiến, vền vẹn cô bãi sơn đảo hải thanh thể liền khiến người hồn phách.

Hần dừng mãnh đi nữa, lại xúc động, cũng không dám tùy tiện và nhiều như vậy quân địch giao phong. Thượng Quan Nguyên Nhượng phản ứng cũng nhanh, ghim chặt chiến mã dây cương đồng thời, đem trong tay lĩnh đao giơ lên cao cao, khiến toàn quân đình chỉ truy sát, đón lấy, lại hạ lệnh hậu đội biến tiền đội, hướng về chậm chạp rút lui.

Hần để cho thủ hạ kỵ binh chậm chạp rút lui cũng không phải chờ lấy đối phương xông lên chém giết phe mình, mà chờ địch nhân tiến vào phe mình tầm bắn, toàn quân bắn tên, có thể bắn giết bao nhiêu địch nhân tính là gì, sau đó lại tốc độ cao nhất vọt ra một đoạn, chậm dần tốc độ, tiếp tục chờ địch nhân tiến vào tầm bắn, dùng cái này tuần hoàn.

Hần chiêu này cực kì có hiệu quả, cũng đem tốc độ của Phong kỵ binh và giới về cưỡi ngựa bắn cung tiểu thuyết } liền đến ưu thế phát huy đến cực chí, mặc dù không thể cho địch nhân tạo thành một kích trí mạng, nhưng lại có thể vô hạn quấy rối địch nhân, buồn nôn địch nhân.

Kamal và Zoe hai vị này Đồ Cơ kỵ binh chủ tướng bị Thượng Quan Nguyên Nhượng loại này chạy đánh, đánh chạy chiến thuật khiến cho không lắm kỳ phiên, nhưng lại cảm đối phương không có biện pháp, hai người chỉ có thể hạ lệnh, toàn quân hết tốc độ tiến về phía trước, mặc kệ Phong kỵ binh làm sao quấy rối phe mình, toàn quân tốc độ chính là không thể hạ.

Song phương là một bên không ngừng quấy rối, một bên lấy bất biến ứng vạn biến, vừa chạy vừa đánh, trên đường đi, Đồ Cơ kỵ binh bị Phong quân bắn chết bắn bị thương không ít, nhưng Đồ Cơ kỵ binh khoảng cách Phong quân chủ lực khoảng cách cũng càng ngày càng gần.

Cảm giác lại đánh như vậy xuống dưới, Đồ Cơ kỵ binh không bao lâu liền phải đuổi kịp phe mình đại quân, Thượng Quan Nguyên Nhượng không thể không thay đổi chiến thuật, hạ lệnh toàn quân đình chỉ rút lui, theo hần hướng địch nhân phản xung.

Dưới mệnh lệnh của hắn, bốn Thiên Phong quân một lần nữa liệt lên chiến đấu trận hình, đón Đổ Cơ kỵ binh chủ lực, xông tới giết.

Đây cũng là một trận kịch liệt giao chiến, song phương tướng sĩ triển khai cây kim so với cọng râu vật lộn.

Thượng Quan Nguyên Nhượng xác thực dũng mãnh, ở thế yếu binh lực, quả thực là đem Đổ Cơ kỵ binh thúc đẩy cản lại, hắn nhất mã đương tiền giết tiến trận doanh Đổ Cơ kỵ binh bên trong, Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao trên dưới tung bay, linh vũ kỹ năng thỉnh thoảng thả ra ngoài, xung quanh Đổ Cơ kỵ binh tiếng kêu gào, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Hắn tồn tại đối với Đổ Cơ kỵ binh uy hiếp quá lớn, Kamal và Zoe nói một tiếng, mang theo năm tên đồ cơ tướng lĩnh hợp lực vây công Thượng Quan Nguyên Nhượng một người. Cái này bảy tên đồ cơ tướng lĩnh đều là siêu quần bạt tụy tu linh giả, nhất là Kamal và Zoe hai người, đều là đồ cơ mãnh tướng, dũng mãnh thiện chiến, võ lực siêu quần, bảy người này liều lên toàn lực, cuối cùng là đem Thượng Quan Nguyên Nhượng kéo lại.

Thượng Quan Nguyên Nhượng mỗi lần bị cuốn lấy, dưới trường bốn Thiên Phong kỵ binh lập tức lộ ra thế yếu, dù sao bọn họ chỉ có không đến bốn ngàn người, mà Đổ Cơ kỵ binh thì từ hơn hai vạn, mặt khác khoảng cách gần giết chóc, tốc độ của bọn hắn và cưỡi ngựa bắn cung ưu thế đã hoàn toàn không phát huy ra được, ngược lại Đổ Cơ kỵ binh cận chiến hung ác đạt được thể hiện.

Chỉ giao chiến nửa giờ đầu thời gian, Phong kỵ binh liền bị Đổ Cơ kỵ binh đoàn đoàn bao vây, nguyên bản bốn ngàn cưỡi đánh tới lúc này chỉ còn lại hai ngàn người tới, đối mặt với xung quanh người đông nghìn nghịt địch nhân, Phong kỵ binh cũng không từ bỏ, toàn thể nhân viên co lại thành một đoàn, ngoại vi kỵ binh lấy huyết nhục chi khu của mình đứng vững địch nhân, bên trong kỵ binh thì không ngừng hướng ra phía ngoài bắn tên, bắn giết địch nhân.

Bị đồ cơ tướng lĩnh cuốn lấy Thượng Quan Nguyên Nhượng nhìn trộm quan sát chiến trường thế cục, trông thấy mình Phụng huy nhê đệ càng ngày càng khó lấy chèo chống, hắn hét lớn một tiếng, vận khởi toàn bộ linh khí, sử dụng binh linh biến, nhắm ngay công hắn mạnh nhất Kamal và Zoe hai người các bỏ ra một cái trọng đao.

Cái này hai đao lại nhanh lại mãnh liệt, thật phẳng phát Thái Sơn áp đỉnh. Kamal thấy đối phương khí thế hung hung, trong lòng phát lạnh, chưa dám chống đỡ, trực tiếp vứt bỏ ngựa không để ý, vứt bỏ bàn đạp tử, bứt ra nhảy ra. Mà Zoe thì tính tình cương liệt, cũng dùng ra binh linh biến, nhắc ngang linh biến sau trường thương, cứng rắn chống đỡ Thượng Quan Nguyên Nhượng trọng đao.

Trong vành tai liền nghe răng rắc một tiếng vang thật lớn, Kamal tránh ra, nhưng hắn vượt dưới chiến mã chưa tránh rơi, bị một đao chém thành hai mảnh, mà đón đỡ trọng đao Zoe thì giống đạn pháo, từ trên chiến mã bắn bay ra ngoài, trọn vẹn bay ra năm mét có hơn mới rơi xuống đất, sau khi hạ xuống, lại hướng lui về phía sau ra mấy bước cuối cùng đem thân hình ổn định, hắn chỉ cảm thấy ngực bốc lên, cổ họng phát ngọt, huyết nữa phun ra một ngụm lão huyết, về phần hắn vượt dưới chiến mã, đã bị chấn thành một vũng máu bùn.

Hai cái toàn lực trọng đao đều không thể làm bị thương đối phương, Thượng Quan Nguyên Nhượng thâm than khẩu khí, từ bỏ tái chiến, thừa dịp đem đối phương hai tên chủ tướng lui quay người, quay đầu ngựa, trùng sát trùng vây, trở lại phe mình trận doanh, suất lĩnh còn sót lại huy nhê đệ hướng ra phía ngoài phá vây.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuyển Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyenh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 63:

Thượng Quan Nguyên Nhung mang theo hơn hai ngàn cưỡi xông mở một con đường máu, giết ra Đổ Cơ kỵ binh vòng vây, đám người một hơi chạy ra hơn hai mươi dặm, cuối cùng là đem Đổ Cơ kỵ binh bỏ rơi không thấy tăm hơi, lúc này mới dừng lại tạm nghỉ ngơi.

Mọi người nhao nhao xuống chiến mã, ngồi trên mặt đất, từng ngum từng ngum thở hổn hển, cho dù tu vi thâm hậu như vậy Thượng Quan Nguyên Nhung cũng thừa dịp cái này thời gian ngắn ngủi tản mát trên người linh khải, thu hồi linh binh, tiết kiệm linh khí tiêu hao.

Hắn đảo mắt dưới trướng đám người, cơ bản đều là máu me khắp người, có chút là địch nhân, có chút là mình, trên người vô hại toàn thân trở ra Phong quân không có mấy cái. Cuộc chiến này còn thể nào đánh chỉ một lần chính diện giao phong, các huynh đệ liền giảm mạnh một nửa, từng cái bị thương, nếu lại làm một lần chính diện giao phong, đoán chừng cái này hai ngàn người tới đều phải bàn giao đến trong quân địch.

Lông mày Thượng Quan Nguyên Nhung khóa chặt, khe khẽ thở dài.

Nghe nói hắn thở dài, ba tên Thiên phu trưởng cùng nhau đi tới, nói với Thượng Quan Nguyên Nhung: "Thượng tướng quân, lần này chúng ta chỉ có thể chiến, không thể lui, lại phản xung một lần, có thể ngăn cản quân địch một khắc là một khắc!"

Thượng Quan Nguyên Nhung nhìn xem ba người, lắc đầu nói: "Chỉ sợ lần này phản xung, các người liền rất khó lại phá vây đi ra!"

"Thượng tướng quân, chúng ta cũng không sợ chết!" Một Thiên phu trưởng chém sắt như chém bùn nói.

"Đúng vậy, Thượng tướng quân, hạ lệnh phản xung! Giết hắn một cái đủ vốn, giết hắn hai cái kiếm một cái!" Một tên khác Thiên phu trưởng trừng mắt đỏ bừng hai mắt nói.

Lúc này, nguyên bản ngay tại chỗ nghỉ ngơi Phong kỵ binh nhóm nhao nhao đứng người lên, xúm lại tới, mồm năm miệng mười thảo luận: "Thượng tướng quân, chúng ta không sợ chết!"

Đảo mắt đám người từng trướng gương mặt trẻ tuổi, bỗng nhiên Thượng Quan Nguyên Nhung có thể hiểu được Lương Khải đã nói, chiến tranh là tàn khốc, mà khi mình khuôn mặt quen thuộc chậm rãi biến mất thời điểm, đã không còn là tàn khốc, mà sẽ cho người sinh ra cảm giác tuyệt vọng. Toàn quân thống soái nếu có dạng này tâm lý, liền không thích hợp lại đảm nhiệm một quân chỉ huy.

Thượng Quan Nguyên Nhung thở sâu, trên mặt biểu lộ kiên định lại cương nghị, hắn đằng đứng người lên, nhảy tót lên ngựa, nắm lên ba mũi hai lưỡi đao đầu, ngẩng đầu quát: "Các huynh đệ lên ngựa, chuẩn bị theo ta xuất chiến!"

Rầm rầm —— chứng tinh thần Phong quân chấn động, cùng nhau kéo yên ngựa, cưỡi trên chiến mã, ánh mắt đồng loạt rơi trên người Thượng Quan Nguyên Nhung, chỉ chờ hắn ra lệnh một tiếng, toàn thể công kích ra ngoài.

Không cần bọn họ triển khai công kích, phía sau Đổ Cơ kỵ binh đã truy sát đi lên. Lúc trước ném qua một lần thua thiệt, Đổ Cơ kỵ binh chưa ở chia binh thiết trí quân tiên phong, toàn quân đều tập hợp một chỗ, hơn hai vạn cưỡi dường như như thủy triều, nhanh chóng vọt tới.

Thượng Quan Nguyên Nhung cầm trong tay đao hướng phía sau vung lên, trên người đưa ra nồng đậm sương trắng, hóa linh khải cùng hóa binh linh đồng thời hoàn thành, đón lấy, giờ cao linh đao, mắt nhìn phía trước vọt tới Đổ Cơ kỵ binh, đang muốn rơi đao hạ khiến toàn thể công kích, lúc này, phía sau có cấp tốc tiếng vó ngựa truyền đến, đồng thời có người cao giọng hô: "Đội một chút! Nguyên Nhung tướng quân chờ một chút!"

Nghe nói tiếng la, Thượng Quan Nguyên Nhung cùng dưới trướng đám người cùng là sững sờ, nhao nhao quay đầu quan sát, chỉ trông thấy đằng sau phi nước đại tới một ngựa, lập tức thanh niên tuổi tác không lớn, thân mang áo vải, nhìn ăn mặc, giống như Thiên Nhân và địa võng thám tử.

"Ta đến truyền tướng quân quân lệnh, các huynh đệ nhanh chóng tránh ra!" Người không tới, tiếng la trước truyền tới.

Bọn kỵ binh không dám thất lễ, nhao nhao hướng về hai bên phải trái né tránh, tránh ra thông đạo, người kia một hơi vọt tới Thượng Quan Nguyên Nhung phụ cận, ngay cả ngựa đều không xuống, trên ngựa nhúng tay thì lễ, nói: "Nguyên Nhung tướng quân, tướng quân có lệnh, Nguyên Nhung tướng quân nhanh chóng lui về, cùng ta quân chủ lực tụ hợp!"

"Cái gì rút lui?" Thượng Quan Nguyên Nhung khó có thể tin nhượng mày. Hiện tại hắn đã là tên đã trên đây, phía trước Đổ Cơ kỵ binh lập tức sẽ giết tới gần, lúc này còn có thể nào rút lui hắn ngưng âm thanh chất vấn: "Ta như rút lui, bên kia đuổi theo tới Đổ Cơ kỵ binh ai đến ngăn cản" nói chuyện đồng thời, tay hắn chỉ về phía Đổ Cơ kỵ binh.

Tên kia thám tử nuốt khẩu khí, âm thầm co lại cái cổ, Đổ Cơ kỵ binh khí thế đủ dọa người! Hắn từ hông mang bên trong rút ra Lương Khải lệnh bài, hướng trước mặt Thượng Quan Nguyên Nhung một đưa, thấp giọng nói: "Tướng quân nói, Nguyên Nhung tướng quân tiếp khiến lập rút lui, nếu trái lệnh. . . Thì, thì có trọng phạt!"

Thượng Quan Nguyên Nhung từng thanh từng thanh lệnh bài đoạt tới, cúi đầu nhìn xem, không sai, cái này thật là Lương Khải lệnh bài, không gặp hắn dùng sức, bảo bọc linh khải bàn tay trở về một nắm, chỉ nghe răng rắc một tiếng, lệnh bài bị hắn bóp cái hiểm nát, thấy thế, Phong quân thám tử đầu trầm xuống, suýt nữa từ trên chiến mã rơi xuống dưới.

Hắn nhìn xem phe mình huynh đệ, lại nhìn một cái càng ngày càng gần Đổ Cơ kỵ binh, trầm ngâm một lát, cuối cùng hung hăng lẳng không vung xuống linh đao, quay đầu ngựa, đối với bọn kỵ binh trầm giọng quát: "Rút lui!"

Hoa —— Thượng Quan Nguyên Nhung ra lệnh một tiếng, trên dưới tề động, hơn hai ngàn Phong kỵ binh hậu đội biến tiền đội, nhanh chóng lui xuống. Bên cạnh trở về chạy, Thượng Quan Nguyên Nhung cũng bên cạnh suy nghĩ, Lương Khải đến cùng đang chơi hoa chiêu gì, chẳng lẽ hắn muốn dùng bộ

binh đi liều mạng địch nhân kỵ binh đây không phải là tự tìm đường chết sao nếu thật sự là như thế, không biết muốn hại chết phe mình bao nhiêu tướng sĩ!

Nhưng nghĩ lại, Thượng Quan Nguyên Nhượng lại lắc đầu, ở trong mắt hắn, mình nước các quân đoàn chủ soái ở trong nhất tinh thông dụng binh chính là Lương Khải, hắn mỗi khi sinh một binh một tốt đều là có tính toán, về sau có thể làm trăm trọng thêm kiếm về, hắn mới sẽ không ngốc đến cầm bộ binh đi liều kỵ binh, trong đó khẳng định có quỷ kế.

Thượng Quan Nguyên Nhượng đoán đúng.

Hắn suất quân trở về rút khỏi hơn mười dặm, lại có thám tử đến đây báo tin, phải hắn thả chậm tốc độ, không nên đem Đồ Cơ kỵ binh hất ra quá xa. Không biết Lương Khải rốt cuộc muốn làm gì, Thượng Quan Nguyên Nhượng tiếp tục làm theo, chậm dần tốc độ, cùng từ đầu đến cuối Đồ Cơ kỵ binh bảo trì ở khoảng hai, ba dặm khoảng cách.

Càng đi về phía trước, con đường dần dần chật hẹp, bằng phẳng con đường cũng thay đổi thành đường núi gập ghềnh, hai bên không phải sơn phong chính là rừng rậm. Một đoàn người Thượng Quan Nguyên Nhượng thuận lợi vượt tới, nhưng chờ phía sau bọn họ Đồ Cơ kỵ binh thông qua, con đường hai bên trong núi rừng tiếng còi chột vang, tiếng la giết nổi lên bốn phía, vô số mai phục tại trong rừng rậm Phong quân từ trong bụi cỏ đứng người lên, về cung cái tên, nhắm ngay trên đường Đồ Cơ kỵ binh triển khai tề xạ.

Chỉ một vòng mũi tên bắn tới, Đồ Cơ kỵ binh trận doanh liền loạn thành một bầy, trúng tên xuống ngựa người rất chúng.

Nghe xong mới truyền đến giao chiến thanh âm, Thượng Quan Nguyên Nhượng vội vàng hạ lệnh đình chỉ rút lui, sau đó quay đầu nhìn quanh.

Được rồi, xa xa, chỉ trông thấy hậu phương trên đường Đồ Cơ kỵ binh hai mặt thụ địch, mũi tên như mưa rơi từ hai bên trong núi rừng không ngừng bay vút đi ra, rơi vào người Đồ Cơ quân bầy bên trong. Đồ Cơ kỵ binh trận doanh phẳng phát vỡ tổ, người hô ngựa hí, loạn thành một bầy.

Khó trách Lương Khải để cho mình rút lui, hoá ra hắn đã tại này bày ra phục binh. Thượng Quan Nguyên Nhượng một bên nhìn, một bên không tự giác mở cái miệng rộng. Sau lưng hắn Phong kỵ binh nhóm càng mặt mũi tràn đầy hưng phấn cùng kích động, một từng cái nắm chặt vũ khí trong tay, thân thể nhảy cẫng run rẩy.

Lúc này, thám tử lần nữa đến truyền lệnh, mệnh Thượng Quan Nguyên Nhượng suất dưới trướng giết địch quân cái hồi mã thương.

Thượng Quan Nguyên Nhượng trừng diệp vũ xuống đầu của mình, đứng, hiện tại không thừa dịp loạn tiến công còn chờ đợi khi nào hắn ngựa mặt lên trời cười lớn một tiếng, cao giọng hô hét nói: "Các huynh đệ, theo ta giết địch!"

"Giết —— "

Cái này hơn hai ngàn Phong kỵ binh giống bị đánh máu gà, theo đường núi triển khai phản công kích, mà mai phục tại trong rừng rậm Phong quân nhóm cũng không mất cơ hội máy bay lao ra phối hợp kỵ binh, đối với Đồ Cơ quân triển khai giáp công chi thế.

Chính diện có kỵ binh Phong quân phản xung, hai bên có Phong quân bộ binh bao bọc, đã bị phục kích đánh đầu óc choáng váng Đồ Cơ kỵ binh chỗ nào còn có thể chống đỡ được

Mất thấy thủ hạ sĩ tốt bị Phong quân thành đàn liên miên giết hạ chiến ngựa, các tướng sĩ cũng mất đi công kích không gian, Kamal và Zoe hai vị này chủ tướng song song hoảng sợ, một lát cũng không dám trì hoãn, nhanh hạ lệnh toàn thể rút lui, mang theo thủ hạ bọn kỵ binh, chạy còn nhanh hơn thỏ, chạy trời chết.

Chẳng qua liền cái này một hồi công phu, Đồ Cơ kỵ binh lại bỏ ra gần vạn cưỡi thương vong, trên sơn đạo, người mất chiến mã khắp nơi có thể thấy được, thi thể trên đất số không rõ.

Đây là một trận điển hình phục kích chiến, đương nhiên, Thượng Quan Nguyên Nhượng ở đây chiến bên trong công không thể không. Nếu là không có hắn kiềm chế Đồ Cơ kỵ binh, Tam Thủy quân chỉ sợ chạy không đến đường núi bên này liền phải bị địch nhân đuổi kịp, nếu là không có Thượng Quan Nguyên Nhượng đánh rụng Đồ Cơ kỵ binh quân tiên phong, khiến cho không còn dám chia binh, Phong quân phục kích cũng đánh không đến Đồ Cơ kỵ binh chủ lực, càng không khả năng trọng thương địch nhân kỵ binh.

Trận chiến này, Lương Khải bày mưu nghĩ kế cùng tùy cơ ứng biến và Thượng Quan Nguyên Nhượng dũng mãnh vô địch một lần nữa kết hợp hoàn mỹ, Phong quân không nỗ lực bao lớn thương vong, nhưng lại để đồ cơ ba vạn kỵ binh tình nguyện thất bại tan tác mà quay trở về, ba vạn cưỡi cũng thay đổi thành hơn một vạn cưỡi.

Địch nhân đã trốn, Thượng Quan Nguyên Nhượng còn muốn truy sát, lại bị Lương Khải quân lệnh cản lại, rất đơn giản, Lương Khải cũng sợ lập tức đem địch nhân đánh sợ, không còn dám theo đuổi giết, phe mình chính thể kế hoạch liền thất bại.

Đánh chạy Đồ Cơ kỵ binh, Tam Thủy quân áp lực suy giảm, lâm rút lui nơi đây trước đó, Lương Khải cố ý lưu lại Thiên Nhân, địa võng thám tử cùng hơn trăm tên thân xạ thủ, tiếp tục mai phục tại rừng rậm, chỉ cần thấy được quân địch có thám tử đến đây tìm kiếm, lập tức bắn giết, nếu có đại đội nhân mã đến đây, thì toàn bộ rút về.

Hắn dùng chính là nghi binh kế sách, mai phục chút ít tình nguyện tiến thủ, bắn giết quân địch trinh sát, có thể để quân địch cho rằng phe mình vẫn còn nơi đây sắp đặt mai phục, kỵ binh không dám tùy tiện liều lĩnh, chỉ có thể chờ đợi chủ lực đại quân đến lại thận trọng từng bước thúc đẩy, kể từ đó, liền cho Tam Thủy quân dư dả rút lui thời gian.

Lương Khải dụng binh, hừ hừ thật thật, giao quyết khó dò, lúc này lần nữa xác minh hấn quý tài tên hiệu cũng không phải là sóng đến cần tên.

Chờ Thượng Quan Nguyên Nhượng nhìn thấy Lương Khải, cái sau đang ngồi trong xe ngựa ăn cơm, trông thấy Thượng Quan Nguyên Nhượng tới, Lương Khải lập tức buông bát đĩa, cười nói: "Nguyên Nhượng vất vả."

Thượng Quan Nguyên Nhượng không hề lo lắng phát phát tay, ngao ngễ nói: "Chỉ là hơn vạn địch, ta chưa để vào mắt." Nói chuyện, ánh mắt hấn rơi vào Lương Khải bát cơm.

Lương Khải thấy thế, nhanh ngoắc nói: "Tới tới tới, Nguyên Nhượng cùng một chỗ ăn!"

Thượng Quan Nguyên Nhượng không hề động, chỉ nghiêng đầu thẳng vào nhìn hấn.

Lương Khải nhiều thông minh, rất nhanh liền hiểu Thượng Quan Nguyên Nhượng đang suy nghĩ gì, hấn nghiêng đầu đối với bên cạnh phi công dừng nói: "Ghi lại, thường theo Nguyên Nhượng xuất chiến các huynh đệ đồng tiền hai trăm, thịt hai cân, rượu một cân, cũng ký đại công một lần. Phàm bỏ mình huynh đệ tiền trợ cấp, mỗi người nhiều năm lương."

Nghe nói lời này, giờ Thượng Quan Nguyên Nhượng ngồi vào trong xe ngựa, làm cho người thừa đến đồ ăn, bắt đầu ăn ngồm ngoàm.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuyết Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuyh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64:

Chương 64:

Lúc trước Tam Thủy quân từ Ngõa Nhĩ Trán đuổi tới thành Theia dùng thời gian ba ngày, hiện tại quần áo nhẹ hành quân, vô dụng hai ngày công phu liền quay trở về tới phụ cận Ngõa Nhĩ Trán.

Khoảng cách Ngõa Nhĩ Trán còn có khoảng hai mươi dặm khoảng cách, chỉ thấy phía trước con đường bị một chi mấy vạn người Đổ Cơ quân ngăn trở, chi Đổ Cơ quân này chính là trú đóng ở Ngõa Nhĩ Trán, lấy Eder Azabo cầm đầu ba vạn người.

Trải qua cùng Đổ Cơ quân chủ lực giao chiến, đương nhiên Tam Thủy quân thương vong thảm trọng, nhưng cũng chiến binh vẫn có sáu vạn nhiều, không phải Eder Azabo cái này khu khu ba vạn người có thể ngăn cản được, nhưng hấn cũng không lo lắng, dù sao Tam Thủy quân là đường xa tới, trên dưới mệt mỏi, mà lại ở phía sau còn có phe mình đại quân chủ lực, cho nên hiện tại, hấn là yên tâm có chỗ dựa chắc.

Lương Khải tự mình quan sát đối diện Đổ Cơ quân, trông thấy địch nhân binh lực không nhiều, nhưng chuẩn bị phi thường đầy đủ, trận doanh phía trước thật sớm lũy lên cao hơn nửa người tường đất. Hấn không có gấp hạ lệnh tiến công, để toàn quân đình chỉ tiến lên, nghỉ ngơi tại chỗ, xem ra, là hi vọng chờ Đổ Cơ quân chủ động tới công.

Tam Thủy quân không chiến, Eder Azabo càng sẽ không xuất chiến, trong lòng hấn rất rõ ràng, càng mang xuống đối với phe mình càng có lợi, tốt nhất có thể một mực kéo tới sau lưng Tam Thủy quân phe mình chủ lực đại quân truy sát đi lên, đến lúc đó, phe mình hai mặt giáp công, Phong quân đâu còn có bất bại đạo lý

Song phương cách xa nhau hai dặm, ai cũng không chủ động tiến công, cứ như vậy mặt đối với mặt tổn hao xuống dưới.

Eder Azabo cho là hẳn là nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng chỗ nào nghĩ đến, đang hấn và Tam Thủy quân giằng co thời điểm, phía sau có mười mấy tên Đổ Cơ kỵ binh khoái mã chạy tới, mười mấy người này có chút là tướng lĩnh trang phục, có chút là binh thường sĩ tốt, nhưng từng cái máu me khắp người, vừa giục ngựa phi nước đại bên cạnh không ngừng quật ngựa.

Chờ bọn hấn xông vào Đổ Cơ quân trong trận doanh, nhìn thấy Eder Azabo, mười mấy người nhao nhao xuống ngựa, trong đó mấy người xuống ngựa sau khi liền không đứng lên nổi, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, khê động cũng không động được, hô xích hô xích cuồng thò mạnh. Eder Azabo đảo mắt đám người, ánh mắt rơi vào trong đó tên kia trên người tướng lĩnh, nghiêm nghị hỏi: "Stewart, người không trấn thủ Ngõa Nhĩ Trăn, chạy tới nơi này làm cái gì "

"Tướng quân!" Tên kia đổ cơ tướng lĩnh bạch một tiếng quỳ trên mặt đất, còn chưa mở miệng, nước mắt nước mũi ngược lại trước đồng loạt chảy ra, hấn mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Vừa mới... Ngõa Nhĩ Trăn lọt vào số lớn Phong quân tập kích, quân ta huynh đệ quả bất địch chúng, toàn bộ... Toàn bộ tử trận..."

Câu nói này, đối với Eder Azabo mà nói dường như là năm Lôi Oanh đỉnh, hấn nhanh chân xông lên phía trước, từng thanh từng thanh đổ cơ tướng lĩnh cõ áo giáp trụ bắt lấy, hướng lên nhấc lên, ngũ quan vận vẹo hết lớn: "Người nói cái gì Ngõa Nhĩ Trăn thất thủ "

"Là... Đúng đúng, tướng quân..."

"Ồ đâu ra địch nhân "

"Ta... Ta cũng không biết..."

Eder Azabo vừa sợ vừa giận, hung ác không được một kiếm đem tên tướng lĩnh này bỏ. Phong quân chủ lực rõ ràng ở phía đối diện, đánh lên Ngõa Nhĩ Trăn Phong quân là từ đâu xuất hiện vì sao phe mình không có đạt được bất luận cái gì tiếng gió hấn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, sừng sốt hồi lâu, một tay lấy tên kia tướng lĩnh đẩy ra, đứng tại chỗ, thật lâu im lặng.

Bọn họ ba vạn tướng sĩ đồ quân nhu, lương thảo đều trữ hàng ở Ngõa Nhĩ Trăn, Ngõa Nhĩ Trăn thất thủ, không chỉ có khiến bọn họ mất đi hậu thuẫn, hơn nữa còn tổng táng toàn bộ tiếp tế, đây là Eder Azabo vô luận như thế nào cũng không thể tiếp nhận.

Hấn vẫn còn chần chừ, vị kia tên là Stewart tướng lĩnh vừa vội vừa nói nói: "Tướng quân, đột kích Phong quân rất nhiều, chúng ta thoát đi thị trấn thời điểm, Phong quân đại đội nhân mã cũng truy sát đi ra, chỉ sợ không bao lâu, liền sẽ đến nơi này... Tướng quân nhanh làm chuẩn bị!"

Cái này thật có thể nói là là tin dữ liên tục, Ngõa Nhĩ Trăn không chỉ có bị Phong quân công chiếm, hơn nữa còn truy sát đến đây, hiện tại ngược lại là Eder Azabo cái này ba vạn Đổ Cơ quân hai mặt thụ địch, trên chiến trường tình thế chính là như vậy thay đổi trong nháy mắt.

Trước sau đều có quân địch, thủ là không cách nào lại trông, lúc này Eder Azabo nhất định phải làm ra lựa chọn, đến cùng là đi tiến công đối diện Tam Thủy quân chủ lực, vẫn là xoay đầu lại, nghênh kích hậu phương đuổi tới Phong quân. Nghĩ tới nghĩ lui, hấn vẫn lựa chọn cái trước.

Dù sao hấn đối với hậu phương tới Phong quân không biết chút nào, tức không biết Đạo Binh lực, lại không biết chiến lực như thế nào, tương đối kỳ diệu Phong quân xuất hiện, hấn càng tình nguyện lựa chọn Tam Thủy quân làm đối thủ. Lựa chọn của hấn không gì đáng trách, dù sao người đối với kỳ diệu, không biết sự vật đều tràn ngập cảm giác sợ hãi, lựa chọn của hấn cũng là nhân chi thường tình

Chỉ, hấn hết lần này tới lần khác tuyển chọn một cái mạnh nhất đối thủ.

Ở Eder Azabo mệnh lệnh dưới, Đổ Cơ quân toàn thể vượt qua tường đất, liệt lên chiến trận, hướng Tam Thủy quân trận doanh triển khai tiến công.

Nhìn địch nhân chủ động xuất kích, không cần thám tử hồi báo, Lương Khải đã biết hẳn là Thiên Ứng Quân đánh lên đạt được thành công lớn, chiếm cứ Ngõa Nhĩ Trăn, hơn nữa còn từ địch nhân phía sau giết đi lên. Tinh thần hấn chấn động, đối với xung quanh chúng tướng lớn tiếng nói: "Quân ta viện binh đã đến, quân địch bị ép xuất chiến, quân ta tướng sĩ, bày trận nghênh địch!"

Nghi ngại tại chỗ Tam Thủy quân tướng sĩ ở thời gian cực ngắn bên trong liệt địa phương tốt trận, đồng thời lấy xuống cung tiễn, mũi tên nhất trí nhắm ngay phía trước quân địch.

Khoảng cách của song phương chỉ có hai dặm, vốn cũng không xa, Đổ Cơ quân đẩy về phía trước tiến không bao lâu liền tiến vào Phong quân tầm bắn. Dưới mệnh lệnh của Lương Khải, Tam Thủy quân toàn quân bắn tên.

Mũi tên của Tam Thủy quân trận vừa vội lại mãnh liệt, mà lại liên tục không ngừng, đợt thứ nhất tiễn trận vừa bắn đi ra, đợt thứ hai tiễn trận lại bay lên không, chờ đợt thứ hai mũi tên phụt bay ra, đợt thứ ba lại tới, đợt thứ ba bắn xong, đợt thứ nhất bắn ra tiễn trận binh lính đã một lần nữa dựng hảo tiễn mũi tên, tiếp tục bắn tên, ba nhóm sĩ tốt có trật tự luân phiên bắn tên, làm mũi tên của Phong quân trận ở giữa cũng không tìm tới rõ ràng khe hở, từng con sóng liên tiếp.

Ở mũi tên bắn thực lực phương diện, Phong quân có thể cùng lúc trước Ninh quân tướng địch nổi, hiện tại binh lực thượng lại so với Đổ Cơ quân nhiều gấp đôi có thừa, tiễn trận thì càng lộ ra sắc bén và hung ác. Xông vào Đổ Cơ quân phía trước nhất cái kia binh đoàn ngay cả Phong quân thân cũng không gần, chỉ tiếp nhận mũi tên của Phong quân bắn liên hao tổn hơn phân nửa.

Trên chiến trường, mặt đất cắm đầy mũi tên, cũng bày khắp thi thể Đồ Cơ quân, nhưng Eder Azabo vẫn kiên trì toàn quân tiếp tục thúc đẩy, nhất định phải đứng vững mũi tên của Phong quân trận, cùng Phong quân đánh cận thân vật lộn. Nhìn thấy phía trước binh đoàn tồn thất nặng nề, Eder Azabo đem vừa mới bại lui trở về Stewart đội lên phía trước, để hấn suất lĩnh phía trước binh đoàn còn thừa tướng sĩ sung làm đội cầm tù.

Ngược lại Stewart là cũng biết hổ thẹn sau đó dừng, lúc này không tiếp tục lâm trận trốn, liều mạng dẫn đầu Đồ Cơ quân sĩ tốt xông về phía trước phong. Hấn dẫn đầu chạy, tự nhiên cũng đã thành Phong quân công kích hàng đầu mục tiêu, lấy ngàn mà tính mũi tên tập trung ở một mình hấn trên người, gào thét bay tới, mũi tên va chạm trên người hấn linh khải, đỉnh đương rung động.

Lại kiên cố lĩnh khải cũng chống đỡ không được mãnh liệt như thế mũi tên bắn, chỉ trong nháy mắt, trên người Stewart lĩnh khải nhỏ } nói] liền đến liền che kín vết rạn, mấy chục chi chạm khắc lĩnh đánh xuyên lĩnh khải, thật sâu đỉnh ở trên người hấn. Toàn thân Stewart cắm đầy mũi tên, phát ra như đã thú gào thét, nhưng vẫn chưa ngã xuống đất, giờ cao lên lĩnh thương, vẫn còn thất tha thất thểu chạy về phía trước

Tình cảnh này cũng đủ dọa người, đứng đội ngũ trước mặt Phong quân sĩ tốt lẫn nhau nhìn xem, âm thầm lú lười, đón lấy, mọi người lần nữa nâng lên cung tiễn, nhắm ngay mười mấy mét có hơn Stewart, một vòng tề xạ. Lần này, Stewart lĩnh khải đã thùng rỗng kêu to, chỉ cần mũi tên cận thân, tất đâm thật sâu vào da thịt bên trong.

Đã dầu tận đèn khổ hoạt giống như con nhím giống như cuối cùng Stewart kiệt lực ngã xuống đất, chẳng qua ở ngã xuống đất trong nháy mắt, vẫn là đem trong tay lĩnh thương hung hăng ném mạnh ra ngoài. Phốc! Hấn cuối cùng này một kích, lực đạo cũng không thể khinh thường, lĩnh thương từ một ngực Phong binh vào, ở phía sau lưng nhô ra, hiểm hiểm lâm bị thương hấn sau lưng tên kia Phong binh.

Stewart chưa thể giữ vững Ngõa Nhĩ Trấn, nhưng cùng Tam Thủy quân trong giao chiến, Đồ Cơ quân giết người thứ nhất Phong binh lại ra ngoài tay của hấn, đương nhiên, đây là hấn dùng mệnh đổi lấy. Ở mũi tên của Phong quân trận, có lĩnh khải hộ thể Stewart còn như vậy, cái khác đồ cơ sĩ tốt liền có thể tưởng tượng được.

Đồ Cơ quân xung phong rờn rã một cái binh đoàn gần như toàn bộ bỏ mình ở mũi tên của Tam Thủy quân bắn xuống, cho đến phía sau Đồ Cơ quân giẫm lên đồng bạn thi thể trên đỉnh đến đây, song phương cận thân vật lộn lúc này mới chính thức bắt đầu.

Eder Azabo không và Phong quân đánh trận, ngược lại hấn là cùng Ninh quân giao thủ qua, cho rằng Phong quân giống như Ninh quân, chỉ giỏi về mũi tên bắn, một khi đánh thành cận chiến liền không chịu nổi một kích.

Kết quả hấn đánh giá sai, mũi tên bắn chỉ Phong quân phụ tá bản lĩnh mà thôi, Phong quân chân chính sở trường, để cho địch nhân cảm giác sâu sắc sợ hãi và run rẩy chính là cận thân vật lộn.

Chờ Đồ Cơ quân giết tới gần, trước mặt Phong quân lập tức nhô lên trọng thuẫn, phía sau trước kia Phong quân mặt bả vai của huynh đệ hoặc tấm chắn để chống đỡ, dựng lên trường kích, không ngừng hướng về phía trước mãnh liệt đâm.

Bởi vì cái gọi là một tắc dài một tắc mạnh, kích chiều dài hơn xa thương mâu, mà lại tức có nhọn lại có hoành lười đao, một kích đâm ra, tức có thể đâm bị thương người, lại có thể quệt làm bị thương người, ở binh đoàn chiến bên trong uy lực cực lớn.

Trận doanh Phong quân là trước có trọng thuẫn đứng vững địch nhân cận thân, sau có trường kích không ngừng đâm ra, tên nó lại thỉnh thoảng bắn vào người đối phương bày bên trong, những này đều cho Đồ Cơ quân mang đến sát thương to lớn.

Mà lại trong chiến đấu, Phong quân trận doanh cũng không là dừng ở tại chỗ không nổi, mọi người tại chiến đấu đồng thời, không ngừng cùng kêu lên hò hét, mọi người mỗi hô một tiếng, liền hướng về phía trước đỉnh ra một bước, chính thể trận doanh là không ngừng đẩy về phía trước tiến.

Đây chính là Tam Thủy quân áp bách thức chiến thuật.

Quân địch hàng trước sĩ tốt một khi thụ thương ngã xuống đất, ngay cả bị đồng bạn kéo đi cơ hội đều không có, lập tức sẽ bị Phong quân trước ép trận doanh nuốt mất, hoặc bị Phong quân đâm chết, hoặc bị giẫm chết, kể từ đó, Phong quân tức có thể trên khí thế áp đảo đối thủ, lại có thể mức độ lớn nhất tiêu diệt quân địch sinh lực.

Đối với Phong quân ở cận chiến bên trong phối hợp thành thạo lại cả công lẫn thủ đầu pháp, Eder Azabo cũng giật nảy cả mình, thân là kinh nghiệm sa trường tướng lĩnh, kinh nghiệm của hấn cũng mười phần phong phú, lập tức hạ lệnh, phái người sung làm đội cầm tù, phá tan bên ngoài Phong quân trọng thuẫn.

Giết đỏ cả mắt Đồ Cơ quân biểu hiện ra hung hãn một mặt, rất nhiều đồ cơ sĩ tốt hoàn toàn không để ý sinh tử của mình, đón Phong quân trường kích dồn sức đụng qua, bọn họ là bị Phong quân trường kích đâm toàn thân lỗ thủng, thế nhưng cho phía sau Đồ Cơ quân chế tạo ra cơ hội, làm số lớn Đồ Cơ quân chạy đến Phong quân trọng thuẫn tiêu pha trước, giờ cao lên thương mâu, lại chọn lại gai.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65:

Chương 65:

Tam Thủy quân phối hợp sớm đã thành thạo dị thường, trước mặt trọng thuẫn tay một khi bỏ mình hoặc là trọng thương, phía sau trường kích tay lập tức tiếp nhận trọng thuẫn, trên đỉnh tiến đến, lại phía sau sĩ tốt thì tiếp nhận trường kích, bỏ khuyết vị trí, bảo trì chỉnh thể trận hình không tiêu tan.

Đỗ Cơ quân tiến công mặc dù hung ác, nhưng lại không cách nào tách ra Tam Thủy quân trận doanh. Khi song phương kịch chiến say sưa thời điểm, Thượng Quan Nguyên Nhượng suất lĩnh mấy ngàn tên khinh kỵ từ Đỗ Cơ quân cánh giết đi vào. Lúc đầu, Đỗ Cơ quân liền ít người, ở thế yếu, hiện tại theo Phong kỵ binh đột giết gần đây, trận hình loạn hơn, trước sau tiết.

Xa xa nhìn tới quân địch soái kỳ phía dưới có một thanh niên tướng lĩnh ở quơ tay múa chân truyền đạt quân lệnh, Thượng Quan Nguyên Nhượng không biết hẳn là người phương nào, nhưng cũng đoán được người này mười phần là quân địch chủ tướng. Bất giác trước bắt vua, liền giết liền giết Đại tướng! Thượng Quan Nguyên Nhượng hướng phía sau bọn kỵ binh lên tiếng kêu gọi, giục ngựa hướng tên kia tướng lĩnh phóng đi.

Thấy hẳn vọt tới, hàng trăm hàng ngàn đỗ cơ sĩ tốt chen chúc mà tới, muốn đem Thượng Quan Nguyên Nhượng ngăn lại. Chỉ trông thấy Thượng Quan Nguyên Nhượng vung đao quét ngang, linh sóng bắn ra, ngăn tại hẳn ngay phía trước mười mấy tên đỗ cơ binh cùng nhau chặn ngang mà đứt, hai đoạn thì thể rơi là tả trên đất, còn chưa chờ phía sau sĩ tốt kịp phản ứng, Thượng Quan Nguyên Nhượng giục ngựa mà tới, chiến mã hí dài, móng trước nâng lên, rồi xuống lúc đang đạp ở một đỗ cơ binh trên ngực, người kia bị đá bay rớt ra ngoài, cùng phía sau đỗ cơ binh đụng thành một đoàn, Thượng Quan Nguyên Nhượng vung vẩy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, linh loạn cực tả ra ngoài.

Ở vô số linh nhận tứ ngược, tính ra hàng trăm đỗ cơ sĩ tốt kêu gào lấy té nhào vào trong vũng máu, Đỗ Cơ quân trận doanh cũng theo đó bị mở ra một cái lớn khe. Phong kỵ binh nhóm thừa cơ mà lên, theo quân địch trận doanh khe, như một thanh đao nhọn giống như xuyên thẳng đi vào.

Thượng Quan Nguyên Nhượng đề mắt tới tên kia đỗ cơ tướng lĩnh không phải người bên ngoài, chính là Eder Azabo, trông thấy quân địch một chi kỵ binh hướng phía bên mình vọt tới, hẳn thầm kêu một tiếng không tốt, thét ra lệnh xung quanh các tướng lĩnh, trên đỉnh trước ngăn cản. Dưới mệnh lệnh của hắn, ba tên đỗ cơ tướng lĩnh giục ngựa nghênh tiếp Phong kỵ binh, ba người tề phóng linh vũ kỹ năng, xông vào trước mặt Phong kỵ binh thấy tình thế không tốt, vội vàng thúc ngựa né tránh, nhưng dù vậy, vẫn có hơn mười người trúng chiêu xuống ngựa.

Ba tên đỗ cơ tướng lĩnh còn muốn tiếp tục phóng thích linh vũ kỹ năng, chợt nghe trong Phong kỵ binh có người hét lớn một tiếng, như Mãnh Hổ Hạ Sơn bay thẳng đi ra. Trong lòng ba người giật mình, nhao nhao đưa mắt quan sát, cao nhất tên kia tướng lĩnh chỉ thấy một đoàn bóng đen bay tới gần đây, đón lấy, cổ mát lạnh, lại sau này, chính là một trận trời đất quay cuồng.

Hoá ra xông thẳng lại Thượng Quan Nguyên Nhượng đã khô gòn lưu loét đem hẳn trên cổ đầu người một đao chém rụng. Hai gã khác tướng lĩnh trông mắt nhìn thấy đồng bạn chết thảm ở đối phương đao hạ, vừa sợ vừa giận, song song hô quát một tiếng, phân từ hai bên trái phải giáp công Thượng Quan Nguyên Nhượng.

Hai người hẳn ra thương nhanh, Thượng Quan Nguyên Nhượng đao cũng không chậm, cái sau vung đao nghênh chiến nhị tướng. Ba người, ba con ngựa, như đèn kéo quân giống như không ngừng đảo quanh, trong tràng đỉnh đỉnh đang đang vũ khí tiếng va chạm bên tai không dứt.

Eder Azabo rất rõ ràng dưới tay mình võ tướng thực lực, ba người, mới vừa lên đi liền bị đối phương chém giết một vị, còn lại hai vị cũng bị đối phương đến luồng cuồng tay chân, hiện tượng nguy hiểm còn sinh, đánh giá tiếp tục đánh xuống, không dùng đến mấy hiệp, đều phải vong tại địch tướng đao hạ.

Hắn cắn răng quan, quay người hình hướng bên cạnh thị vệ ngoắc ngoắc ngón tay, thị vệ lập tức hiểu ý, vội vàng đưa tới một tấm thép tinh cung và thép tinh mũi tên. Eder Azabo nắm cung nơi tay, khác một tay kẹp lấy thép mũi tên, run tay ở giữa, thép cung cùng thép mũi tên đồng thời linh hóa, hẳn về cung cài tên, nhắm ngay chiến đoàn bên trong Thượng Quan Nguyên Nhượng, thỉnh linh chính là một tiễn.

Một tiễn này, nhanh đến mức vượt qua người tường tượng, tựa như tia chớp, mà lại khoảng cách như vậy, cho dù trông mắt nhìn hẳn đem mũi tên bắn tới đều chưa hẳn có thể tránh khỏi, huống chi hiện tại, Thượng Quan Nguyên Nhượng đang cùng hai tên địch tướng ác chiến.

Khi hần ý thức được không tốt, linh tiễn đã bay đến hần phụ cận, cũng chính Thượng Quan Nguyên Nhượng, thời khắc nguy hiểm, tận lực đem đầu nghiêng nghiêng, trong vành tai liền nghe bộp một tiếng giòn vang, linh tiễn là sát hai má của hần bay qua, cùng lúc đó, bộ mặt hần linh khai lên tiếng mà nát, lộ ra ngoài hé mở hai gò má ở thoáng qua ở giữa bị máu tươi nhuộm đỏ.

Eder Azabo một tiễn dù chưa trúng đích Thượng Quan Nguyên Nhượng mặt, lại tại trên mặt hần mở ra một đầu dài hai tắc vệt máu.

Thượng Quan Nguyên Nhượng lúc nào nếm qua dạng này ác thua thiệt, hần thấu âm thầm bắn lên địch tướng, hần tức giận đến nổi trợn lồi đình, oa oa kêu quái dị, trong tay hần linh đao tùy theo quang mang đại thịnh, bắn ra hào quang vạn đạo, dung hợp Linh Thần cực Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hung tợn hướng bên cạnh một đồ cơ tướng linh vào đầu đập tới.

ngược lại tướng linh là muốn né tránh, nhưng Thượng Quan Nguyên Nhượng đao quá nhanh, trong đó còn kèm theo di sơn đảo hải áp lực, hần cảm giác mình coi như tránh đi đối phương lưỡi đao, cũng phải bị áp lực vô hình đè sập. Hần kiên trì, vận đủ toàn lực, nhắc ngang linh thương chống đỡ, chỉ nghe rầm rầm một tiếng vang thật lớn, cái này một cái trọng đao, trực tiếp đem tên kia đồ cơ tướng linh cả người lẫn ngựa nện không có, trên mặt đất chỉ để lại một vũng lớn huyết nhục, trong đó còn có một thanh vạn vạo thành U hình ngân thương. Cùng lúc đó, xung quanh Đồ Cơ quân và Phong quân đều cảm thấy linh áp áp bách chi lực, các bộ binh không tự chủ được liên tiếp lui về phía sau, bọn kỵ binh cũng là cả người lẫn ngựa bị quét ngang ra thật xa.

Kinh thế hãi tục lại không có cùng sánh ngang một đao. Thượng Quan Nguyên Nhượng ngồi ở trên ngựa, máu me khắp người, nửa gương mặt cũng là đỏ, mày rậm dựng đứng, mắt hồ trợn lên, miệng rộng toét ra, lộ ra sâm bạch răng, hình dáng và lệ quỷ không khác. Hần quay đầu lại nhìn về phía một tên khác đồ cơ tướng linh, oa hú lên quái dị, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lại giờ lên.

Còn lại vị kia đồ cơ tướng linh nhìn thấy bộ dáng này Thượng Quan Nguyên Nhượng, thẳng bị hù hồn bát phụ thể, thân thể bán năng ngựa về sau một cái, bịch một tiếng, hần theo đuôi ngựa trực tiếp lăn lông lốc xuống chiến mã, Thượng Quan Nguyên Nhượng cũng không để ý tới hần, giục ngựa hướng ám tiễn đã thương người Eder Azabo phóng đi.

Đồ cơ tướng linh còn bị Thượng Quan Nguyên Nhượng bị hù không dám chiến, quẳng xuống chiến mã, đồ cơ sĩ tốt nhóm lại nào dám đi chống đỡ kỳ phong mang, mọi người hoàn toàn là vô ý thức phản ứng nhao nhao như ong bọ, kể từ đó, vừa vận cho Thượng Quan Nguyên Nhượng tránh ra một con đường, hần cơ hồ là thông suốt chạy về phía Eder Azabo.

Eder Azabo không kịp ngẫm nghĩ nữa, đành phải lần nữa rút ra một cây thép mũi tên, đem nó linh hóa, đưa tay bắn về phía Thượng Quan Nguyên Nhượng. Lúc này khoảng cách giữa hai người thêm gần, nhưng muốn lại làm bị thương Thượng Quan Nguyên Nhượng, đã không thể nào. Chờ linh tiễn bay đến phụ cận, Thượng Quan Nguyên Nhượng đem Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hướng ra phía ngoài vung lên, khi , lưỡi đao đang cúi tại linh tiễn, linh tiễn trên không trung đánh xuống bay xoáy hướng một bên.

Ai nha, thật là lợi hại Phong tướng! Eder Azabo xoay tay lại còn muốn lại rút một tiễn, là trong tay trống trơn, chỉ bắt được một đoàn không khí, hần quay đầu nhìn lên, cái mũi đều sắp tức điên, hoá ra vì hần cầm mũi tên thị vệ cũng run rẩy mặt mũi tràn đầy hoảng sợ dọa lùi ra thật xa.

Đáng chết! Trong lòng hần chửi mắng một tiếng, ném đi trong tay linh cung, bắt lấy một bên chiến mã cái yên, nhảy tót lên ngựa, quay đầu ngựa muốn chạy.

Đổi mới nhưng lúc này Thượng Quan Nguyên Nhượng đã vọt tới hần phụ cận, trong tay linh đao cũng thuận thế hướng hần đâm tới.

Thượng Quan Nguyên Nhượng xuất đao vốn là vừa nhanh vừa độc, hiện tại lại thêm chiến mã quán tính, kỳ lực nói càng gấp bội.

Eder Azabo ngay cả linh khai cũng không tới kịp che đẩy lên, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã hung hăng đâm vào nơi hậu tâm của hần.

Phốc!

Một đao xuống dưới, trực tiếp đem Eder Azabo đâm lạnh thấu tim, lưỡi đao từ giữa lưng vào, lúc trước tâm ra, Eder Azabo kêu thảm một tiếng, tại chỗ khí tuyệt, cả người treo ở Thượng Quan Nguyên Nhượng linh trên đao. Thượng Quan Nguyên Nhượng ném không hết hận, cánh tay dùng sức, hướng lên giương lên, đem Eder Azabo thi thể vung ra giữa không trung , chờ dưới thi thể hạ thấp thời gian, hần thuận thế một đao chặt xuống, rầm rầm! Thi thể bị hần chặn ngang chém thành hai đoạn.

Hoa —— Thượng Quan Nguyên Nhượng chém giết Đồ Cơ quân chủ tướng Eder Azabo, xung quanh Đồ Cơ quân nhất thời loạn thành một bầy, mọi người gọi liên tục, rất nhanh, toàn quân đều biết phe mình chủ tướng đã bỏ mình, phía trước khổ chiến đồ cơ các tướng sĩ cũng không có lòng tái chiến, rất nhiều người để rơi vũ khí, quay đầu liền chạy ngược về.

Quần long mất thủ Đồ Cơ quân binh bại như núi đổ, số lớn binh lính hướng về sau bại trốn, bọn họ là hướng Ngõa Nhĩ Trần chạy, ở mọi người trong tiềm thức, thành Ngõa Nhĩ Trần là bọn họ cứu điểm. Là bọn họ chưa chạy ra bao xa, liền và đằng sau giết đi lên ba vạn Phong quân chạm thẳng vào nhau.

Nhìn thấy phía trước Đồ Cơ quân như năm bè bảy mảng hướng phía bên mình phi nước đại tới, trên dưới Phong quân các tướng sĩ đều cười, mọi người trong lòng chỉ có một ý nghĩ, người muốn đi vận thời điểm, nằm trong nhà đều có thể bị trên trời rơi xuống tới bảo nện vào.

Không cần hai lời, Phong quân liệt hiếu chiến trận, đem con đường chắn chặt chề hợp phùng, tới một cái quân địch giết một cái, tới một đôi giết một đôi, đứng tại chỗ, dĩ dật đãi lao, tới bao nhiêu giết bao nhiêu

Cầm đánh tới hiện tại, nhưng khổ chi này đóng tại Ngõa Nhĩ Trần Đồ Cơ quân, chủ tướng bỏ mình, trước sau lại đều có quân địch, lên trời không đường, xuống đất không cửa, mọi người cũng không biết nên đi phương hướng nào chạy.

Mặc dù Đỗ Cơ quân sẽ ở đánh không lại địch nhân thời điểm lựa chọn đào tẩu, nhưng lúc này đã lâm vào tuyệt cảnh, Đỗ Cơ quân lại không một người đầu hàng, bị không chỗ có thể trốn Đỗ Cơ quân nhao nhao nhặt lên vừa rồi vứt bỏ vũ khí, thành đàn hướng trận doanh Phong quân xông tới giết.

Bọn họ cái này loạn thành một bày trùng sát đối với kinh nghiệm phong phú Phong quân căn bản không cấu thành uy hiếp, nghênh đón bọn họ không phải mưa tên, chính là băng lãnh lưỡi đao.

Ở hai chi Phong quân tiền hậu giáp kích phía dưới, ba vạn Đỗ Cơ quân triệt để sụp đổ, tính cả chủ tướng Eder Azabo ở bên trong, gần như toàn bộ bỏ mình.

Chờ một tên sau cùng Đỗ Cơ quân sĩ tốt ngã xuống đất, hai chi Phong quân cũng thuận lợi tụ hợp đến một chỗ, cái này sau khi giết đi lên ba vạn Phong quân tất cả đều là Thiên Ưng Quân phái tới viện binh, lĩnh quân chính là Thiên Ưng Quân thứ ba binh đoàn binh đoàn trưởng Hồ Hàm, cùng hắn cùng đi ngoại trừ thứ ba binh đoàn, còn có Thiên Ưng Quân thứ sáu, thứ bảy hai cái binh đoàn.

Không nhìn thấy quan canh, Lương Khải đem suất quân Hồ Hàm gọi vào phụ cận, hỏi: "Hồ tướng quân, quan canh hiện tại, tướng quân nhưng tại Ngõa Nhĩ Trần "

"Không." Hồ Hàm nghiêm mặt nói: "Quan Tướng quân Bắc thượng đi chặn giết quân địch."

"" nghe nói lời này, Lương Khải và Tam Thủy quân chúng tướng cùng là sững sờ, Bắc thượng chặn giết quân địch hẳn là đi chặn giết cái gì quân địch Lương Khải phản ứng đầu tiên là: "Chẳng lẽ, đồ cơ lại phái tới viện quân tiến vào Theia "

Hồ Hàm đầu dao giống như trống lúc lắc, nói: "Quân ta cũng không đạt được phương diện này tình báo. Quan Tướng quân nói, quân ta cùng Tam Thủy quân huynh đệ tụ hợp, nhất định có thể thất bại quân địch chủ lực, mà quân địch một khi bại trận, chắc chắn sẽ hướng bắc chạy, cho nên Quan Tướng quân suất lĩnh hai vạn huynh đệ trước một bước Bắc thượng, chờ ở nơi đó, cắt đứt quân địch đường lui!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dấn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66:

Chương 66:

! Lương Khải vẫn thật không nghĩ tới quan canh có thể tính toán sâu như vậy xa, ngay cả Đỗ Cơ quân chủ lực sau khi chiến bại sẽ hướng bắc rút lui đều đã nghĩ đến, điểm này ngược lại và Lương Khải không mưu mà hợp.

Lương Khải cũng cho rằng Đỗ Cơ quân một khi lạc bại, không có khả năng lại về ngoài thành Theia liên doanh, chỉ có thể hướng bắc rút lui, bất quá bây giờ dưới tay hắn binh lực có hạn, bất lực chia binh đi ngăn cản, mà lại hắn thấy, qua một hai vạn người cũng không có tác dụng gì, chưa hẳn có thể đoạn được đồ cơ bại binh.

Không có khả quan canh như là đã đi, Lương Khải cũng không tốt lại phái người đem hắn gọi trở về, liền từ hắn.

Tam Thủy quân và Thiên Ưng Quân viện binh hợp binh một chỗ, thay đổi quay đầu, nghênh kích đuổi theo phía sau Đỗ Cơ quân chủ lực.

Lúc này Đỗ Cơ quân chủ lực còn không biết Ngõa Nhĩ Trần ba vạn tướng sĩ đã toàn quân bị diệt, Remy Azabo tự nhiên cũng không rõ ràng huynh đệ của hắn Eder Azabo đã bị Thượng Quan Nguyên Nhượng chém giết, nhìn thấy phía trước Phong quân thay đổi quay đầu, Remy Azabo nghĩ lầm Phong quân là nhìn thấy rút lui con đường bị phe mình quân đội chặn lại, không đường có thể đi, cho nên mới bị ép quay đầu, và phe mình quyết chiến.

Trong lòng hắn cười lạnh, Phong quân nếu ngạnh xông Eder xuất lĩnh ba vạn đại quân, có lẽ còn có phá vòng vây khả năng, quay đầu cùng mình quyết chiến, đơn giản tự tìm đường chết. Hắn không chút hoang mang hạ lệnh, toàn quân bày trận, chuẩn bị nghênh địch, sau đó lại khiến Kamal và Zoe nhị tướng suất lĩnh hơn vạn tên kỵ binh ở bên quan chiến, chờ đến hai quân chém giết đến giằng co thời điểm, lại toàn lực trùng sát Phong quân trận doanh.

Tam Thủy quân chủ lực tụ hợp ba vạn Thiên Ưng Quân tướng sĩ và Đỗ Cơ quân chủ lực ở phụ cận Ngõa Nhĩ Trần kéo ra trận thế, đại chiến hết sức căng thẳng. Phương diện Phong quân trước hết nhất thời lên tiến công kèn lệnh, trống trận gióng lên, âm âm chấn thiên, Tam Thủy quân là chủ lực phía trước, Thiên Ưng Quân làm phối hợp tác chiến ở phía sau, chỉnh thể trận doanh đồng loạt trước ép, hướng đối diện thúc đẩy.

Phong quân dẫn trước phát động lên tiến công, Đỗ Cơ quân không rơi người, Remy Azabo tùy theo cũng truyền đạt mệnh lệnh toàn quân tiến công mệnh lệnh. Hai quân tướng sĩ ở thúc đẩy trong quá trình, không ngừng bắn ra tiễn trận, mặt ép một chút mưa tên trên không trung xuyên tới xuyên lui, không ngừng lọt vào đối phương trận doanh.

Hai quân còn chưa tiếp xúc đến cùng một chỗ, riêng phần mình trong trận doanh tiếng kêu thảm thiết đã liên tiếp, rất nhiều sĩ tốt đều là đang đi lại thời điểm bị tên lạc bắn trúng, ngựa mất ngã sấp xuống.

Song phương mũi tên bắn vẫn luôn chưa đình chỉ qua, cho dù hai quân quân tiên phong đã chạm đến cùng một chỗ, triển khai binh khí ngăn giao tiếp vật lộn, hậu phương mũi tên vẫn là đang không ngừng bay vút tiến đối phương trong trận doanh.

Đây là một trận quân đoàn cùng quân đoàn ở giữa chính diện va chạm, không trọng máy bay mưu lợi, bởi vì cái gọi là ngõ hẹp gặp nhau dừng giả thắng, hiện tại chính là hai quân chỉnh thể chiến lực độ sức.

Phong quân và Đỗ Cơ quân trận liệt không sai biệt lắm, đề vào trước mặt là trọng thuẫn tay, phía sau sĩ tốt sử dụng đều là dài vũ khí, Phong quân tương đối chiếm ưu một điểm là vũ khí càng thêm tinh lương, chủ yếu nhất chính là Phong quân sĩ tốt phổ biến sử dụng liên nỗ, ở loại này khoảng cách gần trong khi giao chiến, liên nỗ uy lực có thể phát huy đến lớn nhất, cũng cho Đỗ Cơ quân tạo thành cực lớn sát thương.

Song phương trước mặt tướng sĩ chém giết dị thường thảm liệt, Phong quân thuẫn thủ một tay treo lên thuẫn, một tay cầm trường mâu, không ngừng hướng quân địch trong trận doanh đâm tới. Đầu mâu va chạm tấm chắn, đinh đương rung động, tia lửa tung tóe, chỉ cần có một mâu xuyên qua tấm chắn ở giữa khe hở, đằng sau chắc chắn sẽ truyền đến trong tiếng kêu thảm.

Kỳ thật đừng nhìn Tam Thủy quân thành lập muộn, mới gần gũi mấy năm quang cảnh, nhưng kinh nghiệm thực chiến quá phong phú, trong vài năm, đại chiến tiểu chiến trải qua không dưới trăm trận, đối với quân đoàn tác chiến sớm đã thành thói quen. Đỗ Cơ quân thì không phải vậy, tuy có mấy trăm năm lịch sử, nhưng bọn hắn chưa không đánh qua mấy lần đại quy mô quân đoàn chiến, cho dù xâm lấn Theia, gặp được chống cự cũng quá mức bé nhỏ, vẫn luôn đang đánh trận công kiên.

Theo hai quân giao chiến tăng lên, tiến vào mức độ kịch liệt, Tam Thủy quân kinh nghiệm thực chiến phong phú ưu thế dần dần hiển lộ ra.

Tam Thủy quân trọng thuẫn tay cũng có thụ thương và tử trận, nhưng không cần tướng lĩnh chỉ huy điều động, phía sau Phong quân tự động tự giác trên đỉnh đến đây, tiếp nhận tấm chắn, ổn định trận cước, mà Đỗ Cơ quân thì không phải vậy, phía trước trọng thuẫn tay vừa chết, người phía sau tất cả đều luống cuống, có đôi khi một người đều không hướng trước đỉnh, cũng không có ai đi quân tấm chắn, mà có đôi khi thì xông tới một đám, phong thường tấm chắn, bọn họ như đụng tới chính là đối thủ, có lẽ chưa cái gì, nhưng đụng tới chính là kinh nghiệm phong phú Tam Thủy quân, người ta đâu còn sẽ cho người đến bù sai lầm cơ hội.

Chỉ cần thấy được quân địch bộc lộ ra một cái sơ hở, Phong quân lập tức triển khai hung ác công kích. Đỗ Cơ quân trọng thuẫn tay ngã xuống, chỉ cần phía sau sĩ tốt không thể tới lúc tiếp được tấm chắn, Phong quân trường kích, trường mâu, trường thương và tên nó đâm liên tục mang bắn đồng loạt tới, chỗ lỗ hổng Đỗ Cơ quân thành đàn liên miên bị đâm bắn ngược giết, ngay cả một lần nữa nhặt lên tấm chắn cơ hội đều không.

Cuối cùng chỉ có thể dùng người nhóm huyết nhục thân thể cứng rắn chắn lỗ hổng, đứng vững Phong quân trước ép, cho đến đằng sau một lần nữa truyền tới trọng thuẫn, lúc này mới tính đem trận cước ổn định lại.

Trên chiến trường thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng qua ở giữa, hai quân đã ác chiến hơn một canh giờ, giao chiến trong quá trình, Phong quân treo lên Đỗ Cơ quân trọn vẹn đẩy về phía trước tiến vào xa hơn mười thước. Ở quân đoàn chiến bên trong, mỗi tiến một bước nhỏ thường thường đều muốn nỗ lực hàng trăm hàng ngàn các tướng sĩ tính mạng, Phong quân có thể đẩy về phía trước tiến hơn mười mét, đã là một món chuyện rất khó khăn, đồng thời cũng nói Phong quân chiếm cứ lấy trên trận chủ động.

Lúc này, Remy Azabo cũng cảm giác ra phe mình tình thế không quá lạc quan, hắn có chút không rõ ràng cho lắm, nhìn Phong quân chiến lực và dấu chí, thực sự không giống là toàn quân lương thảo hao hết, bị ép rút lui bộ dáng, càng giống một chỉ sinh long hoạt hổ sinh lực quân, thứ hai, cũng là hắn kỳ quái nhất một điểm, huynh đệ mình chỉ huy ba vạn đại quân làm sao chưa giết đi lên giáp công Phong quân.

Hiện tại hắn không thời gian dư thừa nghĩ lại, thét ra lệnh mình xung quanh mấy trăm tên thị vệ, khiến bọn họ tạo thành đội cầm tù, đi xung kích Phong quân phương trận, hiệp trợ phe mình phía trước quân đội, đứng vững Phong quân thúc đẩy, một bên khác, hắn lại phái người đi thông tri Kamal và Zoe nhị tướng, khiến hai người suất kỵ binh từ cánh tiến công Phong quân phương trận.

Thị vệ của hắn nhóm đều là trong quân cường tráng nhất, hung ác dũng sĩ, trên chiến trường có thể lấy một địch mười, mặc dù chỉ là mấy trăm người,

nhưng chiến lược không thể so với mấy ngàn người chênh lệch. Những thị vệ này vọt tới song phương giao chiến trung tâm, trốn ở phe mình trọng thuẫn binh đằng sau, tìm cơ hội.

Phong quân thúc đẩy vẫn cường lực, trường kích thủ môn vẫn tại hung ác đâm địch nhân phía trước, là lúc này bọn họ lại đâm trúng địch nhân, ở đó cơ trọng thuẫn tay ngã xuống đất trong nháy mắt, giấu tại phía sau thị vệ lập tức gào thét lớn nhào tới trước, lấy thân thể của mình đi mạnh đụng Phong quân tằm chắn.

Phong quân thuẫn thủ chuẩn bị không đủ, bị bỗng nhiên vọt tới thị vệ đâm đến một lão đạo, ở cầm thuẫn bất ổn đồng thời, thị vệ trong tay loan đao cũng đâm thật sâu vào bộ ngực của hắn. Không đợi phía sau Phong quân tiếp thuẫn bổ khuyết, thị vệ lập tức rút đao ra, thân thủ nhanh nhẹn hướng Phong quân phụ cận dựa vào.

Thuận thủ phía sau trên cơ bản Phong quân là thuẫn một sắc trường kích tay, dài cách điện } não ~ viếng thăm ~p cách giao chiến tự nhiên không đáng kể, chỉ khi nào địch nhân cận thân, trường kích không những đánh không đến địch nhân, ngược lại hoàn thành bó tay bó chân đồ vật, chỉ một thị vệ tới gần Phong quân thân, loan đao đâm liên tục mang chặt, có thể sát thương Phong quân một đám người, Phong quân cái này một khối trận doanh cũng tùy theo hỗn loạn lung tung.

Mấy trăm tên thị vệ cũng không phải là tập trung ở cùng một chỗ, mà phân tán ở Đổ Cơ quân các nơi, chỉ cần bắt được cơ hội liền hướng Phong quân trong trận doanh hướng. Một chiều này chưa đem Phong quân giết trở tay không kịp, phía trước sĩ tốt bỏ mình hiện lên thẳng tắp tăng lên.

Phong quân ở phía trước đốc chiến tướng lĩnh phản ứng cũng nhanh, lập tức điều động phác đao tay bổ sung đi lên, xen kẽ ở trường kích tay ở giữa, chuyên môn ứng phó địch nhân cận thân đột phá. Lúc này Phong quân trong trận doanh tức có cận chiến binh, lại có viễn chiến binh, mặc dù hướng về phía trước thúc đẩy lực yếu bớt, nhưng để đỡ cơ thị vệ cường ép đột phá cận thân cũng trở nên hiệu quả quá mức bé nhỏ.

Song phương trên chiến trường không chỉ có đầu dưng, cũng bắt đầu đầu trí, gặp chiêu phá chiêu, trông thấy thức hiểu thức, các loại thiên hình vạn trạng chiến thuật tăng tầng lớp lớp.

Một bên khác, Kamal và Zoe suất lĩnh hơn vạn tên Đổ Cơ kỵ binh lặng lẽ vây quanh Phong quân cánh, lập tức triển khai công kích

Mặc kệ bộ binh thuẫn trận bày có bao nhiêu kiên cố, cũng ngăn không được kỵ binh va chạm, một thót lao nhanh lên chiến mã lực và đập đầu chỉ trăm cân, không cần trực tiếp đung vào trên thân người, chỉ đâm vào trên tấm chắn, liền có thể ngay cả người mang thuẫn cùng nhau đung bay, một ngựa còn như vậy, hơn vạn cưỡi gom lại cùng một chỗ công kích, thanh thế liền có thể nghĩ. Nếu quả thật để Đổ Cơ kỵ binh vọt tới phụ cận, Phong quân chinh thể trận hình lập tức liền đến bị xé mở một đầu lỗ hổng, làm không cần thận toàn quân đều phải đại loạn.

Phong quân ở bên cánh thám tử phát hiện địch tình, trước tiên hướng Lương Khải bẩm báo, có kỵ binh địch binh hướng phe mình cánh chém giết tới. Không chờ Lương Khải nói chuyện, một bên Thượng Quan Nguyên Nhượng đứng ra, nói: "Ta suất hai ngàn kỵ binh nghênh địch!"

Lương Khải không dị nghị, từ Thượng Quan Nguyên Nhượng xuất chiến hẳn cũng là yên tâm nhất. Hắn chỉ dặn dò một tiếng cẩn thận một chút, liền đem Thượng Quan Nguyên Nhượng phái ra ngoài.

Kamal và Zoe mắt thấy chỗ xung yếu đến trận doanh Phong quân phụ cận, lúc này, Phong quân đội ngũ bỗng nhiên hướng về hai bên phải trái một phần, từ trong đám người giết ra một chi kỵ binh, cầm đầu một vị, hai người hẳn đều biết, chính là lúc trước cùng bọn hắn từng có giao chiến Thượng Quan Nguyên Nhượng.

Thấy rõ ràng Phong quân chủ tướng, trong lòng hai người cùng là phát lạnh, đụng tới ai không tốt, tại sao lại đụng phải tên sát tinh này ! Lần trước bọn họ bày tên tướng lĩnh hợp lực chiến Thượng Quan Nguyên Nhượng một người cũng không có đem hắn như thế nào, ngược lại còn bị đối phương lui, thuận lợi giết ra khỏi trùng vây, hiện tại lại đụng tới hắn, không chờ giao chiến, Kamal và Zoe trên khí thế đã trước thấp người ta một đầu.

Hai người không muốn chiến, nhưng lại không thể không chiến, kiên trì, phân từ một trái một phải hướng Thượng Quan Nguyên Nhượng trùng sát.

Hai thanh linh thương, phân đâm Thượng Quan Nguyên Nhượng mặt và ngực.

Cái sau lập đao tại, đột nhiên hướng ra phía ngoài một vòng, leng keng, leng keng hai tiếng, hai chi linh thương đồng thời bị bắn ra, ba ngựa giao thoa, song phương gặp thoáng qua, Thượng Quan Nguyên Nhượng cùng hai người còn có thể lại quay đầu tiếp tục đánh, nào biết hai vị này, vượt qua Thượng Quan Nguyên Nhượng sau khi trực tiếp giết tiến trong Phong quân, hai thanh linh thương trên dưới tung bay, đâm liên tục mang chẹn, giết chết sát thương mười mấy tên Phong quân.

Thượng Quan Nguyên Nhượng giận tím mặt, đang muốn quay đầu ngựa, lúc này, Đổ Cơ kỵ binh đã vọt tới hắn phụ cận, Thượng Quan Nguyên Nhượng linh đao vung lên, vung ra một cái linh loạn gió, mười mấy tên xông lên phía trước nhất Đổ Cơ kỵ binh nhao nhao trúng chiêu xuống ngựa, thừa này quay người, Thượng Quan Nguyên Nhượng xoay quay đầu, kéo đao thẳng đến Kamal mà đi

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67:

Kamal và Zoe nghĩ đến cùng đi, hai người cũng không nguyện ý cùng Thượng Quan Nguyên Nhượng so chiêu, có thể để cho liên đề, trước hết giết tiến trận doanh Phong quân lại nói, mặc kệ có thể hay không đem đối phương vứt bỏ, ít nhất phải trước tiên đem Phong quân trận doanh đảo loạn, dạng này coi như cuối cùng đào tẩu, mình trở về cũng có thể giao nộp.

Hai người nghĩ rất tốt, là Thượng Quan Nguyên Nhượng lại làm sao trở mặt nhìn bọn họ ở phe mình trong trận doanh đại khai sát giới Thượng Quan Nguyên Nhượng không tìm người khác, trước chạy Kamal phóng đi. Lúc này Kamal đã đột tiến trận doanh Phong quân bên trong, bốn phía đều là Phong quân, chạy tự nhiên không Thượng Quan Nguyên Nhượng nhanh

Chỉ trong nháy mắt, Thượng Quan Nguyên Nhượng liền vọt tới sau lưng của hắn, kéo lấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao từ dưới lên trên hung ác lấy ra đi. Nghe phía sau ác phong bất thiện, toàn thân Kamal lông tơ đều dựng đứng, hắn tập trung ý chí, vận đủ toàn lực, hồi thương chống đỡ, leng keng! Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao bị linh thương đụng nghiêng, cưỡi ngựa xoay quanh thời điểm, Kamal nhắm ngay cơ hội, hoành đâm một thương, thẳng đến Thượng Quan Nguyên Nhượng uy hiếp.

Thượng Quan Nguyên Nhượng chưa cản, thân thể hướng về phía trước tìm tòi, để qua linh thương, khiến cho ở mình dưới xương sườn lướt qua, không đợi đối phương thu thương, cánh tay hắn rút về, dùng sức kẹp lấy, bành, linh thương thân súng bị cánh tay hắn khuỷu tay ngạnh sinh sinh kẹp lấy. Kamal quá sợ hãi, sử dụng bú sữa mẹ khí lực muốn đem linh thương rút ra, là linh thương không nhúc nhích tí nào, dường như sinh trưởng ở trên thân Thượng Quan Nguyên Nhượng giống như.

Đối phương thu không trả lời vũ khí, gấp đến độ kêu to liên tục, Thượng Quan Nguyên Nhượng hừ cười một tiếng, eo uốn éo, thân thể thuận thế về bên cạnh, đang cố gắng rút súng Kamal kêu lên sợ hãi, thân thể không tự giác hướng Thượng Quan Nguyên Nhượng đánh tới, cái sau giờ lên nắm đấm, đối với Kamal mặt chính là một cái quả đấm.

Ba!

Cái này nắm đấm đánh chính là rần rần chắc chắn, chính giữa Kamal mặt, cái sau hú lên quái dị, ném thương không để ý, hai tay che mặt, trên chiến mã một trận lay động, suýt nữa tại chỗ quăng xuống chiến mã. Xuyên thấu qua ngón tay hắn khe hở có thể nhìn thấy bộ mặt hắn linh khải đều nát, máu tươi cốt cốt chảy ra tới.

Đầu chìm vào hôn mê, trước mắt ứa ra kim tinh Kamal không dám tiếp tục chiến, thân thể nằm ở trên lưng ngựa, hai tay ôm cổ ngựa, quay đầu liền chạy. Thượng Quan Nguyên Nhượng nắm chắc thắng lợi trong tay, nào sẽ thả hắn rời đi, ném đi dưới xương sườn kẹp linh thương, giục ngựa liền truy, hắn mới chạy ra chưa được hai bước, bên cạnh đánh tới một viên địch tướng, không phải người khác, chính là cùng Kamal cùng đi Zoe.

Zoe đi lên liền ra tay cái truy hồn đâm, Thượng Quan Nguyên Nhượng là có thể trốn tránh, chẳng qua hắn nếu tránh ra, nhưng khổ sau lưng Phong quân sẽ tốt. Rơi vào đường cùng, hắn đành phải từ bỏ truy sát Kamal, lấy linh loạn gió nghênh kích đối phương truy hồn gai.

Hai người linh vũ kỹ năng đụng phải một chỗ, triệt tiêu lẫn nhau, không đợi Zoe tái xuất chiêu, Thượng Quan Nguyên Nhượng giục ngựa tiến lên, nhắm ngay đầu Zoe hung dữ chính là một cái trọng đao. Zoe biết rõ tu vi Thượng Quan Nguyên Nhượng thâm hậu, khí lực cũng lớn, không dám đón đỡ, cúi đầu né tránh.

Cát! Lưỡi đao là sát đỉnh đầu của hắn đào qua, suýt nữa quét đến đầu hắn bộ linh khải. Trong lòng Zoe xiết chặt, thân eo còn chưa thẳng lên, từ dưới xương sườn mảnh liệt đâm ra một thương, thẳng đến ngực Thượng Quan Nguyên Nhượng. Cái sau vùng đao chống đỡ, cùng Zoe chiến đến một chỗ.

Zoe cũng là Đồ Cơ mãnh tướng, tu vi sâu, thương thuật tinh xảo, trên chiến trường hiếm khi đụng phải địch thủ, chẳng qua và Thượng Quan Nguyên Nhượng so ra, vẫn là kém một mảng lớn.

Hai người đao thương đồng thời, người tới ta đi, thoáng qua ở giữa chiến hơn mười hiệp. Thượng Quan Nguyên Nhượng là càng đánh càng mạnh, xuất

đao càng lúc càng nhanh, trái lại Zoe, mũi lõm thái dương cũng mệt mỏi đến độ là mồ hôi, phía sau quần áo đã sớm bị ướt đầm mồ hôi.

Lại chiến hai cái hiệp, phía trên Thượng Quan Nguyên Nhượng hừ chặt một đao, thấy đối phương nghiêng người tránh né, hấn lập tức đem linh đao ngang quét qua, trong vành tai liền nghe răng rắc một tiếng, linh đao thân đao đang quét vào Zoe dưới xương sườn. Zoe kêu đau đớn một tiếng, lên tiếng xuống ngựa, thân thể trùng điệp rơi trên mặt đất.

Hắn đang muốn giãy dụa lấy từ dưới đất bò dậy, Thượng Quan Nguyên Nhượng một đao toàn đập xuống, chính giữa sau ót của hắn, bộp một tiếng, Zoe sau đầu linh khải vỡ vụn, đao toàn từ hấn cái ót vào, ở mắt trái lộ ra, đem nó đâm chết trên mặt đất.

Thượng Quan Nguyên Nhượng hưng hăng đem linh đao rút ra, đưa mắt lại tìm lúc trước bại trận Kamal, nơi nào còn có thân ảnh của hắn trở mắt nhìn đụn sỏi Con Vịt bay đi, Thượng Quan Nguyên Nhượng hết lửa giận đều phát tiết đến trên người Đỗ Cơ kỵ binh, hấn thúc giục chiến mã, xông vào người Đỗ Cơ kỵ binh bầy bên trong, trái đột phải hướng, chém người phăng phát thái thịt cắt cổ.

Hai tên chủ tướng vừa chết vừa trốn, Đỗ Cơ kỵ binh cũng mất đi tái chiến tiếp đầu chí, ở Thượng Quan Nguyên Nhượng cầm đầu Phong kỵ binh trùng sát, mọi người nhao nhao quay đầu ngựa, bại xuống trận đi.

Remy Azabo xuất liên tục hai chiêu, một là phái ra thị vệ bên người xung kích Phong quân chiến trận, vừa mới bắt đầu còn có chút hiệu quả, nhưng rất nhanh liền bị Phong quân phá giải, mà phái đi ra kỵ binh thì thảm hại hơn, Kamal và Zoe hai viên đại tướng một chết một bị thương, dưới trướng hơn vạn cưỡi lợn nhào bại lui trở về.

Hiện tại hấn đối với cục diện chiến đấu cách nhìn đã không phải nhạc không lạc quan vấn đề, mà bắt đầu hoài nghi phe mình còn có thể hay không kiên trì được. Họa vô đơn chí, ngay tại Đỗ Cơ quân bị Phong quân áp chế liên tiếp triệt thoái phía sau thời điểm, mấy trinh sát mang lấy hai tên máu me khắp người Đỗ Cơ sĩ tốt đến đây thấy hấn.

Cái này hai tên Đỗ Cơ sĩ tốt, là Ngõa Nhĩ Trần ba vạn trú quân bên trong người sống sót, hai người đều có thương tích trong người, hai người bọn họ là vòng qua chiến trường, hướng trận doanh Đỗ Cơ bên này chạy, sắp tới gần thời điểm vừa lúc bị Đỗ Cơ quân trinh sát phát hiện. Chờ hai tên sĩ tốt nhìn thấy Remy Azabo, cũng mang cho hấn một cái nặng nề vô cùng như Thái Sơn áp đỉnh tin dữ, Ngõa Nhĩ Trần quân coi giữ ở chặn đường Phong quân thời điểm, lọt vào hai sông Phong quân tiền hậu giáp kích, kết quả tính cả Eder Azabo ở bên trong, toàn quân bị diệt.

Nghe xong lời này, Remy Azabo sợ ngây người, xung quanh Đỗ Cơ các tướng lĩnh cũng đều tròn tròn mắt, ba vạn tướng sĩ, toàn quân bị diệt phe mình lạc hậu nhiều nhất Phong quân liền hai canh giờ, trong thời gian ngắn như vậy, phe mình rỗng rã ba vạn tướng sĩ làm sao có thể đều bị đánh ánh sáng, thậm chí ngay cả Eder Azabo đều chết trận.

Remy Azabo phản ứng đầu tiên là không tin, hấn biểu lộ âm lãnh liên tục phát tay, chỉ vào hai tên sĩ tốt nghiêm nghị quát: "Không có khả năng! Đem hai cái này loạn quân tâm mật thám kéo ra ngoài, giết!"

"Tướng quân, hai người nói câu câu là thật, chúng ta quan chỉ huy chết rồi, ba vạn huynh đệ cũng đều chết sạch. . ."

Hai tên sĩ tốt nói mỗi một chữ đều muốn dao giống như đâm vào Remy Azabo trong lòng, thấy chung quanh các tướng sĩ đều giật mình ở nơi đó không nhúc nhích, con mắt hấn trừng lên, xoay tay lại rút ra bội kiếm, nhắm ngay ngực hai người, các đâm một kiếm. Theo hai tiếng kêu thảm, hai vị này cừu từ nhất sinh trốn về đến binh lính song song chết bởi mình chủ soái dưới kiếm.

"Cái này hấn là người Theia mật thám, ý đồ loạn quân tâm!" Remy Azabo lắc lắc trên thân kiếm vết máu, thu kiếm vào vỏ, hung ác vừa nói nói. Hấn trên miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không có ngọn nguồn, nếu như Eder bên kia không xảy ra bất trắc, làm sao đến bây giờ còn không tới đón ứng mình, thật chẳng lẽ giống như cái này hai tên sĩ tốt nói, quân đội Eder đã bị Phong quân tiêu diệt.

Muốn càng] mới đến nơi này, Remy Azabo không còn dám nghĩ tiếp, nếu thật là dạng này, phe mình ở nhưng Theia liền thất bại thảm hại. Mặc kệ cái này hai tên sĩ tốt nói thật hay giả, hấn đều phải đem hai người giết chết, bằng không thì quân tâm vừa loạn, phe mình chủ lực đại quân lập tức liền đến lạc bại. Hiện tại Remy Azabo chỉ có thể chờ đợi, chờ tin tức xác thực truyền về, hoặc là nói là đám huynh đệ Eder suất quân đến giúp trợ hấn.

Chẳng qua, hấn vĩnh viễn cũng chờ không đến huynh đệ của mình, chờ chờ đến chỉ liên tiếp tin dữ. Ngõa Nhĩ Trần quân coi giữ người sống sót lần lượt trốn về trận doanh Đỗ Cơ quân, mang về tin tức tất cả đều nhất trí, Eder Azabo bỏ mình, ba vạn đại quân toàn quân bị diệt.

Một người hai người nói như vậy, Remy Azabo còn nửa tin nửa ngờ, nhưng mười người hơn trăm người đều nói như vậy, coi như hấn không thể không tin. Ba vạn đại quân hủy diệt đối với hấn mà nói là cái đã kích nặng nề, mà huynh đệ bỏ mình thì một cái khác đã kích nặng nề, ở này song trùng đã kích xuống, Remy Azabo tâm triệt để loạn.

Cuộc chiến này đã không cách nào lại đánh xuống, sẽ cùng Phong quân hao tổn tiếp tục đánh, chỉ sợ ngay cả phía bên mình đại quân cũng phải toàn quân bị diệt. Phải rút lui, cũng không thể lại hướng thành Theia rút lui, còn sót lại mấy vạn phe mình quân đội nếu lại rút về đến Theia nội địa, coi như có thể công hãm thành Theia, cũng phải bị Phong quân đoàn đoàn bao vây, đến cuối cùng, một cái đều chạy không thoát.

Lúc này, tâm loạn như ma Remy Azabo làm ra một cái hồng бет cực độ quyết định, toàn quân hậu đội biến tiền đội, hướng bắc rút lui. Phải biết hiện tại hai quân kịch chiến say sưa, một phương muốn rút người ra rút lui là rất khó chuyện, mà hấn lại chưa chỉ định cái nào binh đoàn lưu lại bọc hậu, trực tiếp hậu đội biến tiền đội rút lui, chẳng khác gì là mần mẽ cái mông chờ lấy Phong quân tới chém giết.

Hấn mệnh lệnh này một truyền xuống, Đỗ Cơ quân toàn quân đại loạn, phía sau binh đoàn mặc kệ phía trước đang tác chiến binh đoàn chết sống, quay đầu chạy trước, trước mặt binh đoàn cũng nghĩ chạy, là chỗ nào có thể chạy xuống tới Phong quân thúc đẩy đường như sắt thép quai thủ, đem từng dãy kinh hoàng không thôi Đỗ Cơ sĩ tốt đâm té xuống đất, đập tại dưới chân, Phong quân phương trận giẫm lên người Đỗ Cơ thân thể hướng về phía trước.

truy sát.

Đỗ Cơ quân vốn là ở thế yếu, liên tục bại lui, hiện tại ngược lại tốt, chiến trường hoàn toàn biến thành thiên về một bên thế cục.

Chỉ trông thấy trên trận Đỗ Cơ sĩ tốt hoàn toàn không có chống cự, mọi người tru lên chạy tứ phía, chỉ cần chạy hơi chậm một chút, lập tức liền bị Phong quân đuổi kịp, trường kích trường mâu cùng nhau đâm tới. Cho dù chạy nhanh binh lính cũng chưa chắc có thể may mắn thoát khỏi, Phong quân mũi tên thỉnh thoảng lại rơi ở sau lưng của bọn họ, đem nó bắn té xuống đất.

Binh bại như núi đổ, Đỗ Cơ quân tan tác chi thế như hồng thủy, trừ bỏ bị Phong quân giết chết sát thương người không tính, chỉ từ tướng chà đạp người thương vong đã vô số kể.

Remy Azabo mang theo một đám Đỗ Cơ tướng lĩnh cùng phía sau mấy cái binh đoàn chạy trước, còn lại Đỗ Cơ quân thì thành Phong quân thu hoạch mục tiêu.

Rất nhiều Đỗ Cơ sĩ tốt bị Phong quân phân liệt ra, đoàn đoàn bao vây, có chút Đỗ Cơ quân làm liều chết đánh cược một lần, nhưng trong nháy mắt liền bao phủ ở người Phong quân trong biển, bị vây quanh Đỗ Cơ quân cũng có tước vũ khí đầu hàng, nhưng giết đồ cả mất Phong quân căn bản không muốn sống mệnh, một lòng nghĩ cướp đoạt công lao Phong quân sĩ tốt cùng nhau tiến lên, gặp người đầu liền chặt, lúc này, toàn bộ chiến trường đã biến thành tràn ngập giết chóc nhân gian Địa Ngục.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tồng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68:

Thứ sáu mươi tám

Phong quân và Đỗ Cơ quân ở phụ cận Ngõa Nhĩ Trán quyết chiến cuối cùng lấy Đỗ Cơ quân đại bại mà kết thúc. Trận chiến này, song phương đều nhập binh lực đều ở chừng mười vạn, chẳng qua bởi vì Phong quân trước một bước tiêu diệt ba vạn Đỗ Cơ quân, làm Phong quân sớm xác lập khỏi binh lực bên trên ưu thế, cái này cũng thành vì Phong quân thủ thắng máu chốt.

Ngõa Nhĩ Trán chiến, là Theia chiến tranh chuyển hướng chiến, sau trận chiến này, Đỗ Cơ quân chủ lực hao tổn hơn phân nửa, nguyên khí đại thương, bất đắc dĩ, chỉ có thể bị ép buộc lựa chọn từ bỏ vây công thành Theia, toàn quân hướng bắc rút lui, lúc trước ở Theia thật vất vả tạo dựng lên ưu thế cũng theo đó không còn sót lại chút gì.

Một bên khác, Phong quân thì thông qua trận chiến này ở Theia thanh danh đại chấn, Lương Khải bày mưu nghĩ kế, Thượng Quan Nguyên Nhượng đứng mãnh thiện chiến, cũng bị người Theia truyền thần hồ kỳ thần. Thắng lúc này, người Theia mới bắt đầu tin tưởng, Phong quân là thật tâm viện trợ Theia, cũng không phải là đi một chút đi ngang qua sân khấu, làm đáng một chút.

Sau đó, Theia các nơi chống cự thế lực cũng nhao nhao chủ động tới tìm Phong quân, biểu thị tình nguyện hiệp trợ Phong quân, cùng chống chọi với người Đỗ Cơ, đương nhiên, đây đều là nói sau.

Lại nói Remy Azabo, suất lĩnh chừng ba vạn Đỗ Cơ quân tàn quân vứt bỏ Phong quân truy sát, hướng phương bắc rút lui, đồng thời lại phái người đi hướng ngoài thành Theia liên doanh truyền lệnh, để đóng tại nơi đó hai vạn Đỗ Cơ quân cùng nhau hướng bắc rút lui. Hẳn rút lui mục đích là Theia

phương bắc trọng trấn, ngày Mậu Chi Thành.

Chẳng qua trong lúc Remy A Trát bảo một bộ ngày xưa Mậu Chi Thành lúc rút lui, trên nửa đường vừa vận dụng tới chặn đường Phong quân, cũng chính quan canh xuất lĩnh hai vạn Phong quân.

Người Phong quân số tuy ít, nhưng dù sao cũng là dĩ dật đãi lao chờ ở nơi đó, duy trì toàn thịnh chiến lược, mà Đỗ Cơ quân binh lực tuy nhiều, đều là chút tàn binh bại tướng, lại vừa mới trải qua một trận đại chiến, các tướng sĩ mệt mỏi không chịu nổi, trong quân người bị thương rất nhiều, ở quan canh nghĩ đến, đánh bại đối phương dễ như trở bàn tay.

Có thể kết giao vào tay về sau mới phát hiện hoàn toàn không phải có chuyện như vậy, hiện tại Đỗ Cơ quân đã không phải vì nước, là vua tác chiến, là vì cầu sinh mà chiến, mọi người đều rất rõ ràng mình không có đường lui nữa, chỉ có thể liều mạng một lần, hoặc là phá vây ra ngoài, hoặc là liên phải chết ở trong tay Phong quân. Ở loại tâm tính này phía dưới, Đỗ Cơ quân tàn binh bại tướng nhóm bộc phát ra vượt qua bình thường sức chiến đấu, cho dù bị thương binh lính cũng liều mạng vọt tới trước tác chiến. Vốn cho rằng nắm chắc thắng lợi trong tay nhưng nhẹ nhõm thủ thắng Phong quân ngược lại bị sau khi chiến bại còn hung ác như thể Đỗ Cơ quân đánh trở tay không kịp, song phương giao chiến vẫn chưa tới một canh giờ, trận doanh Phong quân liền bị tách ra, số lớn Đỗ Cơ quân thấu trận mà qua, phá vây ra ngoài.

Cái này còn may mà Đỗ Cơ quân cho rằng Phong quân sẽ từ phía sau truy sát đi lên, không dám ham chiến, phá trận về sau hốt hoảng mà chạy, bằng không thì còn không biết kết quả sẽ như thế nào! Chờ quân địch toàn bộ phá vây đi, quan canh nhanh đưa phe mình quân lính tàn mạt nhóm thu nạp đến cùng một chỗ, lại kiểm kê nhân số, thương vong không dưới năm ngàn người.

Ai! Quan canh trong lòng cảm thán, mình vốn là đến ngăn giết địch quân, hiện tại ngược lại tốt, bị quân địch giết chết sát thương hơn năm ngàn huynh đệ. Hắn vô tâm lại đi truy sát địch nhân, ừ rồi cái đầu suất quân rút lui, kết quả chưa rút khỏi bao xa, lại đụng tới một chi Đỗ Cơ quân, chi này Đỗ Cơ quân là từ ngoài thành Theia liên doanh rút lui một đợt.

Hai quân chạm mặt, không hai lời, lại triển khai một trận ác chiến, sĩ khí đã sớm bị đè xuống Phong quân lại một lần chiến bại, lúc này so với vừa rồi trận chiến kia còn thảm, thương vong khoảng một vạn người, quan canh phí hết sức chín trâu hai hổ mới suất lĩnh tàn quân giết ra một đường máu, trốn thoát.

Ở xa Phong Quốc từ anh đều đã tính tới phe mình ở Theia nhất định có thể thủ thắng, phái quan canh đến chính là để hắn đến lập công, nhưng quan canh thật đúng là chưa bồi họ ngoại hiệu, không chiến thì đã, chiến tất bại, ở Phong quân chủ lực lấy được một trận đại thắng tình huống dưới, vẫn là đem hai vạn sinh lực quân đánh còn lại mấy ngàn người, thất bại tan tác mà quay trở về.

Nhìn chung chiến cuộc, hắn không có một chỗ chỉ huy chỗ sai lầm, nhưng kết quả vẫn là như thế, có lẽ chính như lúc trước, Đường Dần nói, quan canh thời vận không đủ, năng lực mạnh hơn, cũng không thích hợp đảm nhiệm một quân chủ tướng.

Mặc kệ quan canh bại có bao nhiêu thảm, nhưng Phong quân ở Theia chính thể chiến cuộc đã đoạt lấy ưu thế tuyệt đối và chủ động, cũng thuận lợi hiểu thành Theia bị nhốt nguy hiểm.

Khi Tam Thủy quân đến thành Theia thời điểm, nước Theia Vương Kiệt Lahr Cát Đại tự địch tự mình suất lĩnh Theia văn Vũ Đại thần ra khỏi thành nghênh đón, lấy quốc quân lễ chiêu đãi Lương Khải cùng Tam Thủy quân chúng tướng.

Phương diện Theia khách khí có thừa, đối với Phong quân tôn sùng đến tận cùng, Lương Khải cũng không bị thắng lợi choáng váng đầu óc, quên hết tất cả, hắn hạ lệnh nghiêm Tam Thủy quân tướng sĩ tự mình vào thành, toàn quân tạm thời trú đóng ở ngoài thành Đỗ Cơ liên doanh bên trong.

Nơi này dù sao không phải bốn quốc, Lương Khải cũng phải cân nhắc đến may mắn thoát khỏi phương diện này vấn đề, mà lại đem phe mình đại quân trú đóng ở ngoài thành, cũng có thể giảm bớt phe mình tướng sĩ và người Theia tiếp xúc, may mắn thoát khỏi song phương sinh ra không cần thiết ma sát và mâu thuẫn.

Bị nhốt sắp hai năm dài đằng đẳng hiện tại, thành Theia rốt cục buồn ngủ, trong thành bách tính tự nhiên là một mảnh vui mừng, vô luận nam nữ già trẻ, đều mặt mũi tràn đầy vui vẻ, như gặp tiết khánh, thành Theia cũng không còn giống như Thượng Quan Nguyên Nhung mới tới lúc như vậy chết dòn khi chìm, lại khôi phục lại ngày xưa sinh cơ bừng bừng, phi thường náo nhiệt.

Lương Khải giao trách nhiệm Tam Thủy quân không thể vào thành, nhưng hắn không hạ lệnh dừng người Theia tiến vào quân doanh, rất nhanh, số lớn Theia trăm bảy họ Thành kết đội từ trong thành đi ra, mang theo ba phần sợ hãi bảy phần hiếu kỳ tâm lý tiến vào liên doanh, bốn phía tham quan, không ít có đầu não người Theia còn mang đến đồ trang sức, đặc sản hương Phong quân buôn bán.

Đối với những này, Lương Khải không còn quan tâm, hiện tại hắn muốn cân nhắc chính là bước kế tiếp như thế nào tác chiến, như thế nào có thể đem Đỗ Cơ quân thế lực còn sót lại triệt để trục xuất Theia. Còn Thiên Ưng Quân tiếp viện tới viện binh, Lương Khải không có để lại, khiến bọn họ toàn bộ trở về Phong Quốc, hắn mời Thiên Ưng Quân vào Theia tác chiến là chưa qua Đường Dần cho phép, hắn cũng không dám lưu Thiên Ưng Quân ở Theia thời gian quá dài, bằng không thì triều đình thật trách cứ xuống tới, nhưng hắn chịu không nổi.

Ở Thiên Ưng Quân làm về nước trước, Lương Khải rất hào phóng đem tịch thu được chiến lợi phẩm phân ra ba thành, đưa cho Thiên Ưng Quân, trận chiến này Thiên Ưng Quân cũng có thương vong, những chiến lợi phẩm này xem như đền bù Thiên Ưng Quân tổn thất.

Đỗ Cơ quân chạy tán loạn thời điểm chưa mang bất luận cái gì gia sản, bọn họ ở Đỗ Cơ thu hết tiền tài, vàng bạc châu báu cùng toàn quân đồ quân nhu, quân bị, lương bổng cơ bản đều bị Phong quân chỗ thu được, cho dù ba thành cũng là thiên văn số tự, quan canh nhiều lần chối từ, cảm thấy đồ vật nhiều lắm, hắn không dám thu, nhưng Lương Khải mười phần kiên trì, cuối cùng trở lên thân phận tướng quân mệnh lệnh quan canh nhất định phải nhận lấy.

Tam Thủy quân là phụng mệnh xuất chinh, có tổn thất, triều đình có thể đền bù, mà Thiên Ưng Quân là tiếp vào hắn xin giúp đỡ mới ra binh, có tổn thất,

triều đình là sẽ không quản, chỉ có thể dựa vào nội bộ Thiên Ưng Quân tiêu hóa, lấy tử anh cá tính, Lương Khải đánh giá nội bộ Thiên Ưng Quân tài tồn kho không hạ bao nhiêu tiền, hẳn chỉ có thể thông qua những này tịch thu được chiến lợi phẩm tận khả năng đền bù Thiên Ưng Quân.

Hắn đây cũng là là sau này mình trải đường, dùng đến người ta, ngàn cầu vạn mòi, không cần người ta, một cước đá, về sau nếu lại có chuyện xin giúp đỡ Thiên Ưng Quân, người ta chịu hỗ trợ mới là lạ chứ!

Ở Lương Khải cường ép mệnh lệnh dưới, quan canh đành phải đem hấn tặng chiến lợi phẩm thu sạch, mặt ngoài cố mà làm, trong lòng sớm đã trong bụng nở hoa, đem những này chiến lợi phẩm bên trong vàng bạc châu báu toàn bộ đổi thành tiền, không chỉ có thể đem trận chiến này thương vong binh lực một lần nữa chinh gọi trở về, còn có thể có rất nhiều còn thừa!

Theia đại thắng tin chiến thắng trước tiên cũng truyền về Diêm Thành.

Tiếp vào tin chiến thắng Phong Quốc triều đình tung bùng vui sướng, Đường Dần cũng là đem tin chiến thắng trước trước sau sau liền nhìn hai lần, sau đó đem tin chiến thắng hưởng trên mặt bàn gỗ, đảo mắt phía dưới văn thần võ tướng, khen lớn nói: "Trận chiến này Lương Khải và Nguyên Nhượng đánh mỹ lệ, ta phải trọng thưởng hai người hấn cùng Tam Thủy quân tướng sĩ!"

"Đại vương anh minh!" Mọi người đều nhìn ra Đường Dần ở vào cao hứng, nhao nhao vỗ tay phụ họa.

Nhưng Phong Quốc triều đình xưa nay không một giọt nước lạnh người, Khâu Chân chính là trong đó người nổi bật.

Hắn cất bước ra khỏi hàng, nhìn xem đám người hấn, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Đường Dần, vỗ tay nói: "Đại vương, các tướng sĩ có thể thưởng, nhưng Lương Khải không thể thưởng."

Đường Dần nhướng mày, bất mãn nhìn Khâu Chân, hỏi: "Vì sao chỉ có không thể thưởng Lương Khải?"

Khâu Chân nghiêm mặt nói: "Lúc trước đại vương chỉ sai khiến Tam Thủy quân xuất chinh, mà Lương Khải lại tại cùng Đỗ Cơ quân trong giao chiến tự mình điều động Thiên Ưng Quân, truy đến cùng, cái này có khi quân ngại, đại vương không trách thì cũng thôi đi, há còn có thể thưởng hấn?"

Lương Khải điều động chuyện Thiên Ưng Quân Đường Dần cũng biết, chẳng qua hấn thấy, cái này cũng không tính cái gì. Hắn mỉm cười nói: "Khâu Chân, ngươi quá chăm chỉ. Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận. Chiến cuộc thay đổi trong nháy mắt, Lương Khải linh hoạt điều binh, lại làm sao không thể thưởng chỉ, từ chiến cuộc tiến triển đến xem, Lương Khải quyết định là phi thưởng chính xác."

"Chính là bởi vì dạng này, Lương Khải mới xem như lấy công chuộc tội, có thể không phạt, nhưng cũng tuyệt không thể thưởng, bằng không thì, này lệ vừa mở, về sau đại vương xuất chinh các tướng lĩnh có phải hay không đều có thể không cần nghe, đại vương và triều đình uy tín làm sao ở?" Khâu Chân cau mày, lúc nói chuyện ánh mắt cũng có ý lờ mờ sau lưng đồng đảo các tướng lĩnh.

Không chờ Đường Dần nói chuyện, chúng tướng thân thể cũng là chấn động, mọi người lẫn nhau nhìn xem, vì tránh hiềm nghi, đành phải nhao nhao ra khỏi hàng, nhúng tay thì lễ nói: "Khâu tướng nói cực phải, mong rằng đại vương phán đoán sáng suốt!"

"Ân..." Đường Dần trầm ngâm một tiếng, có chút tâm phiền phát phát tay, nói: "Tốt, đối với Tam Thủy quân tướng sĩ, tạm thời không làm khen thưởng, chờ về nước, lại làm thưởng phạt."

"Đại vương anh minh!" Lúc này Khâu Chân dẫn đầu lớn tiếng nói.

Đường Dần đứng người lên hình, đảo mắt đám người, hỏi: "Còn có việc phải nghị sao không có việc gì cứ vị liền đều trở về!"

"Thần có việc tâu." Thượng quan Nguyên Cát mở miệng nói ra.

Trông thấy nói chuyện chính là thượng quan Nguyên Cát, Đường Dần nhần nại tính tình ngồi xuống lại, hỏi: "Nguyên Cát có chuyện gì?"

"Vi thần tiếp vào Mạc Quốc thư đến, xưng chó vương gần đây sẽ đến thăm Phong Quốc, nhưng cụ thể ngày còn chưa định ra."

Thiệu đang muốn đến Đường Dần sừng sờ, suy nghĩ một lát, hỏi: "Trong thư nhưng có nâng lên Thiệu mới mục đích của chuyến này?"

Thượng quan Nguyên Cát lắc đầu, nói: "Trong thư cũng không nhắc lên."

"Êm đẹp, hấn tới làm cái gì?" Đường Dần không giải thích được nói làm bầm.

"Có thể là vì thà địa chi chuyện!" Khâu Chân nói: "Thà bắc tám quận mặc dù đã thái bình, nhưng phương nam vẫn có chiến loạn, trưởng tôn uyên hồng tụ tập hai mươi vạn đại quân, ở thà phương nam chiếm lấy hai quận, chó quân mấy lần đi công, đều không thu hoạch, nghĩ đến, chó vương có thể là mời nước ta cùng nhau xuất binh, tiêu diệt trưởng tôn uyên hồng một đám!"

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dân Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69:

(văn học lớn) nhìn từ trong khe cửa đưa ra tới tấm thảm, trong lòng Đường Dân lập tức ấm áp, tấm thảm còn không có đắp lên trên người, toàn thân trên dưới đã là nóng hằm hập.

Là cao quý công chúa đế quốc xác thực như thế quan tâm, lại có thể nào không khiến người ta cam tâm tình nguyện đi bảo vệ nàng đâu

Hắn tiếp nhận tấm thảm, thật sâu gặt đầu, nhẹ nói: "Tạ ơn công chúa điện hạ."

"Đường tướng quân không cần khách khí!" Sắc mặt Ân Nhu đỏ thắm nói.

Nàng mặc màu trắng váy ngủ, mông lưng ánh trắng vùng vãi trên thân nàng, phảng phất không dính khói lửa trần gian tiên tử, lại như trong đêm tối tinh linh, như thể đến mông lung, hư ảo và cao quý.

Ánh mắt Đường Dân tinh mịch, thật lâu không cách nào đem ánh mắt từ trên thân Ân Nhu dịch chuyển khỏi, lúc này, hắn biết rõ mình không phải Nghiêm Liệt, mà Ân Nhu cũng không phải Thủy Tinh, hắn là đơn thuần bị nàng hấp dẫn.

Ở hắn nóng rực ánh mắt nhìn chăm chú, Ân Nhu khuôn mặt nhỏ càng đỏ, háp tấp nói: "Ta trở về!" Nói dứt lời, nàng lập tức đem cửa phòng đóng chặt, sau đó hắn nghe được đông đông đông tiếng bước chân, lại sau đó, bịch một tiếng vang trầm, nghĩ đến nàng là đem mình ném tới trên giường.

Đường Dân khoe miệng bất tri bất giác bốc lên, trên mặt lộ ra khó gặp nụ cười ấm áp, cười như vậy, có thể là ngay cả hắn cũng chưa thấy qua.

Rất khó tưởng tượng, mình lại có một ngày sẽ canh giữ ở một cái cửa nữ hài bên ngoài qua đêm, chẳng qua hắn cũng rõ ràng chính mình cũng không phải là bị cưỡng bách, vô luận ai, vô luận là ở đâu bên trong, không người có thể ép buộc hắn làm không muốn đi làm chuyện.

Ngồi ở ngoài cửa, đắp lên Ân Nhu cho hắn tấm thảm, trong lòng có loại khó mà nói nên lời cảm giác hạnh phúc.

Lần này hộ tống nhiệm vụ, là hắn cùng Ân Nhu gặp lần thứ nhất mặt, cũng làm cho giữa hai người sinh ra vi diệu tình cảm, cái này cũng là ngày sau Đường Dân phát triển chuyển biến lớn đặt xuống cơ sở.

Chính như hắn dự liệu như thế, đêm nay thích khách không tiếp tục hành động, gió êm sóng lặng, chờ đến sắc trời hơi sáng thời điểm, Đường Dân tỉnh lại, nghiêng tai lắng nghe thanh âm bên trong phòng, hô hấp cân xứng, hiển nhiên Ân Nhu vẫn còn ngủ say.

Hắn không có quấy rầy nàng, lặng lẽ đi xuống lầu, đi tìm Khâu Chân.

Đêm nay Khâu Chân cơ bản không ngủ, một mực tại bận bịu lung bắt chuyện thích khách. Hắn an bài năm tên Thiên phu trưởng, chia đội năm, đối với toàn thành tiến hành lớn điều tra, hi vọng có thể tra được bọn thích khách bộ dạng, kết quả làm cho người thất vọng, bọn thích khách phảng phất hư không tiêu thất như vậy, tra xét muộn, không tìm ra manh mối.

Nghe xong Khâu Chân báo cáo, Đường Dân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đối phương đến có chuẩn bị, bọn thích khách cũng đều là siêu quần bạt tụy tu luyện giả, muốn tìm ra manh mối, nói nghe thì dễ.

Hắn không có ý định ở Uyển Thành nhiều trì hoãn, quả quyết hạ lệnh, để toàn quân thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường về Diêm Thành.

Hắn ra lệnh một tiếng, trên dưới tề động, thứ hai binh đoàn binh lính nhóm bắt đầu thu thập nơi trú quân, mang lên riêng phần mình đồ vật. Từng cái Thiên phu trưởng lần lượt trở về hướng hắn lúc báo danh, giờ Đường Dân đi tìm Ân Nhu.

Lúc này sắc trời đã sáng rõ, Đường Dần gõ nhẹ cửa phòng, chờ một hồi lâu, mới nghe được Ân Nhu nguyên lãnh không rõ đáp lời âm thanh, đón lấy, một cái nữ cung đem cửa phòng mở ra, nhẹ giọng hỏi: "Công chúa điện hạ vẫn còn nghỉ ngơi, Đường tướng quân có chuyện gì không "

Đường Dần nhìn không chớp mắt, nghiêm mặt nói: "Chúng ta phải lập tức lên đường, xin cho công chúa điện hạ rời giường rửa mặt, ta chờ ở bên ngoài."

Nữ quan mặt lộ vẻ khó khăn hỏi: "Hiện tại sao "

Đường Dần nói: "Tôi hôm qua không tra được hành tung thích khách, mà lại cũng không bọn họ thoát đi tin tức, nghĩ đến thích khách vẫn còn trong Uyển Thành, công chúa điện hạ ở chỗ này kéo dài thêm một khắc liền nhiều một phần nguy hiểm "

"! Ta cái này hướng công chúa điện hạ bẩm báo!" Thích khách lực uy hiếp quả nhiên đủ lớn, nữ quan lại không dầy ngăn, lập tức đưa đến gian phòng.

Đường Dần lãnh nghề quán trong viện đội không sai biệt lắm nửa canh giờ, Ân Nhu và tùy hành nhân viên mới từ chính phòng đi tới.

Gặp qua lễ, không dư thừa nói nhảm, Đường Dần đem Ân Nhu để lên xe ngựa, lập tức thúc giục thủ hạ sĩ tốt ra khỏi thành.

Uyển Thành đến Diêm Thành không xa, dù cho đi bộ cũng chỉ là hơn nửa ngày lộ trình.

Sợ người lạ ngoài ý muốn, Đường Dần khiến thủ hạ tăng tốc hành quân đội.

Bọn họ sáng sớm từ Uyển Thành ra, một đường đi vội, vừa đến giữa trưa, liền đến Diêm Thành địa giới.

Xa xa nhìn thấy Diêm Thành tường thành, thứ hai binh đoàn các tướng sĩ đều ở trong lòng thờ phào, đến nơi này, liền tương đương triệt để an toàn.

Lại hướng tiến lên, chỉ trông thấy bên ngoài Diêm Thành cờ xí phấp phới, quân binh như rừng, đứng có một chi chinh tề hùng tráng đội ngũ.

Trong lòng Đường Dần khẽ giật mình, lúng mắt cẩn thận quan sát, trong đội ngũ đánh chính là vương kỳ.

Tới là quân thượng tự mình ra khỏi thành nghênh đón công chúa điện hạ! Nghĩ xong, hần thả chậm ngựa, nghiêng đầu gọi tới hậu phương mấy tên Thiên phu trưởng, nói: "Quân thượng khả năng tự mình ra nghênh tiếp công chúa điện hạ, các người để các huynh đệ lập phương đội, liệt tốt đội hình!"

"Hiếu!" Mấy tên Thiên phu trưởng nhao nhao lĩnh khiến mà đi.

Đội ngũ Đường Dần lười nhác, nhân viên thất linh bát lạc, lúc này phải tập trung ở cùng một chỗ, lại muốn đến đội chinh đồn, cũng có phần phí nhiều công sức. Chỉ nghe người hô ngựa hí, chung quanh âm thanh gào to bên tai không dứt.

Thấy thủ hạ sĩ tốt cuối cùng đem đội ngũ liệt tốt, giờ Đường Dần thẳng tắp sống lưng, tăng tốc ngựa tiến về phía trước.

Hần đoán được không sai, Phong vương giương hoa xác thực có tự mình ra nghênh tiếp, cùng kỳ đồng tới còn có Phong Quốc cả triều trọng thần.

Đường Dần đây là gặp lần thứ nhất đến Phong vương, giương hoa tuổi gần bốn mươi bộ dáng, dáng dấp tướng mạo đường đường, phong độ nhẹ nhàng, trên người mang theo một cỗ nhỏ sinh khí chất, nhìn qua nhã nhặn, để cho người ta rất khó và Phong Quốc nhanh nhẹn dừng mảnh nước gió về lên ngang bằng.

Những người khác hoặc là cười ngựa, hoặc là đứng thẳng hai bên, chỉ có hần mặc hoa lệ màu đen cầm bào, ở trong ngòi ở trên xe ngựa, không hỏi nữa Đường Dần cũng có thể đoán ra thân phận của hần, hướng chỉ ở vào trong đám người Vũ Mị đang liên tục hướng hần nháy mắt.

Đến phụ cận, Đường Dần tung người xuống ngựa, bởi vì người mặc giáp trụ, chỉ có thể chấp tay thi lễ, nghiêm mặt nói: "Thuộc hạ thứ hai binh đoàn binh đoàn trưởng Đường Dần, tham kiến quân thượng!"

Giương hoa nghe nói qua tên Đường Dần, quan sát tỉ mỉ hần một hồi, nở nụ cười nhẹ, khoát tay nói: "Đường tướng quân một đường vất vả."

Đường Dần nói: "Quân thượng khách khí, thuộc hạ chỉ tận gửi chúc trách."

"Ủm!" Giương hoa hơi gật đầu, đưa mắt hướng sau lưng hần xe ngựa nhìn lại, hỏi: "Công chúa điện hạ mạnh khỏe "

Nghĩ đến thích khách hành thích công chúa chuyện đã truyền đến Diêm Thành. Đường Dần nói: "Năm quân thượng phúc, công chúa điện hạ bình yên vô sự."

"Vây là tốt rồi!" Giương hoa đầu tiên thờ dài, sau đó lại nói với Đường Dần: "Lần này người bảo vệ công chúa điện hạ có công, bản vương sẽ trùng điệp thưởng người."

"Đa tạ quân thượng!"

"Người đi xuống trước nghỉ ngơi."

"Vâng! Quân thượng!" Lần nữa Đường Dần chấp tay thi lễ, lúc này mới bên cạnh bước lui sang một bên.

Sau đó, giương hoa đứng người lên hình, đi xuống xe ngựa, mang trong triều trọng thần, nghênh tiếp Ân Nhu vị trí xe ngựa.

Trong đám người Vũ Mị không theo đám người đồng hành, chậm rãi rơi xuống cuối cùng, chờ đám người toàn bộ đi qua, nài đi vào bên người Đường Dần, đề xuống trong lòng tròng phùng vui sướng, thấp giọng hỏi: "Nghe sinh ngoài ý muốn "

Đường Dần gật gật đầu, nói: "Hai lần."

"Hai lần "

"Một lần là ở phụ cận Trùng Thành, tao ngộ giặc cướp tập kích, một lần khác thực sự trong thành Uyển Thành, cũng chính tối hôm qua, lọt vào thích khách hành thích." Đường Dần nhìn chăm chăm Vũ Mị một chút, nói: "Người giao cho ta nhiệm vụ hình như không lần nào là có thể khiến người ta nhẹ nhõm hoàn thành!"

Vũ Mị bị hắn nói đến Ngọc Diện ứng đồ, bất mãn nói lầm bầm: "Ta làm sao biết sẽ xảy ra dạng này ngoài ý muốn !" Nói xong, sắc mặt nàng trầm xuống, cắn răng nói: "Thật sự lẽ nào lại như vậy, đến tột cùng là ai như thế gan to bằng trời "

Đường Dần nói: "Lần thứ nhất ý đồ tập kích công chúa điện hạ giặc cướp đã bị ta toàn bộ Tiểu Mai, chừng hơn ngàn chúng, mà lần thứ hai thích khách thì rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, hết sức lợi hại, Uyển Thành trong thành chủ ứng bên ngoài hợp, suýt nữa khiến bọn họ đắc thủ." Hắn biết việc này và Lý Hiền quan hệ không lớn, nhưng vì để cho mặt mũi của mình tốt hơn, cũng chỉ có thể hi sinh Lý Hiền người này.

"Uyển Thành thành chủ Lý Hiền" Vũ Mị kinh ngạc hỏi.

Hắn gật đầu nói: "Không sai, chính là hắn!"

"Đây cũng thật là kì quái!" Vũ Mị trên mặt nghĩ hoặc, thì thào nói: "Lý Hiền làm người, từ trước đến nay nhất gan sợ phiền phức, lần này làm sao lại đột nhiên điên hành thích công chúa điện hạ đâu "

"Người biết hắn" trong lòng Đường Dần chấn động.

Vũ Mị nhún nhún vai, nói: "Trước kia đi Uyển Thành du ngoạn lúc và hắn từng có tiếp xúc, nhưng cũng chưa nói tới nhận biết."

"Nha!" Nghe lời này, hắn âm thầm ô khẩu khí, cũng may Lý Hiền không phải Vũ gia người, bằng không thì chuyện vẫn thật là không dễ làm.

Thấy hắn cúi đầu suy nghĩ, Vũ Mị vỗ xuống bờ vai của hắn, cười nói: "Lần này người làm được rất xinh đẹp, mà lại vừa rồi quân vương cũng chính miệng nói, sẽ trừng phạt thưởng người, xem ra, chức vị của người phải bước." Vũ gia dưới trướng binh đoàn cũng có thể thuận lợi gia tăng một tới hai cái. Nàng ở trong lòng lại bỏ sung một câu.

Trên dưới Phong Quốc, đối với công chúa Ân Nhu được xưng tụng là tôn kính có thừa, không chỉ có quân vương tự mình dẫn đầu cả triều trọng thần ra khỏi thành nghênh đón, hơn nữa còn trong vương cung cử hành thịnh đại nghi thức hoan nghênh, có thể nói là cho dù đế quốc hoàng thất mặt mũi.

Đường Dần thân là binh đoàn trưởng, chức vị chỉ có thể nói không tính thấp, nhưng cũng không cao đến có thể đi vào hoàng cung tham gia thịnh yến tình trạng.

Bởi vì bảo vệ công chúa có công, hắn cùng dưới trướng thứ hai binh đoàn bị thả ba ngày nghỉ dài hạn, mấy ngày liên tiếp tâm tình khẩn trương rốt cục đạt được thư giãn, chỉ là gặp không đến Ân Nhu, trong lòng Đường Dần ít nhiều có chút thất lạc và tưởng niệm.

Hắn muốn thừa dịp ba ngày này thời gian nghỉ ngơi thật tốt một phen, thật không nghĩ đến ba ngày này lại thành người hắn sinh bước ngoặt.

Đường Dần hộ tống công chúa, từ Bá Quan đến Diêm Thành, sinh hai lần ngoài ý muốn, đều bị hắn từng cái hóa giải, lần thứ nhất tiêu diệt hơn nghìn người giặc cướp đội, lần thứ hai mặc dù không có tiêu diệt toàn bộ thích khách, nhưng cũng thành công bắt được "Đồng phạm" Lý Hiền, được xưng tụng là lập xuống đại công.

Vũ Ngu tại triều đình phía trên tự nhiên là Đường Dần mọi người nói ngọt, đề nghị thăng hắn là trấn tây tướng quân, quản lý ba cái binh đoàn.

Đối với đề nghị của hắn, người thứ nhất đứng ra phản đối chính là tả tướng Lương Hưng.

Đường Dần là Vũ gia người, Lương Hưng há có thể dung hắn làm lớn, tăng trưởng Vũ gia thế lực, nếu đổi thành người bên ngoài, có lẽ! hắn cũng không biết mãnh liệt như thế phản đối, nhưng đối với Đường Dần, hắn chính là trong lòng chán ghét và kiêng kỵ, đồng thời cũng hạ quyết tâm, tuyệt không thể cho hắn lên như điều gặp gỡ cơ hội.

Lúc này, Đường Dần cùng Lương gia trở mặt tai họa ngầm triệt để nổi lên mặt nước, cũng trở thành hắn hoạn lộ bên trên trí mạng chương ngại, nhưng Tái ông mất ngựa sao biết không phải phúc, lúc này, Lương Hưng ngăn cản ngược lại đẩy Đường Dần đi đến một cái khác đầu cùng trước mắt hoàn toàn khác biệt con đường. Văn học lớn

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tày trời như vậy?

Tổng môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biển Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyen.v.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dàn Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70:

vì Đường Dàn một chuyện, Vũ Ngu và Lương Hưng tại triều đình phía trên thần thương khẩu chiến, không ai nhường ai.

Vũ Ngu lý do rất đơn giản, theo quân quy, có công thì thưởng, từng có thì phạt, Đường Dàn bảo vệ công chúa có công, cho khen thưởng cũng là chuyện đương nhiên, mà lại quân vương đã từng chính miệng hứa hẹn muốn cho Đường Dàn trọng thưởng.

Giương hoa cảm thấy Vũ Ngu nói có đạo lý, liên tục gật đầu, còn không chờ hắn nói chuyện, Lương Hưng lại đứng ra, cho rằng Đường Dàn tuổi còn trẻ, không thể đảm đương trách nhiệm, càng không thích hợp trấn tây tướng quân cái này phong hào.

Lấy "Trần" là mở đầu tướng quân tương đương với trong quân tướng quân, gần với Thượng tướng quân, nhiều nhất nhưng quản lý năm cái binh đoàn, thuộc trong các nước chư hầu cao tầng tướng lĩnh.

Bằng tuổi còn trẻ để phán đoán một người năng lực, giương hoa cũng cảm thấy Lương Hưng lần này quá mạnh từ đoạt lý. Hắn vỗ nhẹ đánh bàn, ngăn lại múa, lương hai người tranh luận, mở miệng nói ra: "Trọng thưởng Đường tướng quân, là bản vương trước mặt mọi người làm ra hứa hẹn, không thể nuốt lời, cho nên, Lương ái khanh cũng không cần ngăn trở."

Nghe ra giọng điệu hắn kiên định, trong lòng Lương Hưng run lên, hắn cúi đầu xuống, con mắt đi lòng vòng, lập tức lại nghĩ ra một kế.

Khỏe miệng hắn giương lên, mặt lộ vẻ mỉm cười, nói: "Ngô Vương trọng cam kết, nhất ngôn cửu đỉnh, chính là Phong Quốc phúc, nếu quyết định tăng lên Đường tướng quân chức vị, hạ thần không tốt lại nhiều nói, chẳng qua Đường tướng quân phong hào phải sửa lại!"

Vũ Ngu theo cau mày, không biết Lương Hưng lại muốn xoát hoa chiêu gì.

Giương hoa ngược lại hứng thú mười phần, cười hỏi: "Lương nhận nhau là nên như thế nào đôi "

"Trần tây tướng quân cần phải cải thành Trần Bắc tướng quân. Đường tướng quân cũng không nên lưu tại đô thành bên trong nhậm chức."

"Lương tướng lời này là có ý gì "

"Đường tướng quân là ám tu linh giả, cùng tướng lĩnh hắn không hợp nhau, nếu lưu tại đô thành nhậm chức, chỉ sợ sẽ gây nên những tướng quân khác bất mãn và kiêu kỳ, làm trong quân sinh ra phe phái chi tranh, đối với quân ta bất lợi. Mặt khác, Đường tướng quân tuổi còn trẻ, lợi dụng năng lực hơn người, đương nhiên muốn an bài ở có căn địa phương, nếu chỉ là lưu tại đô thành, chẳng phải là lãng phí nhân tài sao "

Lời này, hắn liếc qua Vũ Ngu, đặc ý cười một tiếng, tiếp tục nói: "Thiên Uyên quận bình nguyên huyện, thường thường tao ngộ Mạc Phi tư Liên Bang quấy rối và tập kích, những năm gần đây, các đời huyện thủ năng lực có hạn, căn bản là không có cách ức chế rất giúp xâm lấn, ngược lại làm ta quân tổn binh hao tướng vô số, hàng năm tổn thất của cái vô số kể, cho nên ta đề nghị quân thượng ban thưởng Đường tướng quân Trần Bắc tướng quân phong hào, cũng điều đến bình nguyên huyện đảm nhiệm huyện thủ chức, là quân thượng bảo vệ tốt mặt phía bắc môn hộ, phương bắc yên ổn, quân thượng cũng có thể tránh lo âu về sau, an tâm tại thà, chớ hai nước chu toàn."

Nghe xong lời này, giương hoa và Vũ Ngu phản ứng hoàn toàn khác biệt, cái trước con mắt lập tức sáng lên, nâng đến Lương Hưng đề nghị này rất tốt, phương bắc là Phong Quốc hậu phương, Mạc Phi tư Liên Bang không ngừng xâm lấn xác thực cho Phong Quốc tạo thành cực đại bối rối, tiêu hao quốc lực, nếu đem đề nghị đem Đường Dàn điều động qua, ngược lại cái lựa chọn tốt.

Mà Vũ Ngu ở trong lòng nằng to Lương Hưng giao hoạt, mình phí hết lớn như thế tâm tư và khí lực vun trồng Đường Dần, ngược lại hần tốt, một câu liền đem Đường Dần ném tới biên cảnh đi, mình nỗ lực cố gắng không tất cả đều uổng phí mà!

Lấy dương dương đắc ý Lương Hưng, Vũ Ngu kiềm nén lửa giận, mỉm cười, nói: "Quân thượng, Đường tướng quân là khó được nhân tài, nếu an bài đến bình nguyên huyện, chẳng phải là mai một nhân tài..."

Tiếng nói hần chưa rơi, Lương Hưng đoạt trước nói: "Cái gì gọi là mai một nhân tài chẳng lẽ Vũ tướng cho là ta gió lớn phương bắc không trọng yếu hoặc là cho rằng phương bắc trước mắt tình thế rất yên ổn sao "

Vũ Ngu nhú mày, vội vàng nói: "Đương nhiên ta không phải ý tứ này."

"Đã như vậy, cái kia thanh Đường tướng quân điều đến bình nguyên huyện có cái gì không được "

"Cái này..." Thông minh như vậy cơ trí lúc này, Vũ Ngu đợi cũng không từ, không phản bác được.

Giương hoa thấy thế, cười ha ha một tiếng, nói: "Hai vị ái khanh không cần cãi nữa, ngời đề nghị của hai người, bản vương đều tiếp nhận, bản vương quyết định, phong, Đường Dần là Trấn Bắc tướng quân, ngay hôm đó lên, điều đi bình nguyên huyện đảm nhiệm huyện thủ chức, bình nguyên huyện nguyên huyện thủ lập tức triệu hồi đô thành!"

"Ngô Vương anh minh!" Không đợi người khác mở miệng, Lương Hưng lớn tiếng tán thưởng.

Lúc này trong lòng hần đã trong bụng nở hoa, Vũ Ngu cái lão hồ ly này lúc này là ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, bình nguyên huyện cái địa phương quý quái kia đi ngủ đều vô dụng, coi như là Đường Dần, chỉ sợ qua không được bao lâu cũng dẫm vào trước mấy đời huyện thủ vết xe đổ, chết oan chết uổng, kẻ này có thể xưng được là giết người không thấy máu, dù cho Đường Dần may mắn sống tiếp được, chỗ sâu biên cảnh, rời xa đô thành, đối với mình cũng không còn cấu thành uy hiếp, đối với Vũ gia cũng sẽ không còn có chỗ trợ giúp.

Nghĩ tới đây, trên mặt hần nụ cười càng sâu, chưa mắt nhìn Vũ Ngu, ra vẻ bất đắc dĩ thấp giọng nói: "Vũ tướng, nhưng ta không phải thành tâm và ngời đòi nghịch, ta làm hết thấy đều là vì quốc gia xã tắc suy nghĩ!"

Vũ Ngu nghe vậy, cái mũi kém chút tức điên, hần âm thầm cắn răng, trên mặt quả thực là gạt ra nụ cười xán lạn, nói: "Lương tướng vì quốc gia tận tâm tận lực, thật sự khác lão phu xấu hổ!"

"Ai nha, Vũ tướng quá khiêm tốn, ha ha..."

Phong vương giương hoa đánh nhịp , tương đương với đem Đường Dần mới chức vị định xuống tới.

Tan triều, Vũ Ngu trở lại nhà mình phủ đệ, ức chế không nổi trong lòng ngực lửa giận, trong phòng lớn loi đình, cái này ngậm bò hòn ăn thật là khiến người khí muộn, nhưng lại không có biện pháp, hiện tại quân thượng đã hạ lệnh, ở không cách nào sửa đổi, chỉ có thể chiều ý chỉ đi làm.

Hần phái người đi Đường Dần trụ sở, mời hần đến tướng phủ nghị sự.

Đây là Đường Dần còn không biết đã sinh cái gì chuyện, khi hần tiến vào tướng phủ, nhìn thấy Vũ Ngu, lập tức cảm giác bầu không khí có điểm gì là lạ.

Lúc này trong chính sảnh, Vũ Ngu, Vũ Mị, đám người Vũ Anh đều ở, không có người nói chuyện, một từng cái sắc mặt đều rất âm trầm, nhất là Vũ Mị, tâm mất buồn xuống, trên mặt kiều diễm hiện ra hiếm thấy ai sắc, cả người nhìn qua mặt ủ mảy chau.

"Vũ tướng! Hai vị Vũ tướng quân!" Đường Dần hướng đám người chào.

Vũ Ngu nhìn hần một cái, bỗng cảm giác tâm phiền ý loạn, sớm biết như thế, hộ tống công chúa nhiệm vụ diện hạ liền không nên giao cho hần. Nhưng bây giờ hối hận còn có cái gì dùng, hần bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ. Dừng một lát, hần mở miệng nói ra: "Đường tướng quân, quân thượng vừa mới tại triều đình phía trên truyền đạt mệnh lệnh ý chỉ, phong ngời làm Trấn Bắc tướng quân, mặt khác... Mặt khác còn phong ngời đảm nhiệm bình nguyên huyện huyện thủ chức."

Bình nguyên huyện huyện thủ bị phong cái gì tướng quân, Đường Dần không để ý, nhưng nghe đến bình nguyên huyện ba chữ này hần vì đó sững sờ.

Nhớ kỹ lúc ở Bá Quan, Khâu Chân từng từng nói với hần, Phong Quốc có hai nơi địa phương chức vị thiếu người nhất, cũng không ai nguyện ý đi, nếu là Bá Quan thủ tướng, còn nữa chính là bình nguyên huyện huyện thủ.

Êm đẹp, mình làm sao muốn bị điều động đến cái chỗ kia

Hần hai đạo mày kiếm vận thành cái u cục, đứng tại chỗ, thật lâu im lặng, cũng không biết nên nói chút gì tốt.

Tâm tình Vũ Ngu bức bối, nói dứt lời, hần thờ dài, nhìn Đường Dần một chút, sau đó lại không nhiều lời, đứng dậy yên lặng rời đi.

Chờ sau khi hần, Vũ Mị đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Đường Dần, hỏi: "Đường Dần, bình nguyên huyện huyện thủ chức ngời nguyện ý tiếp nhận sao "

Kỳ thật lúc này trong lòng Đường Dần không có cái gì nguyện ý hoặc là không nguyện ý, chỉ quá mức kinh ngạc. Hắn nhẹ nhàng gõ cái trán, nói: "Nếu là quân thượng ý chỉ, mặc kệ ta có nguyện ý không bại hoại là luyện thành như thế nào thích

Vũ Mị nắm chặt nắm đấm, nói: "Nếu như ngươi khẳng khẳng không nghĩ, nhưng ta để phụ thân lại đi cầu cầu quân thượng, nhìn có thể hay không để cho quân thượng thay đổi chủ ý."

Đường Dần cười, vừa rồi Vũ Ngu bộ kia đầu bại gà trống bộ dáng hắn cũng không phải không nhìn thấy, nếu như còn có biện pháp, hắn đã sớm đi cố gắng, đâu còn sẽ chờ đến bây giờ.

Vũ Mị hảo ý hắn có thể hiểu được, cũng không hi vọng nàng rất khó khăn làm Đường Dần nửa đùa nửa thật nói: "Nghe nói bình nguyên huyện chiến sự rất nhiều, quân thượng có thể đem ta điều động qua, ngược lại rất xem trọng ta mà!"

Giọng điệu hắn nhẹ nhõm, nhưng Vũ Mị nhẹ nhõm không xuống, nàng nghiêm mặt nói: "Bây giờ không phải là nói đùa thời điểm, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi đến tốt cùng có muốn hay không đảm nhiệm chức vụ này "

Đường Dần ngửa mặt nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Ta không có ý kiến."

"Ngươi thật muốn đi bình nguyên huyện loại kia địa phương quỷ quái" Vũ Mị khó có thể tin chất vấn.

Đường Dần nhún nhún vai, không hề lo lắng nói: "Dù sao đều là lãnh binh đánh trận, ở đâu có cái gì khác nhau "

"Cái này. . ."

Vũ Mị không biết nên khí hay là nên mắng hắn, bình nguyên huyện đơn giản chính là khối huyện mộ diện tích lớn, lính phòng giữ ít, điều kiện gian khổ, mà hắn là tư kỵ binh Liên Bang lại dũng mãnh thiện chiến, xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị, các đời huyện, hoặc là bị nhốt trong thành bỏ mình, hoặc là tao ngộ mai phục bỏ mình, không có một cái nào có thể làm lâu dài.

Nàng tin tưởng năng lực của Đường Dần, thế nhưng không cho rằng hắn ở bình nguyên huyện thủ vị trí bên trên có thể bình an vô sự, để hắn đến đó, chẳng khác nào nhìn hắn đi chịu chết, trong lòng nàng sao có thể bỏ được

"Đảm nhiệm bình nguyên huyện thủ, không phải ngươi suy nghĩ một chút bên trong đơn giản như vậy, ngươi phải thận trọng cân nhắc." Tiếng Vũ Mị trọng tâm dài nói.

Nàng càng là nói như vậy, ngược lại càng kích thích Đường Dần không chịu thua cá tính. Hắn nhướn mày, mỉm cười nói: "Ta cũng không cho rằng có chuyện gì có thể làm khó được ta, huống chi quân thượng ý tứ. Ta không có bất kỳ cái gì ý kiến, nguyện ý tiến đến bình nguyên huyện nhậm chức."

"Ngươi... Ngươi điên rồi phải không" Vũ Mị khí muốn điên, đứng đứng người lên hình, đi đến Đường Dần phụ cận, nói: "Ta không muốn nhìn thấy ngươi lấy đền nợ nước thân phận bị người nhắc về đô thành!"

Đường Dần cười ha ha, tự nhiên nói ra: "Yên tâm, ta là không biết dễ dàng chết như vậy!"

Càng nói, thái độ của hắn càng kiên định, cuối cùng Vũ Mị cũng không cách nào.

Nàng yếu ớt nói: "Ngươi như khẳng khẳng tiến về, nhất định phải đến lưu lại thứ hai binh đoàn."

Sắc mặt Đường Dần nghiêm, nói: "Ta chỉ có một cái yêu cầu, mạng ta đi chọn lựa mấy vị kia Thiên phu trưởng."

Chuyện này đối với Vũ Mị mà nói căn bản cũng không tính là gì yêu cầu, huống chi hắn nhìn trúng Thiên phu trưởng, ở trong lòng Vũ Mị cũng không được khá lắm ứng cử viên.

Nàng cắn môi một cái, hỏi: "Ngươi thật quyết định "

Đường Dần trả lời: "Đối với không cách nào sửa đổi chuyện, cần gì phải tốn nhiều đầu óc đâu "

Vũ Mị lòng có cảm xúc, là, mình là có chút quá vọng động rồi, quân thượng quyết định, hơn nữa còn tại triều đình phía trên trước mặt mọi người truyền đạt mệnh lệnh ý chỉ, lại có ai có thể sửa đổi được đâu phụ thân nếu là có thể tranh thủ, không đã sớm đi tranh thủ sao

Có một số việc, không phải dựa vào nhân lực có thể thay đổi, trong lòng Vũ Mị có không cam lòng, còn có nặng nề cảm giác bất lực.

Vì cái gì luyện được sư lại có thể đối với nữ nhân làm ra chuyện tà trời như vậy?

Tông môn thánh nữ vì sao nửa đêm trốn ra ngoài môn phái?

Xin mời bạn đọc *Biến Thân Khuynh Thế Nữ Đế*

<http://truyencv.com/bien-than-khuynh-the-nu-de/>

Bạn đang đọc truyện *Đường Dẫu Tại Dị Giới Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.